

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Ábrahám fia volt Izsák, Izsák fia volt Jákob, Jákob fiai voltak Júda és testvérei.

Júda fia volt Fáres és Zára Támártól, Fáres fia volt Ésrom, Ésrom fia volt Arám,

Arám fia volt Áminádáb, Áminádáb fia volt Naásson, Naásson fia volt Sálmon,

Sálmon fia volt Boáz Ráhábtól, Boáz fia volt Obed Ruthtól, Obed fia volt Isai.

Isai fia volt Dávid a király, Dávid fia volt Salamon Úrias feleségétől,

Salamon fia volt Roboám, Roboám fia volt Abia, Abia fia volt Asá,

Asá fia volt Jósafát, Jósafát fia volt Jórám, Jórám fia volt Uzziás,

Uzziás fia volt Joathám, Joathám fia volt Ákház, Ákház fia volt Ezékiás,

Ezékiás fia volt Mánásse, Mánásse fia volt Ámon, Ámon fia volt Jósiás,

Jósiás fiai voltak Jekoniás és testvérei, a babilóniai fogság idejében.

A babilóniai fogság után Jekoniás fia volt Salátiel, Salátiel fia volt Zorobábel,

Zorobábel fia volt Abiud, Ábiud fia volt Eliákim, Eliákim fia volt Azor,

Ázor fia volt Sádok, Sádok fia volt Akim, Akim fia volt Eliud,

Eliud fia volt Eleázár, Eleázár fia volt Mattan, Mattan fia volt Jákob,

Jákob fia volt József, a Mária férje és Máriától született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.

Összesen tehát Ábraháától Dávidig 14 nemzedék és Dávidtól a babilóniai fogságba vitelig 14 nemzedék és a babilóniai fogságba viteltől Krisztusig 14 nemzedék.

Jézus Krisztus születése így történt: Mária az ő anyja eljegyeztetett Józseffel, de mielőtt egybekeltek volna, viselő lett a Szentlélektől.

József pedig az ő férje igaz ember is volt és nem is akarta megbélyegezni feleségét, el akarta tehát titkon bocsátani.

Amíg ezen tűnődött, íme az Úr angyala álomban megjelent neki és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott a Szentlélektől van.

Fiat szül és nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét bűneiből. [Zsolt 130,8]

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt;

íme a szűz fogantatott és szül fiat és nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.

József pedig felserkent az álomból és úgy cselekedett, amint az Úr angyala parancsolta neki és magához vette feleségét,

de nem ismerte őt, amíg meg nem szülte fiát. És nevezte nevét Jézusnak.

Amikor megszületett Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, íme bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe

és ezt kérdezték: Hol van a zsidók újszülött királya? Mert láttuk az ő csillagát feltündökölni és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk neki.

Heródes király nagy megdöbbenéssel hallotta ezt és vele együtt az egész Jeruzsálem.

És összegyűjtve a papi fejedelmeket és a nép írástudóit, tudakozódott tőlük, hol születhetett meg Krisztus?

Azok pedig azt mondták: a júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta:

És te Betlehem, Júda földje semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda főhelyei között, mert belőled származik az a fejedelem, aki pásztoralja az én népemet, Izraelt.

Ekkor Heródes titkon hívatta a bölcseket, pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét és elküldte őket Betlehembe és azt mondta: menjete el, gondosan kérdezősködjete a gyermek felől és ha megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek neki.

Ekkor ők a király meghallgatása után nyomban útra keltek. És íme a csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük ment mindaddig, amíg megérkeztek. Akkor megállott a hely felett, ahol a gyermek volt.

Látván a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.

És bementek a házba és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával és arcra borulva hódoltak neki. Majd kinyitották kincsesládáikat és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

És mivel álomban intést kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek haza.

Alighogy elmentek, íme az Úr anygala álomban megjelent Józsefnek és ezt mondotta: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját; fuss Egyiptomba és maradj ott, ameddig mondom, mert Heródes máris halálra keresi a gyermeket.

Ő erre felkelt, vette a gyermeket és anyját és még azon az éjjel Egyiptomba menekült.

Ott is maradt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.

Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagyon felháborodott és poroszlóival megölette Betlehemben és annak egész környékén a kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket mind, a bölcsektől megtudakolt idő szerint.

Ekkor teljesedett be a Jeremiás próféta mondása:

Kiáltás hallatszott Rámában, hangos sírás és sok jajgatás, Ráhel siratta gyermekeit és nem akart megvigasztalódni, mert nincsenek.

Heródes halálával azonban íme az Úr angyala álomban megjelent Józsefnek Egyiptomban

és azt mondta: kelj fel, vedd a gyermeket és anyját és eredj haza Izrael földjére, mert meghaltak, akik a gyermek életére törtek.

Ő fel is kelt, vette a gyermeket és anyját és hazament Izrael földjére.

De mikor meghallotta, hogy Júdeában Árkhelaus uralkodik atyja, Heródes örökében, nem mert odamenni, hanem álomban vett isteni intelemre tovább ment Galilea földjére

és ott telepedett le egy Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék a próféta mondása: Názáretinek fogják őt nevezni.

Ebben az időben jelent meg Keresztelő János és prédikált Júdea pusztájában.

És ezt mondta: térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.

Ő az, akiről Esaiás próféta szólott: Kiáltó szó hangzik, a pusztában: Készítsétek az Úr útját és egyengessétek ösvényeit.

Maga János teveszőr ruhát viselt és bőrvet a dereka körül. Eledele pedig sáska s erdei méz.

Tódult hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordán egész környéke.

És ő megkeresztelte őket a Jordán vizében, miután meg vallottak bűneiket.

Mikor pedig látta, hogy a farizeusok és szaduceusok is sokan jönnek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, így szólt hozzájuk: Mérgek kígyók fajtái! Kicsoda okosított meg titeket, hogy meneküljetek Istennek bekövetkezendő haragja elől?

Teremjete megteréshez illő gyümölcsöket

és ne áltassátok magatokat azzal, hogy: Atyánk nekünk Ábrahám! Mert mondom néktek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.

A fejsze már a fák gyökeréhez ért és minden fát kivágnak, amely jó gyümölcsöt nem terem és tűzre vetik.

Én ugyan vízzel keresztellek titeket megterésre, de aki utánam jön hatalmasabb nálam, én még arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd meg titeket.

Szórólapát van a kezében és megtisztítja szérűjét; a gabonát majd csűrbe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Akkor Jézus Galileából a Jordán mellé ment Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék általa.

János azonban tiltakozott és azt mondta, nekem kell általad megkereszteltetnem és Te jössz énhozzám?

Jézus pedig ezt felelte neki: Hagyd ezt most így, mert így tölthetünk be minden igazságot. János erre engedett neki.

Amint Jézus megkeresztelkedett, azonnal kilépett a vízből és íme megnyíltak neki az egek és látta, amint az Isten Lelke leszáll, mint egy galamb óréá,

És íme egy égi hang ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

Akkor Jézust a Lélek a pusztába vitte, hogy az ördög megkísértse.

És miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.

Ekkor a kísértő odament hozzá és azt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.

Ő pedig ezt felelte: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.

Ekkor elvitte Őt az ördög a szent városba és odahelyezte a templom párkányára.

És azt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled és tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. (Zsolt 91,11-12)

Jézus így felelt: Viszont az is meg van írva: Ne kísértsd az Urat a te Istenedet!

Ismét elvitte őt az ördög egy igen magas hegyre és megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét.

És ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem és imádsz engem.

Ekkor mondta neki Jézus: Távozz Sátán, mert meg van írva: az Urat a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj.

Ekkor elhagyta őt az ördög és íme angyalok jöttek és szolgáltak neki.

Amikor meghallotta Jézus, hogy Jánost börtönbe vetették, visszatért Galileába;

És odahagyva Názáretet, elment és letelepedett a tengerparti Kapemaumban Zebulon és Naftali területén,

hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, mikor így szólt:

Zebulon földje és Naftali földje, Tengermellék, Jordánon túl, pogányok Galileája!

A sötétségben ülő nép nagy világosságot látott és a halál földjén és árnyékában ülőknek fény ragyogott fel.

Ettől fogva kezdett Jézus prédikálni: Térjete meg, mert elközélt a mennyek országa.

Jézus a galileai tenger partján járt és látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrászt, az ő öccsét, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halaszok voltak,

és így szólt hozzájuk: Kövessetek engem és én emberhalászokká teszek titeket.

Azok azonnal otthagyták a hálókat és követték Őt.

Onnan tovább menve, látott két másik testvérét, Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, az ő testvérét. Atyjukkal, Zebedeussal hálóikat kötözgették a bárkában. Hívta őket.

Azok pedig azonnal otthagyták a bárkát és atyjukat és követték Őt.

És bejárta Jézus az egész Galileát. Tanított zsinagógáikban, hirdette az Isten országának evangéliumát és gyógyított a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.

Híre is ment egész Szíriában, úgy hogy odavitték hozzá mind a szenvedőket, a különféle betegségekben és kínokban sínylődőket, az ördögösöket, a holdkórosokat és a bénákat és Ő meggyógyította őket.

És nagy sokaság követte Őt Galileából és a Tizvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

Látván a sokaságot, felment a hegyre, és amint leült, odamentek hozzá a tanítványai,

és szólásra nyitotta száját és így tanította őket:

Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

Boldogok a szomorkodók, mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtetnek.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők, mert Ők az Isten fiai.

Boldogok, akiket üldöznek az igazság miatt, mert övék a mennyek országa.

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és üldöznek titeket és hazugul minden rosszat reátok fognak énérettem.

Örüljete és örvendezzete ennek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben; így üldözték a prófétákat is tielőttetek.

Ti vagytok a föld sava; ha pedig a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, csakhogy kidobják és széttapossák az emberek.

Ti vagytok a világ világossága. Hegyen épült varost nem lehet elrejteni.

Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá rejtsek, hanem, hogy a lámpatartóba tegyék és világítson mindenkinek a házban.

Úgy tündököljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó tetteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Mit gondoltok: Nem azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, vagy a prófétákat. Nem eltörölni, hanem betölteni jöttem.

Mert bizony mondom, hogy a világ végéig sem múlik el a törvényből egyetlen jóta, vagy pontocska sem, míg mindenbe nem teljesedik.

Azért, ha valaki megront csak egyet is, akár a legkisebbet is e parancsolatok közül s aszerint tanítja az embereket, a mennyek országában igen kicsi lesz; aki viszont cselekszi és aszerint tanít, annak nagy neve lesz a mennyek országában.

Mondom nektek, ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: ne ölj! Aki öl, méltó az ítéletre.

Én pedig azt mondom, hogyha valaki haragszik az atyjafiára, méltó az ítéletre; aki pedig azt mondja az atyjafiának: ráka (ostoba), megérdemli, hogy a nagy tanács elé kerüljön; aki meg ezt mondja: (móra) eszeveszett! - méltó a gyehenna tüze.

Azért, ha áldozati ajándékodat az oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy atyádfiának valami panasza van ellened:

hagyd ott az oltár előtt az ajándékodat, eredj el, előbb békülj meg az atyádfiával és csak azután jöjj és vidd fel a te ajándékodat.

Légy ellenségeddel megint jó barát, amíg a bíróhoz visz az utatok, hogy át ne adjon a bírónak, a bíró meg oda ne adjon a poroszló kezébe és tömlőcbe ne vessenek.

Bizony mondom neked: nem jössz ki onnan, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.

Hallottátok, hogy megmondattok: Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom: Mindenki, aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráználkodott vele az ő szívében.

Ha pedig a te jobb szemed bűnre csábít téged, vágd ki és vedd el magadtól, mert jobb neked, hogy egy tagod vesszen oda, mintsem egész tested gyehennára jusson.

És ha a te jobb kezed bűnre visz téged, vágd le azt és vedd el magadtól, mert jobb neked, hogy egy tagod vesszen el, mintsem egész tested a gyehennára kerüljön.

Megmondattok továbbá, hogy ha valaki elbocsátja feleséget, adjon neki válólevelet.

Én pedig azt mondom nektek: Mindenki, aki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és ha valaki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.

Ismét hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: hamisan ne esküdjél, az Úrnak tett esküidet pedig teljesítsd.

De én azt mondom nektek: egyáltalán ne esküdjete; se az égre, mert az az Isten királyi széke;

se a földre, mert az az Ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa;

se a fejedre ne esküdjél, mert nem tudsz egy hajszálat fehérré, vagy feketévé tenni,

hanem legyen a ti beszédetek: Igen, igen: nem, nem; minden ami ennél több, a gonosztól van.

Hallottátok, megmondatott: szemet szemért és fogat fogért!

Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki téged arcul üt jobbfelől, fordítsd feléje a másik arcodat is.

És aki el akarja perelni tőled a te alsóruhádat, engedd oda neki a felsőt is.

És aki téged egy mérföldre kényszerít, menj el vele kettőre.

Aki kér tőled, adj neki; és ha kölcsönkér valaki tőled, ne fordulj el tőle.

Hallottátok, hogy megmondatott: szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet!

Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, (áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék) és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket,

hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmat érdemeltek? Nem ugyanezt cselekszik-e a vámszedők is?

És ha csak a ti atyátok fiait köszöntitek, mit cseleksztek másoknál többet? Nem ugyanezt teszik a pogányok is?

Legyetek azért tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Vigyázzatok, ne gyakoroljátok a ti kegyességeiteket az emberek előtt azért, hogy lássanak titeket; mert akkor nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.

Mikor tehát alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogy a képmutatók szokták zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberek csodálják. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

De, amikor te osztogatsz alamizsnát, ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb kezed,

hogy a te alamizsnálkodásod titkon legyen; és a te Atyád, aki látja, amit titkon tettél; megfizet neked nyilván.

És mikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik a zsinagógákban és az utcák szegletein állva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Te pedig mikor imádkozol, menj be a te benyíló szobádba, zárd be az ajtódat és imádkozzál a te Atyádhoz, aki ott van titkon; és a te Atyád aki látja, amit titkon tettél, megfizet neked, nyilván.

És mikor imádkoztok, ne legyetek szószaporítók, mint a pogányok. Ezek azt gondolják, hogy a sok beszéd nyer meghallgattatást.

Ne legyetek hát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek.

Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek;

És ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg minket a gonosztól, Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, néktek is megbocsát a ti mennyei Atyátok.

Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Mikor pedig böjtöltök, ne legyetek olyan komor ábrázatúak, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hadd lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a fejedet, mosd meg az arcodat,

és ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te titkon veled lévő Atyád, aki látja, amit rejtve tettél és megfizet neked nyilván.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsdá és a moly megemészti, a tolvajok kiássák és ellopják,

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti és a tolvajok nem ássák ki és nem lopják el.

Mert ahol a te kincsed, ott van a szíved is.

A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, egész tested világos lesz.

Ha pedig a te szemed gonosz, egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned levő világosság sötétség, mekkora akkor a sötétség?

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől, mit egyetek és mit igyatok; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Bizony, több az élet, mint az eledel és a test, mint az öltözet.

Tekintsetek az égi madarakra, nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja őket. Nem sokkal drágábbak vagytok-e ti azoknál?

Hát ki az közületek, aki aggodalmaskodásával meghosszabbíthatja az ő életét egy arasznyi idővel?

Az öltözet felől se aggodalmaskodjatok. Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem munkálkodnak és nem fonnak,

de mondom néktek, hogy Salamon az ő királyi dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül akármelyik.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, így ruházza Isten, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitűek?

Ne aggodalmaskodjatok és ne kérdezzétek: Mit együnk? vagy: mit igyunk? vagy: mivel ruházkodjunk?

Mert mindezekért a pogányok törik magukat. Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

Hanem keressétek először Isten országát és annak igazságát és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.

Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől, mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

Ne ítéljétek, hogy ne ítéljenek meg.

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítélnék meg titeket is. És amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek is.

Miért nézed a szálkát a te atyádfia szemében és nem látod a gerendát a magadéban?

Vagy hogyan mondhatod a te atyádfiának, hadd vessem ki a szálkát a szemedből, mikor a tiedben lám gerenda van!

Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a magad szeméből és csak azután láss hozzá felebarátod szemében a szálkához.

Ne adjátok az ebeknek azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, mert sárba tapossák, aztán ellenetek fordulnak és szétszaggatnak titeket.

Kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek.

Mindenki kap, aki kér; aki keres, talál, és a zörgetőknek megnyílik az ajtó

Van-e olyan ember köztetek, aki a fiának követ ad, amikor az kenyeret kér?

És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki?

Ha tehát ti, ámbár gonoszok vagytok, tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jó ajándékot azoknak, akik kérnek tőle?

Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük. Mert ez a törvény és a próféták.

A szoros kapun menjetek be, mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a halálba visz és sokan vannak, akik azon járnak.

De szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

Őrizkedjete a hamis prófétáktól, akik juhok mezében jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok.

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét.

Minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, kivágják és tűzre vetik.

Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja nekem: Uram! Uram! Hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan mondják majd nékem az utolsó napon: Uram, Uram! Nem a te neveddel prófétáltunk-e? Nem a te neveddel úztünk-e ördögöket? Es nem a te neveddel tettünk-e annyi csodát?

És akkor én vallomást teszek: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők. [Zsolt9]

Mindenki tehát, aki hallja tőlem e beszédek és cselekszi azokat, hasonló ahhoz a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát.

És ömlött az eső, megjöttek az áradások, feltámadtak a szelek, nekiestek annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára épült.

És aki hallja ezeket az én beszédeimet, de nem cselekszi azokat, hasonló a bolond emberhez, aki fűvényre építette a házát.

És ömlött az eső, megjöttek az áradások, feltámadtak a szelek, nekiestek annak a háznak és az romba dőlt, és nagy lett a pusztulása.

Amikor elvégezte Jézus ezeket a beszédek, a sokaság álmélkodott a tanításán,

mert úgy tanította őket, mint akinek (isteni) hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

Amikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte.

És íme egy bélpoklos odament hozzá, leborult előtte és ezt mondta: Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Ekkor kinyújtotta a kezét, megérintette őt és ezt mondotta: Akarom, tisztulj meg! És azonnal megtisztult a poklosságtól.

Jézus intette: Vigyázz, senkinek se szólj, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonysgul nekik.

Amikor bement Kapernaumba, egy százados ment hozzá és kérte őt:

Uram, az én szolgám szélütötten fekszik otthon, és nagy kínokat szenved.

Jézus ezt mondta: Megyek és meggyógyítom.

De az így felelt: Uram, nem vagyok én arra méltó, hogy átlépd a küszöbömet, hanem csak mondd szóval, és meggyógyul az én szolgám.

Én is felsőbbség alá vetett ember vagyok, alattam is szolgálnak katonák. És, ha egyiknek azt mondom: Menj! Elmegy; ha a másoknak: Jöjj! Idejön. És ha a szolgámnak szólok: Tedd ezt! Megteszi.

Mikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott és azt mondotta a követőinek: Bizony mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet egész Izraelben.

De mondom nektek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahám, Izsák és Jákob mellé a mennyek országában,

ennek az országnak fiait pedig kivetik a külső sötétségre, s ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

A századoshoz pedig így szólt Jézus: Eredj el, és legyen neked a te hited szerint. És meggyógyult a szolga abban az órában.

Jézus a Péter házába ment és látja, hogy annak napaasszonya ágyban fekszik és lázas.

Megérintette a kezét, mire elhagyta a láz, úgy hogy felkelt és szolgált nekik.

Estére kelve sok ördögöset vittek hozzá, s ő egy szavával kiűzte a gonosz lelkeket és meggyógyított minden beteget.

Így teljesedett be, amit Ésaías próféta mondott, mikor így szólt: Ő vette el a mi erőtlenségünket és Ő hordozta betegségeinket.

Mikor pedig Jézus látta maga körül a sokaságot, azt rendelte, hogy menjenek át a túlsó partra.

Ekkor egy írástudó odament és így szólt hozzá: Mester, követlek téged, akárhová mész.

De ő így felelt: A rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az Ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.

Egy másik tanítványa pedig ezt mondta: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és temessem el atyámat.

De Jézus ezt mondotta: Kövess engem és hagyd, hogy a halottak temessék el halottaikat.

Hajóra szállt és követték tanítványai.

Íme nagy vihar támadt a tengeren és a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.

Odasiettek tanítványai és felköltötték, ezt kiáltva: Uram, ments meg, mert elveszünk!

És ő így felelt nekik: Mit féltek, ti kicsinyhitűek? Felkelt, megdorgálta a szeleket és a tengert és nagy csendesség lett.

Az emberek pedig elcsodálóztak és így szóltak: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek neki?

A túlsó parton a gadariaiak földjére ért. Két ördögös jött vele szembe, akik a sírboltokból bújtak elő, és olyan veszedelmesek voltak, hogy senki sem mert járni azon az úton.

És elkezdtek kiáltozni: Mi közünk egymáshoz, Isten fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Távol tőlük nagy disznónyáj legelészett.

Az ördögök azt kérték: Ha kiűesz minket innét, küldj abba a disznónyájba.

Azt mondta nekik: Eredjetek! Ki is mentek és belementek a disznókba. És íme az egész nyáj a meredekről a tengerbe rohant és odaveszett a vízbe.

A pásztorok pedig elfutottak és beérve a városba, hírül adtak mindent, azt is, ami az ördögösökkel történt.

És íme, az egész város kiment Jézus elé és mikor meglátták, kérték őt, távozzék el az Ő határukból.

És hajóra szállva átkelt és hazament a maga városába.

És íme hoztak hozzá egy ágyban fekvő szélütöttet. Jézus lattá a hitüket és így szólt a szélütöttnek: Bízál fiam, megbocsáttatnak a te bűneid.

Némely írástudó így szólt magában: Ez az ember Istent káromolja.

Jézus pedig látta gondolataikat és ezt mondta: Miért gondoltok rosszra a ti szívetekben?

Mert mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttatnak a te bűneid! Vagy ezt mondani: Kelj fel és járj?

Hogy pedig megtudjátok: Az Ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, így szólt a szélütöttnek: Kelj fel, vedd az ágyadat és eredj haza.

Erre az felkelt és hazament.

Amikor a sokaság ezt látta, megdöbbsent és dicsőítette Istent, hogy embernek ilyen hatalmat adott.

Onnan tovább ment Jézus és látott egy embert ülni a vámszedő helyen - Máté volt a neve és hívta őt: Kövess engem! Azonnal felkelt és követte őt.

És mikor otthon asztalnál ült, íme sok vámszedő bűnös ment oda és letelepedtek ők is Jézussal meg a tanítványaival.

Ennek láttára azt mondták a farizeusok a tanítványoknak: Miért eszik a ti mesteretek együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel?

Jézus hallotta ezt és megfelelt nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Menjete el és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.

Akkor hozzámertek a János tanítványai és kérdezték: Mi az oka, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig soha?

Jézus így válaszolt: Vajon gyászolhat-e a násznép addig, amíg velük van a vőlegény? De eljő az idő, mikor elvétetik tőlük a vőlegény. Akkor majd böjtölnek.

Senki sem tesz új posztóból foltot az avított ruhára, mert a folt tovább szakítja a ruhát és még nagyobb szakadás támad.

Új bort sem töltenek régi tömlőkbe; különben a tömlők szétszakadnak, a bor is kiömlik, a tömlők tönkremennek, hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mind a kettő megmarad.

Miközben ezeket mondta, íme a zsinagóga elöljárója odalépett hozzá, mélyen meghajolt előtte és így szólt: A leányom éppen most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezedet és megelevenedik.

Jézus felkelt és követték őt tanítványai.

Íme jött egy asszony, aki már tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett. Hátulról hozzáférkőzött és megérintette ruhája szegélyét.

Azt gondolta ugyanis magában: Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.

Jézus pedig megfordult, reátekintett és ezt mondta: Bízál leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony attól a perctől fogva.

Jézus megérkezett az elöljáró házához. Láta a fuvalásokat és a zajongó sokaságot s

így szólt: Távozzatok el innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik. És kinevették őt.

Amikor a sokaságot eltávolították, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felébredt.

Híre ment ennek az egész vidéken.

És mikor Jézus tovább ment onnan, nyomába szegődött két vak, így kiáltozva: Könyörülj rajtunk Dávid fia!

Hazaérve, bementek hozzá a vakok és Jézus azt kérdezte: Hiszitek-e, hogy én ezt meg tudom tenni? Azok azt mondták neki: Hisszük Uram!

Akkor megérintette szemüket és ezt mondta: Legyen nektek a ti hitetek szerint!

És megnyílt a szemük. Jézus pedig rájuk parancsolt: Vigyázzatok, meg ne tudja senki!

De ők eltávozva elterjesztették a híret azon az egész vidéken.

Alighogy ezek elmentek, íme egy ördögös némát vittek hozzá.

Kiűzte az ördögöt és megszólalt a néma; és a sokaság csodálkozott és azt mondta: Sohasem láttak ilyent Izraelben!

A farizeusok azonban megjegyzték: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Így járta be Jézus a városokat mind és a falvakat, tanított az ő zsinagógáikban és hirdette az Isten országának evangéliumát és gyógyított minden betegséget és erőtlenséget.

Amikor látta a sokaságot, könyörületeségre indult rajtuk, mert elgyötörtek és elhagyatottak voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.

Akkor mondta a tanítványainak: az aratni való sok, de a munkás kevés.

Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

És előszólította tizenkét tanítványát és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék őket és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget.

A tizenkét apostol névsora pedig ez: Első Simon, akit Péternek hívnak és testvére András; és Jakab a Zebedeus fia és testvére János;

Fülöp és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab az Alfeus fia és Taddeus;

Simon a kánaáni és Júdás az Iskáriotes, aki elárulta őt.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus és megparancsolta nekik: Pogányok útjára ne térjete le és samaritánusok városába ne menjete be,

annál inkább menjete Izrael házának elveszett juhaihoz.

Hirdesséte mindenütt: Elközelítet a mennyek országa!

Betegetet gyógyítsatek, halottakat támasszatek, poklosokat tisztítsatek, ördögöket űzzetek. Inyen vettéte, inyen adjátok.

Ne szerezteke se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az erszényetekebe;

Se útitáskát, se két öltözet ruhát, se sarut, se botot, mert méltó a munkás a kenyérére.

Amikor egy városba, vagy faluba mentek, tudakozzatek meg, ki méltó ottan, hogy megszánjatek nála, és maradjatek ott, amíg továbbmentek.

Amikor pedig bementek a házba, köszöntséte a ház népét.

És ha méltó a ház, szálljon reá a ti békességetek, ha pedig nem méltó, a ti békességetek reátok térjen vissza.

És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg a ti beszédeket, jöjjetek ki abból a házból, még a városból is és rázzatek le a porát is lábatokról.

Bizony mondom néktek: Sodorna és Gomora földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint annak a városnak.

Íme én elküdelek titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyete azért okosok, mint a kígyók, és ártatlanok, mint a galambok.

Óvakodjatok azonban az emberektől, mert törvényszékekre adnak és zsinagógáikban megkorbácsolnak titeket.

Sőt helytartók és királyok elé hurcolnak titeket énmiattam, hogy bizonysgot tegyetek énrólam előttük és a pogányok előtt.

De mikor törvényre adnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogyan, vagy mit szóljatok, mert megadatik nektek abban az órában, mit mondjatok,

mert nem ti vagytok akik szóltok, hanem a ti Atyátok lelke az, aki beszél belőletek.

Halálra adja testvér a testvérét, atya a gyermekét és a gyermekek szülei ellen támadnak, és megölik őket.

És gyűlölni fog mindenki az én nevem miatt, de aki mindvégig megáll, megtartatik.

Ha az egyik városban üldöznek titeket, fussatok a másikba. Bizony mondom, be sem járjátok Izrael minden városát, mire eljön az Embernek Fia.

Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az ő uránál.

Elég a tanítványnak, ha úgy megy dolga, mint a mesternek és a szolgának, ha az történik vele, ami az ő urával. Ha ház urát Belzebubnak hívják, mennyivel inkább az ő házanépét!

Azért ne féljetez tőlük! Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jöjjön, sem olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Amit a sötétben mondok néktek, világosságban mondjátok el és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.

És ne féljetez azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni, inkább attól féljetez, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában.

Ugye, két kis verébnek egy fillér az ára, de a ti Atyátok akarata nélkül egy sem esik le azok közül a földre.

Nektek pedig még a fejetez hajszájai is mind számon vannak.

Ne féljetez tehát: Ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.

Azért aki vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.

Ne gondoljátok, hogy békességet szerezni jöttem a földre. Nem békességet szerezni jöttem, hanem harcot.

Azért jöttem, hogy meghasonlást támazzak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja; a meny és az Ő napa között,

és hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.

Aki jobban szereti atyját, vagy anyját, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki jobban szereti fiát, vagy leányát, mint engem, nem méltó énhozzám.

És aki nem veszi fel az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.

Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt, és aki elveszti az ő életét énérétem, megtalálja azt.

Aki befogad titeket, engem fogad be és aki engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött.

Aki prófétát fogad be azért, mert az próféta: próféta jutalmát kapja. És aki igaz embert fogad be, mivel az igaz ember: az igaz ember jutalmát kapja.

És aki e kicsinyek közül egynek is inni ad csak egy pohár friss vizet azért, mert ő az én tanítványom: bizony mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát.

Amikor Jézus elvégezte a tizenkét tanítványnak adott rendelkezést, tovább ment onnan, hogy az ő városaikban tanítson és prédikáljon.

Mikor pedig János a tömlöcben meghallotta Krisztus cselekedeteit, ezt az üzenetet küldte neki a maga tanítványaival:

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

És Jézus így válaszolt: Menjete el és jelentsétek Jánosnak, amit hallotok és láttok:

A vakok látnak és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak és a szegényeknek az evangéliumot hirdetik.

Boldog az, aki énbennem meg nem botránkozik!

Ezeknek eltávoztával Jézus beszélni kezdett Jánosról a sokaságnak. Mit látni mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálat?

Mit látni mentetek hát ki? Puha ruhákba öltözött embert? Puha ruhákban a királyok palotáiban járnak.

De hát miért is mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom, még prófétánál is nagyobbat láttatok.

Ő az, akiről megvan írva: íme elküldöm az én követemet teelőtted. Ő majd elkészíti előtted a te utadat.

Bizony mondom néktek: Az asszonytól szülöttek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál, pedig a mennyek országában a legkisebb is nagyobb őnála.

Keresztelő János napjaitól fogva, mind mostanig a mennyek országa erőszakosra vár és az erőszakoskodók ragadják el,

mert a próféták mindnyájan és a törvény is Jánosig ezt prófétálták.

És ha el tudjátok fogadni: Illés ő, aki eljövendő.

Akinek van füle a hallásra, hallja!

De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek és így kiáltoznak társaiknak:

Fuvoláztunk nektek és ti nem táncoltatok, siratót énekeltünk és ti nem vertétek a melleteket.

Mert eljött János, aki se nem eszik, se nem iszik és azt mondják: Ördög van benne!

Eljött az Ember Fia, aki eszik és iszik és azt mondják: íme a nagyétkű és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja. A bölcsességet tettei igazolják. [Péld17-35]

Akkor korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodát tett és mégsem tértek meg:

Jaj neked, Korázim! Jaj neked Betsaida! Ha Tirusban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek bennetek, régen megtértek volna zsákban és hamuban!

De mondom nektek: Tirusnak és Szidonnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek.

És te, Kapernaum, nem az édig magasztaltattál-e fel? A pokolig zuhansz alá, mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned: mind a mai napig megmaradt volna.

De mondom nektek, hogy Sodorna földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.

Abban az időben mondta Jézus ezt: Magasztallak Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, de kinyilatkoztattad az egyszerű embereknek.

Jól van Atyám, mert így volt kedves teelőtted.

Mindent nekem adott át az én Atyám és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú jelenti ki.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok nehéz terhetek súlya alatt és én megkönnyebbitelek titeket.

Az én igámat vegyétek magatokra; Tanuljátok meg éntőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és lelketek nyugodalmat talál.

Mert az én igám könnyű és az én terhem nem nehéz.

Abban az időben a vetéseken haladt át Jézus szombat napon. Tanítványai megéheztek és kezdték a kalászatokat szaggatni és enni.

Mikor ezt a farizeusok látták, így szóltak hozzá: íme a te tanítványaid azt cselekszik, amit szombat napon nem szabad cselekedni.

De ő így felelt: Nem olvastátok-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és kísérete?

Hogyan ment be az Isten házába és megették az oltárra felrakott szent kenyereket, amelyeket nem lett volna szabad megenni sem neki, sem a kíséretének, hanem csak a papoknak?

Vagy nem olvastátok-e a törvényben, hogy a szombat napot megszegik a papok a templomban és mégsem vétkeznek?

Mondom nektek: a templomnál nagyobb van itt.

Ha pedig tudnátok, mit jelent ez: irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.

Mert az Ember Fia ura a szombatnak.

Eltávozott onnan és a zsinagógájukba ment.

Es íme ott volt egy sorvadtt kezű ember. És hogy vádolhassák Jézust, megkérdezték tőle: Szabad-e szombat napon gyógyítani?

Ő pedig így felelt: Ha közületek valakinek van egy juha és az szombat napon verembe esik, ki az, aki meg nem ragadja, és ki nem húzza?

Pedig mennyivel drágább az ember a juhnál! Szabad tehát szombat napon jól cselekedni.

Akkor így szólt annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Kinyújtotta és feltartotta, s íme, olyan ép lett, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek és tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el?

Mikor ezt Jézus észrevette, visszavonult onnan. Sokan követték őt, és mindnyájukat meggyógyította.

Szigorúan meghagyta nekik, hogy mindezt nyilvánosságra ne hozzák.

Ezzel teljesedik be Ésaías próféta mondása, aki így szólt:

Íme az én szolgám, akit választottam, akit én szeretek, és akiben gyönyörködöm. Az én Lelkemet adom őbelé és ítéletet hirdet a pogányoknak.

Nem civódik, és nem kiált, az utcákon senki sem hallja szavát.

A megrepedezett nádszálát nem töri el és a pislogó mécses nem oltja ki, míg az igazságot diadalra nem viszi.

Az ő nevében reménykednek a pogányok.

Akkor egy vak és néma ördögöst vittek hozzá és Ő meggyógyította, úgyhogy a vak és néma látott is, beszélt is.

És az egész sokaság elcsodálkozott és ezt mondta: Talán csak nem ez a Dávid fia?

A farizeusok ennek hallatára így szóltak: Ez csak Belzebubnak, az ördögök fejedelmének a segítségével úzi ki az ördögöket.

Jézus pedig, aki ismerte gondolataikat, ezt mondotta: Minden ország, amely önmagával meghasonlik, elpusztul és egyetlen város, vagy háznép sem marad meg, amelyik kettészakadt.

Márpedig, ha a Sátán úzi ki a Sátánt, akkor meghasonlott önmagával. Hogyan állhat fenn akkor az ő országa?

És ha én a Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Azért ők lesznek a ti bíráitok!

Ha pedig én az Isten Lelkének segítségével űzöm ki az ördögöket, akkor már itt van az Isten országa.

Avagy hogyan hatolhat be bárki az erős ember házába és hogyan rabolhatja el annak holmiját, ha előbb meg nem kötözi őt s úgy rabolja ki a házát?

Aki nincs velem, ellenem van és aki nem gyűjt velem, tékozol.

Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embernek, de a Lélek elleni káromlás nem nyer bocsánatot.

Még az is részesül bocsánatban, aki az Ember Fia ellen szól, de aki a Szentlélek ellen szól. annak nincs bocsánat, sem ezen, sem a jövővilágon.

Vagy tegyétek a fát jóvá és akkor a gyümölcse is jó. Vagy hagyjátok a fát vadon és akkor a gyümölcse is rossz. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát.

Mérges kígyók fajzata! Hogyan is szólhatnátok gonosz létekre jót? Mert a szív teljességéből szól a száj.

A jó ember a maga jó kincseiből hozza elő a jókat. És a gonosz ember a maga gonosz raktárából hozza elő a gonosz dolgokat.

De mondom nektek: Minden haszontalan beszédért számot adnak majd az emberek az ítéletnapján.

Mert beszédedből ítélnék majd igaznak, vagy bűnösnek.

Ekkor az írástudók és farizeusok közül némelyek újból megszólaltak: Mester, valami égi jelt szeretnénk tőled látni.

Ő pedig így válaszolt: Gonosz és parázna nemzedék kíván jelt, de nem adatik más jel neki, csak a Jónás próféta jele.

Mert, amint Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Ember Fia is három nap és három éjjel a föld szívében.

A ninivei férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzedékkal és megítélik, mivel ők megtértek Jónás prédikálására, és íme nagyobb van itt Jónásnál!

Dél királynője feltámad majd az ítéletkor e nemzedékkal és megítéli, mert ő eljött a világ végéről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét. És íme nagyobb van itt Salamonnál.

Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, sivatag helyeken kóborol, nyugalmat keres, de nem talál.

Akkor így szól magában: Visszatérek az én házamba, ahonnan kijöttem. Odaérve üresen, kisöpörve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy és vesz maga mellé hét más lelket, magánál is gonoszabbakat. Elmennek és odaszállnak. És annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az elsónél. Így jár ez a gonosz nemzedék is.

Még beszélt a sokasághoz, amikor anyja és testvérei megálltak odakint és beszélni akartak vele.

Valaki figyelmeztette: íme, anyád és testvéreid odakünn állanak és szólni akarnak veled.

Ő azonban így felelt: Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

És kitérve kezét tanítványai felé ezt mondotta: íme az én anyám és az én testvéreim!

Mert, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.

Aznap Jézus elment hazulról és leült a tenger partján.

Olyan nagy sokaság gyűlt hozzá, hogy be kellett ülnie a hajóba és a sokaság a parton állva hallgatta.

És sok mindenre tanította őket, így: íme a magvető kiment vetni.

Vetéséből némelyik mag az útfélre esett, jöttek a madarak és felkapkodták.

Megint más mag köves helyre esett, ahol nem volt sok a föld, úgy hogy hamarosan felnőtt, mivel nem volt mélyen a földben.

De mikor a nap delelőre hágott, a hőség kiégette, mivel nem vert elég mély gyökeret.

Némelyik pedig a tövisek közé esett és a tövisek felnövekedtek és megfojtották.

Némely mag pedig a jó földbe esett és termést hozott. Az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, ismét másik harminc annyit.

Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Odamentek a tanítványok és azt kérdezték: Miért szólasz hozzájuk példázatokban?

Így felelt: Nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak azonban nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik a bővölködésig; de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.

Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek.

Beteljesedett rajtuk Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok és ne értsetek; nézván nézzetek és ne lássatok.

Megkövéredett ennek a népnek a szíve és fülükké! nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek és én meg ne gyógyítsam őket.

De a ti szemetek boldog, mert lát, fületek is, mert hall.

Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, és nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, és nem hallották.

Ti most azért halljátok meg a magvetőről szóló példázat magyarázatát.

Amikor valaki hallja a mennyek országáról szóló igét, de nem érti, eljön a gonosz és kiragadja a szívébe vetett magot. Ez az, amelyik az útfélre esett.

A köves talajra hullott mag pedig az, mikor hallja valaki az igét s mindjárt nagy örömmel fogadja.

De nincsen magában gyökere, mert még zsenge, ha pedig nyomorúság, vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megtántorodik.

A tövises közé esett mag pedig az, aki hallgatja ugyan az igét, de az élet gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt.

A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét; ez gyümölcsöt is terem, némelyik száz annyit, némelyik hatvan annyit, némelyik pedig harminc annyit.

Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a földjébe.

De mikor az emberek aludtak, eljött az ő ellensége és konkolyt vetett a búza közé és eltávozott.

Mikor pedig szárba szökken a vetés és termést hozott, felütötte fejét a konkoly is.

A gazda szolgálai előállottak és így szóltak: Uram, nemde tiszta magot vetettél a te földedbe? Honnan van azért benne konkoly?

Ő pedig azt mondta nekik: Valamelyik ellenségem cselekedte ezt. A szolgák erre azt kérdezték: Akarod-e, hogy nekilássunk és kigyomláljuk a konkolyt?

Ő azonban így szólt: Nem, mert amikor Összeszeditek a konkolyt, azzal együtt esetleg a búzát is kiszaggatjátok.

Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig. És aratáskor majd azt mondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt és kössétek kévébe, hogy elégessék, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe.

Más példázatot is adott eljűk e szavakkal: Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet az ember elvet a földjébe.

Kisebb ez minden magnál a világon. De mikor felnő, minden veteménynél nagyobb, fává lesz, úgy hogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágain.

Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet vett egy asszony és belekevert három mérce lisztbe, mire az egész megkelt.

Mindezeket példázatokban mondta Jézus a sokaságnak és példázat nélkül semmit sem mondott nekik,

hogy beteljesedjék a próféta mondása: Példázatokra nyitom meg számat; feltárom mindazt, ami a világ teremtése óta rejtve volt.(Zsolt 78,2)

Akkor elbocsátotta a sokaságot és hazament. Ekkor odamentek hozzá a tanítványai és ezt mondták: Magyarázd meg nekünk a szántóföldben nőtt konkoly példázatát.

És Ő így magyarázta meg: Aki a jó magot veti, az az Ember Fia.

A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai, a konkoly pedig a Gonosznak a fiai.

Az ellenség, aki a konkolyt veti, az ördög: az aratás a világvége; az aratók pedig az angyalok.

Amint azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik, úgy lesz a világ végén is.

Az Ember Fia elküldi majd angyalait és az Ő országából összegyűjteti mindazokat, akik botránkozásokat okoztak, és akik gonoszul cselekedtek.

Bevetik őket a tüzes kemencébe: siralom lesz ott és fogcsikorgatás.

Akkor az igazak fénylenek majd, mint a nap, az Ő Atyjuk országában. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, ha megtalál, elás és örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van és megveszi azt a szántóföldet.

Ismét hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres.

Amikor egy nagyértékű gyöngyre talált, elment, mindenét eladta és azt vásárolta meg.

Ismét hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, amely mindenféle halat összefog.

Amikor megtelt, a halászok kivonják a partra, és nekiülve kiválogatják a javát edényekbe, a hasznavehetetlent pedig visszadobják.

Így lesz a világvégén is: eljönnek majd az angyalok és kiválogatják az igazak közül a gonoszokat, és tüzes kemencébe vetik, ott lesz sírás-rívás és fogcsikorgatás.

Megértettétek-e mindezt? Azok azt felelték: Meg.

Ő pedig azt mondta: Ennélfogva minden írástudó, aki megtanulta, milyen a mennyek országa, hasonló ahhoz a gazdához, aki őt és újat hoz elő kamrájából.

Jézus e példázatok elmondása után hazatért.

És hazájába érve tovább tanította őket zsinagógájukban, úgy hogy megdöbbenek és azt mondták: Honnan veszi ez az ember ezt a bölcsességet és ezeket az erőket?

Hát nem ez az ácsmester fia? Nem az Ő anyját hívják Máriának, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

Nőtestvérei is ugyebár mind nálunk laknak? Honnan tudja hát mindezeket?

És megbotránkoztak őbenne. Jézus pedig azt mondta nekik: Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint a tulajdon hazájában és házában.

Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.

Abban az időben hallotta Jézus híret Heródes, a negyedes fejedelem,

és azt mondta szolgálóinak: Keresztelő János ez; ő támadt fel a halálból, azért munkálkodnak benne a csodatevő erők.

Tudniillik Heródes elfogatta Jánost, bilincsbe verette és tömlöcbe vettette, felesége: Heródiás miatt, aki előbb Fülöpnek, az ő testvérének volt a felesége.

Azt mondta ugyanis neki János: Nem szabad neked ővele élned.

Ezért meg akarta Őt öletni, de félt a néptől, mert az prófétának tisztelte.

Amikor azonban egyszer Heródes születésnapját ülte, Heródiás leánya táncolt előttük, s úgy megtetszett Heródesnek,

hogy esküvel fogadta: bármit kér, megadja neki.

Az pedig anyja ösztökélésére így szólt: Add ide nekem egy tálban Keresztelő János fejét.

Ekkor a király elszomorodott, de esküjéért és a vendégek miatt megparancsolta, hogy adják oda.

Elküldött a börtönbe és lefejeztette Jánost.

Elhozták a fejét egy tálban, odaadták a leánynak, az pedig az anyjának vitte.

János tanítványai odamentek, elvitték a tetemét és eltemették. Azután elmentek és mindezt hírül vitték Jézusnak.

Amikor ezt Jézus meghallotta, elhajózott onnan egy puszta helyre egyedül. Meghallotta ezt a sokaság és gyalog követte őt a városokból.

És mikor kiszállt, nagy sokaságot látott maga előtt, megszánta őket és betegeiket meggyógyította.

Amikor este lett, odamentek a tanítványai és azt mondták: puszta ez a hely és az idő már későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek be a falvakba és vegyenek maguknak ételmet.

Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem szükséges elmenniük; adjatok nekik enni ti.

De azok így szóltak: Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.

Ő pedig így szólt: Hozzátok ide.

Megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűbe, vette az öt kenyeret meg a két halat és feltekintett az égre, hálát adott, (áldást mondott) azután megtörte a kenyereket, adta a tanítványoknak, a tanítványok meg a sokaságnak.

Mikor aztán mindnyájan ettek és jóllaktak, felszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.

Akik pedig ettek, mintegy ötezerén voltak férfiak, az asszonyokon és a gyermekeken kívül.

És mindjárt meghagyta tanítványainak, hogy szálljanak a hajóba és őelőtte keljenek át a túlsó partra, Ő meg elbocsátja a sokaságot.

Miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre, hogy ott magánosan imádkozzék. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

A hajó pedig már a tenger közepén küzdött a habokkal a kedvezőtlen szélben.

Az éjszaka negyedik őrváltása idején odament hozzájuk Jézus a tengeren járva.

És amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek és azt mondták: Kísértet ez! És félelmükben kiáltottak.

De Jézus azonnal azt kiáltotta feléjük: Bátorság, én vagyok, ne féljete!

Ekkor Péter megszólalt: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy odamehessek hozzád a vizén.

Jöjj! Mondotta Jézus. Erre Péter kiszállt a hajóból és a vizén járva Jézus felé tartott.

De a szélről megrémült és kezdett süllyedni. Rémtőlten kiáltotta: Uram, ments meg!

Jézus azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt és ezt mondta: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

És amint visszaültek a hajóba, elállt a szél.

A hajóban lévők pedig leborultak előtte és ezt mondták: Igazán Isten Fia vagy!

Átkelve a tengeren, Genezáret földjére érkeztek.

És amikor annak a helységnek lakói felismerték őt, szétküldtek az egész környékre, és minden beteget odavittek hozzá.

És kérték őt, hogy csak a ruhája szegélyét érinthessék. És akik megérintették, mindnyájan meggyógyultak.

Akkor farizeusok és írástudók mentek Jeruzsálemből Jézushoz és ezt mondták:

Miért szegik meg a te tanítványaid a vének hagyományát? Mert nem mossák meg a kezüket evés előtt.

Ő pedig azt felelte nekik: Hát ti miért szegitek meg az Isten parancsolatát a ti hagyományotok kedvéért?

Mert Isten parancsolta: Tiszteld atyádat és anyádat, és aki atyját, vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon.

Ti pedig ezt mondjátok: Aki atyjának, vagy anyjának ezt mondja: Áldozati ajándék az -amivel téged megsegíthetnélek-, az ilyenek nem kell tisztelnie az ő atyját, vagy anyját (azzal, hogy adjon neki).

Így teszitek érvénytelenné Isten törvényét, a ti hagyományotokért.

Képmutatók, helyesen prófétált felőletek Ésaiás mikor ezt mondta:

Ez a nép szájával tisztel engem, de szíve távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi parancsolatokat tanítanak isteni tanítás gyanánt.

És magához hívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: Halljátok és értsétek meg:

Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami a szájon bemeleg, hanem ami a szájon kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Akkor odamentek hozzá a tanítványai és ezt mondták: Tudod, hogy ez a beszéd megbotránkoztatta a farizeusokat?

Ő pedig ezt felelte: Tövestől kiszaggatnak minden palántát, amit nem az én mennyei Atyám ültetett.

Hagyjátok őket: vak létükre világtalanokat vezetnek. Ha pedig vak vezeti a világtalant, mind a ketten a verembe esnek.

Péter arra kérte: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot

Ő pedig így szólt: Hát még ti is értelem nélkül valók vagytok?

Nem értitek, hogy mindaz, ami a szájon bemeleg, a gyomorba jut, onnan kikerül az árnyékszékbe.

Ami azonban a szájon át jó ki ki, az a szívből származik és az teszi tisztátalanná az embert.

Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamistanúzsok, káromlások.

Ezek teszik tisztátalanná az embert, s nem az, hogy mosdatlan kézzel eszik valaki.

És eltávozott onnan Jézus és Tirus és Szidon vidékére vonult vissza.

És íme egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, így kiáltott hozzá: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtam! Az én leányomat gonoszul gyötri az ördög.

Ő pedig egy szót sem felelt. Tanítványai odamentek hozzá és kérték: Bocsásd el Őt, mert utánunk kiáltoz.

De Ő így felelt: Én csak Izrael házának elveszett juhához jöttem.

Az asszony pedig odaérve, leborult előtte és így könyörgött: Uram, légy segítségül nekem.

Ő pedig így felelt: Nem helyes a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek odadobni.

De az így felelt: Igazad van Uram, de hiszen az ebek is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból.

Ekkor Jézus azt mondta neki: Asszony! Nagy a te hited, legyen neked a te akaratod szerint. És meggyógyult az ő leánya attól a perctől fogva.

Onnan eltávozott Jézus és a galileai tenger mellé ment. Felment a hegyre és ott leült.

És nagy tömeg gyűlt köréje. Magukkal vittek sok sántát, csonka-bonkát, némát és mindenféle nyomorékot. Ezeket odarakták Jézus lába elé és Ő meggyógyította valamennyit.

Álmélkodott a sokaság, mikor látták, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak. És dicsőítették Izrael Istenét.

Jézus pedig előszólitotta tanítványait és azt mondta: Fáj a szívem ezért a sokaságért, mert három napja már, hogy étlen, szomjan kitartanak mellettem. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy ki ne dőljenek az úton.

És tanítványai ezt mondták: Honnét volna a pusztában annyi kenyérünk, hogy ilyen nagy sokaságot megelégtítsünk?

Jézus azt kérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? Azt felelték: Hét és néhány apró halunk.

Megparancsolta hát a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre.

Ő meg vette a hét kenyeret és a halakat és hálát adott, megtörte és odaadta a tanítványainak. A tanítványok pedig a sokaságnak.

Ettek mindnyájan és jóllaktak. Majd Összeszedték a maradék darabokat hét tele kosárral.

Akik pedig ettek, négyezerén voltak férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.

Aztán elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és elment Magdala vidékére.

És odamentek hozzá a farizeusok és szaduceusok és kísértették őt azzal a kéréssel, hogy mutasson nekik mennyei jelt.

Ő pedig azt felelte nekik: mikor esteledik, azt mondjátok, szép idő lesz, mert vörös az ég.

Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert az ég borús és vörös. Képmutatók! Az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?

Gonosz és parázna nemzedék ez: jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Ezzel otthagya őket, eltávozott.

Mikor a tanítványok a túlsó partra mentek, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Jézus arról beszélt: Vigyázzatok és őrizkedjetek a farizeusok és a szaduceusok kovászatól.

Ők pedig tanakodtak maguk között: Nem hoztunk kenyeret magunkkal.

Mikor azt Jézus észrevette, azt mondta nekik: Mit tanakodtok magatok között, ti kicsinyhitűek, hogy nincs kenyeretek?

Még most sem értitek, és elfeledtetek-e az ötezer embernek kiosztott öt kenyér csodáját és hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

A négyezer embernek kiosztott hét kenyérré sem emlékeztek és hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

Hát nem értitek, hogy én nem a kenyérről beszéltem, mikor azt mondtam: őrizzétek a farizeusok és szaduceusok kovásztól.

Ekkor értették meg, hogy nem a kenyérbe való kovásztól óvta őket, hanem a farizeusok és szaduceusok tanításától.

Amikor pedig Cézarea Filippi környékére ért, megkérdezte tanítványait: Az Ember Fiát kinek tartják az emberek?

Ők pedig azt felelték: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának.

De kinek tartotok ti? - tette fel a kérdést.

Simon Péter felelt, mégpedig így: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!

Jézus így válaszolt: Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert ezt nem test és vér jelentette ki neked, hanem az én mennyei Atyám.

De én is mondom neked: Te Péter vagy (kőszikla), és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat és a pokol kapui sem diadalmaskodnak rajta.

És neked adom a mennyek országának kulcsait, amit megkösz a földön, kötve lesz a mennyben is, és amit feloldozol a földön, oldozva lesz a mennyben is.

Akkor szigorúan megtiltotta tanítványainak: Senkinek se mondják, hogy ő a Krisztus.

Ettől fogva kezdte Jézus Krisztus jelenteni tanítványainak, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe és sokat kell szenvednie a vénektől, a papi fejedelmektől és az írástudóktól és meg kell öletnie és harmadnap feltámadnia.

Péter félrevonta őt és feddeni kezdte: Isten Őrizz Uram, nem eshetik ez meg veled!

Ő pedig elfordult tőle és ezt mondotta Péternek: Távozz tőlem Sátán; botránkozásomra vagy nekem, mert nem úgy gondolkodói, mint az Isten, hanem úgy, mint az emberek.

Ekkor mondta Jézus tanítványainak: Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét és úgy kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét énértem, megtalálja azt.

Mit használ az embernek, ha az egész világot megszerzi is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az Ő lelkéért?

Mert eljön majd az Ember Fia az ő Atyjának dicsőségében az ő angyalaival és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.

Bizony mondom néktek, hogy az itt állók között vannak némelyek, akik nem ízeleik meg a halált, míg meg nem látták eljönni az Ember Fiát az ő országával.

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és annak testvérét Jánost, és felvitte őket magukban egy magas hegyre.

És elváltozott előttük. Az arca ragyogott, mint a nap, fény volt a ruhája is.

És íme megjelent nekik Mózes és Illés, beszélgetve vele.

Péter megszólalt és azt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építek itt három sátrat: Neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Beszéde közben íme fényes felhő takarta be őket és szózat hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm; Őt hallgassátok.

Amint a tanítványok ezt hallották, arcra borultak és igen megijedtek.

De Jézus hozzájuk lépett, megérintette őket és így szólt: Keljete fel, és ne féljete.

senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

És amikor a hegyről lejöttek, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se szóljate e látomásról, míg az Ember Fia fel nem támad a halálból.

És megkérdezték a tanítványai: Miért mondjate hát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönni?

Ő pedig ezt felelte: Illés csakugyan eljön előbb és mindent helyreállít majd.

De én azt mondom nektek: Illés már eljött, de nem ismerték fel őt, hanem kényük kedvükre bántak vele. Így kell az Ember Fiának is szenvedni tőlük.

Ekkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszél.

Mikor leérte a sokasághoz, egy ember odament hozzá, térdre borult előtte,

és így szólt: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved, gyakorta esik a tűzbe és gyakorta a vízbe.

Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudjate meggyógyítani.

Jézus pedig ezt mondta: Óh, hitetlen és romlott (elfajult) nemzedék! Vajon meddig leszete köztete? Vajon meddig szenvedete titeket? Hozzátok őt ide!

És megdorgálta az ördögöt Jézus és az kiment belőle, a gyermek pedig meggyógyult attól az órától fogva.

Ekkor a tanítványok megkérdezték bizalmasan Jézust: Miért nem tudtate ezt kiűzni mi?

A ti hitetlenségetete miatt, felelte Jézus. Mert bizony mondom nektek, ha akkora hitete volna, mint egy mustármag és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda! Oda menne és semmi sem volna lehetetlen nektek.

Ez a fajta pedig nem megy ki, csak könyörgés és böjtölés által.

Miközben Galileában együtt vándoroltak (forgolódtak), így szólt hozzájuk Jézus: Az Ember Fia árulással emberek kezébe kerül,

és megölik őt, de harmadnap feltámad. Nagyon elszomorodtak rajta.

Mikor pedig Kapernaumba értek, a templomi adószedők odamentek Péterhez és azt kérdezték: A ti mesteretek nem fizeti-e a két drahmát?

Fizeti, felelte. És amikor bement a házba, megelőzte őt a beszédben Jézus ezzel a kérdéssel: Mit gondolsz Simon, a föld királyai kitől szednek vámot, vagy adót: fiaiktól, vagy az idegenektől?

Az idegenektől, volt a felelet. Tehát a fiak mentesek, mondotta Jézus.

De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerpartra, vedd be a horgot és húzd ki az első halat, amely ráakad. Ha annak száját felnyitod, egy státert (kétszer két drahmát) találsz benne: vedd ki, és add oda nekik értem és érted.

Éppen akkor mentek oda a tanítványok Jézushoz, ezzel a kérdéssel: Ki a legnagyobb a mennyek országában?

Erre Jézus odahívott egy kis gyermeket, közéjük állította

és így szólt: Ámennyel mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Aki azért kicsinyé lesz, megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.

És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én kedvemért, engem fogad be.

Aki pedig egyet is megront e bennem hívó kicsinyek közül, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger közepébe vessék.

Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert botránkozások mindenképpen lesznek ugyan, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.

Ha pedig kezed, vagy lábad bűnre csábít téged, vágd le és vedd el magadtól. Jobb neked, ha csonkán, vagy sántán még az életre, mintha ép kézláb az örök tűzre.

És ha a szemed bűnre csábít téged, vágd ki és vedd el magadtól; jobb neked félszemmel az életre menned, mint ép szemmel az örök tűzre vettetned.

Vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyet se vessetek meg, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyben mindenkör látják az én mennyei Atyám arcát.

Az Ember Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.

Mit gondoltok, ha egy embernek száz juha van, és azok közül elcsatangol egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken és nem megy-e el, és nem keresi-e meg azt, amelyik eltévedt?

És ha történetesen megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örvend annak az egynek, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek.

Így a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.

Ha pedig a te atyádfia vétkezik (ellened), menj el és fedd meg őt négy szemközt; ha hallgat reád, megnyerted a te atyádfiát;

ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy minden szót két vagy három tanú vallomása bizonyítson.

Ha azokra sem hallgat, jelentsd a gyülekezetnek. Ha pedig még a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány, vagy a vámszedő.

Bizony mondom néktek, amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyben is, és amit feloldoztok a földön, oldozva lesz a mennyben is.

Ismét mondom nektek: Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérni akartok, megadja nektek az én mennyei Atyám.

Mert ahol ketten, vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük én is.

Ekkor Péter odament hozzá és azt mondta: Uram, hányszor vétkezhetik az én atyámfia énellenem és hányszor kell megbocsátanom neki? Még hétszer is?

Jézus azt mondta: Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer is.

Ezért hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki el akart számolni szolgáljaival.

Amikor aztán a számonkérést megkezdte, olyan szolgát hoztak eléje, aki tízezer talentummal tartozott.

Mivel nem volt miből megfizetnie, ura megparancsolta, hogy adják el őt is, feleségét is, gyermekeit is és mindenét amije van és fizessen.

Ekkor a szolga térdre esve könyörgött: Uram, légy nagylelkű hozzám és mindent megfizetek.

Az úr pedig megszánta azt a szolgát és elbocsátotta, sőt az adósságát is elengedte neki.

Ahogy kiment a szolga, találkozott egyik szolga társával, aki száz dénárral tartozott neki. Ez megragadta őt, fojtogatni kezdte és követelte: fizesd meg nekem, amivel tartozol.

Ekkor az ő szolgatársa térdre esve könyörgött: légy nagylelkű hozzám és mindent megfizetek.

De ez nem engedett és elmenvén tömlöcbe záratta, amíg ki nem fizeti tartozását.

A történetek láttára szolgatársai felháborodtak s elmenvén megjelentették uruknak mindazt, ami történt.

Akkor maga elé hívatta őt az ő ura és azt mondta neki: Gonosz szolga, én a te egész tartozásodat elengedtem neked a te könyörgésedre.

Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amint én könyörültem rajtad?

És haragjában a hóhérok kezére adta, míg minden tartozását meg nem fizeti.

Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok ki-ki az Ő atyjafiának.

Amikor Jézus elvégezte e beszédeket, eltávozott Galileából és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére.

És követte őt nagy sokaság és ott gyógyította őket.

Ekkor odamentek hozzá a farizeusok és kísértve őt ezt kérdezték: Szabad-e az embernek az ő feleségét bármi okért elbocsátani?

Ő pedig így felelt: Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket.

És ezt mondta: Ezért a férfi elhagyja atyját és anyját és ragaszkodik az Ő feleségéhez és a kettő egy testté lesz.

Azért többé nem két test ők, hanem egy. Amit tehát az Isten egybeszerkesztett, ember ne válassza el.

Szóltak neki: Miért rendelte hát Mózes, hogy válólevelet kell adni és úgy bocsátani el az asszonyt?

Ő ezt a feleletet adta: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy feleségeket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.

Mondom néktek: Aki az ő feleségét paráznaság okán kívül elbocsátja és mást vesz el, házasságtörő.

Azt mondták a tanítványok: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni.

Ő pedig ezt mondta nekik: Nem mindenki fogadja be ezt az igét, csak akinek megadatott.

Mert vannak, akik születésüktől fogva képtelenek a házasságra; és vannak, akiket az emberek tettek azzá és vannak, akik a mennyek országáért önmagukat tették képtelenné a házasságra. Aki meg tudja érteni, értse meg.

Ekkor kis gyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük. A tanítványok azonban zsörtölődtek és dorgálták őket.

Jézus pedig így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kis gyermekeket és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké a mennyek országa.

És kezét rájuk tette. Azután eltávozott onnan.

És íme egy ember odament hozzá és azt kérdezte: Mester, mi jót cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet?

Ő pedig így felelt: Miért kérdezed tőlem, mi a jó? Csak egy a jó: Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

Ő tovább kérdezte: Melyeket? Jézus ezt mondta: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy,

tiszteld atyádat és anyádat és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Azt mondja az ifjú: Én mindezeket megtartottam." Mi fogyatkozás van még bennem?

Jézus azt mondta: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat és oszd szét a szegények között, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj és kövess engem.

Mikor az ifjú ezt a beszédet meghallotta, megszorodva távozott el, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig azt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek: Gazdag ember nehezen megy be a mennyek országába.

Megismétlem: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.

Mikor a tanítványok ezeket hallották nagyon megdöbbenek és azt mondták: Hát akkor ki idvezülhet?

Jézus pedig rájuk tekintett és azt mondta nekik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.

Ekkor megszólalt Péter és ezt mondta: Látod, mi elhagytunk mindent és követtünk téged. Mi lesz velünk?

Jézus pedig azt mondta nekik: Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, a megújult világban, mikor az Ember Fia az ő dicsőségének királyi székében ül, szintén odaültök tizenkét királyi székbe és ítéletek Izrael tizenkét nemzetségét.

És mindenki, aki elhagyta a házeit, fiú- vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, feleségét vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit én érettem, száz annyit kap majd helyette s (ráadásul) örök életet nyer örökségül.

Sok első lesz utolsóvá és sok utolsó elsővé.

A mennyek országa hasonló egy olyan gazdához, aki jókor reggel hat órakor kiment, hogy munkásokat fogadjon az ő szőléjébe.

Megegyezett a munkásokkal egy dénár napszámban és elküldte őket szőléjébe.

Mikor kilenc óra tájban megint kiment, látott másokat álldogálni tétlenül a piacon.

Azoknak is szólt: Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami nektek jár, megadom.

Ki is mentek. Délben és délután három óra tájban ismét kiment és ugyanúgy cselekedett.

Napnyugta előtt egy órával is kiment és talált némelyeket, akik ott ácsorogtak és megszólította őket: Miért álldogáltok itt napestig tétlenül?

Azt felelték: Mert senki sem fogadott meg minket. Menjetek el ti is a szőlőbe, mondta nekik.

Mikor pedig beesteledett, így szól a szőlő ura az ő vincellérjének: Hívd elő a munkásokat és fizesd ki a bérüket! Kezdd az utolsón és végezd az elsőt!

Ekkor előjöttek a délután öt óráskok és fejenként egy-egy dénárt kaptak.

Mikor aztán az elsők jöttek, azt gondolták, hogy Ők többet kapnak, ám ők is egy-egy dénárt kaptak fejenként.

Amint megkapták, zúgolódtak a gazda ellen.

És azt mondták: Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak és te egyenlővé tetted őket velünk, akik a nap terhét hordoztuk és hőségét szenvedtük.

Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Hát nem egy dénárban egyeztél meg velem?

Vedd a pénzedet és eredj haza. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.

Vajon nem szabad nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Rossz szemmel nézed tán, hogy én jó vagyok?

Így lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók.

És mikor Jézus Jeruzsálembé készült felmenni, csak a tizenkettőt vitte magával, s útközben ezt mondotta nekik:

Íme felmegyünk Jeruzsálembé és az Ember Fiát árulással a papi fejedelmek és írástudók kezébe adják és halálra ítélik,

és kiszolgáltatják a pogányoknak, hogy megcsúfolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék; de harmadnap feltámad.

Ekkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt és leborult előtte, hogy kérjen valamit.

Ő pedig azt kérdezte, mit kívánsz? Az így felelt: Rendeld el, hogy az egyik fiam a jobb kezed, a másik a bal kezed felől üljön a te országodban.

Jézus pedig így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e azt a poharat, amelyet nekem kell majd meginnom? És megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Azt mondták: Meg.

Erre ő ezt mondta: Az én poharamat megisszátok ugyan, de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.

Mikor ezt a többi tíz meghallotta, bosszankodtak a két testvérré.

Jézus pedig előszólította őket és ezt mondta: Tudjátok, hogy a fejedelmek zsarnokoskodnak népeiken, és a nagyként éreztetik velük hatalmukat.

De ne így legyen köztetek; hanem, aki köztetek nagy akar lenni, szolgáljon nektek.

És aki köztetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.

Aminthogy az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és az ő életét váltságul adja sokakért.

Amikor Jerikóból távoztak, nagy tömeg ment utánuk.

Az útfélen két vak ült. Amikor meghallották, hogy Jézus ott megy el, elkezdtek kiáltozni: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!

A sokaság pedig csitította őket, hogy hallgassanak. De ők annál hangosabban kiáltották: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!

Jézus megállott, magához hívta őket és ezt kérdezte: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Azt Uram, felelték, hogy megnyíljék a szemünk.

Jézus megsánta Őket, megérintette a szemüket. Nyomban visszanyerték látásukat és követték őt.

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betfagéba az Olajfák hegyéhez érkeztek, Jézus elküldött két tanítványt,

ezt mondván nekik: Menjetek be a szemközti faluba és mindjárt találtok egy megkötött szamarat és vele együtt a csikáját; oldjátok el és vezessétek ide hozzám.

És ha valaki bármit is szólna, mondjátok: Az Úrnak van szüksége rájuk és azonnal elengedi.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólt:

Mondjátok meg Sión leányának: íme a te királyod jön hozzád, alázatosan és szamarháton, teherhordó állat csikáján.

A tanítványok előrementek és úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta.

Odavezették a szamarat és a csikáját, majd rájuk terítették felső ruhájukat és ő azokra ült.

A sokaság nagy része pedig felső ruháit az útra terítette, mások meg a fákról gallyakat vagdaltak és az útra szórták.

Az előtte és utána menő sokaság pedig azt kiáltotta: Hozsanna a Dávid fiának. Áldott, aki jön az Úrnak nevében! Hozsanna a magasságban!(Zsolt 118,26)

És mikor bement Jeruzsálembe, az egész város felbolydult és azt kérdezte: Kicsoda ez?

A sokaság pedig így felelt: Ez ama Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

Jézus bement az Isten templomába és kiűzte onnan mindazokat, akik a templomban adtak-vettek és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit eldöntötte.

És azt mondta: Meg van írva: Az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává teszitek.

Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomban és meggyógyította őket.

Mikor pedig a papi fejedelmek és írástudók látták a csodákat, amelyeket cselekedett és hallották a gyermekeket, akik a templomban így kiáltottak: Hozsánna a Dávid fiának! - haragra gerjedtek.

És így szóltak: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így felelt: Hallom. Sohasem olvastátok: Kis gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőítést? [Zsolt3]

És otthagyta őket. Kiment a városból Betániába és ott töltötte az éjszakát.

Korán reggel a városba visszament, megéhezett.

És mikor meglátott egy fügefát az út mellett, odament hozzá, de nem talált rajta semmit, csak levelet. Azt mondta neki: Soha többé gyümölcs ne teremjen rajtad! Es a fügefa azonnal elszáradt.

A tanítványok látták ezt és csodálkozva kérdezték: Hogyan száradt el a fügefa ily hirtelen?

Jézus pedig így felelt: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek majd ami e fügefával történt, hanem ha azt mondjátok ennek a hegynek: Kelj fel és vedd magadat a tengerbe, az is meglesz.

És mindazt, amit imádságban hittel kértek, meg is kapjátok.

És mikor bement a templomba és tanított, odamentek hozzá a papi fejedelmek és a nép vénei és ezt mondták: Milyen felhatalmazással cselekszed ezeket? És ki adta neked ezt a felhatalmazást?

Jézus pedig így felelt: Én is kérdezek valamit tőletek. Ha megfeleltek rá, én is megmondom nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

A János keresztsége honnan való volt? Mennyből-e, vagy az emberektől? Azok pedig így tanakodtak magukban: Ha azt mondjuk: Mennyből, az lesz a válasz, miért nem hittetek hát benne?

Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, félünk a sokaságtól, mert mindenki prófétának tartotta Jánost.

És ezt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. Akkor ő így szólt: Én sem mondom meg nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

De mit szóltok ehhez a példázathoz? Egy embernek volt két fia. Azt mondja az elsőnek: Eredj fiam, munkálkodjál ma a szőlőmben.

Az pedig így felelt: Megyek uram, de nem ment el.

Odament a másikkal is ugyanilyen szóval. Az pedig így felelt: Nem megyek. De azután megbánta és elment.

E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Így feleltek neki: A második. Jézus azt mondta: Bizony mondom néktek, a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

Mert eljött hozzátok János és mutatta az igazság útját, de ti nem hittetek neki. A vámszedő és parázna nők pedig hittek. Ti, bár láttátok ezt, később sem szálltatok magatokba, hogy hittetek volna neki.

Hallgassatok meg egy más példázatot. Volt egy gazdaember, aki szőlőt ültetett. Kerítést húzott köréje, borsajtót ásott benne és őrtornyot is épített. Azután bérbe adta a munkásoknak és maga elutazott.

Amikor pedig a szüret ideje elérkezett, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő termését.

De a munkások rátámadtak a szolgálakra, az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték.

Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de azokkal is így bántak.

Utoljára pedig az édes fiát küldte el hozzájuk és ezt mondotta: A fiamat meg fogják becsülni.

Amikor azonban a munkások meglátták a fiút, összebeszéltek: Ez az örökös! Jertek öljük meg, hogy mienk legyen az ő öröksége.

És megragadták, kivetették a szőlőből és megölték.

Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit cselekszik azokkal a munkásokkal?

Erre így válaszoltak: Azokat a gonoszokat gonoszul elveszti, a szőlőt pedig más munkásoknak adja bérbe, akik majd beszolgáltatják a termést a maga idejében.

Sohasem olvastátok az írásokban - folytatta Jézus - a kő, amelyet az építők megvetettek, szegeletkővé lett! Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünk előtt.

Azért azt mondom nektek, hogy elvételtek tőletek az Isten országa és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

És aki e kőre esik, szétzúzódik; akire pedig ez a kő esik rá, pozdorjává török.

És mikor a papi fejedelmek és farizeusok hallották az ő példázatait, megértették, hogy róluk beszél.

És bár szerették volna őt elfogni, féltek a néptől, mert az prófétának tartotta őt.

És tovább tanította Jézus Őket példázatokban.

A mennyek országa hasonló egy királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt tartott

És elküldte szolgálait, hogy hívják össze a hivatalosakat a lakodalomba. De azok nem akartak eljönni.

Erre más szolgálakat küldött, ezzel az üzenettel: Mondjátok meg a meghívottaknak: íme a lakomát elkészítettem, ökreimet és hízott állataimat levágattam és minden készen van. Jöjjetek a lakodalomba.

De ők ezzel mit sem törődtek, ki-ki dolgára ment: az egyik a szántóföldjére, a másik a kereskedésébe.

Sőt olyanok is akadtak, akik megtámadták a szolgálakat, bántalmazták és megölték őket.

Amikor a király ezt meghallotta, rettentő haragra gerjedt, elküldte hadait és felkoncoltatta azokat a gyilkosokat és városukat felégettette.

Akkor így szólt az ő szolgálóinak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.

Menjetez hát ki a keresztutakra, és akivel csak találkoztok, hívjátok be a lakodalomba.

A szolgálak ki is mentek az utakra és akivel csak találkoztak, gonoszokat és jókat egyaránt, begyűjtötték, úgyhogy a lakodalmas ház megtelt vendégekkel.

Mikor aztán a király bement, hogy üdvözölje a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája.

Így szólt hozzá: Barátom, hogyan kerültél ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott.

Akkor a király így szólt a szolgálattelvőkhöz: Kötözzétek meg kezét-lábát és dobjátok ki a külső sötétségre; ott lesz sírás-rívás és fogcsikorgatás.

Mert sokan vannak meghívottak, de kevesen a választottak.

Ekkor a farizeusok elmentek és Összetanakodtak, hogyan ejtsék tőrbe beszédével.

Elküldték hozzá tanítványait a Heródes-pártiakkal együtt, és ezt mondták: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod és nem törődöl senkivel, mert nem nézed az emberek személyét.

Mondd meg tehát nekünk, mi a véleményed: Szabad-e a császárnak adót fizetni, vagy nem?

Jézus pedig ismerte az ő gonoszságukat és azt mondta: Miért kísértetek engem ti képmutatók?

Mutassatok nekem egy adópénzt. Azok odanyújtottak neki egy dénárt,

és ő megkérdezte: Kié ez a kép és ez a felírás?

Azok azt felelték: A császáré. Ekkor azt mondta nekik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené.

Ezt hallván, elcsodálóztak és eljöttek, őt békén hagyván.

Aznap a szadduceusok mentek hozzá, akik a feltámadást tagadják és egy kérdést intéztek hozzá:

Mester - szóltak - Mózes azt mondta, ha valaki fiú gyermek nélkül hal meg, a testvére vegye el az özvegyet és támasszon utódot az ő testvéérének.

Volt nálunk hét testvér. Az első megházasodott és meghalt. Mivel nem volt fiú gyermeke, feleségét a testvérére hagyta.

Hasonlóképpen a második is, a harmadik is, mind a hét meghalt.

Végezetül meghalt az asszony is.

Nos hát a feltámadáskor melyiké lesz az asszony, mert mind a hétnek felesége volt?

Jézus pedig így felelt nekik: Tévelyegték, mivel nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát.

A feltámadásban sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek az emberek, hanem úgy élnek, mint az angyalok a mennyben.

A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-e, amit az Isten mondott nektek, amikor így szólott:

Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem élőknek Istene.

Amikor a sokaság ezt hallotta, elálmélkodott az ő tanításán.

Mikor pedig a farizeusok hallották, hogy a szadduceusokat elnémította, összegyűltek ugyanoda.

S közülük egy törvénytudó, hogy kísértse, megkérdezte tőle:

Mester, melyik a „nagy parancsolat” a törvényben?

Ő pedig így válaszolt: Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből:

Ez az első és a „nagy” parancsolat.

Ehhez hasonló a második: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Ezen a két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták.

A farizeusok gyülekezetében pedig megkérdezte Jézus:

Mit gondoltok a Krisztus felől? Kinek a fia? így válaszoltak: A Dávidé.

Ekkor azt mondta: Hogyan hívja hát őt Dávid a Lélek által urának, mikor ezt mondja

Szólt az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbam felől, míg ellenségeidet lábad alá vetem.(Zsolt 110,1)

Ha tehát Dávid Urának hívja Őt, mimódon lehet neki a fia?

És senki sem tudott neki felelni egy szót sem. Attól a naptól fogva nem is mert kérdezni tőle senki semmit.

Akkor Jézus így szólt a sokasághoz és tanítványaihoz:

Az írástudók és farizeusok a Mózes székébe kerültek.

Azért mindazt, amit parancsolnak nektek, megtartsátok és megtegyétek. De az ő tetteik szerint ne igazodjatok! Mert ők mondják, de nem teszik.

Nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe és rakják fel az emberek vállára, de ők maguk a kisujjukat sem mozdítják meg, hogy a hordozásban segítsenek.

Minden dolgukat csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek. Megszélesítik imaszíjjaikat, ruháikon az emlékeztető bojtot megnagyobbítják.

És szeretik lakomákon a főhelyet és a zsinagógákban az első üléseket,

és a piacokon a köszöntéseket és ha az emberek így hívják őket: Mester.

Ti azonban ne hívassátok magatokat tanítómestereknek, mert egy a ti Tanítótok: a Krisztus. Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.

Mesternek se hívassátok magatokat, mert egy a ti mesteretek: a Krisztus.

Hanem, aki legnagyobb köztetek, az legyen a ti szolgátok.

Mert aki felmagasztalja magát, azt megalázzák, és aki megalázza magát, azt felmagasztalják.

Jaj nektek írástudók és farizeusok, ti képmutatók. Mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Ti magatok nem mentek be és nem engeditek azokat sem be, akik oda igyekeznek.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert színből és hosszan imádkoztok, de felemésztitek az özvegyek házát, ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetésetek.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, csakhogy egyetlen pogányt áttérítsetek és ha ez megtörtént, a gyehenna fiává teszitek őt kétszerte inkább magatoknál.

Jaj nektek, vak vezérek, akik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik nagyobb: Az arany-e, vagy az a templom, amely az aranyat szentté teszi?

És ha valaki az oltárra esküszik semmi az, de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik nagyobb? Az ajándék-e, vagy az oltár, amely az ajándékot szentté teszi?

Aki azért az oltárra esküszik, nemcsak arra esküszik, hanem mindarra is, ami rajta van.

És aki a templomra esküszik, nemcsak arra esküszik, hanem arra is, aki benne lakik.

És aki az égre esküszik, nemcsak az Isten királyi székére esküszik, hanem arra is, aki a királyi széken ül.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók. Mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhanyagoljátok azt, ami a törvényben a legfontosabb: az igazságtevést, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene gyakorolnotok s azokat sem elhanyagolnotok.

Vak vezetők, kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, kik megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig megvannak rakva rablott jószággal és habzsolással.

Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és a tál belsejét, hogy lehessen a külseje is tiszta.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül telve vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Ti is kívülről igazaknak látszotok az emberek előtt, de belül rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, kik a prófétáknak síremléket építetek és az igazak sírját felékesítitek,

és azt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna bűntársaik a próféták vérének kiontásában.

Így magatok tesztek bizonyosságot arról, hogy fiai vagytok a próféta-gyilkosoknak.

Töltsétek csak be ti is atyáitok mértékét.

Kígyók, viperafajzatok, hogyan kerülitek el ti a gyehenna büntetését!?

Íme ezért küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat és azok közül némelyeket megöltök és keresztre vertek, másokat megkorbácsoltok a zsinagógáitokban és városról városra üldöztök,

hogy rátok szálljon minden ártatlan vér, amit kiontottak a földön, az igaz Ábel véréből Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között öltetek meg.

Bizony mondom: Mindez elkövetkezik erre a nemzedékre.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogyan az anyamadár szárnya alá gyűjti fiókáit, de ti nem akartátok!

Íme elhagyatott lesz a ti házatok.

Mert mondom néktek, mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, amíg nem mondjátok visszajövetelemkor: Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Jézus kijött a templomból és tovább ment. Csatlakoztak hozzá tanítványai és mutogatták a templom épületeit.

Jézus pedig megszólalt és ezt mondotta: Látjátok-e mindezeket? Bizony mondom néktek, nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.

Mikor az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá a tanítványai és bizalmasan megkérdezték: Mondd meg nekünk, mikor lesz meg mindez és mi a jele a te eljövetelednek és a világ végének?

Jézus ezt felelte nekik: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket!

Mert sokan jönnek majd az én nevemben és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus és sokakat elámítanak.

Hallotok majd háborúkról és háborúk híreiről, vigyázzatok, és meg ne rémüljete, mert mindennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.

Nép népre támad, ország ország ellen és lesz éhínség, földrengés.

De mindez a gyötrelmeknek még csak a kezdete.

Akkor majd eladnak titeket nyomorgatásra és halálra; gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevem miatt.

Sokan eltántorodnak majd, elárulják és gyűlölik egymást.

Sok hamis próféta támad, akik sokakat elámítanak.

És a gonoszság növekedtével a szeretet az emberekben kihűl.

De aki mindvégig megáll, megtartatik.

Ezt az Isten országáról szóló evangéliumot hirdetni fogják az egész világon, bizonyágul minden népnek. És akkor jön el a vég.

Amikor azért tájtátok majd, hogy a „pusztító utálatosság" amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a Szenthelyen - aki olvassa értse meg! -

akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.

Aki a háztetőn van, ne szálljon le, hogy elvigye a házból holmiját.

És aki a mezőn van, ne térjen haza a ruhájáért.

Jaj lesz a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban!

Imádkozzatok, hogy a ti futásotok ne történjék se télen, se szombatnapon.

Mert akkor olyan nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ teremtése óta mostanáig és ezután sem lesz soha.

És ha meg nem rövidülnének azok a napok, senki sem menekülne meg; de a választottakért megrövidülnek majd azok a napok.

Ha valaki akkor azt mondja nektek: íme itt van a Krisztus! Vagy: amott! Ne higgyétek!

Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak és nagy jeleket és csodákat tesznek, úgyhogy - ha lehet - még a választottakat is félrevezetik.

Íme előre megmondtam néktek.

Ezért ha majd azt mondják nektek: íme a pusztában van, ne menjetek ki; íme a belső szobákban, ne higgyétek.

Mint ahogy a villámlás napkeleten támad és napnyugtáig, látszik, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is.

Ahol a hulla van, oda gyűlnek a saskeselyűk.

Nyomban ama napok gyötrelmei után a nap elsötétedik és a hold nem fénylik. A csillagok az égről lehullanak és az egek erősségei megrendülnek.

És akkor megjelenik az Ember Fiának jele az égen. Jajveszékelnék majd a föld minden nemzetséget és meglátják az Ember Fiát eljöni az ég felhőiben hatalommal és nagy dicsőséggel.

Szétküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval és ezek összegyűjtik az ő választottait a négy világtáj felől az ég egyik sarkától az ég másik sarkáig.

A fügefáról vegyétek a példát. Amikor az ága már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Így ti is, amikor mindezt látjátok, vegyétek tudomásul, hogy közel van Ő: az ajtó előtt áll.

Bizony mondom néktek: Nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak.

Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, még a mennybéli angyalok sem, sőt még a Fiú sem, hanem csak egyedül az Atyám.

És amint Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Ember Fiának eljövétele is.

Mert az özönvíz előtt való napokban ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek az emberek, egészen addig a napig, amelyn Nőé bement a bárkába.

És semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz és mindnyájukat el nem sodorta: így lesz az Ember Fiának eljövétele is.

Ketten lesznek a mezőn: az egyiket felveszik, a másik ott marad.

Két asszony őröl a malomban. Az egyiket felveszik, a másik ott marad.

Vigyázzatok hát, mert nem tudjátok, mikor jön el a ti Uratok.

Azt pedig jegyezzétek meg, ha a ház ura tudná, hogy az éjszaka melyik őrjárásában jó el a tolvaj, éberem vigyázna és nem engedné, hogy házába törjön.

Azért legyetek készen ti is, mert az Ember Fia akkor jó el, mikor nem is gondoljátok.

Ki tehát a hú és bölcs szolga, akit az ő ura az ő házanépe fölé állít, hogy idejében eledelt adjon nekik?

Boldog az a szolga, akit az ő ura hazatértekor ilyen munkában talál.

Bizony mondom néktek: gondviselővé rendeli minden vagyona felett.

De ha gonosz volna az a szolga, s így szólna az ő szívében: Halogatja az én uram a hazajövetelt,

és verni kezdené szolgatársait, a részegesekkel pedig együtt ennék és innék,

megjön annak a szolganak az ura egy olyan napon, amelyről neki sejtelve sincs,

kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz sírás-rívás és fogcsikorgatás.

Akkor a mennyek országa hasonló lesz a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat és kimentek a vőlegény elé.

Ötük balga volt és ötük eszes.

Az öt balga, mikor vette a lámpását, nem vitt magával olajat.

az öt eszes azonban lámpásukkal együtt olajat is vitt edényükben.

Mínthogy késett a vőlegény, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.

Éjfélkor aztán kiáltás harsant fel: Itt a vőlegény! Jöjjetek elé!

Akkor felkeltek a szüzek mindnyájan és rendbe hozták lámpásaikat.

A balgák kérték az eszeseket: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.

Az eszesek azonban így válaszoltak: Hátha nem lenne elég nekünk és nektek. Menjetek inkább a kereskedőkhöz és vásároljatok magatoknak.

De amíg azok odajártak vásárolni, megérkezett a vőlegény és akik készek voltak, bementek vele együtt a menyegzőbe. Azután az ajtót bezárták.

Később pedig megjött a többi szűz is és könyörögtek: Uram, Uram, nyiss ajtót nekünk!

Ő azonban így válaszolt: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket!

Éberren vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok (melyen az Ember Fia eljön).

Úgy van ez, mint amikor egy ember, aki idegenbe készült, előhívatta szolgálait és vagyonát átadta nekik.

Így adott az egyiknek öt talentumot, a másikat kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek a képessége szerint; és útra kelt.

Aki az öt talentumot kapta, tüstént elment és kereskedett vele és más öt talentumot szerzett.

Ugyanígy aki kettőt kapott, még szerzett kettőt.

Aki pedig az egyet kapta, elment, felásta a földet és elrejtette benne az ura pénzét.

Sok idő múlva azután megérkezett a szolgál ura és elszámoltatta őket.

Ekkor előjött az, aki az öt talentumot kapta, hozott másik öt talentumot és ezt mondta: Uram, te öt talentumot adtál nekem, íme, én másik öt talentumot szereztem rajta.

Az ura azt mondta: Jól van te hűséges és derék szolga, hű voltál a kevésen, ezután sokat bízok rád. Menj be a te uradnak örömébe (ünnepi lakomájára).

Megjelent az is, aki a két talentumot kapta és ezt mondta: Uram, te két talentumot adtál nekem, íme én másik két talentumot nyertem rajta.

Szólt nekik is az ő ura: Jól van, te derék és hűséges szolga; hű voltál a kevésen, ezután sokat bízok rád, menj be a te uradnak örömébe!

Azután eljött az is, aki az egy talentumot kapta, és ezt mondta: Uram, tudtam, hogy kemény ember vagy és ott is aratsz; ahol nem vettedél és ott is gyűjtesz, ahol nem szórtál.

Ezért féltében elmentem, elástam a talentumodat a földbe, íme itt van, ami a tied.

Ám az ura így válaszolt neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettedél és ott is gyűjtök, ahol nem szórtam.

Azért pénzem a pénzváltókhöz kellett volna adnod, hogy mikor megérkezem, kamatostól kapjam vissza a magamét.

Vegyétek el azért tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

Mert mindenkinek, akinek van, adnak a bővülködésig, attól pedig, akinek nincs, még amije van, azt is elveszik.

A haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre; ott lesz sírás-rívás és fogcsikorgatás.

Amikor pedig eljön az Ember Fia az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor majd beül az ő dicsőségének királyi székébe.

És odagyűlnek eléje mind a népek, ő meg elválasztja őket egymástól, mint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől

És a juhokat a jobb keze felől, a kecskéket pedig a bal keze felől állítja.

Akkor szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amelyet nektek készítettem a világ teremtménye óta.

Mert éheztem és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok.

Mezítelen voltam és felruháztatok; beteg voltam és meglátogattatok; börtönben ültem és eljöttetek hozzám.

Akkor azt kérdezik majd az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjúhozni, hogy innod adtunk volna?

És mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk téged betegnek, vagy rabnak, hogy elmentünk volna hozzád?

Akkor így felel majd a király: Bizony mondom néktek, amit cselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtetek.

Akkor majd szól a bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem ti átkozottak az örök tűzre, amely el van készítve az ördögnek és az ő angyalainak.

Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom.

Jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel. Beteg és rab voltam, de nem látogattatok meg.

Akkor ezek is azt kérdezik: Uram, mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjúhozni, vagy jövevénynek, vagy mezítelennek, vagy betegnek, vagy fogolynak és nem szolgáltunk néked?

Akkor ő így felel nekik: Bizony mondom, ha nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, én velem nem tettétek meg.

Ezek elmennek az Örök gyötrelemre, az igazak pedig az örök életre.

Amikor Jézus mindezeket a beszédeket elvégezte, így szólt tanítványainak:

Tudjátok, hogy két nap múlva páska ünnepe lesz és az Ember Fiát elárulják, hogy megfeszítsék.

Akkor összegyűltek a papi fejedelmek, az írástudók és a nép vénei, Kajafásnak, a főpapnak palotájában

és tanácsot tartottak, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.

Csak ne az ünnepnapon, mondták, hogy a nép között zavargás ne támadjon.

És mikor Jézus Betániában a poklos Simon házában volt,

odament hozzá egy asszony. Alabástrom szelencében drága kenetet hozott és az asztalnál ülő Jézusnak fejére öntötte.

Ennek láttára a tanítványok zúgolódní kezdtek: Mire való ez a tékozlás? - mondták.

Drágán el lehetett volna adni ezt és árát ki lehetett volna osztani a szegények között.

Jézus ezt észrevette és így szól hozzájuk: Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jó dolgot cselekedett velem.

Szegények mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.

Mert amikor ő ezt a kenetet az én testemre öntötte, az én temetésemre nézve cselekedett.

Bizony mondom nektek: Az egész világon mindenütt, ahol csak hirdetik az evangéliumot, megemlékeznek mindenha arról is, amit ez az asszony cselekedett velem.

Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskariótes Júdásnak neveznek, elment a papi fejedelmekhez.

És azt kérdezte: Mit adtok nekem, ha a kezetekre juttatom őt? Azok pedig harminc ezüst pénzt rendeltek neki.

És ettől fogva csak az alkalmat kereste, hogy elárulja Őt.

A kovásztalan kenyerek első napján odamentek Jézushoz a tanítványai és megkérdezték: Hol akarod megenni a páskabarányt, hogy ott készítsük el?

Ő azt mondta: Menjete be a városba, ahhoz a bizonyos emberhez és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad költöm el tanítványaimmal a páskabarányt.

És a tanítványok úgy cselekedtek, ahogy Jézus rendelkezett. És elkészítették a páskát.

Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkettővel.

Miközben ettek, így szólt: Bizony mondom néktek, egyik közületek elárul engem.

Ekkor nagyon elszomorodtak, és sorra kezdték kérdezni: Talán csak nem én vagyok az, Uram?

Ő pedig így felelt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.

Az Ember Fia elmegy ugyan, amint meg van írva felőle, de jaj annak, aki az Ember Fiát elárulja. Jobb volna annak az embernek, ha meg sem születik.

Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt és ezt mondta: Talán csak, nem én vagyok az Mester? így felelt: Te mondtad.

Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, adta a tanítványoknak és ezt mondta: Vegyétek, egyétek: ez az én testem.

Azután vette a poharat, hálát adott, adta nekik, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan,

mert ez az én vérem, az újszövetség vére, amely sokakért kiontatik bűnök bocsánatára

Mondom nektek: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének terméséből addig a napig, amikor majd az újat iszom veletek az én Atyám országában.

És dicséretet énekelve kimentek az Olajfák-hegyére.

Akkor Jézus azt mondta: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pástort, és elszélednek a nyáj juhjai.

De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Megszólalt Péter és ezt mondta: Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.

Jézus ezt mondta: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Azt mondta Péter: Ha meg kell is veled halnom, nem tagadlak meg téged. A többi tanítvány is így fogadkozott.

Akkor bement velük Jézus egy Gecsemáné nevű helyre, és így szólt a tanítványoknak: Üljetek le itt, amíg elmegyek amoda és ott imádkozom.

És maga melé vette Pétert és Zebedeus két fiát és kezdett szomrkodni és gyötrődni.

Ekkor mondta nekik: Halálosan szomorú az én lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok velem!

És kissé előre menve, arcra borult és így könyörgött: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.

Akkor visszament a tanítványokhoz és alva találta őket. Így szólt Péternek: Ennyire nem bíratok egy óráig sem virrasztani velem?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek; ha a lélek kész is, de a test erőtelen.

Ismét elment és másodszor is így könyörgött: Atyám, ha nem múlhatik el tőlem ez a pohár, és ki kell innom azt, legyen meg a te akaratod.

Visszatért és megint alva találta őket, annyira elnehezedett a szemük.

Otthagya őket és ismét elment, harmadszor is imádkozott ugyanazon módon.

Akkor odament a tanítványokhoz és így szólt nekik: Alusztok és pihentek? Íme eljött az óra és az Ember Fiát árulással bűnösök kezére adják.

Keljetek fel, menjünk! Íme itt jön, aki engem elárul.

És amikor még beszélt, íme jött Júdás, egyik a tizenkettő közül és vele együtt sok nép, fegyverekkel és dorongokkal, a papi fejedelmektől és a nép véneitől.

Az áruló pedig ebben a jelben egyezett meg velük: Akit megcsókolok, Ő az; Őt fogjátok el!

És mindjárt Jézushoz lépve, így szólt: Üdvözlégy, Mester! és megcsókolta.

Jézus pedig ezt mondta: Barátom, ezért jöttél? Akkor reámentek, kezüket rávetették Jézusra és foglyul ejtették.

És íme egy a Jézus kísérői közül felemelte kezét, kirántotta kardját és a főpap szolgájához sújtva, levágta annak a fülét.

Ekkor Jézus így szólt hozzá: Tedd hüvelyébe kardodat, mert aki fegyvert ránt, fegyver által vész el.

Vagy azt gondolod, nem kérhetném az én Atyámat s ő nem állíthatna-e mellém akár tizenkét sereg angyalnál is többet?

De akkor hogyan teljesednének be az írások, hogy ennek így kell történnie?

És akkor Jézus így szólt a sokasághoz: Mint valami rablóra, úgy törtetek rám, fegyverrel és dorongokkal, hogy megfogjatok engem. Naponként a templomban ültem és tanítottam és nem nyúltatok hozzám.

Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mind elhagyták őt és elfutottak.

A foglyul ejtett Jézust Kajafához, a főpaphoz vitték, ahol az írástudók és a vének már összegyűltek.

Péter pedig távolról követte őt a főpap udvaráig, bement és leült a szolgálkkal, hogy lássa, mi lesz a vég.

A papi fejedelmek és az egész tanács hamis tanúságot kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék őt.

de nem találtak, bár sok hamis tanú jelentkezett. Utoljára azonban előállott kettő

és azt vallották: Ez az ember azt mondta: Én le tudom rontani az Isten templomát és harmadnapra újra felépítem.

Ekkor a főpap felkelt és így szólt: Semmit sem felelsz? Mit vallanak ezek ellened?

Jézus azonban hallgatott. Akkor a főpap így kiáltott: Kényszerítelek az élő Istenre, mondd meg: Te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?

Jézus így felelt: Te mondtad. Sőt mondom nektek: Mostantól fogva meglátjátok az Ember Fiát ülni a Mindenható jobbán és eljönni az ég felhőin.

Ekkor a főpap megszagatta ruháit és szólt: Káromolta Istent. Mi szükségünk van még tanúkra? Íme magatok hallottátok az istenkáromlást.

Mit gondoltok? Azok pedig így feleltek: Méltó a halálra!

Ekkor szembeköpdösték, arcul verték, némelyek pedig bottal ütötték.

S ezt mondták: Prófétáld meg nekünk, te Krisztus, ki az, aki üt téged?

Péter pedig kint ült az udvaron. Egy szolgálóleány odament hozzá és rászólt: Te is együtt voltál a galileai Jézussal?

De ő letagadta mindnyájuk előtt ezt mondván: Nem tudom, mit beszélsz.

Mikor azután ment ki a kapun, meglátta őt egy másik szolgálóleány és azt mondta az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal volt.

És ő ismét esküvel tagadta: Nem ismerem azt az embert.

Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók odamentek és azt mondták Péternek: Bizony te is közülük való vagy, hiszen a beszéded (tájszólásod) is elárul téged.

Ekkor elkezdett átkozódni és esküdni: Nem ismerem azt az embert! És a kakas hirtelen megszólalt.

Péter visszaemlékezett Jézus beszédére, aki ezt mondta neki: Mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem. Kiment és künn keserves sírásra fakadt

Másnap virradatkor határozatot hoztak az Összes papi fejedelmek és a nép vénei Jézus ellen és kimondták, hogy halálra adják őt.

Megkötözték, elhurcolták és átadták Poncius Pilátusnak, a helytartónak.

Amikor Júdás, az áruló látta, hogy őt halálra ítélik, megbánta tettét. A harminc ezüst pénzt visszavitte a papi fejedelmeknek és véneknek és ezt mondta:

Vétkeztem, mivel ártatlan vért árultam el. Ok azonban azt mondták: Mi közünk hozzá? Te lásd.

Ő pedig eldobta az ezüst pénzeket a templomban, elrohant és felakasztotta magát.

A papi fejedelmek felszedték az ezüst pénzt és azt mondták: Nem szabad ezt a templom kincséhez tenni, mert vérdíj.

És tanácsot tartva, megvásárolták azon a fazekas mezejét az idegenek számára temetőül.

Ezért hívják azt a földet Vérmezőnek, mind e mai napig.

Így teljesedett be Zakariás próféta mondása, aki így szólt: És vették a harminc ezüst pénzt, a felbecsültnek árát, akit Izrael fiai becsültek ennyire,

és odaadták a fazekas mezejéért, amint meghagyta nekem az Úr.

Jézus pedig ott állt a helytartó előtt. És a helytartó megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Jézus így felelt: Te mondd.

De mikor a papi fejedelmek és vének vádolták, semmit sem felelt.

Akkor így szólt neki Pilátus: Nem hallod, mi mindennel vádolnak?

Neki sem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó igen csodálkozott.

Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani egy foglyot a nép kedvéért és kérésére.

Volt akkor nekik egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak.

Ezért mikor összegyűltek, így szólt Pilátus: Melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabbást-e, vagy Jézust, akit Krisztusnak neveznek?

Tudta, ugyanis, hogy csak irigységből adták őt kezére.

Még a bírói székben ült, amikor a felesége üzenetet küldött hozzá: Ne avatkozzál annak az igaz embernek dolgába, mert ma éjjel sokat szenvedtem miatta álmomban.

Ám a papi fejedelmek és a vének felbujtották a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.

Amikor aztán a helytartó feltette nekik a kérdést: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek? Azok így szavaztak: Barabbást.

Pilátus tovább kérdezte: Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak neveznek? És mindnyájan azt felelték: Feszítsd meg!

A helytartó pedig megkérdezte: De hát mi rosszat cselekedett? Ők annál hangosabban ordították: Feszítsd meg!

Mikor Pilátus látta, hogy semmire sem megy, sőt még nagyobb zavargás támad, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság előtt és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek véréből. Ti feleltetek érte!

És az egész nép azt felelte: Rajtunk az ő vére és a mi gyermekeinken!

Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

Akkor a helytartó katonái elvitték Jézust a várba és összegyűjtötték köréje az egész csapatot.

Levetkőztették és bíbor palástot adtak rá.

Majd tövisből koronát (koszorút) fontak és a fejébe nyomták, jobb kezébe nádszálat adtak. És térdet hajtva csúfolták Őt, ezt mondogatva: Üdvözlégy zsidók királya!

Majd leköpdösték, fogták a nádszáljogart és a fejéhez verték.

És miután csúfot úztek belőle, levették róla a palástot s a maga ruhájába öltöztették. Majd elvitték, hogy megfeszítsék.

Kifelé menet pedig találkoztak egy Simon nevű cirénei emberrel; ezt kényszerítették, hogy vigye az ő keresztjét.

És mikor odaértek, arra a helyre, amelyet Golgotának, vagyis Koponya-helynek neveznek,

epével kevert bort adtak neki inni. (Zsolt 69,23) Megízlelte, de nem itta meg.

Miután pedig megfeszítették őt, sorsvetéssel megosztottak ruháin, hogy beteljesedjék a próféta mondása: Ruháimon megosztottak maguk között és köntösömre sorsot vetettek. [Zsolt19]

Azután leültek és őrizték őt.

Feje felé függesztették elítéltetésének okát, ezt írván oda: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Ugyanakkor két gonosztevőt is megfeszítettek vele együtt, egyiket jobb, másikat bal keze felől.

Az arra menők pedig káromolták őt és fejüket rázogatva

Azt mondták: Te, aki lerontod a templomot és harmadnapra felépíted, szabadítsd meg magad! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! [Zsolt8;109,25]

Hasonlóképpen a papi fejedelmek is gúnyolódva mondták az írástudókkal és vénekkal együtt:

Másokat megszabadított; magát nem tudja megszabadítani. Ha Izrael Királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk benne!

Bízott az Istenben: Mentse meg most, ha akarja, hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.

Hasonlóképpen gyalázták őt a gonosztevők is, akiket vele együtt feszítettek meg.

Hat órától kezdve pedig sötétség lett az egész földön kilenc óráig.

Kilenc óra tájban Jézus hangosan így kiáltott fel: Éji, Éli, Lama Sabaktáni! azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? (Zsolt2)

Némelyek pedig az ott állók közül, akik ezt hallották, ezt mondták: Illést hívja.

Ekkor egyikük nyomban odafutott, ecettel tele szivacsot vett, nádszálla tűzte és inni adott neki.

A többiek pedig ezt mondták: Hagyd el, lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?

Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott és kibocsátotta lelkét.

És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. A föld is megrendült és a sziklák megrepedeztek.

A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek a teste feltámadt.

Ezek, az ő feltámadása után a sírokból kijöttek, bementek a szent városba és sokaknak megjelentek.

A százados pedig és akik vele őrizték Jézust és látták a földrengést és a történeteket, igen megrémültek és így szóltak: Bizony Isten Fia volt ez!

Sok asszony is volt ott, akik távolról szemlélték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust és szolgáltak neki.

Köztük volt a magdalai Mária, továbbá Mária, Jakab és József anyja és a Zebedeus fiainak anyja.

Amikor beesteledett, eljött egy gazdag ember Arimátiából, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.

Bement Pilátushoz és elkérte tőle Jézus testét. Pilátus megparancsolta, hogy adják ki,

És József magához vette a testet, tiszta patyolatba göngyölte,

és elhelyezte a maga új sírboltjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített és eltávozott.

A magdalai Mária és a másik Mária ott ültek a sírral szemben.

Másnap pedig a péntekre következő napon, összegyűltek a papi fejedelmek és a farizeusok Pilátushoz,

és azt mondták: Uram, emlékszünk arra, hogy ez a csaló még életében azt mondta: Harmadnapra feltámadok!

Parancsold meg azért, őrizték a sírt harmadnapig, nehogy a tanítványai valamiképpen odamenve, ellopják őt és azt ne mondják a népnek: Feltámadott a halálból. Ez az újabb csalás még rosszabb lesz az elsőnél.

Pilátus azt mondta nekik: Van őrségetek, menjetek, őriztessétek, ahogy jónak látjátok.

És ők elmentek, őrizetbe vették a sírt, a követ lepecsételték és őrséget állítottak.

Szombat elmúltával pedig, a hét első napján, virradatkor magdalai Mária és a másik Mária elment, hogy megnézzék a sírt.

És íme nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, odament és elhengerítette a követ és ráült.

Olyan volt a megjelenése, mint a villámlás és ruhája fehér volt, mint a hó.

Tőle való féltükben az őrök szinte holtra váltak.

Az angyal pedig ezt mondta az asszonyoknak: Ti ne féljete! Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.

Nincsen itt, feltámadott, amint megmondta. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol az Úr feküdt.

És menjete el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadott a halálból és íme előttetek megy Galileába; ott majd meglátjátok őt. íme megmondtam nektek!

És gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.

Amikor pedig mentek, hogy megmondjak ezt az ő tanítványainak, íme szembe jött velük Jézus és ezt mondta: Köszöntlek titeket! Azok pedig odajárulva hozzá, átkarolták az ő lábát és arcra borultak előtte.

Akkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljete! Menjete el és mondjátok meg az én atyámfiaiak, hogy menjenek el Galileába és ott majd meglátnak engem.

És amikor ők elmentek, íme az őrösből némelyek bementek a városba és jelentették a papi fejedelmeknek mindazt, ami történt.

Azok pedig összegyűltek a vénekkal együtt és elhatározták, hogy sok pénzt adnak a katonáknak.

És így szóltak: Mondjátok: Az ő tanítványai jöttek oda éjjel és ellopták őt, mialatt mi aludtunk.

Ha ez azután a helytartó fülébe jut, mi majd megnyugtadjuk őt és titeket kimentünk a bajból.

Azok pedig elfogadták a pénzt és úgy tettek, ahogy kitanították őket. így terjedt el ez a szóbeszéd a zsidók között, mind e mai napig.

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

És mikor meglátták őt, leborultak előtte. Némelyek azonban kételkedtek.

Jézus pedig odament hozzájuk és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Menjete el azért, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, és a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe,

és tanítsátok őket, hogy tartsák meg mindazt, amit én parancsoltam nektek. És íme, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.

Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete:

Amint meg van írva Ésaías prófétánál: íme elküldöm az én követemet a te orcád előtt, és ő elkészíti a te utadat:

Kiáltó szó, a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit;

Így történt, hogy megjelent János és keresztelt a pusztában és hirdette a megtérés kereszttségét a bűnök bocsánatára.

És kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mind, és megkeresztelkedtek általa a Jordán folyóban, vallást téve bűneikről.

János teveszőr ruhát viselt és dereka körül bőrvet; sáskával és erdei mézzel élt.

És így prédikált: Jön utánam, aki erősebb, mint én, és én arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva, saruja szíját megoldjam.

Én vízzel keresztellek titeket, de ő Szentlélekkel keresztéli majd meg.

Azokban a napokban történt, hogy Jézus eljött a galileai Názáretből és János megkeresztelte a Jordánban.

Amint kilépett a vízből, egyszerre látta, hogy az egek megnyílnak és a Lélek, mint egy galamb, lejön és őreá száll.

És szó hangzott az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

A Lélek azonnal elragadta őt a pusztába.

A pusztában volt negyven napig és a Sátán kísértette. Vadállatokkal lakott együtt, és az angyalok szolgáltak neki.

És azután, hogy Jánost tömlöcbe vetették, elment Jézus Galileába és hirdette Isten evangéliumát:

Betelt az idő és elközelgetett az Isten országa. Térjete meg és higgyetek az evangéliumban.

Amikor a galileai tenger mellett járt, meglátta Simont, meg Andrást, a Simon testvérét, amint a tengerbe körhálót vetettek - mert halászok voltak-

És így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem és én emberhalászokká teszek titeket.

És azonnal otthagyták hálójukat és követték őt.

Amikor kissé tovább ment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, az ő testvérét. Azok is a hajóban a hálójukat javígtatták.

És azonnal elhívta Ők pedig atyjukat, Zebedeust a halászlegényekkel együtt a hajóban hagyták és követték őt.

Elmentek Kapernaumba; és mindjárt szombatán reggel bement a zsinagógába és tanított.

Elcsodálkoztak tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek (isteni) hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan leiktől megszállott ember, aki azonnal felkiáltott:

Mit akarsz velünk, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: Az Istennek a Szentje.

És megdorgálta őt Jézus: Némulj el és menj ki belőle!

És a tisztátalan lélek összevissza rázta őt és hangos kiáltással kiment belőle.

Mindnyájan megdöbbenek, úgyannyira, hogy egymást kérdezték: Mi ez? Isteni hatalom szerint való új tanítás: még a tisztátalan lelkeknek is parancsol és azok engedelmeskednek neki?

És egyszerre elterjedt a híre mindenütt Galilea egész tartományában.

És mindjárt, amint a zsinagógából eltávoztak, Simon és András házához ment, Jakabbal és Jánossal együtt.

Simon napa pedig lázas betegen feküdt; mindjárt szóltak neki felőle.

Ő odament hozzá, megfogta kezét és talpra állította. És elhagyta őt a láz és szolgált nekik.

Estefelé pedig, mikor leszállt a nap, elvitték hozzá a betegeket és az ördögösöket mind.

És az egész város odagyűlt az ajtó elé.

És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségekből sínylődtek; és sok ördögöt kiűzött; nem engedte szóhoz jutni őket, mivel azok ismerték őt.

Kora reggel pedig, még szürkületkor, felkelt, kiment és elvonult egy pusztára helyre, hogy ott imádkozzék.

Simon pedig és a vele levők utána siettek.

És mikor megtalálták, azt mondták neki: Mindenki téged keres.

Ő azonban így felelt: Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.

Így járta be egész Galileát, prédikált az ő zsinagógáikban és ördögöket űzött ki.

És odament hozzá egy bélpoklos, térdre esve kérte őt, ezt mondván: Ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Jézus megszánta, kinyújtotta kezét, megérintette és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!

És azonnal eltávozott róla a poklosság és megtisztult.

Ekkor elküldötte őt, keményen reáparancsolt,

ezt mondván neki: Vigyázz, hogy senkinek semmit ne szólj, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak és vidd fel az áldozatot a te tisztulásodért, amit Mózes parancsol, bizonyságul nekik.

De az alighogy elment, kezdte mindenfelé hirdetni és terjeszteni azt, ami történt vele, úgy, hogy Jézus nyilvánosan már nem mehetett be egy városba, hanem künn, pusztára tartózkodott és odamentek hozzá mindenünnen.

Néhány nap múlva visszatért Kapernaumba. Mihelyt meghallották, hogy otthon van,

olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el. Miközben hirdette nekik az ígét,

íme egy gutaütöttet vittek hozzá.

Négyen emelték. A sokaság miatt azonban nem férközhetek hozzá, ezért megbontották felette a háztetőt, rést törtek rajta és leeresztették eléje az ágyat, amelyen a gutaütött feküdt.

Jézus pedig, mikor látta hitüket, így szólott a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.

Néhány ott ülő írástudó így okoskodott magában.

Miért beszél ez így? Istent káromolja. Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hacsaknem egyedül az Isten?

Jézus lelkében azonnal átlátta okoskodásukat és ezt mondta nekik: Miért tanakodtok így magatokban?

Mi könnyebb, azt mondanom e gutaütöttnek: Megbocsáttattak a te bűneid, vagy azt mondanom: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj?

Tudjátok meg tehát, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, így szólt a gutaütöttnek:

Néked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat és eredj haza.

Az pedig felkelt, kapta az ágyát, és mindnyájuk szeme láttára kiment. Erre valamennyien odalettek a csodálkozástól és dicsőítették az Istent, ezt erősítgetve: Ilyent még sohasem láttunk!

Ismét kiment a tenger mellé. Az egész sokaság utána tódult és ő tanította őket.

Amint a vámszedőhely mellett elhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát ott ülni és így szólt hozzá: Kövess engem! Az felkelt és követte őt.

És történt, hogy mikor ennek házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus mellé az ő tanítványaival együtt, olyan sokan voltak a követői,

És mikor a farizeusok közül való írástudók látták, hogy együtt eszik a bűnösökkel és a vámszedőkkel, felszólaltak a tanítványai előtt: Együtt eszik a bűnösökkel és a vámszedőkkel!

Ezt hallva Jézus azt mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy igazakat hívjak a megtérésre, hanem a bűnösöket.

János tanítványai és a farizeusok éppen böjtöltek. Odamentek azért és így szóltak hozzá: Miért böjtölnek János tanítványai és a farizeusok tanítványai, s miért nem böjtölnek a te tanítványaid?

Jézus így felelt nekik: Csak nem böjtölhet a násznép, amíg velük van a vőlegény? Amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek,

de eljön az a nap, amikor elvételük tőlük a vőlegény, akkor majd böjtölni fognak.

Senki sem varr új posztóból foltot ócska ruhára, különben az új folt kiszakít abból az ócskából és nagyobb szakadás támad.

És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben a bor a tömlőket szétszakítja, s így a bor is, a tömlő is tönkremegy. Az új bor új tömlőbe való.

És történt, hogy szombat napon ment át a vetések között és tanítványai útközben kalászatokat kezdtek szaggatni.

Ekkor a farizeusok így szóltak hozzá: Nézd, miért teszik ők szombat napon azt, amit nem szabad?

Ő pedig azt mondta nekik: Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, mikor szükségét látott és társaival együtt megéhezett?

Hogyan ment be az Isten házába Abjátár főpap idejében, s ette meg az oltárra felrakott szent kenyereket, amelyeket csak a papoknak szabad megenniök és adott társainak is?

És azt mondta nekik: A szombat lett az emberért és nem az ember a szombatért.

Mert az Ember Fia Ura a szombatnak is.

Egyszer megint, bement a zsinagógába. Éppen ott volt egy béna kezű ember.

És lesték őt, vajon meggyógyítja-e szombat napon, hogy vádolhassák őt.

Akkor így szólt a béna kezű embernek: Állj elő a középre!

Azoknak pedig azt mondta: Szabad-e szombat napon jót tenni, vagy rosszat cselekedni? Életet menteni, vagy elveszteni? De azok hallgattak.

Elszomorodott szívük keménysége miatt és haraggal nézett végig rajtuk. Majd így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Mire az kinyújtotta a kezét, és íme az egészen éppé lett.

Akkor a farizeusok kimentek és a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el.

Jézus pedig visszavonult tanítványaival a tenger mellé. Nagy sokaság követte őt Galileából és Judeából.

Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tirus és Szidon vidékéről is nagy sokaság ment hozzá, mivel hallották, hogy milyen nagy dolgokat művel.

És meghagyta tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak neki készen, hogy a sokaság le ne gázolja.

Olyan sokat gyógyított meg, hogy ha valakinek valami nyavalyája volt. hozzá sietett és megérintette őt.

És amikor a tisztátalan lelkek meglátták, leborultak előtte és azt kiáltották: Te vagy az Isten Fia!

Ő pedig szigorúan rájuk parancsolt, hogy el ne árulják, ki ő.

Azután felment a hegyre és magához szólította, akiket kiszemelt. És azok odamentek hozzá.

Kiválasztott közülök tizenkettőt, hogy vele legyenek és kiküldje őket prédikálni,

és hatalmuk legyen a betegségek meggyógyítására és az ördögök kiűzésére.

Így tette apostollá a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta,

és Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, Jakab testvérét, és a Boanerges nevet adta nekik, amely azt teszi, Mennydörgés fiai,

Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Affeus fiát, Táddeust és Simont, a kanáneust (vakbuzgó politikust),

és Júdás Iskariótest, aki el is árulta őt.

Azután betért egy házba. És akkora sokaság gyűlt egybe ismét, hogy még enni sem tudtak.

Amint az övéi ezt meghallották, eljöttek, hogy erővel hazavigyék, mert azt mondták, hogy eszét vesztette.

Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt állították: Belzebub van vele és az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.

Ő pedig magához hívta ezeket és példázatokban ezt mondta nekik: Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt?

Hiszen ha egy ország önmagával meghasonlik, az az ország nem maradhat meg;

és ha egy ház önmagával meghasonlik, az a ház sem maradhat meg.

És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van.

Senki sem hatolhat be az erős ember házába, hogy kirabolja holmiját, hacsak előbb meg nem kötözi az erős embert és akkor rabolja ki annak a házát.

Bizony mondom nektek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is, akármilyen nagy az a káromlás,

de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örökkévaló bűn terheli.

Ezt arra az állításukra mondta, hogy tisztátalan lélek van benne.

És megérkeztek anyja és testvérei, és kívül megállva beküldtek hozzá és hívták őt.

A körülötte ülő sokaságból megszólalt valaki: íme a te anyád és testvéreid ott kinn keresnek téged.

Ő azonban így felelt nekik: Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

Majd végigtekintett a körülötte ülőkön és így szólt: íme az én anyám és az én testvéreim!

Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.

És ismét tanítani kezdett a tengerparton. Olyan nagy sokaság gyűlt hozzá, hogy hajóra szállt, leült abban a tengeren, az egész sokaság pedig a tengerparton állt.

És sok mindenre tanította őket példázatokban, többek között így is tanította őket:

Halljátok! Íme a magvető kiment vetni.

És történt vetés közben, hogy némelyik mag az útfélre esett; jöttek a madarak és felkapkodták.

Némelyik pedig a köves helyre esett, ahol nem volt sok földje; hamar kikelt, mivel nem volt mélyen a földben.

Mikor pedig delelőre hágott a nap, a hőség megütötte és gyökér híján elszáradt.

Némelyik pedig tövisek közé esett, a tövisek felnőttek és megfojtották, úgy, hogy nem hozott termést.

Némelyik pedig a jó földbe esett, kikelt, felnövekedett és termést hozott: Egyik harminc annyit termett, másik hatvan annyit, némelyik pedig száz annyit.

És szólt hozzájuk: Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Amikor egyedül maradt, követői a tizenkettővel együtt megkérdezték a példázat felől.

És ő azt mondta: Az Isten országának titka nektek adatott, a kívül valóknak azonban minden példázatokban adatik,

hogy nézvéen nézzenek és ne lássanak; hallván halljanak, de ne értsenek, hogy soha meg ne térjenek, és bűneik bocsánatot ne nyerjenek.

Majd így szólt nekik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan értitek majd meg a többi példázatot?

A magvető az igét hinti.

Az útfélre esett mag azokat jelenti, akiknek hintik ugyan az igét, de mihelyt hallják, azonnal eljön a Sátán és elragadja a szívükbe vetett igét.

És hasonlóképpen a köves helyre vetett magvak azok, akik mihelyt hallják az igét, örömmel fogadják, de nincs bennük gyökere, hanem csak ideig való; azután ha nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodnak.

És a tövisek közé vetett magvak azok, akik az igét hallják ugyan,

de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb más kívánság szálást vesz bennük és megfojtja az igét, és az nem hoz termést.

A jó földbe vetett magvak pedig azok, akik hallják az igét és befogadják és termést hoznak, egyik harminc annyit, másik hatvan annyit, némelyik száz annyit.

Így szólt hozzájuk: Vajon a lámpást azért hozzák-e be, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-e, hogy a lámpatartóra tegyék?

Mert csak azért van titok, hogy kiderüljön, és rejtelem, hogy napfényre jusson.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg!

Majd így szólt hozzájuk: FigyeljeteK arra, amit hallotok: Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak,

mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.

Majd így szólt: Úgy van az Isten országával, mint amikor az ember beveti a magot a földbe.

Azután akár alszik, akár felkel, éjjel vagy nappal, a mag kihajt és felnő, maga (a gazda) sem tudja, hogyan.

Mert magától terem a föld először fűvet, azután kalászt, azután teljes szemet a kalászbán.

Mihelyt pedig a termés engedi, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett.

És így szólt: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Vagy milyen példázattal példázzuk?

Olyan az, mint a mustármag, amely amikor a földbe vetik, minden földi magnál kisebb,

de ha egyszer elvetették, felnő és minden veteménynél nagyobb lesz. Nagy ágakat hajt, úgyhogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.

És sok ilyen példázatban hirdette nekik az ígét, csakhogy megértsék.

Példázat nélkül azonban nem beszélt nekik; de maguk között a tanítványainak mindent megmagyarázott.

És így szólt hozzájuk még aznap este: Menjünk át a túlsó partra.

Elbocsátotta tehát a sokaságot, őt pedig magukkal vitték úgy, amint a hajóban volt; de más hajók is voltak vele.

Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok becsaptak a hajóba, úgyannyira, hogy már-már megtelt.

Ő pedig a hajó hátuké részében, a fejaljon aludt. És felkeltették őt, így kiáltva: Mester, nem törődül vele, hogy elveszünk?

Felserkent és megdorgálta a szelet és azt mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél és lett nagy csendesség.

És így szólt nekik: Miért vagytok ilyen gyávák? Hát nincs, hitetek?

És nagy félelemmel megfélemlettek és ezt mondtak egymásnak: Kicsoda ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelmeskedik neki?

És megérkeztek a tenger túlsó partjára, a gadarénusok földjére.

És amint a hajóból kiszállt, íme, szembe jött vele a sírboltokból egy ember, akiben tisztátalan lelek lakott.

A sírboltokban lakott és már láncokkal sem tudta senki ártalmatlanná tenni.

Sokszor megkötözték ugyan békókkal és láncokkal, de a láncokat szétszaggatta és a békókat összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfékezni.

Éjjel és nappal a sírok közt és a hegyeken kóborolt, kiáltozott és kővel szabdalta önmagát.

Amikor pedig Jézust távolról meglátta, odafutott hozzá, eléje borult

és így kiáltott: Mit akarsz velem, Jézus, magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem.

Tudniillik azt mondta neki: Tisztátalan lélek, menj ki ebből az emberből.

Jézus megkérdezte tőle, mi a neved? S az így felelt: Légió a nevem, mivel sokan vagyunk.

És igen kérte őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.

Ott, a hegyoldalon legelészett egy nagy disznónyáj,

és kérték őt, küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük.

Megengedte nekik. Ekkor a tisztátalan lelkek kijöttek és belementek a disznókba, és a nyáj, mintegy kétezer disznó, a meredekről a tengerbe rohant és belefulladt.

A kondások elfutottak és megvitték a hírt a városba és a tanyákra. Az emberek pedig kimentek, hogy lássák, mi történt.

Mikor Jézushoz értek és látták, hogy az ördögös, akiben azelőtt a Légió volt, ott ül felöltözve és eszénél van, megijedtek.

Akik pedig látták, elbeszélték nekik, mi történt az ördögössel és a disznókkal.

Erre kérni kezdték őt (Jézust), hogy távozzék el a határukból.

Amikor pedig a hajóra volt szállandó, kérte őt az iménti ördögös, hogy vele maradjon.

De Jézus nem engedte meg, hanem azt mondta: Eredj haza a tiedhez és beszéld el nekik, hogy mily nagy dolgot cselekedett veled az Úr és hogyan könyörült rajtad.

El is ment és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mily nagy dolgot cselekedett vele Jézus. És mindnyájan nagyon csodálkoztak.

És mikor Jézus ismét áthajózott a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt hozzá a tengerparton.

És odament hozzá egy zsinagógái előljáró, név szerint Jairus; ránézett, lábához borult,

és így esedezett: Az én leánykám halálán van; jöjj, tedd reá a kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

El is indult vele. És nagy sokaság követte őt, úgy, hogy minden oldalról szorították.

És volt egy asszony, tizenkét év óta vérfolyásos,

aki sok orvostól sokat szenvedett és minden vagyonát elköltötte, de semmi hasznát nem látta, sőt inkább még rosszabbul lett.

Ez mikor hallott Jézus felől, a sokaságban háta mögé került és megérintette az ő ruháját.

Ugyanis magában ezt mondta: Ha csak ruháit érinthetem is, meggyógyulok.

És azonnal megszűnt vérének folyása és megérezte testében, hogy meggyógyult a bajából.

Jézus pedig azonnal észrevette magán, hogy isteni erő áradt ki belőle, megfordult a sokaságban és így szólt: Ki érintette a ruhámat?

Azt mondták a tanítványai: Látod, hogy a sokaság összenyom téged, és azt kérdezed, ki érintett engem?

Ekkor Jézus körülnézett, hogy lássa, ki tette azt?

Az asszony pedig félve és remegve, mivel tudta, hogy mi történt vele, odament, eléje borult és elmondta neki a teljes igazságot.

Ő pedig így szólt neki: Leányom, a te hited megtartott téged, eredj el békével, gyógyulj meg a bajodból és légy egészséges.

Még beszélt, amikor odajöttek a zsinagógái előljáró házától ezzel az üzenettel: Leányod meghalt; miért fárasztod tovább a Mestert?

Jézus pedig rá sem hederítve e beszédre, így szólt a zsinagógái előljárónak: Ne félj, csak higgy!

És senkinek sem engedte, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének.

Amikor odaértek a zsinagógái előljáró házához és látta a zűrzavart, a síró és jajgató embereket, bement és azt mondta nekik: Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik.

És kinevették. Ő pedig mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek atyját és anyját és a kíséretében levőket és bement oda, ahol a gyermek feküdt.

Majd megfogta a gyermek kezét és azt mondta neki: Tálithá kumi, ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, neked mondom, kelj fel.

Ekkor a leányka azonnal felkelt és járt, mert már tizenkét esztendő volt. Erre majdnem magukon kívül lettek a csodálkozástól.

Ő pedig szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; majd azt mondta, adjanak a leánykának enni.

Amikor onnan eltávozott, hazament és követték a tanítványai.

Szombaton már tanítani kezdett a zsinagógában. És sokan, akik hallottakat, megdöbbenek és azt mondták: Hol tanulta ezeket? Miféle bölcsesség adatott neki, és mik ezek a csodák, amelyek keze nyomán támadnak?

Nem az ácsmester ez, a Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? És nem itt élnek-e közöttünk a nőtestvérei? És megbotránkoztak benne.

Jézus pedig ezt jegyezte meg: A prófétát sehol sem becsülik olyan kevésre, mint a maga hazájában, az ő rokonai között és a maga házában.

Nem is tett ott semmi csodát, csak néhány beteget kéz-rátétellel meggyógyított.

És csodálkozott az ő hitetlenségükön. Azután sorra járta a falvakat és tanított.

Majd magához szólította a tizenkettőt és kezdte őket kiküldeni kettőnként és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken;

És megparancsolta nekik, hogy az útra semmit se vigyenek, csak egy botot; se kenyeret, se táskát, se pénzt az erszényükben.

Sarut köthetnek, de ne legyen két ruhájuk.

És ezt mondta nekik: Ahol valami házba bementek, ott maradjatok mindaddig, amíg (abból a községből) tovább nem mentek.

Ahol azonban nem fogadnak be titeket és nem hallgatnak reálok, verjétek le a port lábatokról, mikor onnan távoztok, bizonyságul ellenük.

Azok útrakeltek és hirdették, hogy térjenek meg.

Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Hallott ezekről Heródes király, mert ismertté vált Jézus neve. És azt beszélték: Keresztelő János támadt fel halottaiból, azért munkálkodnak benne a csodatevő erők.

Mások pedig azt mondták, Illés ő, ismét mások azt állították, hogy próféta, olyan, mint valamelyik régi próféta.

Mikor Heródes ezeket hallotta, így szólt: Az a János támadt fel a halálból, akit én lefejeztettem.

Ugyanis maga Heródes fogatta el és a tömlöcbe bilincsbe verette Jánost Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérenek felesége miatt, akit ő vett el tőle feleségül,

mert János megmondta Heródesnek: Nem szabad neked a testvéred feleségével élned.

Heródiás ezért áskálódott ellene és meg akarta ölni, de nem tehetette,

mert Heródes félt Jánostól; igaz és szent embernek tartotta és védelmezte. Mikor hallgatta, sokszor zavarba jött, de azért örömet hallgatta.

Végre eljött a kedvező alkalom. Amikor Heródes születésnapján lakomát adott főembereinek, vezéreinek és Galilea előkelőségeinek,

ennek a Heródiásnak leánya bement és táncolt; nagyon megtetszett Heródesnek és a vendégeknek. A király azt mondta a leánynak: Kérj, amit akarsz, és megadom neked.

Meg is esküdött neki: Bármit kérsz, megadom neked, még ha az országom felét kéred is.

Az pedig kiment és így szólt anyjának: Mit kérjek?

Keresztelő János fejét, volt a válasz. Ekkor nagy sietve visszament a királyhoz és kérte őt: Akarom, hogy azonnal add ide nekem egy talon Keresztelő János fejét.

A király pedig, noha igen elszomorodott, de esküjéért és a vendégek miatt nem akarta őt elutasítani, tüstént elküldte a hóhért és megparancsolta, hogy hozza el (János) fejét.

Az pedig elment, lefejezte őt a börtönben és elhozta a fejét egy tálon és odaadta a leánynak. A leány pedig anyjának adta.

Mikor ezt meghallották János tanítványai, odamentek, elvitték a tetemét és sírba helyezték.

Azután az apostolok összegyűltek Jézusnál és beszámoltak neki mindarról, amit tettek és tanítottak.

Ő pedig így szólt hozzájuk: Jertek velem, csak ti magatok, valami puszta helyre és pihenjete egy kissé. Mért sokan jöttek-mentek, úgyhogy még evésre sem volt alkalmas idejük.

És elhajóztak egy puszta helyre, csupán ók maguk.

Amikor azonban a sokaság meglátta őket, amint mentek, és sokan felismerték őket, minden városból összefutottak oda gyalog és megelőzték őket.

És amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott. Megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint az a nyáj, amelynek nincs pásztora. És elkezdte őket sok mindenre tanítani.

Későre járt már nagyon az idő, amikor odamentek hozzá tanítványai és azt mondták neki: Puszta ez a hely és az idő már későre jár.

Engedd el őket, hadd menjenek el a körüllevő tanyákra és falvakba és vegyenek maguknak ennivalót.

Jézus azonban ezt mondta nekik: Ti adjatok nekik enni! Azok így válaszoltak: Talán menjünk és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adjunk nekik?

Erre ő megkérdezte: hány kenyeretek van? Menjetek, nézzétek meg! Megnézték és azt mondták: Öt, és két halunk.

Akkor megparancsolta nekik, hogy üljenek le mind asztaltársaságokként a zöld pásztra.

Letelepedtek azért csoportonként, százával és ötvenével.

Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, hálát adott és megtörte a kenyeret és odaadta tanítványainak, hogy szolgálják fel. És a két halat is elosztotta mindnyájuk közt.

Ettek is mindnyájan és jóllaktak.

És felszedték a maradékot, tizenkét tele kosárral, a halakból is.

Akik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezerén voltak férfiak.

És mindjárt megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba és öt megelőzve keljenek át a túlsó partra Betsaida felé, míg ő elbocsátja a sokaságot.

Miután pedig elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre, hogy imádkozzék.

És amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig egymaga a hegyen.

És amint látta, hogy vesződnék az evezéssel - mert a szél szembe fújt -, az éjszaka negyedik őrváltása idején ment feléjük, a tengeren járva és el akart haladni mellettük.

Amikor pedig azok mindnyájan látták, hogy a tengeren jár, kísértetnek vélték és elkezdtek a rémülettől kiáltozni.

De ő azonnal megszólította őket és azt mondta nekik: Bízatok! Én vagyok! Ne féljete!

Ekkor beszállóit hozzájuk a hajóba és elállt a szél. Ők pedig majdnem odalettek a szerfelett való csodálkozástól,

mert nem okultak a kenyerek megsokasításán és a szívok még kemény volt.

És átkelve a szárazföldre, Genezáret földjén kötöttek ki.

De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal felismerték őt,

és hírével azt az egész környéket befutották. Kezdték hát a betegeket ágyastól odahordani, ahol hallomásuk szerint tartózkodott.

És ahová bement, falvakba, városokba vagy tanyákra, a betegeket kivettk a piacra és kérték őt, hogy azok legalább ruhája szegélyét érinthessék. És akik csak érintették, meggyógyultak.

És odagyülekeztek a farizeusok és néhány Jeruzsálemből jött írástudó.

Ezek látták, hogy tanítványai közül némelyek tisztátalan, azaz mosatlan kézzel étkeznek.

A farizeusok és általában a zsidók ugyanis addig nem esznek, míg kezüket egy maroknyi vízzel meg nem mossák: így tartják meg a vének hagyományát.

És mikor a piacról hazamennek, mosakodás nélkül nem esznek; és még sok egyéb dolog is van, aminek megtartását átvették, poharak, korsók, rézedények megmosását.

Ekkor megkérdezték őt a farizeusok és írástudók: Miért nem élnek a te tanítványaid is a vének hagyományai szerint, miért étkeznek tisztátalan kézzel?

Ő pedig azt mondta nekik: Helyesen prófétáit felőletek, képmutatók felől Ésaías, amint meg van írva: Ez a nép szájával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi parancsolatokat tanítanak isteni tanítás gyanánt.

Ti elhanyagoljátok az Isten parancsolatait, azért, hogy az emberek hagyományait megtartsátok.

Majd így szólt nekik: Ti szépen félreteszitek az Isten parancsolatait azért, hogy a magatok hagyományát tartsátok meg.

Mert Mózes azt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat; és: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg.

Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki azt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz áldozati ajándék) az, amivel segíthetnélek,

akkor már nem engeditek, hogy atyjával vagy anyjával valami jót tegyen.

Megerőtlenítitek az Isten igéjét a ti hagyományaitok kedvéért, s ezt tanítjátok. És még sok más, ehhez hasonlót cselekesztek.

Magához hívta ismét a sokaságot és így szólt hozzájuk: Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg:

Nincsen semmi az emberen kívül, ami beléje jutva tisztátalanná tehetne őt, hanem ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg!

És mikor a sokaságot elhagyta, és bement a szállására, megkérdezték őt a tanítványai e példázat felől.

Így válaszolt nekik: Hát ti is ennyire értelmetlenek vagytok? Nem értitek, hogy semmi sem teheti tisztátalanná az embert, ami kívülről jut belé?

Mert nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, ahonnan az árnyékszékbe kerül, így nyilvánított ő tisztának minden eledelt.

Azt mondta továbbá: Ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert,

mert belülről, a szívből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság,

házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, bujaság, irigység, káromlás, gőg, léhaság.

Mindezek a gonoszságok belülről erednek és tisztátalanná teszik az embert.

Onnan útrakelt és elment Tirus és Szidon határába. Megszállott egy háznál és azt akarta, hogy senki se tudjon ottlétéről, de nem maradhatott titokban.

Mihelyt hallott felőle egy asszony, akinek leányát tisztátalan lélek szállta meg, odament hozzá és lábához borult.

Ez az asszony görög volt, szír-föníciai származású és kérte őt, hogy űzze ki leányából az ördögöt.

Jézus azonban azt mondta neki: Hadd lakjanak jól először a fiak, mert nem helyes a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

Ám az így felelt neki: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a fiak morzsalékaiból.

És azt mondta neki: Ezért a mondásodért eredj el; az ördög kiment a te leányodból.

És mikor hazaért, leányát az ágyon fekvőre találta. Az ördög kiment belőle.

Azután ismét eltávozott Tirus határából és elment Szidonon át a Galileai tengerhez, a Tízváros vidékére.

És odavittek hozzá egy nehéz beszédű siketet és kérték, hogy tegye rá a kezét.

Erre kivitte őt a tömegeből, külön egymagát, ujját a fülébe dugta és köpött és illette annak a nyelvét.

Feltekingott az égre, fohászzkodott és ezt mondta neki: Effata, azaz: Nyílj meg!

És megnyílt a füle, és nyelve köteléke tüstént megoldódott, úgyhogy értelmesen beszélt,

És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél jobban tiltotta, annál inkább híresztelték.

És szerfelett elcsodálóztak és azt mondták: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

Abban az időben ismét igen nagy volt a sokaság, és mivel nem volt mit enniük, magához hívta Jézus a tanítványait és ezt mondta nekik:

Szánakozom e sokaságon, mert már harmadnapja, hogy kitart velem, és nincs mit enniük;

és ha éhen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton. Nem egy közülük messziről jött.

Tanítványai pedig így feleltek neki: Honnan elégíthetné meg valaki ezeket kenyérral itt a pusztában?

És megkérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? Azok azt feleltek: Hét.

Erre megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. Azután vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és a tanítványainak adta, hogy szolgálják fel. És megtették.

Volt egy kevés haluk is. És miután megáldotta, azt mondta, hogy tegyék eléjük azokat is.

Miután ettek és jóllaktak, felszedték a maradék darabokat, hét tele kosárral.

Mintegy négyezren voltak. Azután elbocsátotta őket.

Azonnal hajóra szállt tanítványaival és Dalmanuta vidékére ment.

A farizeusok oda is kimentek és vitatkozni kezdtek vele. Mennyei jelt kívántak tőle, hogy kísértsék őt.

Ő pedig lelkében felsóhajtva, ezt mondta: Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony mondom nektek, ennek a nemzedéknek semmiféle jel nem adatik.

És otthagyan őket, ismét hajóra szállt és a túlsó partra.

De elfelejtettek kenyeret vinni: Csak egy kenyér volt velük a hajóban.

Éppen arra intette őket: Vigyázzatok, őrizkedjete a farizeusok kovászatól és Heródes kovászatától!

Ekkor egymás között tanakodtak, hogy nincs kenyérük.

Jézus tudta ezt, és azt mondta nekik: Mit tanakodtok, hogy nincs kenyeretek? Nem veszitek észre, és még mindig nem értitek? Ilyen kemény a szívetek?

Van szemetek, és nem láttok? Van fületek, és nem hallotok? És nem emlékeztek,

hogy amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele a maradék darabokkal? Feleltek neki: Tizenkettőt.

Amikor pedig a hetet a négy-ezernek, hány kosarat szedtek tele a maradékkal? Azok pedig mondták: Hetet.

És ő azt mondta nekik: Még mindig nem értitek?

Azután Betsaidába értek. Egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg.

Ő a vakot kézenfogva kivezette a faluból, majd megnyálazva a szemét, rátette a kezét és megkérdezte: Látsz-e valamit?

Az pedig feltekintve így szólt: Látom az embereket; úgy látom őket, mint valami járkáló fákat.

Azután ismét rátette a kezét a szemére. Most már egészen világosan látott. Meggyógyult: Élesen látott mindent.

Azután hazaküldte őt és azt mondta: A faluba pedig ne menj be!

És elment Jézus a tanítványaival a Cézárea Filippi mellett levő falvakba; és útközben megkérdezte tanítványaitól: Kinek tartanak engem az emberek?

Ők így feleltek: Keresztelő Jánosnak, és némelyek Illésnek, némelyek pedig valamelyik prófétának.

Tovább kérdezte őket: Kinek tartotok engem ti? Erre Péter így felelt: Te vagy a Krisztus!

És rájuk parancsolt, hogy senkinek se mondják ezt el.

És kezdte őket tanítani, hogy az Ember Fiának sokat kell szenvednie; a vének, a papi fejedelmek és az írástudók megvetik és megölik. De harmadnapon feltámad.

És ezt nyíltan tanította. Ekkor Péter magához vonta és elkezdte dorgálni.

De ő megfordult, tanítványaira tekintett, és megfeddette Pétert e szavakkal: Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberek dolgaira.

Majd a sokaságot tanítványaival együtt magához szólította és azt mondta nekik: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét én érttem és az evangéliumért, megtalálja azt.

Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkében kárt vall?

Vajon mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?

Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedékben, az Ember Fia is szégyellni fogja őt, mikor eljön majd az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután így szólt nekik: Bizony mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg nem látják, hogy az Isten országa hatalommal eljött.

És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, és felvitte őket - csupán ők magokat - egy magas hegyre. És elváltozott előttük.

Ruhája olyan tündöklő fehér lett, amelyhez hasonlót ruhafestő a földön nem fehéríthet.

És megjelent nekik Illés és Mózes, és beszélgettek Jézussal.

Ekkor Péter megszólalt és azt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk itt három sátrat: Neked egyet, Mózesnek egyet, Illésnek is egyet.

(Nem tudta, mit beszél, annyira megrémültek.)

És felhő támadt, az beborította őket, és a felhőből szó hangzott, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam; reá hallgassatok!

És egyszerre, amint szétnéztek, nem láttak senkit maguk körül, csak Jézust egyedül.

Amikor pedig a hegyről lementek, megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, csak amikor az Ember Fia a halálból feltámad.

És ezt a szót megjegyezték, mert tanakodtak egymás közt, mi az a halálból való feltámadás?

Megkérdezték őt: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?

Ő pedig azt felelte: Illés csakugyan előbb jön el, és mindent helyreállít, de hogyan van az Ember Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvetik?

Mondom nektek, hogy Illés is eljött már, de úgy bántak véle, amint akartak, ahogy meg is volt írva felőle.

És amikor a tanítványokhoz értek, nagy sokaságot láttak körülöttük és írástudókat, akik vitatkoztak velük.

És mihelyt meglátta őt az egész sokaság, meglepődött és eléje sietett és köszöntötte őt.

Ő pedig megkérdezte tőlük: Mit vitatkoztatok velük?

És valaki a sokaságból így felelt: Mester, idehoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van,

és ahol csak megragadja, földhöz veri; tajtékot túr, fogát csikorgatja és megmerevedik. Szóltam hát tanítványaidnak, hogy úzzék ki, de nem tudták.

Ő, pedig így felelt: Óh, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedjelek el titeket? Hozzátok ide elém!

És odavitték hozzá, és mihelyt a lélek megpillantotta őt, azonnal szaggatni kezdte (a gyermeket) annyira, hogy az a földre esett, és tajtékot túrva fetrengett.

És megkérdezte az apjától: Mennyi ideje, hogy ez így van? Az pedig szólt: Gyermeksége óta,

és gyakran lökte tűzbe is, vízbe is, hogy elpusztítsa. De ha tehetsz valamit, légy segítségül nekünk és könyörülj rajtunk.

Jézus pedig ezt mondta neki: „Ha tehetsz valamit?” Minden lehetséges a hívőnek!

A gyermek atyja pedig könnyhullatás között tüstént így kiáltott: Hiszek! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!

Mikor pedig Jézus látta, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan lelket és azt mondta neki: Te néma és siket lélek, parancsolom neked: Menj ki belőle és többé vissza ne menj!

Ekkor az kiáltás és erős szaggatás közt kiment; a gyermek pedig olyan lett, mint egy halott, úgyhogy sokan ezt mondták, meghalt.

Jézus azonban megragadta kezét, felemelte és az talpra állt.

Azután bement a házba, tanítványai pedig megkérdezték őt külön: Miért nem úzhettük ki ezt mi?

Ő pedig azt mondta nekik: Ezt a fajtát semmivel sem lehet kiűzni, csak imádsággal (és böjttel).

És onnan távozva, Galileán mentek át. És nem akarta, hogy valaki megtudja,

mert tanítás közben megmondotta a tanítványainak: Az Ember Fia árulással az emberek kezébe adatik és megölik őt, de halála után harmadnap feltámad.

Ám ők nem értették meg ezt a mondást, de féltek őt megkérdezni.

És elmentek Kapernaumba. Odahaza megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztatok útközben?

De ők hallgattak, mert az úton arról vitatkoztak egymással, hogy ki közöttük a legnagyobb.

Leült, odaszóltotta a tizenkettőt és ezt mondta nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó és mindenki szolgája.

És előfogott egy kisgyermeket, közéjük állította, majd ölébe vette és ezt mondta nekik:

Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemért, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.

János azt mondta neki: Mester, láttunk valakit, aki a te neveddel ördögöket űz ki, de nem követ minket. Eltiltottuk őt, mivelhogy nem csatlakozott hozzánk.

Jézus pedig így szólt: Ne tiltsátok el őt, mert aki csodát tesz az én nevemben, nem egyhamar fog ócsárolni engem.

Aki nincs ellenünk, velünk van.

Aki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben azért, mert ti a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, hogy nem veszi el jutalmát.

Aki pedig bűnre csábít egyet e hívő kicsinyek közül, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe dobják.

Ha bűnre visz téged a kezed, vágd le azt. Jobb neked csonkán bemenni az életre, mint két kézzel a gyehennára, az olthatatlan tűzre,

ahol az ő férgük meg nem hal és a tűz el nem alszik.

És ha lábad visz bűnre téged, vágd le azt, jobb neked sántán bemenned az életre, mintha két lábaddal vetnek a gyehennára,

ahol az ő férgük meg nem hal és a tűz el nem alszik.

És ha a szemed megejt téged, vágd ki azt, jobb neked fél szemmel bemenned az Isten országába, mintha két szemeddel vernek a gyehennára.

Ott, ahol az ő férgük meg nem hal és az ő tűzök, nem alszik ki.

Minden (áldozatra szánt) dolgot a tűzre tétel előtt megsóznak.

Jó a só, de ha a só ízét veszti, mivel pótolják? Legyen bennetek só, és legyetek békeességben egymással.

Útrakelt és elment onnan Júdea határába, a Jordánon túlra. Ismét nagy sokaság gyűlt köréje, ő pedig, szokása szerint, tanította őket.

A farizeusok odamentek hozzá és kísértő szándékkal megkérdezték tőle, hogy szabad-e a férjnek feleségét elbocsátani?

Ő pedig azt felelte nekik: Mit parancsolt nektek Mózes?

Ők azt felelték: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elváljunk.

És Jézus így válaszolt: A ti szívetek keménysége miatt írta ezt a parancsolatot,

De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremtette őket az Isten,

ezért a férfiú elhagyja az ő atyját és anyját, és ragaszkodik a feleségéhez,

és lesznek ketten egy testté. Azért többé nem két test ők, hanem egy.

Amit tehát az Isten egybe szerkesztett (eggyé tett), ember el ne válassza.

És odahaza a tanítványai ismét megkérdezték őt e dolog felől.

Ő pedig így felelt nekik: Aki elbocsátja a feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene;

ha pedig a feleség hagyja el az ő férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.

És kis gyermekeket vittek hozzá, hogy kezét rájuk tegye. A tanítványok pedig feddették őket.

Amikor Jézus ezt látta, megharagudott, és azt mondta nekik: Engedjétek hozzám a kisdedeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kis gyermek, semmiképpen sem megy be abba.

Azután Őlébe vette őket, kezét rájuk tette és megáldotta.

És mikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, térdre borult előtte, és megkérdezte tőle: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az Örökéletet elnyerjem?

Jézus pedig így válaszolt neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten.

A parancsolatokat tudod, ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanúbizonyyságot ne tégy, ne csalj! Tiszteld atyádat és anyádat!

Ő pedig azt mondta neki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva,

Jézus pedig rátekintett, megkedvelte őt, és azt mondta neki: Egy fogyatkozásod van: Eredj el, add el minden vagyondat, és oszd szét a szegények között, és kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, (vedd fel a keresztet), és kövess engem!

Az pedig elszomorodott a beszéden és búsan távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig körültekintve így szólt tanítványaihoz: Milyen nehezen mennek be a gazdagok az Isten országába!

A tanítványok megdöbbenek az ő beszédén, de Jézus újra megszólalt és ezt mondta nekik: Gyermekeim, milyen nehéz a gazdagságban bizakodóknak az Isten országába bejutni.

Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.

Azok még jobban elképedtek, és megrökönyödve így szóltak egymás között: Hát akkor kicsoda üdvözülhet?

Jézus pedig szemükbe nézett, és azt mondta: Embereknél lehetetlen ez, de az Istennél nem; mert az Istennél minden lehetséges.

És Péter kezdte mondani: íme mi mindent elhagytunk és követtünk téged.

Jézus pedig ezt mondta: Bizony mondom nektek, senki sem hagyta el házát, fiútestvéreit vagy nőtestvéreit, anyját, atyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliumért, hogy ne kapna száz annyit.

Most ebben a világban házakat, fiútestvéreket és nőtestvéreket és anyát, gyermekeket és szántóföldeket, igaz, hogy üldöztetésekkel. A jövővilágban pedig Örökéletet.

Sok utolsó lesz akkor első, és sok első utolsóvá.

Úton voltak, és mentek fel Jeruzsálembe, és előttük haladt Jézus; a tanítványok és követői hol csodálkoztak, hol meg féltek. Ekkor ismét maga mellé vette a tizenkettőt, kezdte nekik mondani, mi vár rá:

Íme felmegyünk Jeruzsálembe, és az Ember Fiát árulással a papi fejedelmek és írástudók kezébe adják. Azok halálra ítélik, és kiszolgáltatják a pogányoknak.

Csúfot űznek belőle, leköpdösik, megkorbácsolják és megölik; de harmadnap feltámad.

És odajárultak hozzá Jakab és János, Zebedeus két fia, és azt mondták: Mester, szeretnők, ha teljesítenéd kérésünket.

Ő pedig megkérdezte tőlük: Mit kívántok tőlem?

Azok ezt mondták: Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk a bal kezed felől üljön a te dicsőségében.

Jézus azonban azt mondta nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én kiiszom? És megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?

Azok pedig azt mondták: Megtehetjük. Jézus azonban így szólt hozzájuk: A poharat ugyan, amelyet én kiiszom, kiisszátok, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek,

de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítetett.

Mikor ezt a tíz tanítvány meghallotta, zúgolódni kezdtek Jakabra és Jánosra,

Jézus pedig magához szólította őket, és ezt mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek számítanak, uralkodnak rajtuk, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak felettük,

de nem így van ez közöttetek; hanem aki nagy akar lenni közöttetek, legyen a ti szolgátok;

és aki közöttetek első akar lenni, szolgáljon mindenkinek.

Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és az ő életét váltságul adja sokakért.

Közben Jerikóba értek. És mikor ő és tanítványai, és a nagy sokaság Jerikóból kifelé ment, Timeus fia, Bartimeus, egy vak koldus ott ült az útfélen.

És mikor meghallotta, hogy ez a Názáreti Jézus, kiáltozni kezdett: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!

Erre sokan rátámadtak, hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Jézus megállt, és azt mondta, hívjátok ide. És odahívták a vakot e szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hívat téged!

Az pedig felső ruháját ledobva felugrott, és odasietett Jézushoz.

És Jézus így szólt hozzá: Mit kívánsz tőlem? Megteszem. A vak pedig azt mondta: Mester, hogy lássak.

És Jézus így szólt hozzá: Eredj el; a te hited meggyógyított téged. És azonnal megjött a szemevilága és követte őt az úton.

Amikor Jeruzsálem felé közeledtek, Betfágéba és Betániába, az Olajfák hegye felé, elküldött kettőt a tanítványai közül,

és így szólt nekik: Menjetek abba a faluba, amely előttetek van, és amint abba betértek, ott mindjárt találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még sohasem ült ember: Oldjátok el azt, és hozzátok ide,

És ha valaki azt mondja nektek, miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van rá szüksége, de hamarosan visszaküldi ide.

Elmentek azért, és megtalálták a szamárcsikót künn az utcán, az ajtófélfához kötve, és eloldották.

Az ott állók közül némelyek ezt kérdezték: Mit műveltek, hogy eloldjátok a szamárcsikót?

Ők pedig úgy feleltek nekik, amint Jézus megparancsolta. És elbocsátották őket.

És odavezették a szamárcsikót Jézushoz, majd ráterítették felső ruháikat, ő pedig felült rá.

Sokan köpönyegeiket leterítették az útra, mások meg zöld ágakat vagdaltak a mezőn.

Az előtte menők és az utána lövők így kiáltoztak: Hozsanna! Áldott, aki jön az Úr nevében! [Zsolt 118,25-26]

Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsanna a magasságban!

Így vonult be Jézus Jeruzsálembe, a templomba, és miután mindent köröskörül jól megnézett, minthogy az idő is későre járt, kiment Betániába a tizenkettővel.

És másnap reggel, mikor Betániából kijöttek, megéhezett.

És meglátva messziről egy zöldleveles fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De odaérve nem talált rajta mást, csak levelet, mert még nem volt ideje a fügeérésnek.

Akkor megszólalt, és azt mondta: Soha többé ne egyék rólad gyümölcsöt senki! És hallottak ezt a tanítványai.

Így érkeztek Jeruzsálembe. És amikor bement a templomba, kezdte kiűzni azokat, akik a templomban adtak-vettek; a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit feldöntötte.

És nem engedte, hogy bárki bármit is vigyen a templomon keresztül.

Azután így tanította őket: Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza minden nép számára! Ti pedig rablók barlangjává tettétek.

És meghallották ezt a papi fejedelmek és írástudók, és tanakodtak, hogyan tegyék el őt láb alól; féltek ugyanis tőle, mivel az egész sokaságot foglyul ejtette az ő tanítása.

És mikor beesteledett, kimentek a városból.

Korán reggel pedig, mikor a fügefa mellett elmentek, látták, hogy az gyökerestül kiszáradt.

Péter visszaemlékezve így szólt: Mester, nézd, a fügefa, melyet megátkoztál, kiszáradt.

És Jézus így válaszolt nekik: Legyen hitetek Istenben.

Mert bizony mondom nektek: Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel, és vedd magadat a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik: Annak meglesz, amit mond.

Azért azt mondom nektek, higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, már megkaptátok, és meglesz tinéktek.

És mikor imádkozni felállótok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket.

Ha pedig ti meg nem bocsátótok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg nektek a ti vétkeiteket.

Ismét bementek Jeruzsálembe. Mikor pedig a templomban körüljárt, odamentek hozzá a papi fejedelmek, az írástudók és a vének,

és így szóltak hozzá: Micsoda jogon cselekszed ezeket? Vagy ki hatalmazott fel téged, hogy ezeket cselekedd?

Jézus viszont így szólt hozzájuk: Én csak egyet kérdezek tőletek, és ti feleljetek meg nekem, akkor én is megmondom nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

János keresztsége mennyből volt-e, vagy emberektől? Feleljetek nekem!

Azok pedig tanakodtak maguk között és ezt mondták: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja kérdezni, akkor miért nem hittetek neki?

Vagy mondjuk azt: Emberektől? - Féltek azonban a néptől, mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

Ezért így feleltek Jézusnak: Nem tudjuk. Ekkor Jézus is ezt válaszolta nekik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

És kezdett nekik megint példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett. Körülvette gypével, borsajtót ásott benne, és tornyot épített. Azután bérbe adta a szőlőmunkásoknak, és elutazott.

És a maga idejében szolgát küldött a munkásokhoz, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből, de azok megragadták, megverték őt, és üres kézzel küldték vissza.

És ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát; ennek pedig betörték a fejét, és gyalázatosan bántak vele.

Ismét másikat küldött, ezt pedig megölték. És sok mást, akik közül némelyeket megvertek, némelyeket pedig megöltek.

Végül csak egy maradt, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, és azt mondta: a fiamat meg fogják becsülni.

Azok a szőlőmunkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös! Jertek, öljük meg, és miénk lesz az örökség.

És megfogták, megölték, és kivetették a szőlőn kívül.

Mit cselekszik majd a szőlő ara? Eljön, és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.

Olvastátok-e az írásból: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé? [Zsolt 118,22-23]

Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben.

És igyekeztek őt elfogni, de féltek a sokaságtól, tudták ugyanis, hogy a példázatot ellenük mondta. Azért otthagyták őt és elmentek.

Majd néhány farizeust és Heródes-pártit küldtek hozzá, hogy fogjak szaván.

Ezek odamentek, és így szóltak hozzá: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és nem vagy tekintettel senkire, mert nem nézel az emberek személyére, hanem Isten útját az igazsághoz híven tanítod. Szabad-e a császárnak adót fizetni, vagy nem? Fizessünk, vagy ne fizessünk?

Ő pedig ismerte képmutatásukat, azért azt mondta nekik: Miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam.

Tüstént vittek. És így szólt nekik: Kinek a képe ez, és kié ez a felírás? Ők így feleltek: A császáré.

És Jézus így válaszolt nekik: Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené. És elcsodálkoztak rajta.

Majd szadduceusok jöttek hozzá, akik tagadják a feltámadást, és megkérdezték tőle:

Mester, Mózes úgy írta nekünk, hogyha valakinek fiútestvére meghal, és özvegyet hagy hátra, de gyermeket nem: az özvegyét vegye el (a megholtak) a fiútestvére és támasszon utódot az ő testvéérének.

Volt hét fiútestvér. És az első feleséget vett, de meghalt, és nem hagyott utódot.

A második elvette az asszonyt, de meghalt, és ő sem hagyott utódot. Hasonlóképpen a harmadik is.

És a hét közül egy sem hagyott utódot. Legutoljára meghalt az asszony is.

A feltámadáskor, mikor majd feltámadnak, közülök melyiké lesz az asszony? Mert mind a hétnek felesége volt.

Jézus pedig így felelt nekik: Vajon nem azért tévelyegtek-e ti mert nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát?

Mert a feltámadás után sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy élnek, mint az angyalok a mennyben.

A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e Mózes könyvében, a csipkebokorról szóló történetben, mit mondott neki az Isten: Én Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene vagyok!

Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát nagyon tévelyegtek.

Akkor odament hozzá az egyik írástudó, aki hallotta a vitájukat, és tudta, hogy jól megfelelt nekik, és megkérdezte tőle: Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?

Jézus pedig azt felelte neki: Az első ez: Halljad Izrael, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr.

És: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből.

A második ez: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Más, ezeknél nagyobb parancsolat nincs.

Akkor így szólt neki az írástudó: Jól van Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincs más.

És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből és teljes erőből, és szeretni felebarátunkat, mint magunkat, többet ér minden égő és véres áldozatnál.

Jézus pedig látta, hogy értelmesen felelt, és azt mondta neki: Nem vagy messze az Isten országától. Azután senki sem méné őt kérdezgetni.

Amikor Jézus a templomban tanított, előhozta ezt a kérdést: Hogy mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid fia?

Maga Dávid mondta a Szentlélek által: Szólt az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbam felől, míg ellenségeidet lábad alá vetem. [Zsolt 110,1]

Maga Dávid Urának nevezi őt akkor hogyan lehet neki a fia? És a nagy sokaság örömet hallgatta.

Tanítás közben ezt mondta: Őrizkedjete az írástudóktól, akik örömet járnak hosszú köntösökben, és szeretik a piacokon való köszöntéseket,

az elöl üléseket a zsinagógákban és a főhelyeket a lakomákon,

akik az özvegyek házáat felemérsztek, és színből hosszan imádkoznak: Ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

Akkor leült Jézus a templomi persellyel szemben, s nézte, hogyan dobja a sok nép a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat vetett bele.

Egy szegény özvegyasszony is odament, és beledobott két fillért, azaz a legkisebb pénzt.

Akkor előszóltotta tanítványait és azt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet dobott mindenki másnál.

Mert azok mindnyájan a feleslegükből adakoztak, ez pedig az ő szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt: Az egész vagyonát.

Mikor kiment a templomból, egyik tanítványa így szólt: Mester, nézd, mekkora kövek és micsoda épületek!

Jézus pedig azt mondta: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit szét ne hánynának.

Mikor pedig az Olajfák hegyén leült, a templommal szemben, bizalmasan megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András:

Mondd meg nekünk, mikor történik mindez, és mi lesz a jel, amikor mindez bekövetkezik?

Jézus pedig elkezdte mondani nékik: Vigyázzatok, hogy senki el ne ámítson titeket.

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják, hogy én vagyok! És sokakat tévedésbe ejtenek majd.

Mikor pedig majd hadjáratról és háborús hírekről hallotok, ne rémüldözzetek. Ennek így kell lennie, de ez még nem a vég.

Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen. Helyenként földrengés, éhínség lesz, de ez még csak kezdete a gyötrelmeknek.

Ti pedig magatokra vigyázzatok. Mert törvényszékeknek adnak majd át és a zsinagógákban ütné-
vernek majd titeket, és helytartók, meg királyok elé hurcolnak énmiattam. Bizonyoságot tegyetek
előttük.

De kell, hogy előbb hirdessék az evangéliumot minden népnek.

Amikor fogva visznek, és a törvényszékeknek átadnak titeket, ne okozzon nektek előre gondot az,
hogy mit szóljatok, hanem ami adatik nektek abban az órában, azt mondjátok. Mert nem ti vagytok,
akik szóltok, hanem a Szentlélek.

Halálra adja majd testvér a testvérét, atya a gyermekét, és felláznak a magzatok szülei ellen; és
megöletik Őket.

És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevem miatt. De aki mindvégig megáll, megtartatik.

Amikor pedig látjátok, hogy a pusztító utálatosság ott áll, ahol nem kell - aki olvassa, értse meg! -
akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe.

Aki a háztetőn van, ne szálljon le, be se menjen, hogy a házából valamit kivigyen.

És aki a mezőn van, haza ne térjen, hogy ruháját elvigye.

Jaj lesz akkor a terhes és szoptató asszonyoknak!

Imádkozzatok, hogy mindez ne télen történjék!

Mert azokban a napokban valami olyan nyomorúság lesz, amilyen a világon, mióta Isten
megteremtette, mind a mai napig nem volt, és ezután nem lesz soha.

És ha az Úr meg nem rövidítené azokat a napokat, egyetlen ember sem menekülne meg, de a
választottakért, akiket magának kiszemelt, megrövidítette azokat a napokat.

Ha valaki akkor azt mondja nektek: Íme itt van a Krisztus! Vagy: Íme, ott van! Ne higgyétek.

Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, akik jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet,
elbolondítsák még a választottakat is.

Ti azonban vigyázzatok, - előre megmondtam nektek mindent!

A gyötrelmek utáni időben a nap majd elsötétedik, és a hold sem ad világosságot.

A csillagok az égről lehullanak, és az egekben levő erősségek megrendülnek.

És akkor meglátják majd az Ember Fiát eljöni a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel.

És akkor elküldi angyalait és összegyűjti választottait a négy világtáj felől, a föld végső határától az ég végső határáig.

A fügefáról vegyétek a példát. Mikor az ága már zsendül, és lombja kihajt, tudjátok, hogy, közel van a nyár.

Így ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy már az ajtó előtt áll.

Bizony mondom nektek, ez a nemzedék nem múlik el addig, amíg mindez el nem következik.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el soha.

Arról a napról pedig, vagy arról az óráról, senki sem tud, még a mennybéli angyalok sem. Sőt még a Fiú sem, csak egyedül az Atya.

Vigyázzatok, virrasszatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.

Az útrakelő ember, amikor elhagyja házát, megbízást ad szolgálainak, és kinek-kinek meghagyja a maga dolgát. Az ajtónállónak pedig megparancsolja, hogy őrt álljon.

Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este, vagy éjfélkor, vagy kakasszóra, vagy hajnalban.

Ha váratlanul érkeznek, aludva ne találjon titeket.

Amit pedig nektek mondom, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Még két nap, s itt a húsvét, a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a papi fejedelmek és az írástudók tanakodtak, hogyan ejtsék őt törbe, és hogyan öljék meg.

Mert ezt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön.

Amikor Betániában a poklos Simon házában asztalnál ült, egy asszony ment oda, akinél alabástrom szelence volt, valódi és igen drága nárdus-olajjal. Az alabástrom-edényt eltörte és a kenetet a (Jézus) fejére öntötte.

Némelyek emiatt dohogtak, és ezt mondták: Mire való a kenetnek ez a tékozlása?

Eladhatták volna azt több mint háromszáz dénárért és a pénzt a, szegényeknek adhatták volna. És korholták őt.

De Jézus így szólt: Hagyjátok békében! Miért bántjátok? Jó dolgot cselekedett velem.

Mert szegények mindenkor lesznek veletek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük, de én nem leszek mindenkor veletek.

Ő megtette, ami tőle telt: Előre megkente az én testemet a temetésre.

Bizony mondom nektek, hogy mindenütt a világon, ahol csak hirdetik az evangéliumot, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére, amit ez az asszony tett velem.

Akkor Júdás, az Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a papi fejedelmekhez, hogy őt azoknak elárulja.

Ezt ők igen nagy örömmel hallották, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. 6 pedig kereste a kedvező alkalmat, amikor elárulhatná.

A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt megáldozzák, megkérdezték a tanítványai: Hol akarod megenni a húsvéti bárányt? Elmegyünk és elkészítjük.

Akkor elküldött kettőt az ő tanítványai közül ezzel a megbízással: Menjete el a városba, ott találkoztatok egy emberrel, aki egy korsó vizet visz, őt kövessétek.

És ahová bemegy, mondjátok a házigazdának, a Mester kérdi: Hol az én szállásom, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal együtt megeszem?

Ő majd mutat nektek egy tágas, jól berendezett felházat, ott készítsétek el nekünk (a páskát).

Elmentek azért a tanítványai, és a városba érven, mindent úgy találtak, ahogy nekik megmondta. És elkészítették a húsvéti bárányt.

Amikor beesteledett, odament, a tizenkettővel.

És amikor letelepedtek és vacsoráztak, Jézus így szólt: Bizony mondom nektek, közületek egy, aki velem eszik, elárul engem.

Erre elszomorodtak és egyenként azt kérdezték: Talán csak nem én?

Ő pedig azt mondta nekik: Egyik a tizenkettő közül, aki velem együtt márt a tálba.

Az Ember Fia ugyan elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Ember Fiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.

Evés után Jézus kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte és adta nekik, ezt mondván: Vegyétek, egyétek; az én testem ez.

Azután kezébe vette a poharat, hálát adott és adta nekik, és ittak abból mindnyájan.

És azt mondta nekik: Az én vérem ez, az újszövetség vére, amely sokakért kionttatik.

Bizony mondom nektek: Nem iszom többé a szőlőtő terméséből, mind ama napig, amikor az újbort iszom majd az Isten országában.

Az ünnepi dicséret eléneklése után kimentek az Olajfák hegyére.

És így szólt hozzájuk Jézus: Ma mindnyájan cserben hagytok engem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.

De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Péter pedig azt mondta neki: Ha mindnyájan elfordulnak is tőled, én nem.

Jézus így szólt hozzá: Bizony mondom neked, te ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem.

De ő annál inkább erősítette: Ha veled együtt meg kell is hálnom, semmiképpen sem tagadlak meg téged. A többiek is így beszéltek.

Mikor arra a helyre értek, amelynek Gecsemáné a neve, így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg imádkozom.

Akkor maga mellé vette Pétert, Jakobot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni.

És így szólt nekik: Halálosan szomorú az én lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok.

És egy kissé előrement, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.

És így szólt: Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Ments meg engem e pohártól; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Azután visszatért, és alva találta őket, és így szólt Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig sem ébren maradni?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen.

És ismét elment, imádkozott, miközben ugyanazokat a szavakat mondta.

Mikor megint visszatért, ismét alva találta őket, mert a szemük elnehezedett, nem is tudták, mit feleljenek neki.

Harmadszor is eljött, és azt mondta nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Megvan! (Meglett!) Eljött az óra, íme az Ember Fia a bűnösök kezébe adatik.

Keljetek fel, menjünk; íme itt jön, aki engem elárul.

Még beszélt, mikor hirtelen megérkezett Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság, fegyverekkel és dorongokkal, a papi fejedelmektől, írástudóktól és vénektől.

Az áruló pedig megadta nekik a megbeszélt jelt: Akit majd megcsókolok, 6 az; azt fogjátok el és vigyétek el biztos őrizet alatt.

És mikor (Júdás) odaért, azonnal odalépett hozzá és így szólt: Mester! és megcsókolta.

Azok pedig rávetették a kezüket és elfogták őt.

Egy valaki pedig az ott állók közül kirántotta a kardját, odasújtott a főpap szolgájához és levágta a fület.

Jézus megszólalt és azt mondta nekik: Mint valami rablóra, úgy jöttetek reám, fegyverekkel és dorongokkal, botokkal, hogy elfogjatok engem.

Naponta nálatok voltam, a templomban tanítottam, és nem nyúltatok hozzám. De az írásoknak teljesezniük kell.

Akkor mindenki elhagyta őt és elfutottak.

Egy ifjú azonban követte őt, akinek testét csak egy gyalcs ing takarta. Amikor megfogták őt, otthagya az ingét, és mezítelenül elfutott.

És elvitték Jézust a főpaphoz. Odagyűltek mindnyájan a papi fejedelmek, a vének és az írástudók.

Péter pedig távolról követte őt, be egészen a főpap udvarába, és ott leült a szolgálkkal és melegedett a tűznél.

A papi fejedelmek pedig és az egész tanács tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék, de nem találtak.

Mert sokan tettek ugyan ellene hamis vallomást, de vallomásaik nem egyeztek.

Ekkor némelyek előállottak, és ezt a hamis vallomást tették ellene:

Mi hallottuk, mikor ezt mondta: Lerombolom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt másikat építek, nem kézzel készítettet.

De még így sem egyezett a vallomásuk.

Ekkor a főpap, odaállva a középre, megkérdezte Jézust: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?

Ő pedig hallgatott, és semmit sem felelt. Ismét megkérdezte őt a főpap, és ezt mondta neki: Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia?

Jézus pedig szólt: Én vagyok; meglátjátok majd, hogy az Ember Fia a Mindenható jobbán ül, és eljön az ég felhőiben. (Zsolt 110,1)

Ekkor a főpap megszaggatta ruháját, és így szólt: Mi szükségünk van még tanúkra?

Hallottátok az istenkáromlást. Mi a véleményetek? Azok pedig mindnyájan úgy ítélték, hogy méltó a halálra.

És akkor némelyek elkezdtek őt köpdösni, arcát betakarni és ököllel verni, és mondani neki: Prófétálj! A szolgálk is arcul csapdosták.

És míg Péter lent volt az udvaron, arra ment a főpap egyik szolgálóleánya;

meglátta Pétert, amint melegedett, rátekintett, és ezt mondta: Te is azzal a Názárettel voltál, a Jézussal.

Ő pedig tagadta: Nem ismerem, nem is értem, mit mondasz, és kiment az előcsarnokba. És a kakas megszólalt.

A szolgálóleány pedig, meglátva őt, kezdte ismét mondani az ott állóknak, ez is közül ők való.

Ő pedig ismét tagadta, de egy kis idő múlva az ott állók megint azt mondták Péternek: Bizony közülök való vagy, hiszen galileai vagy, és a beszéded is elárul téged.

Ő pedig elkezdett átkozódni és esküdni: Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.

Másodszor is megszólalt a kakas. Ekkor Péternek eszébe jutott Jézusnak az a szava, amelyet neki mondott: Mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem. És elkezdett keservesen sírni.

Kora reggel sürgős határozatot hoztak a papi fejedelmek a vénekkel, az írástudókkal és az egész tanáccsal, és megkötöztetve Jézust elvitték, és átadták Pilátusnak.

Pilátus megkérdezte tőle: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig így felelt neki: Te mondd,.

És a papi fejedelmek hevesen vádolták őt.

Pilátus pedig ismét megkérdezte tőle: Semmit sem felelsz? Látod, mennyi vádat emelnek ellened?

Jézus azonban többé semmit sem felelt Pilátus nagy csodálkozására.

Ünnepeken pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani nekik, akit éppen óhajtottak.

Volt ott egy Barabbás nevű ember; ezt azokkal a lázadókkal fogták el, akik a zendülés alkalmával gyilkoltak.

És a sokaság, felvonulva, kezdte Pilátust arra kérni, amit máskor is megtett nekik.

Pilátus pedig így felelt nekik: Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?

Tudta ugyanis, hogy a papi fejedelmek irigységből adtak őt kézre.

A papi fejedelmek azonban felbujtogatták a sokaságot, hogy inkább a Barabbás szabadon bocsátását kérik.

Ekkor Pilátus ismét megszólalt, és azt kérdezte: Mit tegyek tehát azzal, akit ti a zsidók királyának neveztek?

És azok ismét kiáltották: Feszítsd meg!

Pilátus pedig így szólt nekik: De hát mi rosszat cselekedett? Ám azok csak annál jobban kiáltották: Feszítsd meg!

Pilátus, minthogy eleget akart tenni a sokaságnak, elbocsátotta nekik Barabbást. Jézust pedig megkorbácsoltatta és kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

A katonák elvitték őt a palota belsejébe, - a várba - és összehívták az egész csapatot.

És bíborba öltöztették, fejére tövisből font koszorút tettek,

majd elkezdtek őt csúfondárosan köszönteni: Üdvözlégy zsidók királya!

Közben náddal verték a fejét, leköpdösték és térdhajtással hódoltak előtte.

Miután így megcsúfolták, lehúzták róla a bíborruhát, és a maga ruháiba Öltöztették. Ezután kivezették, hogy megfeszítsék.

És kényszerítettek egy mellettük elmenő embert, bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, Sándor és Rufus atyját, hogy vigye az ő keresztyét.

Így vitték őt a Golgota nevű helyre, ami megmagyarázva annyi, mint Koponyahely.

És mirhás bort adtak neki inni, de nem fogadta el. [Zsolt 69,22]

És megfeszítették őt. Megosztottak ruháin, sorsvetéssel döntötték el, ki mit kapjon. [Zsolt 22,19]

Három óra volt, amikor megfeszítették.

Elítélésének oka így volt felírva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA

Két rablót is megfeszítettek vele, egyiket jobb, másikat balkeze felől.

Így teljesedett be az írás, amely ezt mondja: És a bűnösök közé számláltatott.

Az arra menők pedig káromolták őt, fejüket hajtogatva ezt mondogatták: Ej, te, aki lerontod a templomot, és harmadnapra felépíted, [Zsolt 22 8-109,25]

szabadítsd meg magadat és szállj le a keresztről!

Hasonlóképpen csúfolták őt egymás közt a papi fejedelmek is az írástudókkal együtt, és azt mondták: Másokat megtartott; magát nem képes meg-

A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk. Akiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták Őt.

Hat órakor sötétség támadt az egész földön, kilenc óráig.

És kilenc órakor Jézus hangosan így kiáltott: Eloj, Eloj, Láma Sábáktáni! Ami lefordítva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? [Zsolt 22,2]

Amikor az ott állók közül némelyek ezt hallották, így szóltak: Íme Illést hívja.

Egy ember pedig odafutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, és azt nádszárra tűzve, inni adott neki és ezt mondta: Hagyjátok, lássuk, vajon eljön-e Illés, hogy levegye őt?

Jézus pedig hangos kiáltással kilehelte lelkét.

És a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Mikor pedig a vele szemben álló százados látta, hogy ekként lehelte ki lelkét, így szólt: Bizony, ez az ember igazán Isten Fia volt!

De voltak ott asszonyok is, akik távolról nézték: köztük a magdalai Mária és Mária, a kis Jakab és József anyja, és Salóme.

Ezek még Galileában követték őt és szolgáltak neki. És még sok más asszony, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.

Éppen alkonyodott, s mivel már az ünnepre való előkészülés napja volt, vagyis a szombatra virradó este:

Eljött arimátiai József, tekintélyes tanácstag, aki maga is várta az Isten országát. Ez bátor elhatározással bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

Pilátus pedig csodálkozott, hogy már meghalt, és miután magához hívatta a századost, megkérdezte tőle, hogy régen halt-e meg?

Mikor ezt a századostól megtudta, odaajándékozta a tetemét Józsefnek.

Ez gyolcsot vásárolt, levette a keresztről, belegöngyölte a gyolcsba, és elhelyezte egy kősziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt szájára.

A magdalai Mária és Mária, József anyja, nézték, hogy hová helyezik.

Szombat elmúltával a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja és Salomé drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék őt.

Kora reggel, a hét első napján értek a sírhoz, éppen amikor a nap felkelt.

Beszélgettek egymás közt: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?

És amikor odatekintettek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt,

És bemenne a sírboltba, láttak egy fehér ruhába öltözött ifjút ülni jobbfelől és megrémültek.

Az pedig így szólt hozzájuk: Ne féljete! A Názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek; feltámadott, nincsen itt. Íme a hely, ahová őt helyezték.

De menjete el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttete megy Galileába, ott majd meglátjátok őt, amint megmondta nektek.

És kijöttek és elfutottak a sírbolttól, magukon kívül a rémülettől. Félelmükben senkinek sem szóltak semmit.

Mikor pedig a hét első napján, korán reggel feltámadott, megjelent először magdalai Máriának, akiből hét ördögöt űzött volt ki.

Ő elment és hírül adta a történeteket követőinek, akik most keseregtek és sírtak.

Ezek azonban nem hitték el, hogy él és Mária látta.

Ezután megjelent közülük kettőnek más alakban, útközben, mikor vidékre mentek.

Ezek is elmentek és hírül adták a többieknek. De azoknak sem hittek.

Végül megjelent magának a tizenegynek, mikor éppen asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt feltámadása után.

És így szólt hozzájuk: Menjete el széles e világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözü; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: Az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken beszélnek,

kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálost isznak, semmiképpen sem árt nekik; ha betegre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.

Az Úr Jézus pedig azután, hogy szólott nekik, felment a mennybe és az Isten jobbjára ült.

A tanítványok pedig elmentek, és mindenütt hirdették az igét. Az Úr együtt munkálkodott velük, és az igét megerősítette azokkal a csodákkal, amelyek követték.

Sokan megkísérelték már írásba foglalni azoknak az eseményeknek történetét, amelyek köztünk beteljesedtek

úgy, amint ránk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az igének.

Jónak láttam én is, nemes Teofilus, hogy ezeket, mindennek eleitől fogva gondosan utánajárva, neked pontos időrendben leírjam avégből,

hogy teljesen megismerd azoknak a tanításoknak feltétlen hitelességét, amelyek felől oktatást nyertél.

Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy Zakariás nevű pap Abija rendjéből; felesége pedig Áron törzséből származott, Erzsébetnek hívták.

Mindketten igazak voltak az Isten előtt, és feddhetetlenül jártak az Úrnak minden parancsolatában és rendelése szerint.

De nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mind a ketten éltesebb korúak voltak.

Történt pedig, amikor az ő rendje következett, hogy a szolgálatot végezze az Isten előtt:

A papi tiszt szokása szerint rákerült a sor, hogy bemenjen az Úr templomába, és a füstölő áldozatot bemutassa.

A nép egész sokasága kint imádkozott a füstölő áldozat idején.

Ekkor megjelent neki az Úr angyala a füstölő oltártól jobbra állva.

Láttára megdöbbsent Zakariás, és félelem szállta meg.

De az angyal azt mondta neki: Ne féli, Zakariás, mert könyörgésed meghallgatásra talált és feleséged, Erzsébet, fiat szül neked, akit nevezz Jánosnak.

Örömod és vigasságod lesz ő neked, és sokan örülnek majd születésének.

Nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhében betelik Szentlélekkel.

És Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.

És Ő előtte jár majd Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiákhöz térítse, és az engedetleneket az igazakhoz illő értelemre bírja, s ezzel készítsen az Úrnak kedvére való népet.

Ekkor Zakariás így szólt az angyalnak: Miről tudhatom én meg, hogy ez igaz? Mert én öreg vagyok, és a feleségem is előrehaladott korú.

De az angyal azt mondta neki: Én Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok, Ő küldött engem azért, hogy beszéljek veled és meghozzam neked ezt az örömhírt.

De mivel nem hittél az én beszédeimnek, amelyek beteljesednek a maguk idejében: íme néma léssz, és nem tudsz beszélni mindaddig a napig, amilyen ezek meglesznek.

A nép pedig várta Zakariást és csodálkozott, hogy késik a templomban.

Amikor kijött, nem tudott velük beszélni, és ebből megértették, hogy látomást látott a templomban. Csak integetett nekik, és néma maradt.

És történt, hogy mikor leteltek szolgálatának napjai, elment haza.

E napok után felesége, Erzsébet, áldott állapotba jutott, és teljes visszavonultságban élt Öt hónapig.

Ezt mondta: így cselekedett velem az Úr, amikor rám tekintett, hogy elvegye a gyalázatomat az emberek előtt. Jézus születésének ígérete

A hatodik hónapban pedig elküldötte Isten Gábriel angyalt Galileának Názáret nevű városába

egy szűzhez, aki egy József nevű, Dávid házából való férfiúnak volt eljegyezve. A szűzneve: Mária.

Az angyal bement őhöz és így szólt: Üdvözlégy, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van; áldott vagy te az asszonyok között.

Ő pedig nagyon megzavarodott e beszéd miatt, és gondolkozott, hogy minő köszöntés ez,

És szólt neki az angyal: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál, az Isten előtt.

És íme fogansz méhedben és szülsz fiat, nevezd őt Jézusnak.

Nagy lesz ez, és a Magasságos Fiának fogják hívni, és neki adja az Úr Isten az ő atyjának, Dávidnak trónját,

és uralkodik Jákob házán mindörökké, és országolásának nem lesz soha vége.

Mária pedig így szólt az angyalnak: Hogyan lesz ez, hiszen nincsen férjem!

De az angyal azt mondta neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyé-köz be téged; azért szülöttedet is Szentnek nevezik, Isten Fiának.

Íme Erzsébet, a te rokonod, akit meddőnek mondanak, szintén fiút fogant öreg korában, és már a hatodik hónapjában jár.

Mert az Istennél semmi sem lehetetlen.

Szólott Mária: íme az Úr szolgálóleánya vagyok! Legyen úgy, amint te mondád. És eltávozott tőle az angyal.

Mária akkor felkerekedett, és nagy sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába.

És bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.

Történt pedig, hogy mikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, a magzat repesett az ő méhében. Erzsébet megtelt Szentlélekkel

és hangos szóval felkiáltott: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse!

Hogyan lehet az, hogy az én Uram anyja eljön hozzám?

Mert íme, mihelyt megcsendült fülemben köszöntésed hangja, méhemben a magzat repesni kezdett az örömtől.

Boldog az a nő, aki, hitte, hogy beteljesednek az Úr ígéretei!

Akkor így szól Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat,

és örvendez az én szívem megtartó Istenemben,

mert rátekintett szolgálóleányának alázatos állapotára, íme mostantól fogva boldognak magasztal engem minden nemzedék.

Mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas. Szent az Ő neve! [Zsolt 111,9]

Irgalma nemzedékről nemzedékre megmarad azokon, akik őt félik. [Zsolt 103,17]

Hatalmas dolgokat művelt karjával: Szétszórta a szívük gondolatában felfuvalkodottakat; [Zsolt 89,11]

uralkodókat fosztott meg trónjuktól, és felmagasztalta az alázatosokat. [Zsolt 147,6]

Éhezőket töltött be minden jóval, de üres kézzel küldte el a gazdagokat. [Zsolt 107,9]

Felkarolta Izraelt, az ő szolgáját, hogy megemlékezzék irgalmáról, [Zsolt 96,3]

amint megígérte atyáinknak, Ábrahámnak s az ő magvának mindörökké.

Mária pedig vele maradt mintegy három hónapig, azután hazatért.

Amikor betelt Erzsébet szülésének ideje, fiat szült.

Meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr a maga irgalmát felmagasztalta rajta, és együtt örültek vele.

És nyolcadnapon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket. Atyja nevéből Zakariásnak akarták nevezni.

Anyja azonban szót emelt és ezt mondta: Nem; hanem legyen a neve János.

Mondták neki: Senki sincs rokonságodban, akit ezen a néven neveznének.

És intettek atyjának, hogy minek akarja neveztetni.

Az pedig táblát kért és e szavakat írta rá; János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak.

Ekkor azonban megnyílt a szája, nyelve megoldódott, beszélt és áldotta az Istent.

És félelem szállott minden szomszédjukra, és Júdea egész hegyvidékén elhíresztelték mindezeket.

És akik hallották, szívükre vették, és így szóltak: Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Az Úr keze rajta van.

És Zakariás, az ő atyja, megtelt Szentlélekkel, és így prófétáit:

Áldott az Úr, Izrael Istene, mert rátekintett az Ő népére, és váltságot szerzett neki. [Zsolt 41,14; 72,18; 111,9]

Felemelte nekünk az üdvösség szarvát, Dávidnak, az ő szolgájának házában, [Zsolt 132,17]

amint ígérte ősidőktől fogva szent prófétáinak szája által,

hogy megszabadít minket ellenségeinktől és mindazoknak kezéből, akik gyűlölnék minket. [Zsolt 106,10; 105,8-10]

Irgalmat cselekszik a mi atyáinkkal, és megemlékezik szent szövetségéről,

az esküvésről, amellyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy megadja nekünk:

megszabadulva ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgálunk neki,

szentségben és igazságban, az Ő színe előtt, egész életünkben.

Te pedig, kis gyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az Ő útjait,

közöld az ő népével az üdvösség ismeretét, bűneik bocsánatát,

a mi Istenünk könyörülő irgalmasságából. Meglátogat minket a Naptámadat a magasságból,

és megjelenik nekünk, akik sötétségben és a halál árnyékában ülünk, és lábunkat a béke útjára igazgatja.

A kis gyermek pedig növekedett és lélekben erősödött. A pusztában élt addig a napig, amíg nyilvánosan fellépett Izráelben.

Abban az időben Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész lakott földet össze kell írni.

Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó.

Mindenki elment az összeírásra, ki-ki a maga városába.

Így ment fel József is Galileiből, Názáret városából Júdeába, Dávid városába melyet Betlehemnek neveznek, mivel Dávid házából és nemzetségéből való volt,

hogy beírják Máriával együtt, aki neki el volt jegyezve feleségül és várandós volt.

Ottlétük alatt történt, hogy elérkezett az ő szülésének ideje.

Megszülte az ő elsőszülött fiát, bepólyálta és a jászolba fektette, mivel nem volt részükre hely a vendégfogadó házban.

Pásztorok voltak azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak, és egész éjszakán át vigyáztak a nyájra.

Az Úr angyala megjelent előttük, és az Úr dicsősége körülragyogta őket, és nagy félelemmel megfélemlettek.

És az angyal azt mondta nekik: Ne féljete, íme, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz,

mert megszületett ma nektek a Megtartó, az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Ez pedig nektek a jel: Találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

És az angyallal hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg, akik dicsértek az Istent, és ezt mondták:

Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a Jóakarát embereinek.

És történt, hogy mikor az angyalok visszatértek tőlük a mennybe, a pásztorok így biztatták egymást: Menjünk el egyenest Betlehembe, és lássuk meg, mi az, ami ott történt, és amit az Úr tudtunkra adott.

Elmentek azért nagy sietve és megtalálták Máriát és Józsefet, meg a jászolban fekvő kis gyermeket,

Amikor pedig meglátták, elbeszélték mindazt a kijelentést, amit a gyermek felől vettek.

És mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott a pásztorok elbeszélésén.

Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte és szívében forgatta.

A pásztorok aztán visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindenért, amit hallottak és láttak, úgy, amint az előre megmondott nekik.

A nyolc nap elteltével körülmetélték és Jézusnak nevezték el őt, amint az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében.

Majd mikor Mózes törvénye szerint beteltek tisztulásuk napjai, felvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,

amint meg van írva az Úr törvényében, hogy minden elsőszülött fiú az Úrnak legyen szentelve;
és hogy áldozatot mutassanak be szintén úgy, amint megmondattott az Úr törvényében: Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.

És íme volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember, aki várta Izrael megvigasztaltatását és a Szentlélek volt rajta.

Őneki a Szentlélek kinyilatkoztatta, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.

És a Lélek indításából a templomba ment éppen akkor, amikor a gyermek Jézust bevitték a szülei, hogy érte a törvény szokása szerint cselekedjenek.

És ő karjaiba vette és áldotta az Istent, így:

Mostan bocsátod el Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben,
mert látták az én szemeim a te üdvözítésedet,
melyet készítettél minden nép szemeláttára,
világosságul a pogányoknak és népednek, Izraelnek dicsőségére.

Apja és anyja csodálkoztak a felőle mondottakon.

Majd megáldotta őket Simeon és így szólt Máriához, az anyához: íme, ez a gyermek arra rendeltetett, hogy általa sokan elessenek és felkeljenek Izraelben, és jel legyen, amelynek sokan ellene mondanak még a te lelkedet is áthatja az éles tőr - hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.

És volt egy próféta asszony, Anna, Fánuel leánya, Áser törzséből. Ez nagyon öreg volt már; miután hajadon kora után hét évig élt a férjével,

most már nyolcvannégy esztendő özvegyasszony volt. El sem távozott a templomból, hanem böjtökkel és imádságokkal szolgált éjjel és nappal.

Ez is odaállott ugyanabban az órában; hálát adott az Úrnak és szólott felőle mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltását várták.

És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, az ő városukba, Názáretbe.

A kis gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, megteljesedett bölcsességgel, és az Isten kegyelme nyugodott meg rajta.

Szülei évről évre feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére.

És amikor tizenkét esztendő lett, együtt mentek fel Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint.

Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak, a gyermek Jézus azonban visszamaradt Jeruzsálemben, de a szülei ezt nem vették észre.

Azt gondolták, hogy az úti társaságban van. Egy napi járőföldet tettek már meg, és csak akkor keresték Őt a rokonok és ismerősök között.

És mikor nem találták, visszamentek Jeruzsálembe, tovább keresni őt.

Csak harmadnap találták meg a templomban, a tanítómesterek között ülve, amint hallgatta és kérdezgette őket.

Hallgatói mindnyájan elálmélkodtak az értelmén és feleletein.

Amikor megpillantották őt, nagyon megrendültek és az anyja így szólt hozzá: Fiam, miért tetted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánattal keresünk téged.

Ő pedig így felelt nekik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?

De ők nem értették, hogy mit akart nekik mondani.

Aztán visszatért velük, és lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja pedig mindezeket a beszédeket gondosan megőrizte szívében.

És Jézus gyarapodott bölcsességben, testének állapotában, az Isten és az emberek előtt való kedvességben.

Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, mikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trahonitis tartományának negyedes fejedelme az ő testvére, Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme meg Lizániás volt,

Annás és Kajafás főpapsága idejében, szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.

És ő bejárta a Jordán egész környékét és hirdette a megtérés keresztségét, a bűnök bocsánatára.

Így van ez megírva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit,

minden völgyet töltsenek fel, minden hegyet és halmot hordjanak le, a görbe utak váljanak egyenesekké és az egyenetlenek simává,

és lássa meg minden ember az Isten szabadítását.

János így szólt a sokaságnak, amely kiment hozzá, hogy általa megkeresztelkedjék: Mérges kígyók fajtái, ki figyelmeztetett titeket, hogy a elkövetkező harag elől meneküljétek?

Teremjétek inkább a megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mentegessétek magatokat: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiákat Ábrahámnak.

A fejsze immár a fák gyökerénél jár, és minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágnak és tűzre vetnek.

Megkérdezte tőle a sokaság: Mit cselekedjünk hát?

Ő pedig így felelt nekik: Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek nincs; és akinek ennivalója van, hasonlóképpen cselekedjék.

És vámszedők is mentek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, és azt kérdezték tőle: Mester, mit cselekedjünk?

Ő pedig azt felelte: A megszábottnál többet ne követeljete.

Majd megkérdezték tőle a katonák is; Hát mi mit cselekedjünk? És ő így felelt nekik: Senkit ki ne fosszatok, se meg ne zsaroljatok, és elégedjete meg a zsoldotokkal.

Mikor pedig a nép feszült várakozásban elit, és szívükben mind azon gondolkodtak János felől, hogy vajon nem ő-e a Krisztus,

János mindnyájuknak kijelentette: Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de jön, aki erősebb nálam, és akinek én nem vagyok méltó saruja szíját megoldani; Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket.

Annak kezében szórólapát van, hogy megtisztítsa szérűjét és a gabonát csűrébe takarítsa; a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Még sok egyébire is intette őket, és hirdette az evangéliumot a népnek.

Heródest pedig, a negyedes fejedelmet megfeddette Heródiás miatt, az ó testvérenek Fülöpnek a felesége miatt, és mind ama gaztettek miatt, amelyeket ő elkövetett.

Mindezt Heródes még azzal is tetézte, hogy Jánost tömlöcbe vettette.

Történt pedig, hogy mikor a nép mind megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott: Megnyílt az ég,

és leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban. és szó hangzott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, Benned gyönyörködöm.

Maga Jézus pedig, mikor működését megkezdte, mintegy harminc esztendő volt. Úgy tudta mindenki, hogy a József fia volt, ez pedig Hélié,

ez pedig Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé,

ez Mattatíasé, ez Amosé, ez Naumé, ez Eslíé, ez Naggaié,

ez Maáté, ez Mattatíasé, ez Sémeié, ez Jóseké, ez Jodáé,

ez Joánásé, ez Résáé, ez Zorobábelé, ez Salátielé, ez Nérié,

ez Melkié, ez Addié, ez Kósámé, ez Elmodámé, ez Éré,

ez Jóséé, ez Elíézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié,

ez Simeoné, ez Júdáé, ez Józsefé, ez Jónámé, ez Eliá-kimé,

ez Méleáé, ez Mennáé, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé,

ez Jesszéé, ez Obedé, ez Bo-ázé, ez Sálmóné, ez Naássoné,
ez Aminádábé, ez Adminé, ez Arnié, ez Esrómé, ez Fáresé, ez Júdáé,
ez Jákobé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Náhóré,
ez Serüké, ez Réué, ez Pelegé, ez Héberé, ez Seláé,
ez Kainámé, ez Arpáksádé, ez Sémé, ez Noéé, ez Lámeké,
ez Metuseláhé, ez Enoké, ez Járedé, ez Máháláléelé, ez Kénámé,
ez Énosé, ez Sete, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

Jézus pedig Szentlélekkel telve, visszatért a Jordántól, és a Lélek negyven napig vezette a pusztában az ördög folyvást kísértette. Azokban a napokban nem evett semmit, és mihelyt azok elmúltak, megéhezett.

És szólott hozzá az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus azonban így felelt: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével.

Majd felvitte őt az ördög egy magas hegyre, egy szempillantásban megmutatta neki a világ minden országát.

És így szólt: Neked adom mindezt a hatalmat és annak dicsőségét, mert nekem adatott ez, és én annak adom, akinek akarom,

azért, ha leborulsz előttem, mindez a tiéd lesz.

Jézus pedig így felelt: Távozz tőlem Sátán! írva van: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.

Azután Jeruzsálembé vitte őt, és a templom párkányára állította, és azt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat innét;

mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, hogy őrizzenek meg téged; [Zsolt 91,11-12]

és: Kezükön hordoznak majd téged, hogy soha meg ne üsd lábadat a kőben.

Jézus pedig ezt mondta neki: Megmondatott: ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.

És miután az ördög elvégzett minden kísértést, eltávozott tőle egy időre.

Jézus pedig visszatért a Lélek erejével Galileába, és elterjedt felőle a hír az egész környéken.

És tanított zsinagógáikban, és mindenki dicsőítette.

Elment Názáretbe is, ahol felnövekedett, és szokása szerint szombat napon bement a zsinagógába, és felállót olvasni.

Ésaiás próféta könyvét adták oda neki, s amint a könyvet kinyitotta, arra a helyre talált, ahol ez volt megírva:

Az Úr lelke van rajtam, aki felkent engem és elküldött, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem; elküldött engem, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy békességben elbocsássam a megtörtetteket,

és hirdessem az Úr kedves esztendejét.

Azután a könyvet becsukta, odaadta a szolgának és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött.

Ő pedig kezdett hozzájuk beszélni: Ma teljesedett be ez az írás, fületek hallására.

És mindnyájan rábólintottak, és álméltak a kedves szavakon, amelyek az ő szájából származtak, és azt mondák: Nemde a József fia-e ez?

Ő azonban folytatta: Bizonyára azt a közmondást idézitek nekem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Hallottuk, hogy mi történt Kapernaumban, cselekedd meg mindazt itt is, a te hazádban.

De ő folytatta: Bizony mondom nektek, sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint a maga hazájában.

Igazán mondom, hogy Illés idejében sok özvegyasszony élt Izraelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgyhogy az egész földön nagy éhínség támadt;

ám azok közül senkihez sem küldetett Illés, csak Szidon vidékén Szareptába egy özvegyasszonyhoz.

És Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izraelben, de azok közül nem tisztult meg senki, csak a szír Naámán.

Ennek hallatára a zsinagógában mindenkit harag töltött el.

Nekitámadtak és kiűzték őt a városon kívül, és felkényszerítették annak a hegynek a peremére, amelyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák.

Ő azonban áthaladt köztük és eltávozott.

És lement Kapernaumba, Galilea városába, és szombatoként tanította őket.

Mindenki csodálkozott tanításán, mert beszéde hatalommal teljes volt.

És volt a zsinagógában egy tisztátalan leiktől megszállott ember, aki nagy hangon kiáltott:

Hah, mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: Az Isten Szentje!

Jézus azonban megdorgálta: Némulj meg, és menj ki belőle! Az ördög odavágta Őt közéjük, és eltávozott belőle anélkül, hogy ártott volna neki.

Döbbsent csodálkozás fogott el minden embert, és egymás között beszélve ezt kérdezték: Micsoda igehirdetés ez, hogy hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok eltávoznak?

És elterjedt a híre az egész környéken.

Azután a zsinagógából eltávozva Simon házába ment. Simon napa nagy lázban szenvedett és szóltak neki érdekében.

Ő odalépett, fölője hajolt, megdorgálta a lázat, és az elhagyta őt. Tüstént felkelt és szolgált nekik.

A nap lementével odavitték hozzá különféle bajban szenvedő betegeiket. Ő pedig mindenikükre rátette a kezét, és meggyógyította őket.

Az ördögök is kimentek sokakból nagy kiáltással: Te vagy az Isten Fia! De ő megdorgálta és nem engedte őket beszélni, mivel tudták, hogy ő a Krisztus.

Napkeltekor pedig eltávozott, és egy puszta helyre ment, a sokaság azonban felkereste őt. Odamentek hozzá és tartóztatták, hogy ne menjen el tőlük.

Ő azonban azt mondta nekik: Más városoknak is hirdetnem kell az Isten országának evangéliumát, mert az az én küldetésem.

És hirdette az igét Júdea zsinagógáiban.

És történt, hogy mikor a sokaság hozzátódult és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret tavánál állott.

És látott két hajót vesztegelni a tavon; a halászok kiszállottak belőlük, és hálóikat mosták.

Ő beszállott az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, s kérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a parttól, és leült s a hajóból tanította a sokaságot.

Mikor pedig bevégezte a tanítást, így szólt Simonnak: Evezz a mélyre ki, és vessétek ki hálóitokat halfogásra.

Simon ezt felelte neki: Mester, bár egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit, de azért a te parancsodra bevetem a hálót.

Meg is tették, s annyi halat kerítettek be, hogy szakadozott a hálójuk.

Intettek azért a másik hajón lévő társaiknak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok odamentek, és megtöltötték mind a két hajót a süllyedezésig.

Amikor ezt Simon Péter látta, Jézus lábai elé borult és azt mondta: Menj el tőlem, Uram, mert én bűnös ember vagyok.

Olyan szent félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak, a halfogás miatt,

hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simonnak társai voltak. És szólott Simonhoz Jézus: Ne félj, mostantól fogva embereket halászol.

Majd a hajókat szárazra vonták, otthagytak mindent, és követték őt.

Mikor az egyik városban tartózkodott, íme volt ott egy tetőtől talpig poklos ember. Mikor ez Jézust meglátta, arcra borulva könyörgött: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Ő feléje nyújtotta kezét, megérintette, s ezt mondta: Akarom, tisztulj meg! És azonnal eltávozott róla a poklosság.

Megparancsolta neki, hogy senkinek se mondja el, hanem - szívesen - menj, mutasd meg magadat a papnak, és vígy áldozatot a megtisztulásodért, amint Mózes parancsolta, bizonyosságul nekik.

A hír azonban csak annál jobban terjedt felőle; és nagy sokaság verődött össze, hogy hallgassák őt, és meggyógyítsa őket betegségeikből.

Ő azonban félrevonult a pusztába és imádkozott.

És történt egy napon, amikor tanított, hogy hallgatói között farizeusok és törvénytudók is ültek, akik Galileának és Júdeának falvaiból és Jeruzsálemből jöttek. És az Úr ereje rajta volt, hogy gyógyítson.

Ekkor íme néhány férfi egy gutaütött embert vitt oda ágyon, és igyekeztek őt bevinni és eléje tenni.

De mivel a sokaság miatt nem ejthették módját, hogy bevigyék, felmentek a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsátották le őt ágyastul Jézus elé, a középre.

Amikor látta hitüket, így szólt: Ember, megbocsáttattak a te bűneid.

Akkor az írástudók és farizeusok elkezdtek tanakodni: Kicsoda ez, hogy ilyen istenkáromlást mond? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha csak nem egyedül Isten?

Jézus pedig ismerte gondolataikat, és így felelt nekik: Miért tanakodtok szívetekben?

Mi könnyebb: Ha azt mondom: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ha azt mondom: Kelj fel és járj?

Tudjátok meg tehát, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön megbocsátani a bűnöket - így szólt a gutaütötteknek: Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat és eredj haza!

Akkor az, szemük láttára, tüstént felkelt, felvette az ágyát és elment haza, dicsőítve az Istent.

És mindnyájuknak megállt az esze a csodálkozástól, elfogta őket szent félelem, dicsőítették Istent, és azt mondogatták: Bizony, hihetetlen dolgokat láttunk ma!

Ezekután kiment és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt a vámnál ülni. És megszólította őt: Kövess engem!

Az felkelt, és mindenét otthagya, követte őt.

Lévi nagy lakomát készített neki a házában. Sok vámszedő és más ember volt ott, akik vele együtt telepedtek asztalhoz.

És a farizeusok és írástudók zúgolódtak, és így szóltak tanítványaihoz: Miért esztek, isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel együtt?

És Jézus válaszul ezt mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

Azok pedig ezt mondták: Mí az oka, hogy János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusoké is; de a te tanítványaid csak esznek és isznak?

Jézus így felelt: Rábírhajthatok-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg a vőlegény velük van?

De eljön az idő, amikor a vőlegény elvétetik tőlük; akkor majd böjtölnek.

És mondott nekik példázatot is: Senki sem szakít foltot új ruhából, hogy ócska ruhára varrja, különben az újat is elszakítja, és az ócska ruhához sem illik az újból vett folt.

És senki sem tölti az új bort régi tömlőkbe, különben az új bor szétszakítja a tömlőket, és elfolyik a bor, s a tömlők is tönkremennek.

Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.

De aki az óbort issza, nem kíván újat, mert azt mondja: az ő jobb.

Történt pedig egy szombat napon, hogy vetések között ment át. Tanítványai kalászkokat szaggattak és kezükkel kimorzsolva, ették.

Néhány farizeus azt mondta: Miért teszitek azt, amit szombat napon nem szabad tenni?

És Jézus így felelt nekik: Nem olvastátok-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett, ő és kísérete?

Hogyan ment be az Úr házába, hogyan vette el és ette meg az oltárra felrakott szent kenyereket, s adta a kíséretének is? Pedig azokat nem szabad másnak megenni, csak a papoknak.

És azt mondta: Az Ember Fia ura a szombatnak.

Egy másik szombaton pedig a zsinagógába ment és tanított. Volt ott egy ember, a jobb kezére béna.

Az írástudók és farizeusok pedig leselkedtek rá, vajon gyógyít-e majd szombat napon, hogy okot találjanak a vádaskodásra.

Ő azonban, ismerve gondolataikat, így szólt a béna kezű embernek: Kelj fel és állj a középre! Az felkelt és odaállt.

Akkor így szólt nekik Jézus: Valamit kérdezek tőletek. Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat cselekedni? Életet menteni, vagy elpusztítani?

És körültekintve mindnyájukon, így szólt neki: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig kinyújtotta. És meggyógyult a keze, és olyan éppé lett, mint a másik.

Azok pedig vak dühvel teltek el, és egymás között azt beszéltek meg, mit cselekedjenek Jézussal.

Azokban a napokban történt, hogy felment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istennel való társalkodásban töltötte.

És mikor megvirradt, előszólitotta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett:

Simont, akinek a Péter nevet adta, és Andrást, az ő testvérét. Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,

Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát, és Simont a zélotát,

Júdást, Jakab fiát, és Iskáriótes Júdást, aki árulója lett.

Aztán lement velük és egy síkságon megállott. Vele volt tanítványainak nagy serege, nagy néptömeg, egész Júdeából és Jeruzsálemből, a tenger melléki Tirusból és Szidonból. Ezek azért mentek oda, hogy hallgassák őt, és meggyógyuljanak betegségeikből.

És meggyógyultak mindazok, akiket tisztátalan lelkek gyötörtek.

Az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert gyógyító erő áradt ki belőle mindenkire.

Ő pedig ráemelte tekintetét tanítványaira és így szólt: Boldogok vagytok ti, szegények, mert tietek az Isten országa.

Boldogok vagytok ti, akik most éheztek: mert megelégtültök. Boldogok vagytok ti, akik most sírtok: mert nevetni fogtok.

Boldogok vagytok, ha gyűlölnék titeket az emberek, ha maguk közül kirekesztenek, ha szidalmaznak és megvetnek, és gonosznan tartanak az Ember Fiáért.

Örüljétek azon a napon és ujjongjatok! Mert íme, a ti jutalmatok bőséges a mennyben. Hiszen ugyanígy bántak az ő atyáik a prófétákkal.

De jaj nektek, gazdagok, mert elvettétek vigasztalásokat!

Jaj nektek, kik most beteltetek, mert éhezni fogtok! Jaj nektek, kik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok!

Jaj nektek, ha minden ember jót mond felőletek, mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik!

De nektek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket.

Áldjátok azokat, akik átkoznak titeket; imádkozzatok azokért, akik nyomorgatnak benneteket.

Annak, aki megüti egyik orcádat, tartsd oda a másikat is; és attól, aki elveszi felső ruhádat, ne tagadd meg az alsó ruhát sem.

Adj mindenkinek, aki kér tőled; és ha elveszik tőled, ami a tied, ne követeld vissza.

Úgy cselekedjétek az emberekkel, amint várjátok, hogy ők cselekedjenek veletek.

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jót tettetek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi jót tettetek? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik.

És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi jót tettetek? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.

Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte; és a ti jutalmatok bőséges lesz. A Magasságosnak fiai lesztek, mert ő jóságos a háládatlanok és gonoszok iránt is.

Legyetek azért irgalmasok, mint a ti mennyei Atyátok is irgalmas.

Ne ítéljetez, és nem ítélnék meg titeket. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok! Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak.

Adjatok, és nektek is adnak: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak majd az öletekbe. Mert amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek is.

Példázatot is mondott nekik: Vajon vak vezetheti-e a világtalant? Avagy nem esnek-e mindketten verembe?

A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, hanem, mikor mindent megtanul, akkor lesz olyan, mint a mestere.

Miért nézed a szálkát a te atyádfia szemében, a gerendát pedig a saját szemedben nem veszed észre?

Hogyan mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből! Te magad pedig a saját szemedben a gerendát nem látod? Képmutató! Vesd ki először a gerendát a magad szemből, s csak azután láss hozzá, hogy kivedd a szálkát a te atyádfia szemből.

Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem. Hasonlóképpen nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Minden fát a maga gyümölcseről ismernek meg, mert tövisről nem szednek fügét, a csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt.

A jó ember az Ő jó szíve jó kincseiből hozza elő a jót, és a gonosz ember gonoszsága tárából hozza elő a gonoszt. Mert a szív teljességéből szól a száj.

Miért mondjátok nekem, Uram, Uram, ha nem cselekszitek, amiket mondok?

Mindenki, aki hozzám jön, és hallgatja beszédemet, és meg is cselekszi azokat, megmutatom nektek, kihez hasonlít.

Hasonló az olyan házépítő emberhez, aki mélyre ásott, és kősziklára vetette a fundamentomot. Mikor aztán kiöntött az árvíz, és beleütközött abba a házba, nem ingathatta meg, mert sziklára volt építve.

Aki viszont hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki házát a földre építette, fundamentom nélkül. Mikor erre rázúdult az árvíz, azonnal összeomlott, és nagy lett annak a háznak a romlása.

Amikor a népnek szóló minden beszédét elvégezte, bement Kapernaumba.

Egy százados szolgája, akit ura nagyon kedvelt, súlyos beteg volt, és már a végét járta.

Amikor a százados hallotta Jézus hírért, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte őt, hogy jöjjön el, és gyógyítsa meg a szolgáját.

Azok odamentek Jézushoz, és igen kérték őt: Méltó, hogy ezt megtedd neki, mert szereti népünket, a zsinagógát is ő építtette nekünk.

Jézus tehát elment velük. Már nem volt messze a háztól, amikor a százados eléje küldte barátait ezzel az üzenettel: Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj-

Ezért magamat sem tartottam méltónak arra, hogy hozzád menjek. Hanem csak szóval mondd, és meg kell gyógyulnia az én szolgámnak.

Mert én is felsőbbség alá vetett ember vagyok, nekem is vannak alárendelt katonáim, és ha egyiknek azt mondom: Menj! Elmegy; a másoknak: Jöjj! Idejön. És ha a szolgámnak szólok: Tedd meg ezt! Megteszi.

Mikor pedig Jézus ezeket hallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva ezt mondta az őt követő sokaságnak: Mondom nektek, ilyen hitet még Izráelben sem találtam!

És amikor a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát jó egészségben találták.

Nem sokkal ezután történt, hogy egy Nain nevű városba ment, és vele mentek tanítványai és nagy sokaság.

Mikor pedig a város kapujához közelített, íme egy halottat hoztak ki, egy özvegyasszony anyjának egyetlen fiát, akit a városból nagy sokaság kísért.

És mikor látta őt az Úr. megesett a szíve rajta, és így szólt neki: Ne sírj!

És odalépve megérintette a koporsót, a halottvivők pedig megállottak. ÉS szólt: Ifjú. mondom neked, kelj fel!

Ekkor a halott felült és beszélni kezdett. És átadta őt az anyjának.

És mindnyájukat félelem fogta el, és dicsőítették az Istent: Nagy próféta támadt közöttünk; és: Az Isten meglátogatta az ő népét.

És elterjedt felőle ez a hír egész Júdeában és a környéken mindenütt.

Jánosnak mindezeket hírül vitték a tanítványai. Ekkor János magához hívatta két tanítványát,

és elküldte őket az Úrhoz ezzel az üzenettel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy pedig mást várjunk?

Mikor azért azok a férfiak odaérkeztek, így szóltak: Keresztelő János küldött minket hozzád, ezzel az üzenettel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy pedig mást várjunk?

Éppen abban az órában sok embert gyógyított meg betegségéből, csapásokból, gonosz Telkektől, és sok vaknak adta vissza szemvilágát.

És Jézus így felelt nekik: Menjetek el, adjátok hírül Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, poklosok megtisztulnak, siketek hallanak, halottak feltámadnak és a szegényeknek az evangélium prédikáltatik.

És boldog az, aki nem botránkozik meg bennem!

Miután János követei elmentek, Jánosról kezdett beszélni a sokaságnak: Mit látni mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálat?

Hát miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Íme, akik pompás öltözetben járnak és bőségben élnek, a királyok palotáiban laknak.

De hát miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom nektek: Prófétánál is nagyobbat.

Ő az, aki felől meg van írva: íme én elküldöm követemet a te orcád előtt, aki elkészíti előtted a te utadat.

Mert bizony mondom, asszonytól születtek között senki sem nagyobb Jánosnál, de aki legkisebb az Isten országában, nagyobb, mint Ő.

És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adtak Istennek, és megkeresztelkedtek a János keresztségével.

A farizeusok pedig és a törvénytudók elvetették Isten rájuk vonatkozó akaratát, és nem keresztelkedtek meg általa.

Kihez hasonlítsam azért e nemzedék embereit? Kihez hasonló?

Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, akik egymásnak így kiáltoznak: Fuvoláztunk nektek, de nem táncoltatok; gyászéneket énekeltünk, és nem sírtatok.

Mert eljött Keresztelő János, kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Örög van benne.

Eljött az Ember Fia, aki eszik, és iszik, és azt mondjátok: íme, a falánk és borissza ember, vámszedők és bűnösök barátja.

És az isteni bölcsességet minden gyermek igazolta.

Az egyik farizeus pedig ebédre hívta őt. Bement tehát azért a farizeus házába és asztalhoz telepedett.

És íme volt abban a városban egy bűnös asszony. Ez megtudta, hogy ő a farizeus házában asztalhoz telepedett, hozott egy alabástrom szelence kenetet,

sírva megállott hátul az ő lábánál, könnyeivel kezdte öntözni a lábát, hajával törölgette, s mindegyre csókolgatta, miután megkenete drága kenettel.

Mikor pedig ezt látta a farizeus, aki őt meghívta, így szólt magában: Ha ez próféta volna, tudná, ki és miféle ez az asszony, aki őt érinti, hiszen ez egy bűnös asszony.

Ekkor Jézus azt mondta neki: Simon, valami mondanivalóm volna hozzád. És az szólt: Mester, mondd.

Egy hitelezőnek két adósa volt: Az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik pedig ötvennel.

Mínt hogy nem tudták megfizetni, mind a kettőnek elengedte. A kettő közül melyik szereti őt jobban?

Úgy gondolom, az, akinek többet engedett el, felelte Simon. Helyesen ítéltél, válaszolta Jézus.

Majd az asszony felé fordulva ezt mondta Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: Vizet a lábamra nem adtál, ez pedig könnyeivel öntözte lábamat és hajával szárítottta.

Te nem csókolgtál meg engem, ez pedig, mióta bejöttem, szüntelenül csókolgatja a lábam.

Olajjal a fejemet nem kentet meg, ez pedig drága kenettel kentet meg a lábamat.

Ezért azt mondom neked: Az 6 sok bűne bocsánatot nyert (neki sok bűne bocsáttatott meg), s ezért sok benne a szeretet is. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Majd így szólt az asszónynak: Megbocsáttattak a te bűneid.

Erre az asztaltársak összesúgtak, kicsoda ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?

Azután az asszonyhoz fordult, és azt mondta: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

És nem sokkal azután városról városra és faluról falura járt, hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő,

és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől és betegségekből szabadított meg: Mária, melléknevén Magdolna, akiből hét ördög ment ki,

és Johanna, Kuzának, Heródes sáfárának a felesége, meg Zsuzsanna, és sok más asszony, akik saját vagyonukból szolgáltak neki.

Mikor egyszer nagy sokaság gyűlt össze, azokból, akik a városokból mentek hozzá, így tanított példázatban:

Kiment a magvető, hogy elvesse a gabonáját. Vetés közben némelyik mag az útszélre esett, és eltaposták, vagy az égi madarak megették.

Némelyik sziklás földbe esett, de mihelyt kikelt, elszáradt, mert nem volt nedvessége-

Némelyik a tövisek közé esett, és a tövisek vele együtt felnövekedtek és megfojtották.

Némelyik pedig a jó földbe esett, és mikor felnőtt, százszoros termést hozott. E szavak után így kiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

És megkérdezték tőle a tanítványai: Mit jelent ez a példázat?

Ő pedig azt mondta nekik: Nektek megadatott, hogy az Isten országának titkait megismerjétek: a többieknek ellenben példázatokban szólok, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek.

A példázat értelme pedig ez: A mag az Isten igéje.

Az útfélre hullottak azok, akik hallgatják, de azután eljön az ördög, és kikapja az igéi a szívükből, hogy ne higgyen« és ne üdvözüljenek.

A sziklás földbe esettéit azok, akik meghallgatják az igét, be is fogadják örömmel de nem ver bennük gyökeret csak ideig-óráig hisznek, ám a kísértés idején elszakadnak.

És amelyik a tövises közé esett, azokat jelenti, akik hallották, de később az élet gondjai, a világ gazdagsága és gyönyörűségei - ezek után járnak -, megfojtják a vetést és termése nem érik be.

Amelyik pedig jó földbe esik, azokat jelenti, akik a hallott igét tiszta és jó szívei megtartják, és termest hoznak állhatatossággal.

Aki lámpást gyújt, nem fedi le valami edénnyel, úgy alá sem rejti, hanem lámpatartóba teszi (Mt 5,15), hogy a belépők lássák a világosságot.

Mert nincs oly titok, amely nyilvánvalóvá ne lenne, és nincs olyan rejtett dolog, amely ki ne tudódnék és világosságra ne jönne. (Mt 10,26)

Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok (az igét). Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, még azt is elveszik tőle, amiről azt gondolja, hogy az övé. [Mt 13,12; 25,29]

Odamentek hozzá az anyja és testvérei, de nem tudtak hozzájutni a sokaság miatt.

Jelentették neki: Anyád és testvéreid künn állanak és látni akarnak téged.

Ő pedig azt mondta nekik: Az én anyám és testvéreim ezek, kik az Isten igéjét hallgatják és cselekszik.

Történt egyszer, hogy tanítványaival együtt hajóra szállt és azt mondta: Menjünk át a tó túlsó partjára; és elindultak.

Hajózásuk közben elszenderedett. Hirtelen szélvihar csapott le a tóra. A hajó kezdett vízzel megtelni, és ők veszedelemben forogtak.

Ekkor odamentek hozzá, felkeltették, s azt mondták; Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felkelt, megdorgálta a szelet és a hullámokat, és azok elültek és csendesség lett.

És szólt hozzájuk: Hol van a ti hitetek? Ők pedig féltek és csodálkoztak, és azt mondták egymás közt: Ugyan kicsoda ez, hogy a szeleknek is parancsol, a víznek is, és azok szót fogadnak neki.

És áteveztek a gadarénusok földére, Galileával átellenben.

Kimenet a szárazföldre, egy ember jött vele szemben a város felől, akiben ördögök voltak, úgyhogy hosszú idő óta nem vett magára ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban,

Mikor ez meglátta Jézust, felkiáltott; lába elé borult, és fennhangon így szólt: Mi közöm hozzád, Jézus, Magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem.

Ugyanis azt parancsolta a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki abból az emberből, mert az gyakran megragadta őt, s ilyenkor láncokkal és békókkal kellett megkötözni, de Ő elszaggatta a kötelekeket, és ilyenkor az Ördög a pusztába űzte.

Jézus pedig megkérdezte tőle: Mi a neved? így válaszolt: Légió, - mert sok Ördög ment bele.

És kérték őt, (az Ördögök) ne parancsolja meg nekik, hogy a mélységbe visszamenjenek.

Legelészett ott a hegyen egy nagy disznónyáj, és kérték, engedje meg nekik, hogy azokba menjenek. Megengedte.

Az ördögök kijöttek az emberből és belementek a disznókba. Erre a disznónyáj a meredekről a tóba rohant és belefulladt.

A pásztorok pedig, mikor látták, hogy mi történt, elfutottak és hírül adták a dolgot a városban és a tanyákon.

Kimentek az emberek, hogy megnézzék, mi történt; és mikor Jézushoz értek, hát ott találták az embert, akiből az ördögöket kiűzte, felöltözve és ép ésszel, a Jézus lábánál ülve. És megijedtek.

Elbeszélték aztán nekik a szemtanúk is, hogyan gyógyult meg az ördögös,

És kérte őt gadarénusok vidékének egész lakossága, hogy menjen el tőlük, mert nagy félelem fogta el Őket. Ő pedig hajóra szállt és visszatért.

De az az ember, akiből az Ördögök kimentek, kérte őt, hogy vele maradjon. Jézus azonban elbocsátotta ezekkel a szavakkal:

Térj vissza házába és beszéld el, milyen csodálatos dolgokat tett veled az Isten. Az elment, és hirdette az egész városban, milyen csodálatos dolgokat cselekedett vele Jézus.

Amikor pedig Jézus visszatért, a nép örömmel fogadta, mert mindnyájan nagyon várták.

És íme odajött egy ember, akinek Jairus volt a neve, és ez a zsinagóga elöljárója volt, és Jézus lábához borulva kérte Őt, hogy menjen az ő házába,

mert egyetlen leánya volt neki, mintegy tizenkét esztendő, és halálán volt. Útközben majdnem agyonnyomta a tömeg.

És egy asszony, aki tizenkét esztendő óta szenvedett vérfolyásban, de senki sem tudta meggyógyítani, bár minden vagyonát az orvosokra költötte.

hátról hozzáférkőzött, megérintette ruhája szegélyét, és nyomban elállott a vérzése.

Jézus kérdezte: Ki érintett meg engem? Minthogy pedig mindnyájan tagadó választ adtak, így szólt Péter: Mester, a sokaság szorongat és nyom téged.

De Jézus megismételte: érintett engem valaki, mert észrevettem, hogy isteni erő áradt ki belőlem.

Amikor pedig látta az asszony, hogy tette nem maradt titokban, reszketve odament, leborult előtte, és elmondta neki az egész sokaság előtt, miért érintette meg, és hogy nyomban meggyógyult.

Jézus így szólt: Leányom, a te hited meggyógyított téged. Eredj el békességgel!

Még beszélt, amikor odaérkezett a zsinagógái elöljáróhoz egyik embere és így szólt: Meghalt a leányod. Ne fáraszd tovább a Mestert!

Jézus ennek hallatára így biztatta: Ne félj, csak higgy, meggyógyul ő!

Bement a házba, és senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, és Jakabot, s a leány atyját és anyját.

Sírtak ott mindnyájan és gyászolták őt. Ő azonban ezt mondta: Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik.

És kinevették, mivel tudták, hogy meghalt.

Ekkor mindenkit kiküldött, megfogta a leány kezét és megszólította: Leánykám, kelj fel!

És visszatért annak a lelke és tüstént felkelt, és meghagyta, hogy adjanak neki enni.

Szülei nem tudtak hova lenni a csodálkozástól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, mi történt.

Összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett és a betegségek gyógyítására,

és elküldötte őket, hogy hirdessék Isten országát és gyógyítsanak.

És azt mondta nekik: Az útra semmit ne vigyetek, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt. Ne legyen két-két ruhátok,

és ha egy házba bementek, maradjatok ott végig, és onnan induljatok tovább.

Ha valahol nem fogadnak be titeket, menjete ki abból a városból, még a porát is verjétek le a lábatokról, bizonyságul ellenük.

El is mentek, bejárták a falvakat, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.

Mindezt meghallotta Heródes, a negyedes fejedelem, és zavarban volt, mivel némelyek azt mondták, hogy János támadt fel a halálból,

némelyek pedig, hogy Illés jelent meg. Megint mások, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

Heródes azt mondta: Jánost én fejeztettem le. De ki ez, akiről ilyen dolgokat hallok? És azon volt, hogy őt lássa.

Az apostolok visszatérve beszámoltak neki mindarról, amit cselekedtek. Ekkor maga mellé vette őket, és visszavonult velük magánosan egy Betsaida nevű városba.

Amikor pedig a sokaság megtudta ezt, utánamentek, és ő magához engedte őket. Beszélt nekik az Isten országáról, és akiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyította.

A nap már hanyatlani kezdett, és a tizenkettő odament hozzá, és azt mondta neki: Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és tanyákra, hogy szállást és ételmezt keressenek maguknak, mert itt puszta helyen vagyunk.

Ő pedig azt mondta nekik: Adjatok nekik enni ti. De ők így feleltek: Nincs nekünk csak öt kenyérünk és két halunk, hacsak el nem megyünk, és eledelt nem vásárolunk ennek az egész népnek...

Mert mintegy ötezer férfi volt ott. Szólt a tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokban, ötvenével.

Így cselekedtek, és mindnyájukat leültették.

Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte, majd odaadta a tanítványoknak, hogy tegyék a sokaság elé.

Ettek azért, és jól laktak mindnyájan, és felszedték a maradékokat tizenkét kosárral.

Történt egyszer, mikor egyedül volt a tanítványaival, és ő magában imádkozott, megkérdezte tőlük: Kinek mond engem a sokaság?

Ők így válaszoltak: Keresztelő Jánosnak, némelyek pedig Illésnek, mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

És kinek mondotok engem ti? - kérdezte. Péter pedig így felelt: Te vagy az Isten Felkentje (Krisztusa).

Ő pedig szigorúan megparancsolta, hogy ezt senkinek se mondják el.

Ekkor mondta: Az Ember Fiának sokat kell szenvednie. A vének, a papi fejedelmek és az írástudók megvetik és megölik; de harmadnapra feltámad.

Majd így szólt mindnyájukhoz; Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét minden nap, és úgy kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti az Ő életét énérétem, megtartja azt.

Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, magát pedig elveszíti, vagy (lelkében) kárt vall?

Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédemet, az Ember Fia is szégyelleni fogja őt, mikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.

Bizony mondom nektek, hogy vannak az itt állók közül némelyek, akik nem ízlelnek halált addig, amíg meg nem látják az Isten országát.

És történt e beszédek után mintegy nyolcad napra, maga mellé véve Pétert, Jánost és Jakabot, felment a hegyre, hogy imádkozzék.

És imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren fénylett.

És íme két férfi beszélt vele: Mózes és Illés,

akik dicsőségben megjelenve élete végéről szóltak, amelynek Jeruzsálemben kell rajta betelnie.

Péterre és a vele levőkre ránehezedett az álomosság, de mégis ébren maradtak, és látták az ő dicsőségét és a mellette álló két férfiút.

És amikor azok eltávoztak tőle, Péter így szólt Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk. Készítsünk azért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. (De nem tudta, mit beszél.)

Mikor ezeket mondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megijedtek, mikor belekerültek a felhőbe.

És szó hangzott a felhőből, amely azt mondta: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam: őt hallgassátok!

És mikor ez a szó elhangzott, Jézus már egyedül volt ott. Ők pedig hallgattak, és akkor senkinek semmit el nem mondtak abból, amit láttak.

Másnap pedig, mikor a hegyről leszállottak, sok nép ment eléje.

És akkor egy férfi a sokaságból így kiáltott; Mester, kérlek, tekints az én fiamra, mert ő nekem egyetlenegyetem.

Váratlanul lélek ragadja meg, kiáltása közben úgy megszaggatja, hogy tajtékot túr a szája; nagy nehezen távozik tőle, miután agyonkínózta Öt.

Kértem a tanítványaidat, őrizzék ki, de nem tudták.

Jézus ezt mondta; Ó, hitetlen és elcsavarodott nemzedék, meddig kell még veletek lennem és titeket elszenvednem? Hozd ide a fiadat!

Azonközben, míg a fiú odaért, az ördög földhöz verte és megszaggatta, de Jézus megdorgálta a tisztátalan lelket, és meggyógyította a gyermeket, és visszaadta őt az atyjának.

Ekkor mindnyájan megdöbbenek az Isten nagyságán. Amikor pedig mindnyájan csodálkoztak mindazon, amit Jézus cselekedett, így szólt a tanítványoknak;

Vegyétek fületekbe ezeket a beszédeket: Az Ember Fia árulással az emberek kezébe kerül.

De ők nem értették ezt a mondást, el volt rejtve előlük, hogy ne értsék meg. És féltek őt megkérdezni e beszéd értelméről.

Majd vita támadt közöttük arról, hogy melyikük a legnagyobb közülük.

Jézus pedig, látva szívük gondolatát, kézen fogott egy kis gyermeket, maga mellé állította,

és így szólt hozzájuk; Aki befogadja e kis gyermeket az én nevéért, engem fogad be, és aki engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki legkisebb közöttetek, az nagy igazán.

Akkor megszólalt János és ezt mondta; Mester, láttuk, hogy valaki a te nevedben ördögöket űz ki. Meg is tiltottuk neki, mivel nem követ velünk együtt téged.

Jézus azonban így felelt; Ne tiltsátok el, mert aki nincs ellenetek, az veletek van.

Mikor pedig elközelgett az ő felemeltetésének az ideje, és szilárdan elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe,

követeket küldött maga előtt, és azok útnak indulva bementek egy samáriai faluba, hogy szállást készítsenek neki.

De azok nem fogadták be őt, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni.

Mikor pedig látták ezt az Ő tanítványai, Jakab és János, így szóltak: Uram, akard-e, hogy azt mondjuk, amit Illés mondott; Szálljon le tűz az égből és eméssze meg ókét!

De Ő feléjük fordult, megdorgálta őket és ezt mondta: Nem tudjátok, milyen az a lélek, amely bennetek van.

Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem, hogy megtartsa. És más faluba mentek.

Mikor pedig mentek az úton, valaki így szólt hozzá: Követlek téged, Uram, akárhová mégy.

És Jézus így felelt neki: A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak fészük, de az Ember Fiának nincs hová fejét lehajtania.

Egy másiknak pedig maga mondta: Kövess engem! De Ő azt felelte: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem atyámat.

Ő azonban így válaszolt: Hagyd a holtakra, hogy temessék el halottaikat. Te pedig menj, és hirdesd az Isten országát.

Szólt egyszer más valaki is: Követlek Uram, de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek a házamnépétől.

És felelt neki Jézus: Aki az eke szarvára veti a kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

Ezek után pedig rendelt az Úr még másokat is, hetvenet, és elküldte azokat kettőnként maga előtt minden városba és helyre, ahová menni szándékozott.

És így szólt hozzájuk: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés; kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

Menjetek el! Íme elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.

Ne vigyetek magatokkal erszényt, se táskát, se sarut. Útközben senkit se köszöntsetek.

Amikor pedig bementek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak.

És ha lakik ott békesség fia, a ti békességetek azon nyugszik meg; ha nem, visszaszáll reátok.

Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek, igyátok, amit adnak, mert méltó a munkás a bérére. Ne járjatok házról házra.

És ha valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek adnak.

És gyógyítsátok az ott levő betegeket, és hirdessétek: Elközelített hozzátok az Isten országa!

Ha pedig valamely városba bementek, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki az utcákra, és ezt mondjátok:

Lerázzuk még a port is, amely városotokból lábunkra tapadt, bizonyágul ellenetek; azt azonban tudjátok meg, hogy az Isten országa elközelített.

Mondom nektek, az ítélet napján a szodomaiaknak könnyebb lesz, mint annak a városnak.

Jaj neked, Korázim! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tirusban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek benned, zsákruhában és hamuban ülve régen megtértek volna.

De Tirusnak és Szidonnak könnyebb lesz az ítéletkor, mint tinektek.

És te, Kapernaum, vajon az égig magasztalnak-e fel? Nem, a pokolba vettetel le.

Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket vet meg, engem vet meg, és aki engem vet meg, azt veti meg, aki elküldött engem.

Visszatért a hetven tanítvány és örömmel jelentette: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!

Ő pedig ezt mondta nekik: Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.

Látjátok, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején; és semmi sem árthat nektek. [Zsolt 91,13]

De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem inkább azon örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.

Abban az órában felujjongott Jézus a Szentlélek által, és így szólt: Hálát adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilatkoztattad a gyermekded lelkűeknek. Igen Atyám, mert így volt kedves teelőtted.

Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.

Majd a tanítványokhoz fordulva, csak nekik maguknak, ezt mondta: Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok.

Mondom nektek, hogy sok próféta és király kívánta látni mindazt, amit ti láttok, de nem látták; és hallani, amit ti hallotok, de nem hallották. [Pét 1,10-12]

És íme egy törvénytudó felkelt, és kísértve őt, ezt kérdezte: Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerjem?

Ő pedig így felejt: A törvényben mi van megírva? Hogyan olvasod?

Az pedig így válaszolt: Szeresd az Urat a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erőddel és minden gondolatoddal; és a te felebarátodat, mint tenmagadat.

Helyesen feleltél - mondta neki - ezt cselekedd és élsz.

Az pedig kereste a maga igazát, és ezt mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?

Jézus pedig így felelt: Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment le, és rablók kezébe esett. Ezek kifosztották, véresre verték, s elmentek, otthagyván őt félholtan.

Történetesen pedig egy pap haladt az úton, de amint megpillantotta őt, elkerülte.

Hasonlóképpen egy levita is, mikor ahhoz a helyhez ért és látta őt, elkerülte.

Arra ment egy samaritánus, s amikor hozzáért, és meglátta, könyörületességre indult.

Hozzálépett, bekötötte sebeit, olajat és bort öntött bele. Azután felemelte őt saját barmára, elvitte egy vendégfogadóba és ápolta Őt.

Másnap pedig elővett két dénárt, odaadta a vendéglősnek, és ezt mondta neki: Viselj gondot rá, és ha valamit még ráköltesz, én, mikor visszatérek, megadom majd neked.

Mit gondolsz: e három közül ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?

Az pedig válaszolt: Az, aki könyörült rajta. Jézus ezt mondta: Eredj el, és te is így cselekedjél!

Amikor pedig továbbmentek, maga Jézus betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony vendégül látta.

Ennek volt egy Mária nevű testvére, aki az Úr lábához ült, és hallgatta az ő beszédét.

Mártát pedig teljesen lefoglalta a sok házi munka. Egyszer csak előállott, és így szólt: Uram, nincs gondod rá, hogy a testvérem teljesen magamra hagyott a szolgálatban? Szólj neki, segítsen nekem.

Az Úr pedig ezt mondta neki: Márta, Márta, sok mindenért aggodalmaskodói és töröd magadat.

Pedig csak egy a szükséges dolog és Mária ezt a jobb részt választotta, azt, amelyik örökre megmarad.

Történt egyszer, hogy amikor egy helyen imádkozott, annak végeztével így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts meg minket imádkozni, amint János is megtanította tanítványait.

Ő ezt mondta nekik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.

És bocsásd meg bűneinket, amint mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól.

És így szólt nekik: Ha valamelyikőtöknek barátja van, s az odamegy hozzá éjfélkor, és azt mondja neki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret,

mert egy barátom érkezett hozzám az útról, és nincs mit adnom ennie

- és ő így válaszolna belülről: Ne zavarj engem; lásd, az ajtó már be van zárva, és gyermekeim velem együtt az ágyban vannak, nem kelhetek fel, és nem adhatok neked -,

mondom nektek, ha nem kel is fel, és nem ad is neki azért, mert az barátja, de az Ő erőszakoskodása miatt fel fog kelni, és adni fog neki annyit, amennyire szüksége van.

Én is mondom nektek: Kérjetek és adnak; keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek.

Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik.

Melyik atya az közületek, aki fiának követ ad, mikor az kenyeret kér, és kígyót ad, amikor halat kér; vagy skorpiót ad-e neki, ha tojást kér?

Ha azért ti, bár rosszak vagytok, tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább fog a ti mennyei Atyátok Szentlelket adni azoknak, akik tőle kérik!

És ördögöt úzótt ki, amely néma volt. Mikor pedig kiment az ördög, megszólalt a néma, és a sokaság csodálkozott.

Némelyek azt mondták közüük: Belzebub által, az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.

Mások meg kísértették őt, és mennyeijeit kívántak tőle.

Ő azonban, ismerve gondolataikat, azt mondta nekik: Minden ország, amely önmagával meghasonlik, elpusztul, és összeomlik benne minden ház.

Ha a Sátán önmagával meghasonlik, hogyan állhat meg az ő országa? Mert ti azt mondjátok, hogy én Belzebub által úzöm ki az ördögöket.

És ha én Belzebub által úzöm ki az Ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Ennélfogva ők maguk lesznek a bíráitok.

Ha pedig Isten ujjával úzöm ki az Ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

Mikor az erős ember fegyveresen őrzi a maga palotáját: biztonságban van a vagyona.

De ha nála erősebb ember tör reá, és legyőzi őt, akkor elveszi minden fegyverét, amelyben bízott, és szétoztja, amit tőle zsákmányolt.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.

Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken járkal, nyugalmat keresve; és mikor nem talál, azt mondja: Visszatérek a házamba, ahonnét kijöttem.

És mikor odamegy, kiséperve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy, vesz maga mellé más hét lelket, nálánál gonoszabbakat, és bemennek, és ott laknak, és annak az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az elsőnél.

Mikor ő ezeket mondta, egy asszony a sokaságból felemelte szavát és így szólt hozzá: Boldog a méh, amely téged hordozott, és az emlők, amelyekből szoptál.

Ő pedig így válaszolt: Sőt inkább boldogok azok, akik az Isten beszédét hallgatják és megtartják.

Mikor pedig még nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, kezdte mondani: Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás jele.

Mert, mint Jónás jelül volt a niniveieknek, úgy lesz az Ember Fia is e nemzedéknek.

Dél királynője felkel majd az ítéletkor e nemzedék férjjaival, és elítéli őket, mert ő eljött a világ végéről, hogy hallgassa Salamon bölcsességeit, és íme, Salamonnál nagyobb van itt.

A ninivei férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzedékkel, és elítélik ezt, mivel ők megtértek Jónás prédikálására. És íme, Jónásnál nagyobb van itt.

Aki lámpást gyújt, nem teszi a sutba, sem a véka alá, hanem a lámpatartóra, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

A test lámpása a szemed: ha azért a szemed tiszta, egész tested is világos lesz; de ha rossz, tested is sötét.

Vigyázz azért, hogy a benned levő világosság sötétség ne legyen.

Ennélfogva, ha az egész tested világos, és semmi részében nincs homály, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás fénycsóvjával megvilágít téged.

Társalkodás közben egy farizeus kérte őt, hogy ebédeljen náluk. És ő bement, és asztalhoz telepedett.

A farizeus pedig elcsodálkozott, mikor látta, hogy ebéd előtt nem mosta meg a kezét.

Az Úr így szólott hozzá: Ti, farizeusok, a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok, de belül telve vagytok rablás vágyával: gonossággal.

Bolondok, aki a külsőt teremtette, nem az teremtette-e a belsőt is?

Adjátok hát alamizsnául azt, ami belől van, és minden: tiszta lesz nektek.

De jaj nektek, farizeusok, mert megadjátok a tizedet a mentából, kaporból és minden Szerszámból, de elhanyagoljátok az Isten szerint való igazságtételt és a szeretetet; pedig ezeket kellene cselekedni, és amazok sem elhanyagolni!

Jaj nektek, farizeusok! Mert szeretitek az elől ülést a zsinagógákban, és a piacokon való köszöntéseket.

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a sírok, amelyek nem látszanak, és az emberek, akik rajtuk járnak, nem tudják!

A törvénytudók közül valaki közbeszólt: Mester, mikor ezeket mondod, minket is sértegetsz.

Ő pedig így folytatta: Jaj nektek, törvénytudóknak is! Mert elhordozhatatlan terhekkal rakjátok meg az embereket, de ti magatok kis ujjatokkal sem segítitek hordozni azokat a terheket.

Jaj nektek! Mert ti építitek a próféták sírjait, a ti atyáitok pedig megölték őket.

Így hát ti tanúbizonyságot tesztek atyáitok cselekedetei mellett, és büntársaik vagytok, mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat.

Ezért mondta az Isten bölcsessége is: Küldök hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül sokakat megölnék és üldöznek.

Számon kérik e nemzedéktől minden próféta vérének, amely a világ teremtésétől fogva kiontatott,

Ábel véréből fogva Zakariás véréig, aki az oltár és a szenthely között pusztult el; bizony mondom nektek, számon kérik mindezt ettől a nemzedéktől.

Jaj nektek, törvénytudók! Mert magatokhoz vettétek az ismeret kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és akik bementek volna, azokat megakadályoztátok.

És mikor onnan kiment, az írástudók és farizeusok elkeseredetten ellene fordultak, és kezdték mind több dolog felől faggatni,

s vadásztak rá, hogy beszédében megfogják.

Eközben ezrekből álló sokaság gyűlt Össze, úgyhogy csaknem letaposták egymást. Ekkor kezdte tanítványainak mondani: Mindenekelőtt óvakodjatok a farizeusok kovászatól, vagyis a képmutatástól.

Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napfényre ne jöjjön, és olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Azért amit sötétben mondtatok, fényes nappal fogják hallani, s amit belső szobákban fülbe súgtatok, azt a házak tetejéről hirdetik.

Mondom pedig nektek, barátaimnak: Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, azután nem tudnak semmi többet tenni.

Megmondom nektek, kitől féljete. Féljete attól, akinek, ha megöl, van hatalma arra is, hogy a gyehennára vessen. Bizony mondom nektek: Tőle féljete!

Nemde öt verebet lehet venni két garasért. És azok közül egyről sem feledkezik meg az Isten.

De nektek a fejetek hajszálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljete, sok verébnél drágábbak vagytok.

Mondom pedig nektek: Ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Ember Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.

Viszont, aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt

És ha valaki bármit mond az Ember Fia ellen, bocsánatot nyer; de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, az nem nyer bocsánatot.

Amikor majd a zsinagógákba hurcolnak, és a hatóságok és a felsőbbbségek elé állítanak, ne aggodalmaskodjatok azon, hogyan, miként védekezzete, vagy mit mondjatek,

mert a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket, mit kell mondanotok.

Azt kérte valaki a sokaságból: Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

Ő így felelt: Ember, ki tett engem bírónak, vagy osztónak köztetek?

Azt mondta azért nekik: vigyázzatek, és Őrizkedjete minden kapzsiságtól, mert nem abban van az embernek élete, hogy a vagyonban dúskál.

És ezt a példázatot mondta nekik: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Ezért így okoskodott magában: Mit cselekedjem? Nincs hova betakarítanom termésemet.

Tudom már, mit tesztek: Csűrjeimet lerontom, és nagyobbakat építetek helyettük. Azokba takarítom minden gabonámat és javaimat.

És azt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sokat gyűjtöttél sok esztendőre; pihenj, egyél, igyál, gyönyörködjél.

Az Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ma éjjel visszakérik tőled a te lelked, és akkor kié lesz mindaz, amit szereztél?

Így jár az, aki kincseket gyűjt magának, és nem az Istenben gazdag.

Azután így szólt tanítványainak: Ezért mondom nektek, ne aggodalmaskodjatok életetek felől, mit egyetek; se testetek felől, mibe öltözködjetek?

Mert az élet több mint az eledel, és a test, mint az öltözet.

Figyeljétek meg a hollókat, hogy azok nem vetnek, sem nem aratnak; nincs kamarájuk, sem csűrjük, és az Isten mégis táplálja őket. Mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál!

Ugyan ki az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelhetné élete hosszát egy arasznyival?

Ha tehát ti még ilyen egészen kicsiny dolgot sem tudtok megtenni, miért aggodalmaskodtok a többi felől?

Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek? Nem fonnak, és nem szőnek; de mondom nektek, Salamon az ő teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik.

Ha pedig a fűvet, amely ma a mezőn van, és holnap a kemencébe vetik, így ruházza az Isten, mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!

Ti se kérdezzétek, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok,

mert mindezeket e világ szerinti pogányok keresik. Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy ezekre szükségetek van.

Csak keressétek az Isten országát, és ezek ráadásul megadatnak nektek.

Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

Adjátok el, amitek van, és osszátok szét alamizsnaként; szerezzetek magatoknak meg nem avuló erszényeket, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, sem a moly meg nem emészti.

Ahol a ti kincsetek, ott a szívetek is.

Övezzétek fel derekaitokat és lámpásotok égjen. [Mt 25,1-13]

Ti meg legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik urukat várják, mikor jön meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjön és zörget. azonnal ajtót nyissanak neki.

Boldogok azok a szolgák, akiket uruk érkezésekor éberem talál; bizony mondom nektek, kötényt köt, asztalához ülteti, odaáll és kiszolgálja őket.

Akár a második őrvtáskor, akár a harmadik őrvtáskor jön is meg, és úgy találj, őket: boldogok azok a szolgák

Ezt pedig jegyezzétek meg Ha tudná a ház gazdája, melyik órában jön a tolvaj, vigyázna, és nem engedné meg, hogy háziba törjön.

Ti azért legyetek készért. az Embernek Fia abban az órában jön el, mikor nem a gondoljátok.

Péter erre megkérdezte: Uram, csak nekünk mondod-e ezt a példázatot, vagy mindenkinek? Az Úr így felelt:

Hát milyen az a hű és okos sáfár, akit az úr az ő házanépe fölé rendel, hogy adja ki nekik búzarészüket (porciójukat) a maga idejében?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az ő ura, mikor hazajön!

Bizony mondom nektek. hogy minden vagyona felett gondviselővé teszi.

De ha az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja az én uram még a hazajövetelt, és kezdené verni a szolgákat és a szolgálóleányokat, és enni-inni és részegeskedni:

Megjön annak a szolgának az ura, amely napon nem várja. és amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.

És amelyik szolga tudta az ő ura akaratát, de nem készült, sem annak akarata szerint nem cselekedett, azt nagyon megbotozzák;

viszont aki nem ismeri ura akaratát, és úgy művel verést érdemlő dolgokat, az kevesebb botütést kap. Attól, akinek sokat adtak, sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól többet kívánnak.

Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre. Mennyire szeretném, ha már lángolna!

Pedig még előttem van a keresztség, amellyel meg kell keresztelkednem, hogyne szoronganék, amíg az meg nem történik?

Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak e földre? Nem, mondom nektek, sőt inkább meghasonlást.

Mert mostantól fogva, ha öten lesznek egy házban, meghasonlanak: három kettő ellen, és kettő három ellen oszlik meg:

az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen, az anya a leány ellen, és a leány az anyja ellen, a napa a menyé ellen, és a meny a napa ellen (fordul).

Szólt a sokasághoz: Mikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, mindjárt azt mondjátok: Záporeső jön, és úgy is lesz.

És mikor halljátok, hogy a déli szél fúj, azt mondjátok, hőség lesz, - és úgy is lesz.

Képmutatók, az ég és föld jelenségeit meg tudjátok magyarázni; hogyan van, hogy a mostani időket nem tudjátok megítélni?

És mi dolog, hogy ti magatoktól nem tudjátok megítélni, mi a helyes?

Mikor pedig ellenfeleddel a hatóság elé mégy, légy rajta, hogy útközben békésen megegyezz velem, mert ha nem: a bíró elé hurcol téged, és a bíró átad a poroslónak, és a porosló tömlőébe vet.

Mondom neked, hogy nem jössz ki onnét, amíg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.

Éppen abban az időben érkeztek meg némelyek azzal a hírrrel, hogy egynéhány galileainak áldozatuk bemutatása közben Pilátus vérént ontatta.

És Jézus ezt mondta nekik: Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket szenvedték?

Mondom nektek: Nem. Sőt, ha meg nem tértek, ti is mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc ember, akikre rászakadt a torony Siloám tavánál és megölte őket, bűnösebb volt Jeruzsálem minden más lakójánál?

Mondom nektek: Nem. Sőt, ha meg nem tértek, ti is mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

És ezt a példázatot mondta: Volt egy embernek egy fügefája a szőlőjében. Elment és gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált.

És így szólt a vincellérhez: íme, három esztendeje már, hogy idejárok, és gyümölcsöt keresek ezen a fügefán, és nem találok. Vágd ki, miért zsarolja ki a földet?

De az így kérte őt: uram, hagyd még meg ebben az esztendőben, amíg körülásom és megtrágyázom; hátha jövőre terem? Ha pedig nem, akkor vágd ki.

Egyszer szombat napon tanított az egyik zsinagógában.

És íme, volt ott egy asszony, akiben tizennyolc év óta betegség lelke lakott, és úgy meggörnyedt, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni.

És mikor látta őt Jézus, odahívta magához, és ezt mondta neki: Asszony, megszabadultál betegségedtől,

és rátette a kezét. Az nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

A zsinagógái elöljáró azonban afelett való bosszúságában, hogy Jézus szombat napon gyógyított, azt mondta a sokaságnak: Hat nap van munkára rendelve, azokon jöjjetek, és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombaton.

Ekkor az Úr így felelt meg neki: Képmutató, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikötök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vizitek-e itatni?

Hát ezt, az Ábrahám leányát, akit már tizennyolc esztendeje megkötözve tart a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombat napon?,

És mikor ezeket mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, és az egész nép örült mindazokon a dicsőséges dolgokon, amelyek Őáltala történtek.

Azután így szólt Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? És mihez hasonlítsam azt?

Hasonló a mustármaghoz, amelyet az ember vett, és elvetett a kertjében. Az pedig felnövekedett és fává lett. Az égi madarak fészket raktak ágain.

És ismét szólt: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

Hasonló a kovászhoz, amelyet az asszony vett, és három mérce lisztbe belekeverte, és az egész megkelt.

Így haladt át tanítva a városokon és falvakon, és Jeruzsálem felé tartott.

Megkérdezte tőle valaki; Uram, ugye kevesen vannak, akik üdvözülnek? Ő pedig így felelt:

Törekedjetez bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem tudnak.

Ha ti majd attól fogva, hogy a házigazda felkelt és bezárta az ajtót, kívül megállva az ajtón zörgetni kezdetek, és azt mondjátok: Uram, nyiss ajtót nekünk - ő így felel majd nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok.

Hiába kezditek majd mondani akkor: Színed előtt ettünk és ittunk, és utcáinkon tanítottál,

Ő ezt mondja: Mondom nektek, hogy nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok tőlem mindnyájan, gonoszság cselekvői! [Zsolt 6,9]

Sírás és fogcsikorgatás lesz majd ott, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és mind a prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kívül.

És jönnek majd napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.

Íme vannak utolsók, akik elsőkké lesznek, és vannak elsők, akik utolsókká lesznek.

Ugyanakkor jött hozzá néhány farizeus és ezt mondták: Eredj és menj el innét, mert Heródes meg akar téged ölni.

És Ő így felelt nekik: Menjetez el, mondjátok meg annak a rókának: íme, ördögöket úzok ki, és gyógyítok, ma és holnap; harmadnap bevégezem küldetésem.

De ma, holnap és holnapután úton kell lennem, mert nem lehetséges, hogy próféta Jeruzsálemben kívül vesszen el.

Jeruzsálem! Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, mint a tyúk a csibéit szárnyai alá, de ti nem akartátok.

Íme pusztán marad nektez a ti házatok. Mondom nektez, hogy nem láttok engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jött az Úrnak nevében! [Zsolt 118,26]

Történt, hogy mikor egy szombatn valamelyik farizeus házához ment ebédelni, azok leselkedtek reá.

És íme egy vízkóros ember állt előtte.

És Jézus így szólt a törvénytudóknak és farizeusoknak: Szabad-e szombat napon gyógyítani, vagy nem?

Azok hallgattak. Ő rátette kezét, meggyógyította és elbocsátotta.

Majd azt mondta nekik: Ki az közületek, akinek fia vagy az ökre szombat napon kútba esik, és azonnal nem húzza ki?

Ezekre nem tudtak felelni.

Majd példázatot mondott a meghívottaknak, mikor észrevette, hogyan válogatták a főhelyeket.

Ha valaki lakodalomba hív, ne ülj a főhelyre, mert lehet nálad érdemesebb ember is meghívva, és akkor a házigazda odamegy hozzád, és ezt mondja neked: Add át neki ezt a helyet, és akkor szégyenkezve egy utolsó helyre kerülsz.

Hanem ha meghívnak, menj és ülj le az utolsó helyre. Akkor odamegy a házigazda, és azt mondja neked: Barátom, ülj feljebb! Neked nagy becsületed lesz a vendégsereg előtt.

Mert mindaz, aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik. [Mt 23,12]

Akkor a házigazdához fordult, és ezt mondta: Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, hogy viszont ők is meg ne hívjanak, és viszonzást adjanak neked.

Hanem ha vendégséget készítesz, hívd a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat, vakokat,

és boldog leszel, mivel ők nem tudják viszonzni neked, de megkapod majd jutalmadat az igazak feltámadásakor.

Mikor az egyik vendég ezt meghallotta, így szólt: Boldog az, aki Isten országának vendége!

Ő pedig így felelt: Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott.

Amikor eljött a vacsora ideje, elküldte szolgáját, s azt üzenté a meghívottaknak: Jertek, mert már minden készen van!

Ekkor mindnyájan sorra elkezdtek magukat mentegezni. Az első azt üzenté neki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy megnézzem. Kérlek, fogadd el a mentségemet.

És a másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy kipróbáljam; kérlek, fogadd el a mentségemet.

Megint másik így szólt: Feleséget vettem, és ezért nem mehetek.

A szolga hazament, mindezt jelentette az urának. Ekkor a házigazda megharagudott, és azt mondta szolgájának: Menj hamar a város tereire és utcáira, és hozd be a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat és vakokat.

És a szolga azt mondta: uram, megtörtént, amit parancsoltál, és mégis van hely.

Akkor így szóit az úr a szolgának: Eredj az utakra, a sövényekhez, és erőltess, (unszolj) mindenkit, hogy bejöjjen, hadd teljék meg a házam.

Mert mondom nektek, hogy senki a meghívottak közül nem kóstolja meg az én vacsorámat.

Nagy sokaság ment utána, és ő megfordulva így szólt hozzájuk:

Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt a saját életét is, nem lehet az én tanítványom.

És ha valaki nem veszi fel az ő keresztjét, és úgy nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde leül először, kiszámítja költségét, hogy van-e, amivel elvégezze?

Ha ugyanis alapot vetett, de bevégezni nem bírja, aki csak látja, kicsúfolja őt,

és azt mondja: Ez az ember elkezdte az építést, de nem bírta véghezvinni.

Vagy ha az egyik király háborúba megy a másik ellen, nemde leül először, és tanácsot tart, hogy a maga tízezer emberével szembeszállhat-e azzal, aki húszezerrel jön ellene?

Mert különben kénytelen addig, amíg a másik még távol van, követséget küldeni, és megkérdezni a békefeltételeket.

Így tehát, ha közületek valaki le nem mond minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.

Jó a só, de ha ízét veszti, mivel sózzák meg?

Sem a földre, sem trágyára nem alkalmas; kidobják. Akinek van füle a hallásra, haltja!

Mindenféle vámszedő és bűnös jött hozzá, hogy hallgassák őt.

A farizeusok és írástudók pedig zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.

Ekkor mondta ezt a példázatot:

Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egy közülük elvesz, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy el az elveszett után, amíg meg nem találja?

És ha megtalálta, örömeben felveszi a vállára,

és hazamenve összehívja barátait és szomszédait, és azt mondja nekik: Örvendeztetek velem, mert megtaláltam az én elveszett juhomat.

Mondom nektek, hogy ugyanígy a mennyben is nagyobb öröm lesz egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akiknek nincs szükségük megtérésre.

Vagy ha valamelyik asszonynak tíz drahmája van, és egy drahmát elveszt, nem gyűjt-e menten méccsest, és nem söpri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, mígnem megtalálja?

És ha megtalálta, összehívja barátainait, szomszédasszonyait, s így szól: Örüljétek velem, mert megtaláltam az elveszett drahmát!

Mondom nektek, így örvendeznek az Isten angyalai is egyetlen megtérő bűnösön.

Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia.

A fiatalabbik ezt mondotta az atyjának: Atyám, add ki nekem a vagyon reám eső részét. Az megosztotta köztük a vagyont.

Nem sok idő múlva aztán a kisebbik fiú összeszedte mindenét, messze tartományba költözött, és feslett életet élve eltékozolta vagyonát.

Mire mindenét elköltötte, nagy éhség támadt abban a tartományban, és kezdett ínséget látni.

Akkor elszegődött annak a tartománynak egyik polgárához, aki kiküldte őt a mezejére, disznókat legeltetni.

Szívesen megtöltötte volna gyomrát avval a moslékkal, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.

Akkor aztán magába szállt, és így bánkódott: Az én atyámnak hány bérese bővülködik kenyérben, én pedig itt éhen halok.

Felkelek, elmegyek az én atyámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vetkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok immár méltó, hogy fiad legyek. Fogadj be engem béreseid közé.

Fölkerekedett és hazament az atyjához. Mikor még távol volt, meglátta őt az atyja, megesett rajta a szíve. Odafutott, a nyakába borult és összecsókolta.

Így szólt neki a fiú: Atyám, vetkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak nevezz.

Az atya azonban azt mondta szolgálainak: Gyorsan hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt az ujjára, és sarut a lábára!

Vezessétek elő a hizlalt tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk,

mert ez az én fiam meghalt, de feltámadott, elveszett, de újra megkerült! És elkezdtek vigadni.

A nagyobbik fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közelgett a házhoz, meghallotta a zenét és a táncot.

Előszólított egy szolgát, és megtudakolta, mi az?

Az pedig így felelt neki: Öcséd jött meg, és atyád levágatta a hizlalt tulkot, mivel egészségben nyerte őt vissza.

Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. Atyja ment ki hozzá és kérlelte;

de ő így válaszolt atyjának: Íme annyi esztendeje szolgállok neked; parancsodat soha meg nem szegtem, és te egyetlen kecskegödölyét sem adtál, hogy barátaimmal vigadjak.

Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki parázna nőkkel emésztette föl vagyonedat, levágattad neki a hizlalt tulkot.

Az pedig így felelt neki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd;

vigadoznod és örvendezned kellene hát, hogy ez a te testvéred halott volt, és életre kelt, elveszett, de újra megkerült.

Azután a tanítványaihoz fordult: Volt egy gazdag ember, és annak egy sáfára. Ezt bevádolták nála, hogy javait eltékozza.

Hívatta azért, és azt mondta neki: Mit hallok felőled? Adj számot a sáfárságról, mert nem lehetsz többé sáfár.

Így szólt magában a sáfár: Mitévő legyek, ha az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek.

Tudom már, mit tegyek, hogy befogadjanak házaikba az emberek, mikor a sáfárságtól megfosztanak.

Egyenként magához hívatta urának minden adósát. Az elsőtől megkérdezte: Mennyivel tartozol az én uramnak?

Az pedig így felelt: Száz bábus olajjal. Erre azt mondta neki: Vedd az adósleveledet, ülj le, és írd hamar ötvenet.

Azután szólott a másiknak: Hát te mennyivel tartozol? Száz kórus búzával, felelte. Annak is azt mondta: Vedd az adósleveledet, és írd nyolcvanot.

Még dicsérte is az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert - el kell ismerni - a világ fiai okosabbak, mint a világosság fiai.

De én azt mondom nektek: Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, s mikor az elfogy, befogadnak titeket az örök hajlékok! [Mk 18,22; Mt 19,21]

Aki hű a kevesen, az hű a sokon is. És aki a kevesen hamis, a sokon is az.

Ha azért a hamis mammonon nem voltatok hűségesek, ki fogja rátok bízni az igazi gazdagságot?

És ha másén nem voltatok hűségesek, ki adja oda nektek, ami a tiétek?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. [Mt 6,24]

Hallották mindezt a pénzsóvár farizeusok, és kigúnyolták őt.

Ő meg így szólt nekik: Ti az emberek előtt igaznak valljátok magatokat, de az Isten ismeri a szíveteket. Mert ami az emberek előtt igen kívánatos, az az Isten előtt utálatos.

A törvény és a próféták Jánosig tartottak. Azóta az Isten országa hirdettetik, és mindenki erejét megfeszítve törekedik be abba.

Pedig könnyebben elmúlik a menny és a föld mintsem, hogy a törvényből egy pontocská is elessék.

Mindenki, aki elbocsátja a feleségét, és mást vesz el, házasságot tör, és mindenki, aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, házasságot tör.

Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és mindennap dúsan lakmározott.

És egy Lázár nevű koldus, tele fekélyekkel, ott feküdt az ő kapuja előtt.

Szeretett volna jóllakni a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákkal, de még az ebek is odamentek, és nyalták a sebét.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus és az angyalok Ábrahám kebelébe vitték. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

És amint a pokol gyötrelmei között felemelte tekintetét, látta távolról Ábrahámot és Lázárt az ő kebelén.

Ekkor felkiáltott. Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy mártsa ujjá hegyeit a vízbe és húsítsa meg a nyelvemet, mert gyötrődöm e lángban.

Ábrahám azonban így felelt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te javaidat már életedben elvetted éppúgy, mint Lázár is a rosszat. Most ő itt vigasztalódik, te pedig gyötrődöl.

Mindezekén felül köztünk és közöttetek áthághatatlan szakadék tátong, hogy akik innen hozzátok akarnak átmenni, ne mehessenek, se onnan hozzánk át ne jöhessen senki.

Amaz pedig így szólt: Kérlek akkor, atyám, hogy küldd el őt apám házához,

mert van öt testvérem; hadd tegyen nekik bizonyosságot, hogy ne jussanak ők is ide, a gyötrelmeknek a helyére.

Felelt neki Ábrahám: Van Mózesük és prófétájuk. Hallgassák azokat!

De amaz tovább erősködött: Nem úgy, atyám, Ábrahám; hanem ha valaki a halottak közül megy hozzájuk, megtérnek.

Ő azonban ezt mondta: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, nem győzi meg őket az sem, ha valaki a halottak közül feltámad.

Aztán így szólt a tanítványaihoz: Lehetetlen, hogy botránkozás ne essék; de jaj annak, aki által esik.

Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják, minthogy egyet is bűnre csábítson e kicsinyek közül.

Vigyázzatok magatokra! Ha vetkezik a te atyádfia, dorgáld meg; és ha megbánja, bocsáss meg neki.

És ha egy nap hétszer vetkezik ellened, és hétszer fordul hozzád ezzel a szóval: megbántam - bocsáss meg neki.

Az apostolok kérték az Urat: Növelj a mi hitünket!

Az Úr így válaszolt: Ha annyi hitetek volna, mint egy mustármag, ezt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestül, és verj gyökeret a tengerben - engedelmeskednék nektek.

Kicsoda az közületek, akinek ha szolgája szánt vagy legeltet, mihelyt a mezőről megjön, tüstént azt mondja neki, jöjj hamar, ülj az asztalhoz!?

Sőt nem azt mondja-e neki, készíts nekem vacsorára valót és övezd fel magadat, szolgálj ki engem, amíg eszem és iszom, s azután egyél, igyál magad is?

Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy megtette, amit neki parancsolt? Nem gondolom.

Azért hát ti is, ha minden parancsolatot teljesítettetek, mondjátok ezt; haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, amivel tartoztunk.

Amikor pedig útban volt Jeruzsálem felé, a Samária és Galilea közötti határon haladt át.

És mikor egy faluba bement, tíz bélpoklos jött eléje, akik távol megálltak

és felemelt szóval kiáltották: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk.

És mikor látta őket, azt mondta nekik: Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odajártak, megtisztultak.

Egyikük aztán, látva, hogy meggyógyult, visszatért és fennhangon magasztalta az Istent,

és Jézus lábánál arca borulva hálát adott neki. És ez az ember samáriai volt.

Ekkor Jézus ezt mondta: Nem tisztult-e meg mind a tíz? Hol van a többi kilenc?

Nem akadt, aki visszatért volna, hogy dicsőítse az Istent, csak ez az idegen?

És így szólt hozzá: Kelj fel, menj el, a te hited megtartott téged.

Amikor pedig a farizeusok megkérdezték tőle, mikor jön el az Isten országa, azt felelte nekik: Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el.

Sem azt nem mondják: Íme, itt! vagy: Amott van! Mert az Isten országa közöttetek van.

A tanítványoknak pedig ezt mondta: Eljön az idő, amikor szeretnétek látni egy napot az Ember Fiának idejéből, de nem láttok.

És mondják majd nektek: Íme itt! Íme amott van! De ne csődüljete oda,

mert amint a villámlás fénye az ég egyik aljától a másikig cikázik, úgy lesz az Ember Fia is az ő napján.

De előbb sokat kell neki szenvednie és megvettetnie e nemzedéktől.

És, mint Noé napjaiban történt, úgy lesz az Ember Fiának eljövetelekor is.

Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Noé bement a árkába. Azután eljött az özönvíz és mindenkit elpusztított.

Ugyanígy történt Lót napjaiban is: Ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek,

de amelyik napon Lót elhagyta Sodomát, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elpusztított.

Éppen így lesz azon a napon, amelyen az Ember Fia megjelenik.

Aki azon a napon a háztetőn lesz, és holmija a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye azt; és aki a mezőn lesz, az se forduljon vissza.

Emlékezzetek Lót feleségére!

Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt, és aki elveszíti, megtartja azt.

Mondom nektek, azon az éjszakán, ha ketten lesznek egy ágyban, az egyiket felveszik, a másikat otthagyják.

Két asszony örül együtt, az egyiket felveszik, és a másikat otthagyják.

Ketten lesznek a mezőn, az egyiket felveszik, a másikat otthagyják.

És azok így feleltek neki: Hol Uram? Ő pedig azt mondta nekik: Ahol a holttest, odagyűlnek a saskeselyűk is. [Mt 24,28]

Mondott nekik példázatot arról is, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad megrestülniük

Azt mondta: Volt egy városban egy bíró, aki az Istent nem félte és az emberekkel nem törődött.

Volt egy özvegyasszony is abban a városban, aki gyakran elment hozzá és kérte: Adj nekem igazat peres felemmel szemben!

Ám ez egy ideig nem akart, de aztán így szólt magában: Bár én az Istent nem félem, az emberekkel sem törődöm,

mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, nehogy végtére nekem jöjjön és bántalmazzon.

Szólt az Úr: Hallottátok, mit mond a hamis bíró?

Hát az Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? Vajon várhatja-e őket?

Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamar. Mindazáltal (kérdés, hogy) mikor az Ember Fia eljön, vajon talál-e hitet a földön?

Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot mondta:

Két ember ment fel a templomba imádkozni: Az egyik farizeus, s a másik vámszedő.

A farizeus megállva így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, becstelen, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.

Böjtölök kétszer egy héten; tizedet adok mindenből, amit szereztem.

A vámszedő pedig távol állva még a tekintetét sem merte felemelni az égre, hanem csak a mellét verte és így könyörgött: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, amaz nem. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztal tátik.

Odavitték hozzá a kisgyermeket is, hogy kezét rajok tegye. Amikor ezt a tanítványok látták, megdorgálták (elutasították) őket.

Jézus azonban magához hívta őket és ezt mondta: Engedjétek hozzám a kisgyermeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.

Megkérdezte őt egy főember: Jó Mester, mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem?

Jézus pedig azt mondta neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál! Ne ölj! Ne lopj! Hamis tanúbizonytságot ne tégy! Tiszteld atyádat és anyádat!

Az pedig így szólt: Mindezt megtartottam ifjúságomtól fogva.

Mikor Jézus hallotta ezt, azt mondta: Még egy fogyatkozás van benned. Add el minden vagyondat, és osszad szét a szegények között, és kincsed lesz a mennyben; és jöjj, kövess engem.

Az pedig, mikor ezt hallotta, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Jézus pedig rátekintett és így szólt: Milyen nehezen mennek be az Isten országába a vagyonos emberek! [1Tim 6,8-10]

Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.

Akik pedig ezt hallották, így szóltak: Kicsoda üdvözülhet akkor?

Ő pedig így felelt: Ami embereknél lehetetlen, lehetséges Istennél.

Péter megszólalt: íme mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged.

Ő pedig azt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát, vagy feleségét, vagy testvéreit, vagy szüleit, vagy gyermekeit az Isten országáért,

hogy sokszorosan többet ne kapna ebben az időben, a jövő világban pedig örök életet.

És félrevonta a tizenkettőt és így szólt hozzájuk: íme felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden, amit a próféták megírtak az Ember Fiáról.

Mert a pogányok kezébe adják, és megcsúfolják, meggyalázzák és megköpdösik.

Azután megostorozzák és megölik; de harmadnap feltámad.

Ők azonban mindebből semmit sem fogtak fel, mivel ez a beszéd el volt rejtve előttük. És nem értették meg a mondottakat.

Történt pedig, hogy mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak koldus ült az út mellett;

És mikor hallotta, hogy sokan mennek el mellette, tudakozódott, hogy mi az.

Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra.

És így kiáltott: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

Akik pedig elől mentek, szóltak, hogy hallgasson; de ő annál hangosabban kiáltotta: Dávid fia, könyörülj rajtam!

Ekkor Jézus megállította, és megparancsolta, hogy vezessék oda hozzá. Amikor odaért, megkérdezte tőle:

Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig így szólt: Uram, hogy ismét lássak.

És Jézus azt mondta neki: Láss! A te hited megtartott téged.

És azonnal megjött a szemvilága, és követte őt dicsőítve az Istent. Mikor ezt látta mind az egész nép, dicséretet mondott Istennek.

Bement Jerikóba és áthaladt rajta.

És íme volt ott egy Zákeus nevű gazdag fővámszedő.

Szerette volna látni Jézust, hogy melyik az, de a sokaságtól nem láthatta, mivel kistermetű ember volt.

Azért előrefutva felhágott egy eperfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.

És mikor Jézus arra a helyre ért, feltekintett, és azt mondta neki: Zákeus, gyorsan szállj le, mert ma nekem a te házadnál kellmegszállanom!

Ekkor gyorsan leszállította és örömmel fogadta be őt.

Akik ezt látták, mind zúgolódtak: bűnös emberhez ment be szállásra!

Zákeus pedig előállott, és azt mondta az Urnak: Uram, íme vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha bárkitől valamit csalással elvettem, négy-annyit adok helyette.

Jézus azt mondta neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak. Ő is Ábrahám fia,

és az Ember Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

És mikor ezeket hallották, Jézus egy példázattal még folytatta a tanítását. Ő már közel volt Jeruzsálemhez, és azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa.

Ezért így szólt: Egy nemes ember távoli országba utazott, hogy királyságot szerezzen magának, azután visszatérjen.

Előszólította azért tíz szolgáját, adott nekik tíz minát, és azt mondta nekik: Kereskedjetekek ezekkel, amíg megjövök!

Polgártársai pedig gyűlöltek őt, és nyomban követeket küldtek utána ezzel az üzenettel: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk.

És amikor megszerezte a királyságot és megjött, megparancsolta, hogy hívják oda hozzá azokat a szolgákat, akiknek pénzt adott; meg akarta tudni, ki miként gazdálkodott.

Eljött tehát az első, és ezt mondta: Uram, a te minád tíz minát nyert.

Ő pedig így szólt: Jól van, jó szolgám; mivel a kevesen hű voltál, legyen hatalmad tíz városon.

És jött a második, aki ezt mondta: Uram, a te minád öt minát nyert.

Így szólt ennek is: Neked is legyen hatalmad öt városon.

Akkor jön a harmadik, s azt mondta: Uram, itt a minád, amelyet egy keszkenőbe eltéve tartogattam.

Féltem tőled, mivel kemény ember vagy: Elveszed, amit nem te tettél félre, és learatom, amit nem te vettedél.

Rászólt az Úr: A te szádból ítélek meg, te gonosz szolga! Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem én tettem félre, és learatom, amit nem én vettem,

miért nem adtad akkor a pénzem a pénzváltók asztalára, hogy amikor megjövök, kamatostól nyerhettem volna vissza?

És az ott állóknak azt mondta: vegyétek el attól a minát és adjátok annak, akinek tíz minája van.

És mondták neki: Uram, neki tíz minája van!

Mondom nektek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik; attól pedig, akinek nincs, még azt is elveszik, ami van.

Sőt ezenfelül hozzátok ide azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy uralkodjam rajtuk és négyeljétek fel őket a szemem láttára.

És amikor ezeket mondotta, tovább haladt fel Jeruzsálembe.

És amint közeledett Betfagéhoz és Betániához, a hegynél, amelyet Olajfák hegyének hívnak, elküldött kettőt a tanítványok közül ezzel a megbízással:

Menjétek el az átelleni faluba. Amikor abba beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még soha senki sem ült: oldjátok el és vezessétek ide.

És ha valaki megkérdi tőletek: Miért oldjátok el? Így feleljétek: Az Úrnak van szüksége rá.

A küldöttek elmentek, és mindent éppen úgy találtak, amint mondta nekik.

És amint a szamárcsikót oldozták, így szóltak annak gazdái: Miért oldjátok el a szamárcsikót?

Ők pedig így feleltek: Az Úrnak van rá szüksége.

És elvezették azt Jézushoz; felső ruháikat a szamárcsikóra vetették és felültették rá Jézust.

Menetközben a többiek felső ruháikat az útra terítették.

Mikor már közeledtek az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdte dicsérni az istent nagy fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak,

és azt mondták: Áldott a király, aki jön az Úr nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban. [Zsolt 118,26]

Néhány farizeus a sokaságból ezt mondta neki: Mester, dorgáld meg a tanítványaidat!

De ő ezt válaszolta nekik: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

És amikor közeledett és látta, a várost, megsiratta.

És azt mondta: Vajha megismernéd te is legalább ezen a napon, amikor békességedre valók! De most már rejtve vannak szemed előtt.

Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak és mindenfelől ostromolnak,

földre tipornak téged és benned a te fiaidat, és nem hagynak benned követ követően, mivel nem ismerted fel azt az időt, amikor Isten (kegyelmesen) rád tekintett,

Bement a templomba, nekifogott és kiűzte az árusokat,

és azt mondta nekik: Meg van írva: az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.

És tanított naponként a templomban. A papi fejedelmek pedig, és az írástudók, és a nép vezető emberei, el akarták őt veszíteni.

De nem tudták, mit cselekedjenek, mert az egész nép csüggött rajta és hallgatott rá.

És egyik napon, amikor a népet tanította a templomban, és az evangéliumot hirdette, előálltak a papi fejedelmek és az írástudók a vénekekkel együtt,

és azt kérdezték tőle: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket, vagy ki az, aki téged erre felhatalmazott?

És ő így felelt: Én is kérdezek tőletek valamit. Mondjátok meg nekem:

A János keresztsége mennyből volt-e, vagy emberektől?

Azok pedig tanakodtak maguk között: Ha azt mondjuk: Mennyből - azt fogja mondani: hát akkor miért nem hittetek neki?

Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől - az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve, hogy János próféta volt.

Azt felelték tehát, hogy nem tudják, honnan volt.

És Jézus így szólt nekik: Én sem mondom meg nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

És kezdte a népnek ezt a példázatot mondani: Egy ember szőlőt ültetett, és azt bérbe adta munkásoknak, és hosszú időre, elutazott.

És amikor eljött az ideje, elküldött egy szolgát a munkásokhoz, hogy adjanak neki a szőlő terméséből. De a munkások megverték és üres kézzel küldték vissza.

Akkor másik szolgát küldött, de azt is megverték, csúffá tették és üres kézzel visszaküldték.

És még harmadikat is küldött, de ezt is megsebesítették és kidobták.

Ekkor így szólt a szőlő ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szeretett fiamat, talán őt megbecsülik.

De amikor meglátták őt a munkások, szót értettek egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség.

Akkor kidobták őt a szőlőből és megölték. Mit cselekszik azért a szőlő ura velük?

Eljön és elveszti ezeket a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, így szóltak: Mentsen Isten!

Ő azonban végignézett rajtuk és ezt mondta: Mit jelent akkor ez az ige: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevévé? [Zsolt 118,22]

Aki e kőre esik, szétzúzódik; akire pedig ez esik rá, összemorzsolja azt.

És igyekeztek a papi fejedelmek és írástudók már abban az órában kezüket rávetni, de féltek a néptől. Megértették, hogy róluk mondta ezt a példázatot.

Szemmel tartották őt, és kémeket (beugrató megfigyelőket) küldtek ki, akik igazaknak tettették magukat, hogy őt szaván foghassák, és átadják a hatóságoknak (felsőségeknek) és a helytartó hatalmának.

Ezek megkérdezték tőle: Mester, tudjuk, hogy te igazat mondasz, és helyesen tanítasz; nem vagy személyválogató, hanem igazán az Isten útját tanítod.

Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?

Ő azonban átlátott cselvetésükön, és így szólt:

Mutassatok nekem egy dénárt. Kinek a képe és felirata van rajta? A császáré, felelték.

Ő pedig ezt mondta: Adjátok meg azért a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.

És a nép előtt nem tudták őt megfogni beszédében, hanem csodálkozva feleletén, elhallgattak.

A szadduceusok közül, akik tagadják a feltámadást, némelyek odamentek hozzá, és megkérdezték őt:

Mester, Mózes megírta nekünk, hogy ha valakinek testvére meghal és asszonyt hagy hátra, de gyermeket nem, - testvére vegye el az özvegyet és támasszon utódot az ő testvérenek.

Volt egyszer hét testvér, és az első feleséget vett, és elhalt gyermektelenül.

Akkor a másik vette el az özvegyet,

majd a harmadik, és így sorban, mind a hét. És meghaltak anélkül, hogy hagytak volna utódot.

Végül meghalt az asszony is.

A feltámadáskor melyiküknek lesz a felesége, mert mind a hétnek a felesége volt.

És Jézus így felelt: E mostani világ fiai házasodnak és férjhez mennek,

de akik méltóknak ítéltetnek arra, hogy a jövő világnak és a halálból való feltámadásnak részesei legyenek, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek,

meg sem halhatnak többé, mert hasonlók az angyalokhoz: a feltámadás fiai egyszersmind az Isten fiai.

Hogy pedig a halottak feltámadnak, arra már Mózes is rámutatott a csipkebokorról szóló, történetben, mikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének mondja.

Isten pedig nem a halottaknak, hanem az élőknek az Istene, mert ő benne mindenki él.

Erre néhány írástudó megjegyezte: Mester, jól megfeleltél.

És többé semmit nem mertek kérdezni tőle.

Azután ő kérdezte: Hogyan mondják, hogy Krisztus a Dávid Fia?

Holott maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében: Szólt az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől, [Zsolt 110,1]

míg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul.

Ha Dávid Urának mondja őt, miképpen lehet neki a Fia?

És az egész nép hallatára figyelmeztette a tanítványokat:

Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösökben, és szeretik a piacokon való köszöntéseket, a zsinagógákban az elöl üléseket, a lakomákon a főhelyeket.

Az özvegyek házáat felemésszik, de színből hosszasan imádkoznak; ezek a legsúlyosabb ítélet alá esnek.

Feltekintett és látta, hogy a gazdagok hogyan dobják ajándékaikat a perselybe.

Látott ott egy szegény özvegyasszonyt, aki két fillért dobott, abba.

És szólt: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet adott.

A többiek mind az ő feleslegükből dobtak az adományokhoz, ez pedig a maga szegénységéből egész vagyonát, mindenét, amije csak volt, odaadta.

És mikor némelyek azt mondták a templom felől, hogy az gyönyörű kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van feldíszítve, ezt mondta:

Jönnek napok, amikor mindabból, amit itt láttok, kő kövön nem marad, mert mindent lerombolnak.

Megkérdezték egyszer őt: Mester, mikor lesz meg mindez? És mi lesz az a jel, amely mindezek bekövetkeztét mutatja?

Ő pedig így felelt: Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszenek titeket, mert sokan jönnek majd az én, nevemben, és ezt mondják: Én vagyok! és: Az idő elközelgett! Ne menjetek azért utánuk.

És mikor háborúkról és zendülésekről hallotok, ne rémüljete meg, mert mindezeknek előbb meg kell történniük, de ezzel még nincs itt a vég.

Majd így folytatta: Nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen.

Nagy földrengések lesznek itt is, ott is, és mindenfelé dögvész, éhínség és rettenetes dolgok és félelmes tünemények az égen.

De mindezek előtt még kezüket rátok vetik, és üldöznek titeket. Átadnak a zsinagógáknak, és tömlöcbe vetnek, és királyok és helytartók elé hurcolnak titeket az én nevem miatt. [Mt 10,19-20]

De ez alkalom lesz nektek a bizonyágtételre.

Tökéljétek el azért szívetekben, hogy nem töprengtek előre, miként védekezzetek.

Mert én olyan ékesszólást és bölcsességet adok nektek, amelynek nem tud ellenállani, vagy ellentmondani egyetlen ellenfelet sem.

Elárulnak majd titeket még szüléitek, testvéreitek és a barátok is, sőt sokat meg is ölnek.

Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt azért, mert az én nevemet valljátok.

De fejeteeknek egy hajszála sem vész el.

Állhatatossággal megnyeritek majd az életet.

Mikor majd látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, vegyétek tudomásul, hogy elközelgetett annak pusztulása.

Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe, és akik benn vannak a városban, menjenek ki abból. Akik meg künn vannak a vidéken, ne menjenek vissza.

Mert azok a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjen mindaz, ami meg van írva.

Jaj akkor a terhes és szoptató asszonyoknak! Mert nagy lesz a nyomorúság a földön, és a harag ezen a népen.

És elhullanak fegyver éle által, és foglyul viszik őket minden pogány nép közé és Jeruzsálemet pogányok tapodják majd, míg be nem telik az ő (a pogányok) idejük.

És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban. A földön a népek kétségbeesnek tanácstalanságukban a tengerzúgás és a földindulás miatt.

Az emberek elalélnek a félelemtől, és reszkető varásától annak, ami a föld egész kerekiségére elkövetkezik; még az egek erősségei is megrendülnek,

és akkor meglátják az Ember Fiát, amint eljön a felhőben hatalommal és nagy dicsőséggel.

Amikor pedig mindezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel, emeljétek fel fejetekeket, mert közeledik a ti megváltásotok. [Róm 8,35-36]

Mondott nekik egy példázatot is: Nézzétek a fügefát és a többi fákat is mind.

Mihelyt látjátok, hogy kihajtanak, magatok is tudjátok, hogy már közel van a nyár.

Így ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.

Bizony mondom nektek, hogy e nemzedék nem múlik el, míg mindez meg nem lesz.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. [Mt5,18]

De vigyázzatok magatokra, hogy meg ne nehezdjék a ti szívetek dobzódás, részegség vagy az élet gondjai miatt, és hirtelen ne jöjjön reátok ez a nap.

Mint valami tőr, úgy csap le az mindazokra, akik a föld színén laknak.

Legyetek éberek és szüntelen imádkozzatok, hogy legyen elég erőtök kimenekülni mindezekből a bekövetkező nyomorúságokból és megállhatatok az Ember Fia előtt. [1Thess 5,5-9]

Nappal a templomban tanított. Éjjelre pedig az Olajfák hegyére ment ki.

És kora reggel az egész nép hozzá sietett, hogy hallgassa őt a templomban.

Közel volt már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet húsvétnak neveznek.

És a papi fejedelmek és írástudók gondosan keresték a módját, hogyan öljék meg őt; ugyanis félték a néptől.

De bement a Sátán Iskáriótes Júdásba, aki egy volt a tizenkettő közül.

És ő elment, megbeszélte a papi fejedelmekkel és a templomőrség parancsnokaival, hogyan adja őt a kezükbe.

Azok örültek, és megalkudtak vele, ígérték, hogy pénzt adnak neki,

ő is beleegyezett, és kereste a kedvező alkalmat, hogy őt kezükbe adja a nép háta mögött.

Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amelyen a húsvéti bárányt le kellett ölni.

És Jézus elküldte Pétert és Jánost ezzel a megbízással: Menjétek el, készítsétek el nekünk a húsvéti bárányt, hogy megegyük!

Ők azt kérdezték: Hol akarod, hogy elkészítsük?

És ő azt mondta nekik: Íme mikor beértek a városba, szembejön veletek egy ember egy korsó vízzel, kövessétek őt abba a házba, amelybe bemegy.

És mondjátok a ház gazdájának: Ezt üzeni neked a Mester: Hol van az a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megegyem a húsvéti bárányt?

Ő majd mutat nektek egy nagy (étkezésre) berendezett termet: ott készítsétek el.

És mikor elmentek, úgy találtak mindent, amint mondta nekik; és elkészítették a húsvéti bárányt.

És mikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt.

És így szólt nekik: Nagy kívánsággal kívántam, hogy ezt a húsvéti bárányt veletek együtt elköltsem még szenvedésem előtt,

mert mondom nektek, hogy többé nem eszem azt, míg teljességre nem jut Isten országában.

És vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek ezt és osszátok el magatok között.

Mert mondom nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtőke gyümölcséből, míg el nem jön az Isten országa.

Azután vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és adta nekik ezt mondván: Az én testem ez, mely tiérettetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképpen a poharat is vette, miután vacsoráit, és ezt mondta: E pohár amaz újszövetség az én véremlében, mely tiérettetek kionttatik. [IKor 11,23-25]

De íme annak keze, aki engem elárul, velem van az asztalon.

Az Ember Fia elmegy ugyan, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt.

És kezdték egymástól kérdezgetni, vajon melyik lehet az közülük, aki ezt megteszi?

Versengés is támadt köztük, hogy ki közülük a legnagyobb.

Ő ezt mondta: A pogányok királyai uralkodnak népeiken, és hatalmaskodásukban jótevőknek hívatják magukat.

Ti azonban ne így cselekedjétek. Hanem aki legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint aki legkisebb, és az legyen a vezér, aki szolgál.

Mert melyik nagyobb, az-e, aki az asztalnál ül, vagy aki szolgál? Nemde, aki asztalnál ül? De én itt közöttetek olyan vagyok, mint aki szolgál.

Ti maradtatok meg velem az én kísértésemben:

És én királyságot adok nektek örökségül, amint nekem is adott az én Atyám,

hogy egyetek, igyatok az én asztalomnál, az én országomban, és királyi székekben ülve ítéljétek Izrael tizenkét nemzetségét.

Simon, Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.

De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited; te azért, ha majd megtérsz, erősítsd a te atyádfiait.

Ő pedig így válaszolt neki: Uram, teveled kész vagyok börtönbe vagy halálba menni.

De ő így szólt: Mondom neked Péter, ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem.

Aztán megkérdezte tőlük: Volt-e valamiben hiányotok, mikor elküldtelek titeket erszény, táska és saru nélkül? Azt felelték: Semmiben sem.

Most azonban - folytatta - akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképpen a táskát; és akinek nincs kardja, adja el a felsőruháját és vegyen.

Mondom nektek, még ennek az írásnak is be kell teljesednie rajtam: és a bűnösök közé számláltatott. Ami elrendeltetett felőlem, az mind beteljesedik.

Azok pedig így szóltak: Uram, van itt két kard; csak ennyit mondott rá: elég.

Akkor eltávozott, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment; követték őt a tanítványok is.

És mikor odaértek, így szólt hozzájuk: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.

Majd eltávozott tőlük, mintegy kőhajításnyira és térdre esve így imádkozott:

Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

És angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt.

És halálos gyötrődésben mind buzgóbban imádkozott, és verejtéke, mint megannyi vércsepp, hullott a földre.

Imádkozása végeztével felkelt, tanítványaihoz ment, és aludva találta őket a szomorúság miatt.

Így szólt nekik: Mit alusztok? Keljetek fel, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.

Még beszélt, mikor nagy sokaság jött, élükön Júdással, aki egy a tizenkettő közül, és ő" Jézushoz közeledett és megcsókolta Őt.

Jézus azt mondta: Júdás, csókkal árulod el az Ember Fiát?

A körülötte levők pedig látták, mi következik, és így szóltak neki: Uram, vágjuk őket fegyverrel?

És közülük valaki már odasújtott a főpap szolgájához, és levágta a jobb fülét.

Jézus pedig megszólalt és azt mondta: Hagyjátok abba! És megérintette annak a fülét és meggyógyította.

Majd az ellene kivonult papi fejedelmeknek, a templomőrség vezetőinek és a véneknek így szólt Jézus: Mint valami rablóra, úgy jöttetek rám fegyverekkel és dorongokkal!

Minden nap veletek voltam a templomban, de kezet nem emeltetek reám. Ám ez a ti órátok és a sötétség hatalma.

Azután megragadták őt és elvezették. Elvitték a főpap házába. Péter távolról követte őt.

És mikor tüzet raktak az udvar közepén és körülülték, Péter is leült közéjük.

És a tűz világánál meglátta őt egy szolgálóleány, erősen megnézte, és így szólt: Ez is ővele volt.

O azonban tagadta, és azt mondta: Asszony, nem ismerem őt!

Kevéssel azután más valaki látta meg, és megszólalt: Te is közülük való vagy. Péter pedig erősítette: Ember, nem vagyok!

Körülbelül egy óra múlva ismét más valaki állította: Ez is vele volt, mert ez is galileai.

Péter felkiáltott: Ember, nem tudom, mit beszélsz! Még beszélt, mikor egyszerre megszólalt a kakas.

Ekkor hátrafordult az Úr, rátekintett Péterre, és megemlékezett Péter az Úr szaváról, hogy megmondta neki: Mielőtt ma a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.

Kiment Péter és keservesen sírt.

És azok a férfiak, akik őrizték Jézust, csúfolták és ütlegelték.

Azután betakarták szemét, és kérdezték: Prófétaid meg, ki az, aki megütött téged?

És sok egyéb káromlással illették.

És amint megvirradt, összegyűlt a nép véneinek tanácsa, a papi fejedelmek és írástudók. Őt is az ő főtanácsuk elé vitték.

És ezt mondták: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk. Ő pedig így válaszolt: Ha mondom is nektek, ti nem hiszitek;

és ha kérdezlek is, nem feleltek nekem.

Mostantól fogva azonban ott ül majd az Ember Fia a mindenható Isten jobbjára felől. [Zsolt 110,1]

Mindnyájan kérdezték: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig azt mondta: Ahogy mondjátok, én vagyok.

Azok pedig így szóltak: Mi szükségünk van még tanúkra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából!

Akkor felkerekedett az egész gyülekezet, és elvitték őt Pilátushoz.

És kezdték így vádolni: Úgy találtuk, hogy ez az ember népünket félrevezeti és tiltja, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt mondja, hogy ő Krisztus, a király.

Pilátus erre megkérdezte őt: Te vagy a zsidók királya? És ő azt felelte neki: Te mondd.

De Pilátus azt mondta a papi fejedelmeknek és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.

Azok annál inkább erősködtek: Tanításaival fellázítja az egész zsidó népet, minthogy egész Júdeában tanít, Galileától kezdve Jeruzsálemig.

Pilátus, amikor ezt hallotta, megkérdezte, hogy csakugyan Galileából való-e ez az ember?

És mikor megtudta, hogy Heródes hatósága alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki éppen akkor szintén Jeruzsálemben tartózkodott.

Mikor Heródes meglátta Jézust, igen megörült, mert már régóta szeretne volna látni, mivel sokat hallott felőle, és remélte, hogy valami csodát tesz majd őelőtte.

És hosszasan faggatta, de ő semmit se felelt neki.

Ott állottak a papi fejedelmek és írástudók, ádázul vádolva őt.

Heródes pedig katonáival együtt megvetően bánt vele: Kicsúfolta őt, azután fényes ruhába öltöztette, és visszaküldte Pilátushoz.

Heródes és Pilátus azon a napon jó barátok lettek egymással. Azelőtt ellenségei voltak egymásnak.

Pilátus pedig a papi fejedelmeket, a főembereket és a népet összegyűjtötte és

így szólt hozzájuk: Idehoztátok nekem ezt az embert, mint valami népámítót, s íme, én előtetek vallattam őt, de semmi olyan bűnt nem találtam benne, amivel őt vádoljátok.

De még Heródes sem, ő is visszaküldte hozzám, így tehát, mivel semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett,

megfenyítem őt és elbocsátom.

Ünnepenként pedig szabadon kellett számukra bocsátani egy foglyot.

De az egész sokaság így kiáltozott: Végezz vele! És bocsásd szabadon nekünk Barabbást!

Ezt az embert tömlőbe vetették valami lázadásért és gyilkosságért, ami a városban történt.

Pilátus ismét hozzájuk fordult, mert szabadon akarta bocsátani Jézust.

De azok csak egyre kiáltoztak: Feszítsd meg, feszítsd meg!

Ő pedig harmadszor is mondta nekik: Mi rosszat tett hát? Semmi halált érdemlő bűnt nem találtam benne, ezért megfenyítem őt és elbocsátom.

De azok harsány kiáltásokkal ostromolták és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltásuk győzött.

Pilátus úgy döntött, hogy legyen meg, amit követeltek.

És szabadon bocsátotta nekik azt, aki lázadásért és gyilkosságért volt tömlőbe vetve, s akit kértek; Jézust pedig kiszolgáltatta akaratuknak.

És amint elvezették őt, megragadtak egy Simon nevű cirénei férfit, aki a mezőről jött, és rátették a keresztfát, hogy vigye Jézus után.

Követte őt a nép, és sok asszony is, akik gyászolták és siratták.

Jézus pedig hozzájuk fordult, és azt mondta: Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és magzataitokat sirassátok!

Mert íme jönnek napok, amelyeken ezt mondják: Boldogok a meddők és a méhek, amelyek nem szültek, az emlők, amelyek nem szoptattak.

Akkor majd azt kiáltják a hegyeknek: Szakadjatok reánk! És a halmoknak: Borítsatok el minket!

Mert ha a zöldellő fával ezt mívelik, mi történik majd a szárazzal?

Vittek pedig két gonosztevőt is, hogy vele együtt kivégezzék.

Mikor pedig odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívnak, ott megfeszítették őt és a gonosztevőket, egyiket jobb, másikat bal kéz felől.

Jézus így imádkozott: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Azután sorsot vetettek, hogy megosztózzanak ruháin. [Zsolt 22,19]

És a nép ott állott és nézte. Csúfolták őt a főemberek is: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja.

Fintorokat vágtak a katonák is, odamentek hozzá, ecettel kínálták [Zsolt 69,22]

és ezt mondták neki: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat.

Felírás is volt felette, görög, latin és héber betűkkel: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

A megfeszített gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt: Miféle Krisztus vagy te? (Krisztus vagy-e te?) Szabadítsd meg hát magadat, s minket is!

De a másik megdorgálta őt és ezt mondta: Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!

Mi ugyan méltán, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük, ez azonban semmi rosszat nem cselekedett.

És kérte Jézust: Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz, a te királyságodba.

És így felelt neki Jézus: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.

Mintegy hat óra volt, amikor sötétség borult az egész földre, egészen kilenc óráig.

És elhomályosodott a nap, és a templom kárpitja közepén kettéhasadt.

Ekkor Jézus hangos szóval kiáltva ezt mondta: Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet. E szavak után kiszenvedett. (Zsolt 31,6)

Amikor pedig a százados látta, mi történt, dicsőítette az Istent, és ezt mondta: Bizony, ez az ember igaz volt.

És az egész sokaság, amely kíváncsiságból ment oda, mikor látta, mi történt, mellét verve tért haza.

Távolról ott álltak ismerősei mind és az asszonyok, akik Galileából követték őt, látták mindezeket. (Zsolt 38,12)

Volt egy ember Arimátiából, a zsidók városából, József volt a neve, tanácsstag, derék és igaz férfiú.

- Ő nem volt részes tanácsukban és cselekedetükben - maga is várta Isten országát;

ez a férfiú odament Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

És levette, gyolcsba takarta, egy sziklába vájt sírboltban helyezte el, amelyben még senki sem feküdt. És a sír szájára nagy követ hengerített.

Az a nap ünnepre való előkészület napja volt, és a szombat már megkezdődött.

Az asszonyok meg, akik vele Galileából jöttek, és követői voltak, megnézték a sírboltot, és hogy miként helyezték oda az ő testét.

Majd visszatértek, és illatszereket és drága keneteket készítettek.

A hét első napján jókor reggel a sírhoz mentek, és magukkal vitték az elkészített illatszereket.

A követ azonban a sírről elhengerítve találták.

Amikor beléptek, nem találták az Úr Jézus testét

Míg ezen töprengtek, íme két férfi állt melléjük, ragyogó öltözetben,

s amikor ők megrémülve földre hajtották arcukat, azok így szóltak: Mit keresitek a holtak között az élőt?

Nincsen itt, mert feltámadott. Jusson eszetekbe, mit mondott nektek, mikor még Galileában volt.

Ezt mondta: Kell hogy az Ember Fiát bűnös emberek kezébe adják, megfeszítsék és harmadnap feltámadjon.

És visszaemlékeztek ezekre a szavaira.

Azután visszasiettek a sírtól, és hírül adták mindezt a tizenegynek, s mind a többieknek.

A magdalai Mária és Johanna, és Jakab anyja, Mária, és a velük lévő más asszonyok voltak azok, akik ezeket elmondták az apostoloknak.

De ezek balga beszédnek tartották az egészet, és nem hittek nekik.

Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és behajolva látta, hogy csak a lepedők vannak ott, és elment, magában csodálkozva a történetek felett.

És íme azok közül ketten ugyanaz nap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira fekszik és a neve Emmaus.

És beszélgettek egymással mindazokról a dolgokról, amik történtek.

Beszélgetésük és kérdezősködésük között maga Jézus is odaszegődött hozzájuk és együtt ment velük az úton.

De látásuk megzavarodott, és nem ismerték meg őt.

Ő így szólt hozzájuk: Micsoda beszédek ezek, amelyeket út közben egymással váltotok? Azok szomorú arccal megálltak;

megszólalt az egyik, akinek neve Kleofás, és ezt mondta neki: Csak te vagy az egyedüli idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?

Mi történt? kérdezte. Azok megmondták neki: ami a Názáreti Jézuson esett, aki próféta volt, cselekedetben, s beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt,

és hogy mi módon adták őt a papi fejedelmek és a mi főembereink halálos ítéletre, és feszítették meg őt.

Pedig mi azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt. De már elmúlt harmadnapja, hogy mindezek megtörténtek.

Igaz, hogy néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket. Ezek jókor reggel a sírnál voltak, és mikor nem találták a testét, visszajöttek, és azt mondták, hogy angyalok jelenését látták, akik azt hirdették, hogy ő él.

És azok közül, akik velünk voltak, némelyek elmentek a sírhoz, és úgy találták, amint az asszonyok is mondták. Őt magát azonban nem látták.

Jézus azt mondta nekik: Ó balgatagok és rest szívűek mindazoknak az elhívására, amiket a próféták mondtak!

Vajon nem ezeket kellett-e szenvednie a Krisztusnak, és úgy mennie be az ő dicsőségébe?

És elkezdve Mózesről és minden prófétáról, magyarázta nekik az összes írásokban azt, ami őreá vonatkozik.

Közel voltak már ahhoz a faluhoz, amelybe mentek, és Ő úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De ők unszolták: Maradj velünk, mert már beesteledik, és a nap is lehanyatlott! Bement azért, hogy velük maradjon.

És mikor az asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és adta nekik.

Ekkor megnyílt a szemük és megismerték őt, de Ő eltűnt előlük.

És így szóltak egymáshoz: Vajon nem melegedett-e át bennünk a szív, mikor beszélt nekünk az úton, és mikor magyarázta az írásokat?

Felkerekedtek, s még abban az órában visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat.

Ezek azzal a felkiáltással fogadták őket: Valóban feltámadott az Úr és megjelent Simonnak!

Ekkor ők is elbeszélték, mi történt az úton, és hogyan ismerték meg őt a kenyér megtöréséről.

Amíg ők erről beszéltek, megállt köztük maga Jézus, és így szólt nekik: Békesség nektek!

Ekkor zavarukban és félelmükben azt hitték, hogy valami lelket látnak.

De ő így szólt hozzájuk: Miért ijedtetek meg, és miért támadnak kételkedő gondolatok a szívetekben?

Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy csakugyan én vagyok; tapintsatok meg és lássatok. Mert a léleknek nincs húsa, csontja, de, amint láthatjátok, nekem van.

És amikor ezeket mondta, megmutatta nekik a kezét és a lábát.

Mikor pedig még mindig hitetlenkedtek az öröm miatt, és csak csodálkoztak, így szólt hozzájuk: Van-e itt valami ennivalótok?

Adtak neki egy darab sült halat (és lépesmézet),

Ő elvette és szemük láttára megette.

Majd így szólt hozzájuk: Ezt mondtam én mindig nektek, míg veletek voltam, hogy be kell teljesülniük mindazoknak, amik meg vannak írva felőlem a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán.

Akkor megnyitotta elméjüket, hogy értsék meg az írásokat,

és azt mondta: így van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, és harmadnapon feltámadnia a halottak közül.

És hogy az ő nevében a megtérésnek és bűnbocsátnak evangéliumát kell hirdetni minden nép között, kezdve Jeruzsálemben.

Ti vagytok ezeknek a tanúi.

És íme elküldöm rátok azt, akit az én Atyám ígért nektek; ti pedig maradjatok a városban, míg erőt nem kaptok felülről.

Azután elvezette őket Betániáig, felemelte kezét és megáldotta őket.

Miközben áldotta őket, elvált tőlük, és felment a mennybe.

Azok leborulva imádták őt. Azután visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe.

Állandóan a templomban voltak, és dicsérték az Istent.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő volt kezdetben az Istennél.

Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett.

Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.

És a világosság a sötétségben fénylett, de a sötétség nem fogadta be.

Eljött egy Istentől küldött ember, akinek János volt a neve.

Tanúságtételül jött, hogy a világosságról bizonyosságot tegyen, és mindenki higgynen általa.

Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról.

Eljött már a világba az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert.

A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte őt.

Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be.

De mindazoknak, akik befogadták és hisznek őbenne, megadta azt, hogy Isten gyermekeivé legyenek; akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfi indulatából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lett, és lakozott mi közöttünk - és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét -, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

János bizonyosságot tett róla, és így kiáltott: ő az, akiről mondtam: Utánam jön, de nagyobb, mint én, mert előbb volt nálam.

Az ő teljességéből vettünk mindnyájan, mégpedig kegyelmet kegyelemre.

A törvény Mózes által adatott; a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Az Istent soha senki nem látta; az Egyszülött Fiú Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

És ez János bizonyágtétele, mikor a zsidók papokat és levitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt, ki vagy te ?""

Vallott és nem tagadott, megvallotta: Én nem vagyok a Krisztus.

És megkérdezték tőle: Kicsoda vagy tehát? Illés vagy? És szólt: Nem vagyok. A próféta vagy? Azt felelte: Nem.

Így szóltak azért hozzá: (Valld meg), kicsoda vagy, hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket küldtek. Mit mondasz magadról?

Ő így válaszolt: Kiáltó szó vagyok a pusztában: Egyengessétek az Úr útját, amint megmondta Ésaiás próféta.

És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak.

És megkérdezték őt, és azt mondták neki: Akkor miért keresztelsz, ha nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?

János így felelt nekik: Én vízzel kerestelek; de van már közöttetek, akit ti nem ismertek, _

Ő az; utánam jön, de előttem lett, akinek nem vagyok méltó, hogy a saruja szíját megoldjam.

Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

Másnap látta János, amint Jézus őhöz megy, és így szólt: Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!

Ez az, akiről mondtam: Utánam jön egy férfi, aki feljebb való, mint én, mert nálam előbb lett.

És én nem ismertem őt, de azért jöttem én, aki vízzel keresztelek, hogy nyilvánvalóvá legyen Izraelnek. '

És bizonysgot tett János: Láttam, hogy a Lélek, mint egy galamb, alászállt az égből, és ott maradt rajta.

Én ugyan nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, azt mondta nekem: Akire látod, hogy a Lélek alászáll, és ott marad rajta, ő az, aki majd Szentlélekkel keresztel.

És én láttam, és tanúbizonysgot tettem, hogy Ó az Isten Fia.

Másnap ismét ott állott János és két tanítványa.

És mikor rátekintett az éppen arra járó Jézusra, így szólt: íme az Isten Báránya!

Hallotta ezt a két tanítvány, és követte Jézust.

Ekkor Jézus hátrafordult és látta, hogy őt követik, és így szólt hozzájuk: Mit kerestek? Azok pedig mondták: Rabbi (ami azt jelenti: Mester), hol lakol?

Ő ezt mondta nekik: Jertek és lássátok meg. Elmentek és meglátták, hol lakik; körülbelül tíz óra volt, és nála maradtak azon a napon.

A kettő közül egyik, aki János szavára követte őt, András volt, a Simon Péter testvére.

Először ez találkozott testvérével. Simonnal, és azt mondta neki: Megtaláltuk a Messiást (ami azt jelenti: Krisztust).

És Jézushoz vezette őt. Jézus rátekintett, és azt mondta: Te Simon vagy, Jónának fia; a te neved Kéfás lesz (ami annyi, mint kő).

A következő napon Galileába akart menni Jézus, és találkozott Fülöppel. Megszólította: Kövess engem!

Fülöp Betsaidából, András és Péter városából való volt.

Találkozott Fülöp Nátánaellel, és azt mondta neki: Megtaláltuk azt, aki felől Mózes írt a törvényben és a próféták: A názáreti Jézust, József fiát.

És Nátánael így szólt neki: Názáretből támadhat-e valami jó? Fülöp így válaszolt: Jöjj és lásd meg.

Látta Jézus Nátánaelt feléje tartani. És azt mondta róla: íme igazán olyan izraelita ez, akiben nincsen álnokság.

Kérdezte Nátánael: Honnan ismeresz engem? Jézus így felelt: Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.

Nátánael így válaszolt: Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael királya!

Jézus így felelt neki: Mivel azt mondtam, hogy láttalak a fügefa alatt, hiszel? Ezeknél nagyobbakat látsz majd.

És azt mondta: Bizony, bizony, mondom nektek, meglátjátok majd a megnyílt eget és az Isten angyalait felszállani és leszállani az Ember Fiára.

És harmadnap menyegző volt a galileai Kánában és ott volt Jézus anyja.

Jézus is hivatalos volt a menyegzőre tanítványaival együtt.

Mikor a bor elfogyott, Jézus anyja ezt mondta neki: Nincs boruk.

Jézus így felelt: Asszony, ez nem tartozik ránk. Nem jött még el az én óráim.

Az anyja ezt mondta a szolgálknak: Bármit mond, tegyétek meg.

El volt pedig ott helyezve tisztulás céljából a zsidók számára hat kőveder. Mindenikbe három vagy négy mérő fért. [Mk 7,3]

Szólott nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. Megtöltötték színültig.

Majd ezt mondta nekik: Most mentsetek és vigyétek a násznagynak. Oda is vitték.

A násznagy pedig megízlelte a borrá vált vizet, és nem tudta, honnét van, de a szolgálak, akik a vizet merítették, tudták. Ezért a násznagy szólította a vőlegényt,

és azt mondta neki: Minden ember a jó bort adja fel először, és csak amikor az emberek megittasodtak, akkor a silányabbat. Te a jó bort mostanig tartogattad.

Ez volt Jézus első csodája a galileai Kánában, amellyel kinyilvánította dicsőségét, és hittek benne a tanítványok.

Azután lement Kapernaumba, ő, az anyja, testvérei és tanítványai; és ott maradtak néhány napig.

Közel volt a zsidók húsvétja, és felment Jézus Jeruzsálembe.

Ott találta a templomban letelepedve az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat.

Ekkor kötélből ostort készítve mindnyájukat kiűzte a templomból, az ökrökkel és a juhokkal együtt. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta és asztalaikat felforgatta.

A galambárosoknak ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyámnak házát piaci adás-vevés házává!

Ekkor megemlékeztek tanítványai, hogy meg van írva: A te házad iránt való féltő szeretet megemészt engem. [Zsolt 69,10]

A zsidók ekkor így feleltek neki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy szabad ezeket megcselekedned?

Felelt Jézus és ezt mondta: Bontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.

A zsidók ekkor azt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd?

Ő pedig az ő testének templomáról beszélt.

Amikor aztán halottaiból feltámadt, eszükbe jutott tanítványainak ez a mondás, és hittek az írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

Mikor pedig Jeruzsálemben tartózkodott, a húsvét ünnepén, sokan hittek őbenne, látva az ő csodáit, amelyeket cselekedett.

Maga Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mivel ismerte mindnyájukat,

és nem volt szüksége arra, hogy bárki bizonytságot tegyen az emberről, mert ő maga tudta, mi van az emberben.

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók főembere (a nagytanács tagja).

Ez elment Jézushoz éjjel és azt mondta: Mester, tudjuk, hogy te Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti azokat a jeleket, amelyeket te teszel, csak ha vele van az Isten.

Jézus így felelt neki: Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.

Megkérdezte tőle Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e másodszor az anyja méhébe és megszülethetik-e?

Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.

Ne csodáld, hogy ezt mondtam neked: Szükséges nektek újonnan születnetek.

A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy. Így van mindenki, aki Lélektől született.

Nikodémus azt kérdezte tőle: Mi módon lehetnek ezek?

Jézus így válaszolt: Te Izrael tanítója vagy és nem tudod ezeket?

Bizony, bizony, mondom néked, mi azt hirdetjük, amit tudunk, és arról teszünk bizonytságot, amit láttunk; de a mi bizonytságtételünket ti nem fogadjátok el.

Akkor sem hittetek, amikor földi dolgokról szóltam nektek, mi módon hinnétek, ha a mennyekről szólok nektek?

Senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállott alá: az Ember Fia, aki a mennyből való.

De amint Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Ember Fiának felemeltetnie,

hogy mindenkinek, aki hisz benne, Örök élete legyen.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világba, hogy megítélje a világot, hanem hogy megtartsa a világot.

Aki hisz őbenne, nem ítéltetik meg; aki pedig nem hisz, az már el van ítélve, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig ez: hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert cselekedeteik gonoszak voltak.

Mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei ki ne derüljenek.

De aki az igazságot cselekszi, az a világosságra igyekszik, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, mert azokat Istenben végezte el.

Ezután Jézus elment a tanítványjaival Júdea földére; ott időzött velük és keresztelt.

János pedig szintén keresztelt Énonban, Sálimhoz közel, mert ott sok volt a víz, és az emberek odasereglettek és megkeresztelkedtek.

János még akkor nem volt tömlöcbe vetve.

Egyszer vitatkozás támadt János tanítványai és a zsidók között a megtisztulás felől.

Odamentek Jánoshoz és így szóltak neki: Aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme ő is keresztel, és hozzámegy mindenki.

János így felelt: Az ember magától semmit sem szerezhet meg, csak ha a mennyből adatik neki.

Ti magatok vagytok a tanúim, hogy megmondtam: Én nem vagyok a Krisztus, hanem: Őelőtte küldtettem el.

Akié a menyasszony, az a vőlegény. A vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallgatja őt, örvendezve örül a vőlegény hangjának. Ez az én örömem immár betelt.

Neki növekednie kell, nekem pedig alászállanom.

Aki felülről jött, mindenkinél feljebb való. Aki a földből való, földi az, és földi dolgokat beszél. A mennyből jövő mindenkinél feljebb való,

és arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott, de az ő bizonyágtételét senki sem fogadja el.

Aki az ő bizonyágtételét elfogadja, az megpecsételte, hogy az Isten valóban igaz.

Akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja: mert annak az Isten nem mérték szerint adta a Lelket:

Az Atya szereti a Fiút és az ő kezébe adott mindent.

Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem hisz a Fiúban, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Amint megtudta az Úr, hogy a farizeusok hallomása szerint Jézus már több tanítványt szerez és keresztel meg, mint János,

(bár Jézus maga nem keresztelt, hanem csak a tanítványai),

elhagyta Júdeát és ismét elment Galileába.

Samárián kellett átmennie.

Így érkezett Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédságába, amelyet még Jákob adott volt fiának, Józsefnek.

Ott volt éppen a Jákob forrása. Jézus az utazástól elfáradva azon módon leült a forráshoz. Délidő volt.

Egy samáriai asszony jött vízért. Jézus megszólította: Adj innom!

(Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy ennivalót vásároljanak.)

A samáriai asszony ekkor azt mondta neki: Hogyan kérhetsz tőlem inni zsidó létedre, hiszen én samáriai asszony vagyok? (Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriabeliekkel.)

Jézus így felelt: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki azt mondja neked: adj innom, te kértél volna tőle inni, és ő adott volna neked élő vizet.

Mondja neki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, a kút pedig mély: honnét vennéd tehát az élő vizet?

Vagy talán te nagyobb vagy a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk ezt a kutat adta, és ebből ívott ő maga, fiai is, és jószága is?

Felelt Jézus és ezt mondta neki: Mindenki, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

de ha valaki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjúhozik, mert az a víz örök életre buzgó forrássá lesz benne.

Azt mondta az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjazzam, és ne kelljen idejárnom meríteni.

Jézus azt mondta neki: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!

Az asszony így felelt: Nincs férjem. Jézus így folytatta: Jól mondtad, hogy nincs férjed.

mert Őt férjed volt, és a mostani nem férjed; ezzel igazat mondtál.

Most így szólt az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.

A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.

Jézus ezt mondta neki: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

Előttetek ismeretlen imádatotok tárgya. Előttünk ismeretes, mert az üdvösség a zsidók közül támad.

De eljön az óra, és már el is jött, amikor Isten igaz imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres.

Az Isten Lélek, és akik őt imádják, kell, hogy lélekben és igazságban imádják.

Az asszony így szólt: Tudom, hogy Messiás jön (aki a Krisztus); mikor ő eljön, mindent megjelent nekünk.

Jézus kijelentette: Én vagyok az, aki veled beszélek.

Ekkorra megjöttek a tanítványai is, és csodálkoztak, hogy asszonnal beszél, de azért egyik sem mondta sem azt: Mit kívánsz, vagy miért beszélsz vele?

Otthagya tehát az asszony a vedret, és besietett a városba, és elhíresztelte az embereknek, jertek, lássatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem; vajon nem ez a Krisztus?

Erre kimentek a városból, és odamentek hozzá.

Eközben kérték őt tanítványai: Mester, egyél!

De ő azt mondta nekik: Van nekem ennivalóm, amiről ti nem tudtok.

Tanítványai így szóltak egymáshoz: Vajon hozott valaki neki eledelt?

Jézus megmondta: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, hogy az ő dolgát elvégezzem.

Ti nem azt mondjátok-e: Még négy hónap, és eljön az aratás? Íme megmondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket és lássatok meg, hogy a mezők már megértek az aratásra.

Az arató jutalmat nyer, és az örök életre takarja be a termést, hogy a magvető és arató együtt örüljön.

Mert ebben igaz a közmondás, hogy más a magvető, és más az arató. (Egyik vet, a másik arat.)

Én titeket azért küldöttelek, hogy learassátok, amiért nem ti fáradoztatok; mások fáradoztak, és ti a mások munkájába állottatok be.

Abból a városból sokan hittek benne a samáriabeliek közül annak az asszonynak a beszédéért, aki bizonyágot tett, hogy: Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem.

Odamentek azért hozzá a samáriabeliek, és kérték, hogy maradjon náluk; ott is maradt két napig.

És sokkal többen hittek az Ő maga beszédéért,

Mondták is az asszonyok: Most már nem a te beszédedért hiszünk, mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy ő a világ Megváltója.

Két nap múlva ismét eltávozott onnét Galileába.

Maga Jézus tett bizonyoságot arról, hogy a prófétának nincs becsülete a maga hazájában (ti. Jeruzsálemben).

Mikor azért Galileába érkezett, a galiliabeliek befogadták őt, mivel látták mindazt, amit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen. Mert ők is felmentek az ünnepre.

Ekkor ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi tisztviselő, akinek beteg volt a fia.

Amikor ez meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá, és kérte őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg fiát; mert már haldoklót.

Jézus így szólt: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

A királyi tisztviselő így felelt: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.

Jézus azt mondta neki: Menj, a te fiad él. Hitt az ember a Jézus szavának és elment.

Útközben már eléje jöttek a szolgálói és hozták a hírt, hogy a fiái.

Megtudakolta azért tőlük az órát, amelyben a fia jobban tett, és azok elmondták neki, hogy tegnap délután egy órakor hagyta el őt a láz.

Megértette azért az apa, hogy ez abban az órában történt, amelyben Jézus azt mondta neki: A fiad él. És hitt ő, és egész házanépe.

Ezt ismét második jel gyanánt cselekedte Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

Ezek után volt a zsidóknak valamilyen ünnepe, és Jézus felment Jeruzsálembe.

Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy tó, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van.

Ezekben feküdt a vakoknak, sántáknak, aszkórosoknak nagy sokasága, várva a víz megmozdulását.

Ugyanis időnként az Úr angyala leszállott a tóra, és felkavarta a vizet. Aki aztán a felkavarás után elsőnek lépett bele a vízbe, meggyógyult, bármi volt a betegsége.

Volt ott egy ember, aki harmincnegyzet óta feküdt betegen.

Amint Jézus azt ott feküdni látta, és tudta, hogy már olyan régóta beteg, így szólt hozzá: Akarsz-e meggyógyulni?

Felelt neki a beteg: Uram, nincs senkim, aki bevinne a tóba, mikor a víz felkavarodik. Mire én odaérek, már más lép be előttem.

Így szólott neki Jézus: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!

Erre azonnal meggyógyult az ember; felvette az ágát és járt. Aznap pedig szombat volt.

A zsidók azért azt mondták a meggyógyultnak: Szombat van; nem szabad az ágat hordozni.

Ő így felelt nekik: aki engem meggyógyított, azt mondta nekem: Vedd az ágadat és járj'

Megkérdezték azért tőle, kicsoda az az ember, aki azt mondta neked, vedd az ágadat és járj?

Ám a meggyógyult ember nem tudta, ki az. Jézus ugyanis félrevonult az ott levő nagy tömeg miatt.

Később találkozott vele Jézus a templomban, és így szólt neki: Íme meggyógyultál; többé ne vetkezzél, hogy gonoszabban ne legyen dolgod!

Elment az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította őt.

És emiatt üldözték a zsidók Jézust, és meg akarták ölni, mert azt szombaton cselekedte.

Jézus pedig így felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Emiatt azután a zsidók még inkább igyekeztek, hogy megöljék őt, mivel nemcsak a szombatot szegte meg, hanem Istent is tulajdon Atyjának nevezte, és így módon magát egyenlővé tette az Istennel.

Jézus felelt és azt mondta nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, a Fiú semmit sem tehet magától, csak amit az Atyától lát (cselekedni). Mert amiket az (Atya) cselekszik, ugyanazokat, ugyanúgy cselekszi a Fiú is.

Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit ő maga cselekszik; és ennél nagyobb dolgokat is mutat majd nektek, hogy csodálkozzatok.

Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar,

Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet teljesen a Fiúra bízta,

hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, amint tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldötte.

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van; s nem megy az ítéletre, hanem átmegy a halálból az életre.

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy eljön az óra - már el is jött -, mikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallják, élni fognak.

Mert amint az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.

És hatalmat adott neki az ítélettelre is, mivel ő az Ember Fia.

Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, mikor a sírokban mindnyájan meghallják az ő szavát,

és kijönnek; azok, akik jót tettek, hogy feltámadjanak az életre, azok pedig, akik gonoszt cselekedtek, hogy feltámadjanak az ítéletre.

Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint (Istentől) hallom, úgy ítélek. És az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.

Ha én teszek bizonytságot magamról, az én bizonytságtételelem nem igaz.

Más az, aki bizonytságot tesz rólam, és tudom, hogy az ő bizonytságtétele igaz.

Ti elküldtetek Jánoshoz, és ő bizonytságot tett az igazságról.

De én nem embertől nyerem a bizonytságtételt, hanem ezeket azért mondom, hogy ti üdvözüljtek.

Ő az égő és fénylő szövetnek volt, de ti csak ideig-óráig akartatok örvendezni az ő világosságában.

Nekem nagyobb bizonytságom is van a Jánosénál, mégpedig azok az én cselekedeteim, amelyeket rám bízott az én Atyám, hogy véghezvigyem. Maguk ezek a cselekedetek tesznek bizonytságot arról, hogy engem az Atya küldött.

És maga az Atya is, aki elküldött engem, bizonytságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem arcát nem láttátok,

az ő igéje sincs maradandóan bennetek, mert nem hittetek annak, akit ő elküldött.

Tudakoztátok az írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van a ti örök életetek; pedig ezek rólam tesznek bizonytságot,

és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!

Dicsőséget emberektől nem fogadok el.

Megismertelek titeket, hogy nincs bennetek szeretet Isten iránt.

Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok.

Mi módon tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget? És azt a dicsőséget, amely egyes egyedül az Istentől van, nem keresitek?

Ne gondoljátok, hogy én vádollar majd titeket az Atyánál! Van, aki vádollar titeket: Mózes, akiben ti reménykedtek.

Mert, ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert ő énrólam írt.

Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan fogtok hinni az én beszédemnek?

Ezek után elment Jézus Galilea tengerének, a Tibériásnak túlsó partjára.

És nagy sokaság követte őt, mivel látták a jeleket, amelyeket a betegeken hajtott végre.

Felment egyszer Jézus a hegyre, és leült ott tanítványaival.

Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe.

Mikor Jézus körülnézett, és látta, hogy nagy sokaság jön hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnét vegyünk annyi kenyeret, hogy ezek egyenek?

Ezt azonban csak azért mondta, hogy próbára tegye, mert ő maga már tudta, hogy mit fog cselekedni.

Felelt neki Fülöp: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.

Tanítványai közül az egyik, András, Simon Péter testvére, azt mondta:

Van itt egy gyermek, akinek van Öt árpakenyere és két hala. De mi ez, ilyen sok népnek?

Jézus rendelkezett: Ültessétek le az embereket! Nagy fű volt azon a helyen. Letelepédtek azért a férfiak, szám szerint mintegy ötezerén.

Ekkor Jézus vette a kenyeret, hálát adott, és adta a tanítványoknak; a tanítványok pedig az ott ülőknek: hasonlóképpen a halakból is adott, ki amennyit akart.

Mikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.

Összeszedték tehát, és megtöltötték tizenkét kosarat az Öt árpakenyér maradékával, amit az étkezők otthagytak.

Az emberek pedig látván a jelt, amelyet cselekedett, azt mondták: Valóban ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világra.

De Jézus, amint észrevette, hogy erőszakkal királlyá akarják őt tenni, ismét visszavonult a hegyre egymagában.

Mikor beesteledett, tanítványai lementek a tengerhez,

és hajóra szállva elindultak a tenger túlsó partjára, Kapernaumba. Immár besötétedett, és Jézus még mindig nem ment hozzájuk.

A tenger nagy szél fúvása miatt háborgott.

Mikor huszonöt vagy harmincfutamnyira beveztek, meglátták Jézust, amint a tengeren járt és közeledett a hajóhoz. Megrémültek.

Ő pedig ezt kiáltotta: Én vagyok, ne féljete!

Ekkor be akarták őt venni a hajóba, de a hajó azonnal éppen ott ért szárazföldet, ahová menni akartak.

Másnap a tenger túlsó partján álló sokaság észrevette, hogy nem volt ott más hajó, csak egy, és hogy Jézus nem szállott tanítványaival a hajóba, hanem csak a tanítványok maguk hajóztak el.

De jöttek más hajók is Tibériásból, annak a helynek közeléből, ahol a kenyeret ették, miután hálát adott az Úr.

Mikor tehát látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak ők is a hajókba és elmentek Kapernaumba, megkeresni Jézust.

Amikor megtalálták őt a tengeren túl, ezt mondták neki: Mester, mikor jöttél ide?

Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom nektek, nem azért kerestek engem, mivel jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.

Ne veszendő eledelért munkálkodjatok, hanem azért az örökkévaló eledelért, amelyet az Ember Fia ad majd nektek, s amelyet az Atya pecsételt el, az Isten.

Így szóltak azért neki; Mit tegyünk, hogy az Isten által kívánt ezt a munkát elvégezzük?

Jézus így felelt nekik: Az az Isten által kívánt munka, hogy higgyetek abban, akit ő küldött

De azok így folytatták: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk, és higgyünk neked? Mit cselekszel?

A mi atyáink a mannát ették a pusztában, amint meg van írva: Mennyből való kenyeret adott nekik enni. [Zsolt 78,24]

Jézus akkor ezt mondta: Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.

Mert az az Isten igazi kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak.

Kérték azért őt: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!

Jézus pedig azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere; aki hozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, nem szomjúhozik meg soha.

De megmondom nektek, hogy, noha láttatok engem, mégsem hisztek.

Minden lélek, akit nekem ad az Atya, énhozzám jön, és én azt semmiképpen ki nem vetem,

mert nem azért szállottam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.

Annak akarata pedig, aki elküldött engem az, hogy mindabból, amit nekem adott, semmit el ne vesztsek, hanem feltámasszam az utolsó napon.

Mert ez az én Atyám akarata, hogy örök élete legyen mindenkinek, aki látja a Fiút, és hisz őbenne, és én támasz-szám fel az utolsó napon.

Zúgolódtak azért a zsidók őellene, hogy azt mondta: Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott alá,

és így szóltak: Nem ez-e Jézus, a József fia, akinek ismerjük atyját és anyját? Mi módon mondja hát ez, hogy a mennyből szállottam alá?

Jézus így felelt: Ne zúgolódjatok egymás között!

Senki sem jöhet énhozzám, csak ha az Atya vonja, aki elküldött engem, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesztek. Mindenki, aki az Atyáról hallott és tanult, énhozzám jön.

Nem úgy, mintha az Atyát valaki látta volna; csak az látta az Atyát, aki Istentől jött.

Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete[^]van.

Én vagyok az életnek kenyere.

Atyáitok a mannat ették a pusztában és meghaltak.

De itt van az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, hogy az ember egyék belőle, és meg ne haljon.

Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá: Ha valaki eszik ebből a kenyérből, él örökké. És az a kenyér, amelyet én adok: az én testem, amelyet odaadok majd a világ életéért.

Tusakodtak azért a zsidók egymás között: Mi módon adhatja ez nekünk az ő testét eledelül?

Jézus így szólt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, ha nem eszitek az Ember Fia testét, és nem isszátok az ő vérét, nincsen élet tibennetek.

Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital.

Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énben-nem marad, és én Őbenne.

Amint az élő Atya elküldött engem, és én élek az Atya által, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam.

Ez ama kenyér, amely a mennyből szállott alá, s nem az, amelyet a ti atyáitok ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.

Ezeket mondta, amikor tanított a kapernaumi zsinagógában.

Sokan azért az ő tanítványai közül, akik mindezt hallották, így szóltak: Kemény beszéd ez, ki hallgathatja ezt?

Mivel pedig Jézus tudta önmagában, hogy emiatt zúgolódnak a tanítványai, így szólt: Ti ezen megütköztök?

Hátha meglátjátok az Ember Fiát felmenni oda, ahol előbb volt.

A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket én mondtam nektek, lélek és élet.

De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek. Mert Jézus eleitől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt.

Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, csak ha az én Atyám adta meg ezt.

E beszéd miatt sok tanítványa visszahúzódott tőle, és nem jártak többé vele.

Jézus azért így szólt a tizenkettőnek: vajon ti is el akartok-e menni?

Simon Péter felelt neki: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Jézus így felelt nekik: Nem én választottalak-e titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög.

Ezen pedig Júdás Iskariótest, Simon fiát értette, mert ez szándékozott őt elárulni, jóllehet egy volt a tizenkettő közül.

Ezek után Jézus Galileában járt-kelt. Nem akart Júdeában járni, mert a zsidók életére törtek.

Közel volt a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

Testvérei tehát így szóltak neki: Eredj és menj el Júdeába, hadd lássák a tanítványaid is a te tetteidet.

Mert senki sem cselekszik semmit titokban, aki azt akarja, hogy nyilvánosan elismerjék. Ha ilyen nagy munkára vállalkoztál, tedd ismertté magadat a világ előtt.

Mert a testvérei sem hittek benne.

Jézus azért így szólt nekik: Az én alkalmas időm még nincs itt; nektek az idő mindig alkalmas.

Titeket nem gyűlölködt a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy cselekedetei gonoszak.

Ti menjetek fel az ünnepre; én még nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én alkalmas időm még nem érkezett el.

Ezeket mondta nekik, és Galileában maradt.

Amikor azonban testvérei felmentek az ünnepre, akkor ő is felment, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

A zsidók azért keresték őt az ünnepen, és kérdezték: Hol van ő?

És sokat suttogtak felőle a sokaságban. Egyesek azt mondták, hogy jó ember, mások viszont azt állították: Nem az, hanem ámítja a népet.

Mindamellettsenki sem beszélt róla nyíltan a zsidóktól való félelem miatt.

Már az ünnep fele elmúlt, mikor Jézus felment a templomba és tanított.

Csodálkoztak a zsidók, és azt mondták: hogyan ért ez az íráshoz, holott nem tanulta?

Jézus azért így felelt nekik: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem.

Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, azonnal megismeri, hogy ez a tanítás vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok.

Aki magától szól, az a maga dicsőségét keresi; aki ellenben küldőjének dicsőségét keresi, igazmondó és hamisság nélkül való.

Nem Mózes adta-e nektek a törvényt? És mégsem teljesíti közületek senki a törvényt. Miért akartok engem megölni?

A nép így válaszolt: Ördög van benned. Ki akar téged megölni?

És Jézus így felelt neki: Egy dolgot cselekedtem, és mindnyájan csodálkoztok rajta.

Mózes adta nektek a körülmetélést, (nem mintha Mózesből való lett volna, hanem az atyáktól) és szombaton körülmetéletek az embert.

Ha szombat napon körülmetéletek az embert, hogy Mózes törvénye meg ne csorbuljon, énám azért haragusztok, hogy az egész embert meggyógyítottam szombaton?

Ne látszat után ítéljete, hanem igazságos ítéletet mondjatek!

A jeruzsálemiek közül azért némelyek így szóltak: Nem az-e az, akit meg akarnak ölni?

Íme milyen nyíltan beszél, és senki sem bántja. Talán bizony valóban felismerték-e a főemberek, hogy ez a Krisztus?

De erről tudjuk, honnan való; mikor pedig eljön a Krisztus, őrá senki sem tudja, honnan való.

Ekkor Jézus a templomban kiáltó szóval így tanított: Engem ismertek, azt is tudjátok, honnan való vagyok; de én nem magamtól jöttem, az igaz küldött engem, akit ti nem ismertek.

Én azonban ismerem őt, mert tőle való vagyok, és ő küldött engem.

El akarták tehát fogni őt, de senki sem emelt reá kezét, mert még nem jött el az ő órája.

A sokaság közül pedig sokan hittek benne, és azt mondták: Mikor eljön a Krisztus, maga sem tesz majd több csodát, mint amennyit ez tett.

Meghallották a farizeusok, hogy a sokaság ezeket suttogja felőle, és szolgálakat küldtek a papi fejedelmek és farizeusok, hogy fogják el őt.

Jézus így szólt: Egy kevés ideig még veletek vagyok, de azután majd elmegyek ahhoz, aki elküldött engem.

Kerestek majd, de nem találtok; és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.

Ekkor a zsidók így szóltak maguk között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk őt? Vajon a görögök közé szóródott zsidókhöz akar-e menni, és a görögöket tanítani?

Mit értett azon, amikor ezt mondta: Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek?

Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállott Jézus, és kiáltó szóval mondta: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék!

Aki hisz énbenem, amint az írás mondja, élő víznek folyamai áradnak ki annak belsejéből.

Ezt pedig a Leiekről mondta, akit majd vesznek a benne hívők; akkor még nem jött el a Lélek, mert Jézus még nem dicsőített meg.

Amikor hallották a beszédet, a sokaságból némelyek ezt mondták: Valóban a próféta ez.

Mások azt mondták: A Krisztus ez. Megint mások így szóltak: Csak nem Galileából jön el a Krisztus?

Hiszen az írás mondta, hogy Dávid magvából és Betlehem városából, a Dávid lakóhelyéből jön el a Krisztus.

Szakadás támadt azért miatta a sokaságban.

Némelyek közülük szerették volna már elfogni őt, de senki sem vetette rá a kezét.

Visszajöttek azért a szolgák a papi fejedelmekhez és farizeusokhoz, s azok így fogadták őket: Miért nem hoztátok el őt?

Feleltek a szolgák: Soha ember így még nem szólt, mint ahogy ez az ember szól.

A farizeusok erre azt felelték nekik: Vajon titeket is elhítték?

Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?

Csak ez az átkozott csőcselék, amely nem ismeri a törvényt!

Nikodémus azonban, aki egyszer régebben elment hozzá, s aki közülük való volt, felszólalt:

Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatja, és meg nem tudja, mit cselekedett?

És azok így feleltek neki: Vajon te is galileai vagy? Tudakozódjál utána, és győződjél meg róla, hogy Galileából nem támadt próféta.

És mindnyájan hazamentek.

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére.

Jókor reggel azonban ismét bejött a templomba, és az egész nép odament hozzá; és ő leülve tanította őket.

Az írástudók és farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen értek, odaállították a középre,

s így szóltak: Mester, ezt az asszonyt tetten érték, amikor házasságtörést követett el.

Mózes a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?

Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolva az ujjával írt a földre.

De mikor tovább faggatták, felegyenesedve azt mondta: Aki közületek nem bűnös, az vessen rá először követ.

És ismét lehajolva írt a földre.

Azok pedig annak hallatára egymás után mind eltávoztak, a vénektől kezdve el az utolsókig, úgyhogy egyedül Jézus maradt ott és az asszony, a középén állva.

Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt: Asszony, hol vannak a te vádolóid? Senki sem kárhoztat téged?

Ő pedig azt mondta: Senki, Uram. Mire Jézus így szólt: Én sem kárhoztatlak; eredj el és többé ne vetkezzél.

Ismét beszélt hozzájuk Jézus: Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

A farizeusok erre azt mondták neki: Te magadról teszel bizonytságot; a te bizonytságtételeid nem igaz.

És Jézus azt felelte nekik: Ha magam teszek is bizonytságot magamról, az én bizonytságtételeim igaz, mert tudom, honnan jöttem, és hová megyek; ti pedig nem tudjátok, honnan jövök és hová megyek.

Ti test szerint ítéltétek; én nem ítélek senkit.

De ha ítélek is, az én ítéletem igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem együtt ítélek az Atyával, aki küldött engem.

A ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember bizonytságtétele igaz.

Én vagyok az egyik, aki bizonytságot teszek magamról, és bizonytságot teszek rólam az Atya, aki elküldött engem.

Kérdegették tőle: Hol van a te Atyád? Felelt Jézus: Ti sem engemet nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.

Ezeket a beszédeket mondta Jézus a kincstartóhelyen, mikor a templomban tanított, és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Ismét azt mondta azért nekik Jézus: Én elmegyek, és ti majd kerestek engem. És meg fogtok halni bűneitekben. Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.

Mondták magukban a zsidók: Vajon megöli magát, hogy azt mondja, ahová én megyek, oda ti nem jöhettek?

És ő azt mondta: Ti alulról valók vagytok, én pedig felülről való vagyok; ti ebből a világból valók vagytok, én nem ebből a világból való vagyok.

Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok az, aki vagyok (a Messiás ti.), meghaltok bűneitekben.

Erre azt mondták neki: Kicsoda vagy te? És Jézus így felelt: Egyáltalán miért is beszélek még veletek?

Pedig sok mondani és ítélni valóm van felőletek, de igaz az, aki elküldött engem, és én azokat hirdetem a világnak, amiket tőle hallottam.

Nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nekik.

Így szólt azért nekik Jézus: Mikor majd felemeltétek az Ember Fiát, akkor megtudjátok, hogy én vagyok, és hogy én semmit sem cselekszem magamtól, hanem úgy beszélek, amint az Atya tanított engem. '

És aki elküldött engem, velem van. Nem hagyott engem egyedül, mert én mindenkor azt cselekszem, ami neki kedves.

Mikor ezeket mondta, sokan hittek benne.

Jézus azt mondta a benne hívó zsidóknak: Ha megmaradtok az én beszédemben, valóban az én tanítványaim vagytok;

és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. [Róm 6,18]

Így feleltek neki: Ábrahám magva vagyunk, és sohasem szolgáltunk senkinek. Hogyan mondod te, hogy szabadokká lesztek?

Felelt Jézus: Bizony, bizony, mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, rabszolgája a bűnnek.

A szolga pedig nem marad örökre a házban; a fiú ott marad örökre.

Ha tehát a Fiú szabadít meg titeket, akkor lesztek valósággal szabadok.

Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye bennetek.

Én azt hirdetem, amit az én Atyámnál láttam, ti is azt cselekszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok.

Azok feleltek, és azt mondták neki: A mi atyánk Ábrahám. Jézus azonban így szólt: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit cselekednétek.

Ámde ti most meg akartok engem ölni, azt az embert, aki az igazságot szóltam nektek úgy, ahogy Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte (volna).

Ti a ti atyátok cselekedeteit cselekszitek. Azt mondták neki: Mi nem paráznaságból születtünk, egy Atyánk van: az Isten.

Jézus ezt mondta nekik: Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől jöttem ki, és tőle vagyok itt; nem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.

Miért nem értitek az én beszédeimet? Azért, mert nem bírjátok befogadni az én ígéretet.

Ti az ördögatyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Az kezdettől fogva gyilkos volt, és semmi köze nem volt az igazsághoz, mert nincs benne semmi igazság. Amikor hazugságot mond, akkor beszél a magáéból; mert hazug ő, és a hazugságnak atyja.

De mivel én az igazságot mondom, nem hisztek nekem;

közületek kicsoda bizonyíthat reám bűnt? Ha pedig igazságot szólok, miért nem hisztek nekem?

Aki az Istentől van, megfogadja az Isten beszédét. Ti azért nem fogadjátok be, mert nem vagytok Istentől.

A zsidók így feleltek neki: Nincs-e igazunk, mikor azt mondjuk, hogy te samaritánus vagy, és ördög lakik benned?

Így válaszolt Jézus: Nincs bennem ördög, hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem.

Pedig én nem keresem a magam dicsőségét; van, aki helyettem is) keresi és megítéli (nekem).

Bizony, bizony, mondom nektek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha.

Így szóltak neki a zsidók: Most már világos előttünk, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem ízeleli meg a halált soha?

Vajon te nagyobb vagy a mi atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mivé teszed te magadat?

Felelt Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi; az én Atyám az, aki dicsőít engem, ti pedig azt mondjátok róla, ő a mi Istenünk;

és nem ismertétek meg őt, de én ismerem. És ha azt mondanám, hogy nem ismerem, éppen olyan hazug lennék, mint ti. De ismerem őt, és az ő beszédét megtartom.

Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy majd meglátja az én napomat; látta is, és örvendezett.

Ekkor a zsidók azt mondták neki: Még nem vagy ötven esztendősen sem, és láttad Ábrahámot?

Jézus így szólt: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mielőtt Ábrahám született, én vagyok.

Köveket ragadtak azért, hogy reádobják. Jézus azonban elrejtőzött, és kiment a templomból.

És elmenőben még látott egy születése óta vak embert.

És megkérdezték a tanítványai: Mester, ki vetkezett: ez az ember, vagy a szülei, hogy vakon született?

Jézus felelt: Sem ez nem vetkezett, sem a szülei, hanem azért született vakon, hogy nyilvánvalóvá legyen benne az Isten cselekedete.

Nekünk annak dolgait kell cselekednünk - míg nappal van -, aki elküldött engem. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.

Míg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.

Ahogy ezeket mondta, a földre köpött, nyálából sarat csinált, és a sarat rákente a vak ember szemére.

És ezt mondta neki: Eredj, mosakodjál meg a Siloám tavában (ami azt jelenti, „Küldött”). El is ment, és megmosakodott, és mikor megjött, látott.

A szomszédok azért, és akik azelőtt ismerték, hogy koldus volt, így szóltak: Nem ez-é az az ember, aki itt szokott ülni és koldulni?

Némelyek azt mondták, ez az, mások pedig nem, csak hasonlít hozzá. Ő pedig azt mondta: Én vagyok az.

Megkérdezték tőle: Mi módon nyílt meg hát a szemed?

Ő így felelt: Az az ember, akit Jézusnak neveznek, sarat csinált, szememre kente, és azt mondta: Menj el a Siloám tavához és mosakodjál meg; én tehát elmentem, megmosakodtam, és megjött a szemem világa.

Kérdezték tőle: Hol van az az ember? A vak így felelt: Nem tudom.

Erre elvitték őt, az imént még vakot, a farizeusokhoz.

Szombat volt ugyanis aznap, mikor Jézus a sarat csinálta, és meggyógyította a szemét.

Újra kérdezték őt a farizeusok, mi módon jött meg a látása. Ő pedig azt felelte: Sarat csinált a szememre és én megmosakodtam, és most látok.

Egyik-másik farizeus megjegyezte: Nem Istentől való ez az ember, mert a szombatot nem tartja meg. Mások meg azt mondták: Hogyan tudna bűnös ember ilyen csodát tenni? És meghasonlás támadt köztük.

Újra szóltak a vaknak: te mit mondasz őfelőle, hogy megnyitotta a szemed? Azt, hogy próféta, felelte.

Nem hittek azért a zsidók magának a meggyógyított vaknak sem, hogy vak volt, és megjött a látása, míg elő nem hívták szüleit,

és megkérdezték tőlük: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Hogy van az, hogy most lát?

Feleltek neki az ő szülei: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született;

de hogy most mi módon lát, azt nem tudjuk. Azt sem tudjuk, ki nyitotta meg a szemét. Őt kérdezzétek meg; nagykorú. Beszéljen ő magáról.

Azért mondták ezt a szülei, mivel féltek a zsidóktól; a zsidók ugyanis már megegyeztek, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell vetni a gyülekezetből.

Ezért mondták az ő szülei: Megvan a kora már, őt kérdezzétek meg.

Ekkor másodszor is szólították azt az embert, aki vak volt, és ezt mondták neki: Adj dicsőséget az Istennek. Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös;

de az így felelt: Hogy bűnös-e, nem tudom; egyet tudok, hogy vak voltam, és most látok.

Ekkor újra szóltak neki: Mit tett veled, hogyan nyitotta meg a szemedet?

Ő így felelt: Már megmondtam nektek és ti nem hallgattatok rá. Miért akarjátok újra hallani? Talán tanítványai akartok lenni ti is?

Azok szidalmazták őt, és azt mondták: te vagy az ő tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk.

Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten; erről pedig azt sem tudjuk, hogy honnét való.

Felelt az az ember és azt mondta nekik: Éppen az a csodálatos ebben, hogy ti nem tudjátok, honnét való, pedig az én szememet megnyitotta.

Tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, csak azt, aki istenfélő, és az Ő akaratát cselekszi.

Öröktől fogva nem hallott az ember olyat, hogy valaki megnyitotta volna vakon születettnek a szemét.

Ha ez nem volna Istentől való, semmit sem cselekedhetett volna.

A felelet ez volt: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kivetették őt a gyülekezetből.

Meghallotta Jézus, hogy kivetették őt a gyülekezetből, és mikor találkozott vele, ezt mondta: Hiszel-e az Ember Fiában?

Az így felelt: Ki az Uram, hogy higgyek benne?

Jézus azt mondta neki: Láttad már őt; ő az, aki veled beszél.

Az pedig vallást tett: Hiszek Uram, és leborult előtte.

Akkor Jézus így szólt: ítélettétellel jöttem erre a világra, hogy a vakok lássanak, és a látók vakokká legyenek.

És meghallotta ezt néhány farizeus, akik vele voltak, és azt mondták neki: Talán csak nem vagyunk mi is vakok?

Felelt nekik Jézus: Bár azok volnátok, akkor nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok: Látunk - azért megmarad a ti bűnötök.

Bizony, bizony mondom nektek: aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló.

Aki azonban az ajtón megy be, az a juhok pásztora.

Ennek az ajtónálló ajtót nyit, és a juhok hallgatnak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket.

És amikor mind kieresztette a juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját.

Idegent azonban nem követnek, hanem elfutnak, mert nem ismerik az idegen hangját.

Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit akart vele mondani.

Újra szólt azért nekik Jézus: Bizony, bizony, mondom nektek, én vagyok a juhok ajtaja.

Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók; de nem is hallgattak rájuk a juhok.

Én vagyok az ajtó: Ha valaki rajtam át megy be, üdvözülni; bemegy és kijön, és legelőt talál.

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.

Én vagyok a jó pásztor: A jó pásztor életét adja a juhokért.

Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja, hogy jön a farkas, otthagyja a juhokat és elfut. És a farkas elragadozza és szétszórja a juhokat.

A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.

Én vagyok a jó pásztor; én ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim,

amint ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért.

Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell, és hallgatnak majd az én hangomra; és lesz egy nyáj és egy pásztor.

Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy ismét felvegyem azt.

Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam, hogy letegyem, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem. Ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól.

Újra meg hasonlítás támadt a zsidók között e beszédek miatt.

Sokan azt mondták közülük: Gonosz lélek van benne és megháborodott; mit hallgattok rá?

Mások azt mondták, ezek nem ördögösnek a beszédei; vajon a gonosz lélek megnyithatja-e a vakok szemét?

Akkor ülték Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepét. Tél volt.

És Jézus a templomban, a Salamon csarnokában járt-kelt.

Körülvették azért a zsidók, és így szóltak neki: Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.

Jézus így felelt nekik: Megmondtam nektek, de ti nem hiszitek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tesznek bizonyosságot rólam.

De ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.

Az én juhaim hallgatnak az én szavamra, és én ismerem őket, és ők követnek engem.

Én örökéletet adok nekik, és soha el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.

Az én Atyám, aki őket nekem adta, nagyobb mindenkinél, és senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből;

én pedig, és az Atya egy vagyunk.

Ismét köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék.

Jézus megkérdezte tőlük: Sok jó cselekedetet mutattam nektek az Atyától; vajon azok közül melyik miatt köveztek meg engem?

Feleltek neki a zsidók: Azért, ami jót tettél, nem kövezünk meg téged, hanem a káromlásért, hogy te, ember létedre, Istenné teszed magad.

Felelt nekik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? [Zsolt 82,6]

Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten szólt - és az írást nem lehet semmibe venni -,

akkor ti arról, akit az Atya megszentelt és elküldött a világra, azt mondjátok: káromlást szólsz - mivel azt mondtam: Az Isten Fia vagyok?!

Ha nem cselekszem az én Atyám cselekedeteit, ne higgyetek nekem;

ha azonban cselekszem, mégha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek, hogy megtudjátok és elismerjétek, hogy az Atya énbennem van, és én az Atyában vagyok.

Ismét meg akarták őt fogni, de ő átment közöttük.

És újra odament a Jordánon túl, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ottmaradt.

És sokan mentek hozzá és mondták: János ugyan nem tett semmi csodát, de mindaz, amit Jézusról mondott, igaz volt.

És sokan hittek ott őbenne.

Volt pedig egy Lázár nevű beteg, Betániából, Máriaanak és testvérének, Mártának a falujából.

Az a Mária volt ez, aki megkenste az Urat drága kenettel és hajával törölte meg a lábát; ennek testvére, Lázár volt a beteg. [1-8]

Elküldték azért a nőtestvérek hozzá ezzel az üzenettel: Uram, akit szeretsz, beteg.

Mikor Jézus ezt hallotta, így szólt: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Isten Fia.

Jézus szerette Mártát és az ő nőtestvérét és Lázárt.

Mikor azért meghallotta, hogy beteg, még két napig maradt azon a helyen, ahol volt.

De azután azt mondta tanítványainak: Menjünk el megint Júdeába.

A tanítványok azt mondták: Mester, most akartak a zsidók téged megkövezni, és újra odamégy?

Jézus így felelt: Vajon nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a napfényt.

De ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs (akkor) neki világossága.

Ezeket mondta, s azután így szólt: Lázár, a mi barátunk elaludt; de elmegyek, hogy felébresszem.

Így szóltak a tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul.

Pedig Jézus Lázár haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy a szó szerinti álomról beszél.

Akkor azért nyíltan megmondta nekik Jézus: Lázár meghalt.

És örülök, hogy nem voltam ott, tiérettetek, hogy majd higgyetek. De menjünk el hozzá!

Tamás, akit Ikernek mondanak, így szólt tanítvány-társaihoz: menjünk el mi is, hogy vele haljunk meg.

Mikor azért Jézus odaért, úgy találta, hogy az már négy napja a sírban fekszik.

Betánia közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamnyira,

és a zsidók közül sokan mentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük halála miatt.

Amint Márta hallotta, hogy Jézus jön, elébe sietett; Mária pedig otthon ült.

Márta ekkor így szólt Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

De azt az egyet most is tudom, hogy amit csak kérsz Istentől, megadja néked.

Jézus így szólt: Feltámad a te testvéred.

Márta így felelt: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.

Azt mondta Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is, él;

és minden élő, aki hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?

Szóltott neki Márta: Hiszem Uram; és hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki eljövendő e világra.

Miután ezt mondta, elment (Márta) és titkon szólította a testvérét, Máriát: A Mester itt van, és hív téged.

Ahogy ezt Mária hallotta, tüstént felkelt és elébe sietett.

Jézus még nem érkezett be a faluba, még ott volt, ahol Márta találkozott vele.

A zsidók, akik otthon vigasztalagatták Máriát, látva, hogy hamar felkelt és kisietett, utánamentek, azt gondolván: a sírhoz megy, hogy ott sírjon.

Mária tehát, amint ódáén, ahol Jézus volt, meglátva őt, leborult a lába elé és így szólt: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Jézus azért, amint látta, hogy sír és sírnak a vele jött zsidók is, felindult lelkében, és igen megrendülve ezt mondta: Hová helyeztéték őt? Mondták: Uram, jer és lásd meg.

Sírt Jézus.

Így szóltak azért a zsidók: Íme, mennyire szerette őt!

Némelyek pedig azt mondták: Aki a vak szemét megnyitotta, nem tehette-e volna meg, hogy ez meg ne haljon?

Jézus még mindig mélyen megindulva odament a sírhoz, az pedig egy sziklaüreg volt, és kő feküdt rajta.

Azt mondta Jézus: Vegyétek el a követ. A halott nőtestvére, Márta figyelmeztette: Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.

Jézus így szólt: Nem megmondtam-e neked, hogyha hiszel, meglátod majd az Isten dicsőségét?

Elvették azért a követ onnan, Jézus pedig felemelte szemét az égre és így szólt: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

Én jól tudtam, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küld tél engem.

És ezeket mondva, hangosan kiáltott: Lázár, jöjj ki!

És kijött a halott, kezén lábán pólyákkal megkötözve, arcát kendő takarta. Szólt nekik Jézus: Oldozzátok fel, hadd menjen el.

Sokan ama zsidók közül, akik Máriához mentek, és látták, hogy mit cselekedett, hívőkké lettek.

De némelyek közülük a farizeusokhoz mentek, és elbeszéltek nekik, amit Jézus cselekedett.

Összegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a tanácsot, és így szóltak: Mit tegyünk? Mert ez az ember sok csodát művel.

Ha így hagyjuk őt, mindenki hinni fog benne, és eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet,

Ám egyikük, Kajafás, aki abban az esztendőben főpap volt, azt mondta nekik: Ti semmit sem tudtok; és azt sem veszitek fontolóra: Jobb nektek, hogyha egy ember hal meg a népért, és nem az egész nép vész el.

Ezt pedig nem magától mondta, hanem mivel abban az esztendőben főpap volt, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért;

de nemcsak a népért, hanem azért is, hogy összegyűjtse Isten szétszórt gyermekeit.

Attól a naptól fogva már csak azon tanakodtak, hogy miképpen Öljék meg őt.

Ezért Jézus nem járt nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan vidékre, a sivatag szélén levő Efraim nevű városba, és ott tartózkodott tanítványaival.

Közel volt a zsidók húsvétja. Már sokan mentek fel vidékről Jeruzsálembe, még húsvét előtt, hogy megtisztuljanak.

Keresték azért Jézust, és így szóltak egymás között a templomban állva: Mit gondoltok, ugye nem jön fel az ünnepre?

A papi fejedelmek pedig, és a farizeusok, parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, hogy elfoghassák.

Jézus hat nappal húsvét előtt Betániába ment, ahol Lázár lakott, akit a halálból feltámasztott.

Vacsorát is készítettek ott neki, és Márta szolgált fel; Lázár is azok között volt, akik vele együtt telepedtek asztalhoz.

Ekkor Mária elővett egy font igazi nárdusból való drága kenetet, megkenete Jézus lábait, és megtörölte hajával. És a ház megtelt a kenet illatával.

Azt mondja egyik tanítványa, Iskariótes Júdás, aki később elárulta:

Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem adták a szegényeknek?

Ezt pedig nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem, mivel tolvaj volt, s az erszény nála állott, és amit abba raktak, elemelte.

Jézus azonban így szólt: Hagyd Őt; az én temetésem idejére tartogatta ezt.

Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek.

A zsidók közül nagy sokaság értesült arról, hogy ő ott van, és eljöttek nemcsak Jézusért, hanem azért is, hogy Lázárt is lássák, akit feltámasztott a halálból.

A papi fejedelmek pedig arról tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék,

mivel a zsidók közül sokan miatta mentek oda és hittek Jézusban.

Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre jött, hallva, hogy Jézus Jeruzsálembe érkezik,

pálmaágakat vett, kiment eléje, és így kiáltott: Hozsanna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében, Izrael királya! [Zsolt 118, 25-26]

Talált pedig Jézus egy szamarat, és arra ült fel, amint meg van írva:

Ne félj, Sionnak leánya; Íme jön a te Királyod, szamárcsikón ülve.

Ezeket a tanítványai eleinte nem értették, de mikor Jézus megdicsőült, akkor visszaemlékeztek, hogy azt cselekedtek vele, ami meg volt írva felőle.

Bizonyágot tett róla az a sokaság is, amely ott állott mellette, mikor kihívta Lázárt a sírból, és feltámasztotta a halálból.

Éppen azért ment eléje a sokaság, mert hallotta, hogy ezt a csodát tette.

A farizeusok pedig így szóltak egymás között: Látjátok, hogy semmire sem mentek, íme utána megy az egész világ.

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen.

Ezek odamentek a galileai Betsaidából való Fülöphöz, és kérték őt: Uram, Jézust akarjuk látni.

Fülöp elment és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak.

Jézus pedig így felelt nekik: Eljött az idő, hogy megdicsőíttessék (megdicsőüljön) az Ember Fia.

Bizony, bizony, mondom nektek, ha a földre esett búzaszem el nem hal, csak egymaga marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem.

Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét ezen a világon, örök életre menti meg azt.

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

Most az én lelkem nyughatatlan; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem attól az órától? De hiszen éppen azért jutottam erre az órára (hogy ezt mondjam):

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Ekkor hang hallatszott az égből: Meg is dicsőítettem és ismét megdicsőítem.

Az ott álló sokaság hallván ezt, azt mondta, hogy mennydörgőit; mások azt állították, hogy angyal szólt neki.

Jézus felelt és azt mondta: Nem én érettem lett ez az égi hang, hanem ti érettetek.

Most van a világ megítéltetése; most vetik ki e világ fejedelmét.

És én, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzók mindeneket.

Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal kell meghalnia.

A sokaság pedig így felelt neki: Mi úgy tudjuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad. Hogyan mondod te, hogy az Ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az Ember Fia? [Zsolt 89,30. 37]

Jézus ezt mondta nekik: Még egy kevés ideig veletek van a világosság, járjatok a világosságban, amíg az veletek van, hogy a sötétség meg ne lepjen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Amíg a világosság veletek van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. E szavak után Jézus elment és elrejtőzködött előlük.

Jóllehet annyi csodát művelt szemük előtt, mégsem hittek benne,

hogy beteljesedjék Ésaiás próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak, és az Úrnak karja kinek jelentetett meg?

Nem tudtak hinni, amint azt Ésaiás ismét megmondta:

Megvakította szemüket és megkeményítette szívüket, hogy szemükkel ne lássanak, és szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és én meg ne gyógyíthassam őket.

Ezeket mondta Ésaiás, mert látta az ő (Jézus) dicsőségét és prófétáit felőle.

Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek benne; de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy ki ne zárják őket a gyülekezetből.

Mert jobban szerették az emberektől nyert dicsőséget, mint az Istentől nyert dicsőséget.

Jézus pedig hangosan kiáltva hirdette: Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.

És aki engem lát, azt látja, aki elküldött engem.

Én világossággul jöttem e világra, hogy senki se maradjon sötétségben, aki énbennem hisz.

Ha valaki hallja az én beszédemet, de nem tartja meg, nem én ítélem el azt, mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem, hogy megtartsam a világot.

Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédemet, van annak, aki elítélje: az ige, amelyet hirdettem, az ítéli el őt az utolsó napon.

Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki elküldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek.

És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket tehát én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondta nekem.

A húsvét ünnepe előtt Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, és átmegy e világból az Atyához. Szerette az övéit e világban. Mindvégig szerette őket.

Vacsora közben, mikor az ördög már belesugallta Iskariótes Júdásnak, Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,

annak a tudatában, hogy az Atya mindent az ő kezébe adott, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy:

felkelt a vacsorától, levetette a felső ruháját, és kendővel körülkötötte magát.

Azután vizet töltött a mosdótálba, és elkezdte mosni a tanítványok lábát, és megtörölni a derekára kötött kendővel.

Amikor aztán Simon Péterhez ért, az így szólt: Uram, te mosod meg az én lábamat?

Jézus azt felelte neki: Amit én cselekszem, azt te most nem érted, de később majd megérted.

Szólt neki Péter: Az én lábamat meg nem mosod soha! Jézus így felelt neki: Ha meg nem moslak téged, nem vagy az én részestársam (nincs közöd hozzám).

Így szólt Simon Péter: Uram, ne csak a lábamat, hanem (mosd meg) a kezemet és a fejemet is!

Jézus azt mondta neki: Aki megfürdött, annak nincs szüksége másra, csak hogy a lábát mossa meg, különben egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondta: Nem vagytok mindnyájan tiszták.

Mikor aztán lábukat megmosta és felsőruháját felöltötte, ismét letelepedett, és így szólt hozzájuk: Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek?

Ti engem így hívtok: Mester! és Uram! és jól mondjátok, mert az vagyok.

Azért, ha én, az Úr, és a Mester, megmostam a ti lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.

Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjétek.

Bizony, bizony, mondom nektek, a szolga nem nagyobb az ő uránál, sem a követ nem nagyobb az ő küldőjénél.

Ha ezt tudjátok, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.

Nem mindnyájatokról szólok; én tudom, kiket választottam ki; de kell, hogy beteljesedjék az írás: Aki az én kenyéremet eszi, az emelte fel a sarkát ellenem. [Zsolt 41,10]

Már most megmondom nektek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok (a Küldött).

Bizony, bizony, mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja, aki engem küldött.

Mikor ezeket mondta Jézus, lelkében megrendült, és biznyságot tett, ezt mondván: Bizony, bizony mondom nektek, hogy közületek egy elárul engem.

Zavarodottan néztek egymásra a tanítványok, vajon kiről beszél?

Egyik tanítványa pedig, akit Jézus szeretett, Jézus kebelénél pihent.

Intett hát neki Simon Péter, és kérdezte: Mondd, ki az, akiről beszél?

Az pedig Jézus kebele felé hátrahajolva megkérdezte: Uram, ki az?

Jézus felelt: Az, akinek a falatot bemártom és odaadom. És bemártva a falatot, adta Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának.

És a falat vételekor bement abba a Sétán. Jézus azért azt mondta neki: Tedd meg hamar, amit tenni akarsz.

De az ott ülők közül senki sem értette, hogy ezt miért mondta.

Némelyek ugyanis azt gondolták, hogy mivel az erszény Júdásnál volt, azt mondta neki Jézus: Vedd meg, amire az ünnepek alatt szükségünk van, - vagy hogy a szegényeknek adjon valamit.

Az pedig, mihelyt a falatot elvette, tüstént kiment. Éjszaka volt.

Mikor azért ő elment, így szólt Jézus: Most dicsőíttetik meg az Ember Fia, és Isten is benne.

Ha pedig az Isten megdicsőült őbenne, Isten is megdicsőíti majd őt (az Ember Fiát) önmagában, sőt mindjárt meg is teszi ezt.

Gyermekeim, egy kevés ideig veletek vagyok, kerestek majd engem, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom, ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.

Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.

Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.

Simon Péter megkérdezte: Uram, hová mész? Felelt Jézus: Ahová én megyek, oda te most nem követhetsz engem; később azonban követni fogsz.

Péter azt mondta neki: Uram, miért nem követhetlek most? Hiszen az életemet adom érted.

Jézus így felelt: Az életedet adod értem? Bizony, bizony, mondom neked, mire megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem.

Ne remegjen a szívetek; higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek: Elmegyek, hogy helyet készítssek számotokra?

És ha majd elmegyek, és helyet készítek számotokra, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

És ahová megyek, tudjátok az utat.

Tamás így szólt: Uram, nem tudjuk, hová mész, hogyan tudhatnók az utat?

Jézus azt mondta: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak én általam.

Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is. De mostantól fogva ismeritek már őt, és láttátok őt.

Fülöp így szólt: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk!

Jézus így felelt: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát. Hogyan mondod azért: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom; és az Atya énbennem lakik, s úgy cselekszi az ő cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem.

Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is azoknál; mert én az Atyához megyek,

és akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy megdicsőüljön az Atya a Fiúban.

Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.

És én kérem az Atyát és más Segítőt ad majd nektek, hogy veletek maradjon mindörökké:

az Igazságnak a Lelkét. Őt a világ nem tudja befogadni, mert nem látja, és nem ismeri őt; de ti ismeritek, mert nálatok marad, és bennetek lesz.

Nem hagyok titeket árvakul; eljövök hozzátok.

Még egy kevés idő, és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem, mert én élek, és ti is élni fogtok.

Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem, és én tibennetek.

Aki ismeri és megtartja az én parancsolataimat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám; én is szeretni fogom azt, és kijelentem magam neki.

Megszólalt Júdás - nem az Iskáriótes - Uram, mi az oka annak, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, és nem a világnak?

És Jézus így felelt neki: Ha valaki szeret engem, az én beszédemet megtartja, és az én Atyám szeretni fogja őt, és hozzá megyünk (mindnyájan) és együtt lakunk nála.

Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet, pedig az a beszéd, amelyet hallotok tőlem, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.

Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam.

A Segítő pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazt, amit mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek, nem úgy adom, amint a világ adja. Ne remegjen a ti szívetek és ne féljen.

Hallottátok, hogy én azt mondtam: Elmegyek, és ismét eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az én Atyáim nagyobb énnálam.

És ezt most mondtam meg nektek, mielőtt meglenne, hogy amikor majd meglesz, higgyetek.

Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; de énefelettem nincsen semmi hatalma,

de hogy megtudja a világ, hogy én szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem: Keljetek fel, menjünk innen.

Én vagyok az igazi szőlőtő és az én Atyám a szőlőműves.

Minden szőlővesszőt, amely bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet hirdettem nektek.

Maradjatok énbennem és én tibennetek. Amint a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, csak ha a szőlőtőkén marad, úgy ti sem, csak ha énbennem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt; mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Ha valaki nem marad bennem, kivetetik, mint a (lemetszett) szőlővessző és megszárad; ezeket összegyűjtik és tűzre vetik és megégnek.

Ha bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz nektek.

Abban dicsőítetik meg az én Atyám, ha ti sok gyümölcsöt teremtek, és az én tanítványaim leszek.

Amint engem szeret az Atya, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

Akkor maradtok meg az én szeretetemben, ha az én parancsolataimat megtartjátok; amint én is megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradtam az ő szeretetében.

Ezeket mondtam nektek, hogy az én örömem bennetek megmaradjon, és a ti örömetek teljes legyen.

Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.

Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.

Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek.

Nem mondalak többé titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura, hanem barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit az Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek.

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kérte az Atyától, az én nevemben, megadja nektek.

Ez az én parancsom nektek: Egymást szeressétek!

Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.

Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami bennetek az övé; de mivel nem vagytok a világból, hanem én választottalak ki (benneteket) magamnak e világból, azért gyűlöl a világ.

Emlékezzetek meg arról a beszédről, amelyet mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartják, a titeket is megtartják majd. [16]

De mindezt miattam cselekszik veletek, mivel nem ismerik azt, aki küldött engem.

Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük, de most nincs mentségük bűneikre.

Aki gyűlöl engem, gyűlöl az én Atyámat is.

Ha nem cselekedtem volna közöttük olyan cselekedeteket, amilyeneket senki más, nem volna bűnük; de most mindent láttak, mégis gyűlöltek engem is, az én Atyámat is.

De be kell teljesednie annak a mondásnak, amely megíratott az ő törvényükben: Ok nélkül gyűlöltek engem. [Zsolt 35,19; 69,5]

Amikor majd eljön a Segítő, akit én küldök nektek az Atyától, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd rólam bizonyosságot.

De ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.

Ezeket beszéltem nektek, hogy megóvjalak titeket a (hitbeli) elbukástól.

A gyülekezetekből majd kirekesztenek, sőt jön idő, amikor azt hiszi valaki, hogy istentiszteletet teljesít azzal, hogy titeket megöl.

És ezeket azért cselekszik, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.

Ezeket azért beszéltem nektek, hogy mikor eljön mindezeknek az ideje, emlékezzetek arra, hogy én előre megmondtam nektek. De kezdettől fogva nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.

Most azonban elmegyek ahhoz, aki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy, hanem inkább a szomorúság töltötte el a szíveteket, mivel ezeket beszéltem nektek.

De én az igazságot mondom nektek: Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha én nem megyek el, nem jön el hozzátok a Segítő, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.

És ha eljön, a világ elé tárja, mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet.

A bűn az, hogy nem hisznek bennem:

az igazság az, hogy én az Atyához megyek és ti többé nem láttok engem;

s az ítélet az, hogy a világ fejedelme elnyerte ítéletét.

Még sok mondanivalóm volna hozzátok, de most nem hordozhatjátok el.

Ám mikor eljön Ő, az Igazság Lelke, majd elvezérel titeket minden igazságra, mert nem magától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és a bekövetkezendőket jelenti ki nektek.

Ő engemet dicsóít majd, mert az enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek.

Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és azt jelenti ki nektek.

Egy kevés idő, és nem láttok engem. És ismét egy kevés idő, és megláttok engem, mert az Atyához megyek.

Ekkor a tanítványai közül némelyek így szóltak egymásnak: Mi az, amit nekünk mond: egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét: egy kevés idő, és megint megláttok engem; (és mi az) hogy elmegyek az én Atyámhoz?

Tűnődtek egymás között tehát: Mi az a kevés idő, amiről beszél? Nem tudjuk, mit mond.

Megértette Jézus, hogy őt akarják megkérdezni, és így szólt nekik: Arról tudakozódtok egymás között, amit mondtam: Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megint láttok engem?

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy sírtok és jajgattok majd, a világ pedig örül; szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul.

Az asszony, mikor szül, kínlódik, mert eljött az ő órája; de mikor megszüli a gyermeket, nem emlékezik többé a gyötöremre az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Ti is azért most szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és senki sem veszi el tőletek a ti örömeidet.

És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek majd az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Mostanáig semmit sem kértek az én nevemben. Kérjétek, és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.

Ezeket példázatokban mondtam nektek; de eljön az idő, amikor nem példázatokban beszélek majd, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.

Ha azon a napon az én nevemben kértek majd, nem mondom nektek, hogy én kérem az Atyát értetek;

mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem.

Kijöttem az Atyától, és eljöttem a világba; ismét elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához.

Így szóltak a tanítványai; íme most nyíltan beszélsz, és semmi példázatot nem mondasz:

most tudjuk, hogy te mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen; ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél ki.

Felelt nekik Jézus: Most hiszitek?

Íme eljön az óra, és már eljött, hogy ti eloszoljatok, ki-kí a maga otthonába, és engem egyedül hagytok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Ezeket azért mondtam nektek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz; de bízzatok; én legyőztem a világot.

Ezeket mondta Jézus, és felemelte szemét az égre, és így szólt: Atyám, elérkezett az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is dicsőítsen téged.

Hatalmat adott neki minden emberen, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adott.

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél: a Jézus Krisztust.

Én dicsőítettelek téged a földön; elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.

És most dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál, azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt már, mielőtt a világot megteremtetted volna.

Kinyilatkoztattam a te nevedet az embereknek, akiket e világból nekem adott. Tied voltak, és nekem adtad őket; és a te beszédedet megtartották.

Most tudták meg, hogy mindaz, amit nekem adott, tetőled van;

mert a beszédeket, amelyeket nekem adott, átadtam őnekik, és ők befogadták, és valóban megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.

Én őérettük könyörgök, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adott, mert a tied.

És az enyémekek mind a tied, és a tied az enyémekek, és én megdicsőülök őbennük.

És én nem vagyok többé e világban, de ők e világban vannak, én pedig hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, melyet nekem adott, hogy egyek legyenek, mint mi!

Amíg velük voltam, én megtartottam őket a te neved által, amelyet nekem adott. És megőriztem őket, hogy senki sem vezett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy az írás beteljesüljön.

Most pedig hozzád megyek; de ezeket még elmondom a világon, hogy az én örömöm teljes legyen őbennük.

Én a te igédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivel nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból való vagyok.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból vagyok.

Szenteld meg őket a te igazságoddal; a te igéd az igazság.

Amint te küldtél engem a világba, úgy küldtem én is őket a világba.

És én érettük odaszentelem magamat, hogy ők is valósággal szentek legyenek.

De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem;

hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, úgy legyenek ők is egyek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

Én átadtam nekik azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, amint mi egy vagyunk:

én őbennük, és te énbennem; hogy tökéletesen egygyé legyenek. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldöttéi engem, és éppen úgy szeretted őket, amiként engem szeretted.

Atyám, azt akarom, hogy akiket nékem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, hadd lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem a világ teremtése előtt.

Igazságos Atyám! A világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ezek is megismerték, hogy te küldtél engem.

És én megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük legyek.

Ezeket mondta Jézus, utána kiment tanítványaival együtt a Kedron patakon túlra; itt volt egy kert, s oda bement ő és a tanítványai.

De ismerte azt a helyet Júdás is, az áruló, mivel Jézus és a tanítványai gyakorta összegyűltek ott.

Júdás tehát maga mellé véve a katonai csapatot, meg a papi fejedelmektől és farizeusoktól a szolgákat, odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

Jézus pedig, tudva, mi vár reá, eléjük ment, és megkérdezte: Kit kerestek?

Így feleltek: A názáreti Jézust. Jézus azt mondta nekik: Én vagyok. Ott állt velük Júdás is, az áruló.

Mikor pedig azt mondta nekik: Én vagyok, hátrahőköltek és a földre zuhantak.

Ismét megkérdezte azért tőlük: Kit kerestek? Mondták: A názáreti Jézust.

Jézus felelt: Mondtam, én vagyok. Azért ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el.

Így teljesült be az az íge, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, senkit sem vesztettem el.
[12]

Ekkor Simon Péter, akinél kard volt, kirántotta azt, és a főpap szolgájára sújtott, és levágta annak jobb fülét. A szolgát Málkusnak hívták.

Jézus rászólt Péterre: Tedd hüvelyébe kardodat! Nem kell-e kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nekem?

Az ezredes a csapat élén, és a zsidó templomőrség elfogták Jézust és megkötözték.

Először Annáshoz vitték, mert ez ipa volt Kajafásnak, aki abban az esztendőben a főpap volt.

Ez a Kajafás adta azt a tanácsot a zsidóknak: jobb, ha egy ember hal meg a népért.

Simon Péter pedig, és e^{gy} másik tanítvány, követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak és bement Jézussal együtt a főpap udvarába.

Péter pedig megállít az ajtón kívül. A másik tanítvány, a főpap ismerőse, kiment és szólt az ajtóőrző leánynak, és bevitte Pétert.

Akkor az ajtóőrző leány így szólt Péterhez: Nem vagy te is ennek az embernek tanítványai közül való? (Nem vagy-e te is ennek[^]az embernek tanítványa?) Ő azt felelte, nem vagyok.

A rabszolgák és a templomőrök ott állottak, szítva a paraszat, mivel hűvös volt, és melegedtek. Péter is ott állt velük együtt és melegedett.

A főpap vallatta Jézust tanítványai és tanítása felől.

Jézus így felelt: Én nyilvánosan beszéltem az egész világnak; mindenkor a zsinagógában és a templomban tanítottam, a zsidók rendes gyülekező helyén, és titkon semmit sem mondtam.

Mit kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, hogy mit beszéltem nekik. Hiszen ők tudják, hogy mit mondtam.

Mikor ezeket mondta, az egyik ott álló szolga arcul ütötte Jézust és rászólt: így felelsz te a főpapnak?

Jézus így felelt: Ha helytelenül szóltam, mutasd ki, mi a helytelen; ha pedig jól, akkor miért ütsz engem?

Elküldte őt Annás megkötözve Kajafához, a főpaphoz.

Simon Péter még mindig ott állt és melegedett. Megszólították: Nem az ő tanítványai közül való vagy te is? Ő tagadta, és ezt mondta: Nem vagyok.

De a főpap egyik szolgája, rokona annak, akinek Péter levágta a fülét, azt kérdezte: Nem téged láttalak-e ővele együtt a kertben?

Ekkor Péter ismét megtagadta, és a kakas azonnal megszólalt.

Azután Jézust Kajafástól a várba vitték. Kora reggel volt, és ők nem mentek be a várba, hogy tisztátalanokká ne legyenek, és megehessék a húsvéti bárányt.

Pilátus ment hát ki hozzájuk, és kérdezte: Micsoda vádat emeltek ez ellen az ember ellen?

Ők így feleltek: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna a kezédbe.

Erre Pilátus így válaszolt- Vigyétek el akkor őt ti, és ítéljétek el a ti törvényetek szerint. A zsidók azonban azt mondták erre: nekünk senkit sem szabad megölnünk.

Így teljesedett be a Jézus szava, amelyet akkor mondott, amikor jelezte, milyen halállal kell meghalnia.

Ismét bement Pilátus a várba, szólította Jézust, és ezt mondta neki: Te vagy a zsidók királya?

Jézus így felelt: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták ezt neked rólam?

Pilátus így felelt: Hát zsidó vagyok én? A te néped és a papi fejedelmek adtak téged a kezembe. Mit tettél?

Felelt Jézus: Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból való volna az én országom, a szolgálaim harcolnának, hogy ne jussak a zsidók kezére. Ámde az én országom nem innen való.

Pilátus ismét kérdezte: Mégis király vagy-e hát? Jézus felelt: Ahogy mondod, király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.

Pilátus ennyit mondott Micsoda az igazság? Ezt mondván újra kiment a zsidókhoz és megmondotta nekik: én nem találok benne semmi bűnt.

De mivel szokás nálatok, hogy elbocsássak egyet nektek a húsvét ünnepén; akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?

Nagy kiáltozással mondtak: Ne ezt, hanem Barabbást! Ez a Barabbás pedig rabló volt.

Akkor tehát Pilátus elővezettette Jézust és megkorbácsoltatta.

És a katonák tövisből koronát fontak, a fejére tették, és bíborruhát adtak reá.

Majd odajárulva hozzá ezt mondogatták: Üdvözlégy, zsidók királya! és arcul verték őt.

Majd ismét kiment Pilátus, és ezt mondta nekik: íme én kihozom őt elétek, hogy megtudjátok, én semmi bűnt nem találok benne.

Kijött azért Jézus, töviskoronásan, bíbor ruhában. Pilátus így szólt: Íme, az ember!

Amikor azért látták őt a papi fejedelmek és a szolgálak, így kiáltottak: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Azt mondta nekik Pilátus: Vigyétek el ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok benne bűnt.

Így feleltek neki a zsidók: Nekünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát.

Mikor Pilátus ezt hallotta, még inkább megrémült.

Majd ismét bement a várba és így szólt Jézushoz: Honnét való vagy? Jézus azonban nem felelt neki.

Pilátus azt kérdezte: Nekem nem felelsz? Hát nem tudod: Nekem van hatalmam arra, hogy akár szabadon bocsássalak, akár megfeszítselek?

Jézus így felelt: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked. Nagyobb a bűne azért annak, aki a te kezébe adott engem.

Ettől fogva Pilátus (még inkább) azon volt, hogy szabadon bocsássa őt; de a zsidók így kiáltottak: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy barátja a császárnak. Mindenki, aki királlyá teszi magát, ellensége a császárnak.

Mikor Pilátus hallotta ezt a beszédet, elővezettette Jézust, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kőpadolatnak, héberül pedig Gabbatának hívnak.

A húsvét előkészületi napja volt, és mintegy hat óra. Így szólt a zsidóknak: Íme, a ti királyotok!

Ám azok így kiáltoztak: Vidd el, vidd el, feszítsd meg! Pilátus így szólt: A ti királyotokat feszítsem meg? A papi fejedelmek így feleltek: Nekünk nincs királyunk, csak császáruk!

Akkor végre is kezükbe adta őt, hogy megfeszítsék. Azok pedig átvették Jézust.

És maga vitte keresztjét kimenet az úgynevezett Koponya-helyre, amelyet héberül Golgotának hívnak.

És ott megfeszítették őt, és vele együtt a másik kettőt, egyiket jobbról, másikat balról, középen pedig Jézust.

Pilátus feliratot is írt, és rátette a keresztfára. Ez volt a felirat: NÁZÁRETI JÉZUS A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Sokan olvasták ezt a feliratot a zsidók közül, mivel közel volt a városhoz az a hely, ahol Jézust megfeszítették, és héberül, latinul és görögül volt írva.

Azt mondták azért Pilátusnak a zsidók papi fejedelmei, ne írd; „A Zsidók Királya”, hanem ahogy ő mondta: Én a Zsidók Királya Vagyok.

Felelt Pilátus: Amit írtam, megírtam.

Amikor a katonák megfeszítették Jézust, fogták az ő ruháit, és négy részre osztották, mindegyik katonának egy-egy részt, de külön vették a köntösét. A köntös pedig varratlan volt, felülről végig egybe szőve.

Így szóltak azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk rá sorsot, kié legyen; így teljesedett be az írás: Ruháimon megosztottak maguk között és köntösömre sorsot vetettek. Ez tették a katonák. [Zsolt 22,19]

Jézus keresztfája mellett ott állott az anyja, s anyjának nőtestvére; Mária, a Kleofás felesége és a magdalai Mária.

Mikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és a tanítvány, akit szeretett, ezt mondta az anyjának: Asszony, íme, ez a te fiad!

Szólt a tanítványnak is: Íme, ez a te anyád! Ettől fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.

Ezután Jézus, tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, így szólt: Szomjúhozom. [Zsolt 22,16]

Volt ott egy ecettel teli edény, abba az ecetbe szivacsot mártottak, azt izsópszárra tűzték és a szájához emelték.

Amint Jézus elvette az ecetet, így szólt: Elvégeztetett! Aztán lehajtotta fejét, és kilehelte lelkét.

Péntek volt, és hogy a testek ne maradjanak szombaton a keresztfán (mert az a szombat nagy ünnep volt) a zsidók arra kérték Pilátust, hogy törjék el (a megfeszítettek) combcsontjait és vegyék le őket.

Elmentek azért a katonák, és eltörték az elsőnek lábszárait, majd a másikat is, akit vele együtt feszítettek meg.

De amint Jézushoz értek, látták, hogy ő már halott. Az ő lábszárait nem törték el,

hanem az egyik katona dárdával beleszúrt az oldalába, és nyomban vér és víz jött ki abból.

És aki látta, bizonysgot tett, és igaz az ő tanúbizonyága; azért mondja ezt az igazságot, hogy ti higgyetek.

Mert mindez azért történt, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne töressék. [Zsolt 34,21]

Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, akit átszögeztek.

Ezek után pedig arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt, de a zsidóktól való félelme miatt csak titokban: kérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte. Elment hát, és levette Jézus testét.

Eljött Nikodémus is - aki éjszaka ment először Jézushoz - mirhából és áloéból készített kenetet hozott, mintegy száz fontot.

Vették a Jézus testét, az illatszerekkel meghintett lepedőbe takarták, úgy, amint a zsidóknál szokás temetni.

Azon a helyen, ahol őt megfeszítették, volt egy kert, a kertben egy új sír, amelyben még senkit sem temettek.

Mivel a sír közel volt, a zsidók péntekje miatt abba helyezték Jézust.

A hét első napján pedig jókor reggel, mikor még alig szürkült, odament a sírhoz a magdalai Mária és látta, hogy a követ elvették a sírról.

Elfutott azért, és Simon Péterhez ment, és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették.

Elindult azért Péter és a másik tanítvány, és siettek a sírhoz.

Együtt futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és előbb ért a sírhoz.

Amikor lehajolt, látta, hogy ott vannak a lepedők. De nem ment be.

Nyomban utána megérkezett Simon Péter is, és bement a sírba; és látta, hogy a lepedők ott vannak,

de az a kendő, amely a fején volt, nincs együtt a lepedőkkel, hanem egy külön helyen van összegöngyölítve.

Azután bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz, és látott és hitt.

Mert addig még nem értették az írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül.

A tanítványok ismét hazamentek.

Mária pedig kívül állott a sírnál zokogva. Zokogása közben behajolt a sírba,

és látta, hogy ott, ahol Jézus teste feküdt, két angyal ül fehér ruhában, egyik fejtől, másik lábtól.

Azok így szóltak neki: Asszony, miért sírsz? Ő azt mondta: Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették.

És mikor ezeket mondta, hátrafordult és látta, hogy Jézus ott áll, de nem tudta, hogy Jézus az.

Jézus megszólította: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő pedig azt gondolta, hogy a kertésszel beszél, és ezt mondta: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg, hová tetted, és én elhozom.

Jézus megszólította: Mária! Az megfordulva azt mondta neki héberül: Rabbóni! Ami azt jelenti: Mester.

Jézus azt mondta: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához; hanem menj el az én atyámfiaihoz, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. [Zsolt 22,23; Zsid12,11-12]

Elment a magdalai Mária és megjelentette a tanítványoknak: Láttam az Urat, s azt is, hogy ezeket mondta neki.

Aznap estefelé a hét első napján, ahol összegyűltek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, bár az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, és megállít a középben és így szólt nekik: Békesség nektek!

És ezt mondva megmutatta nekik kezeit és oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok mikor látták az Urat.

Békesség nektek! Ismételte meg Jézus. Amint engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.

És ezt mondván rájuk lehelt, és így szólt: Vegyetek Szentlelket!

Akinek bűneit megbocsátjátok, azok bűnbocsánatot nyernek; akikéit megtartjátok, azoknak megmarad.

Tamás pedig, a tizenkettő közül egyik, akit Ikernek neveznek, nem volt velük, mikor eljött Jézus.

Mikor hát azt mondta neki a többi tanítvány: Láttuk az Urat, ő azt felelte: Ha nem látom az ő kezein a szögek nyomát, és nem tapintom ujjaimmal a szögek helyét, és kezemet nem teszem az ő oldalába, semmiképpen sem hiszem el.

És nyolc nap múlva ismét bent voltak tanítványai, Tamás is velük. Bár az ajtó zárva volt, bement Jézus, megállott a középben, és így szólt: Békesség nektek!

Azután azt mondta Tamásnak: Tedd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, és nyújtsd ki a kezedet és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Tamás így felelt: Én Uram, és én Istenem!

Jézus így szólt: Mivel láttál engem, hívővé lettél? Boldogok, akik nem látnak, és mégis hívőkké válnak.

Sok más jelt is cselekedett Jézus a tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben.

Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy e hitben életetek legyen az Ő neve által.

Ezek után ismét megjelenik Jézus a tanítványoknak a Tibériás tavánál, mégpedig így:

Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek neveztek, és Nátánáel, a galileai Kánából, és Zebedeus fiai valamint még más két tanítvány.

Simon Péter így szólt: Elmegyek halászni. Azok azt mondták: Mi is elmegyünk veled. El is mentek, és hajóra szálltak. És azon az éjszakán semmit sem fogtak.

Mikor pedig már hajnalodott, megállt Jézus a parton. A tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus az.

Jézus azt mondta nekik: Fiaim, van-e valami ennivalótok? Felelték: Nincs.

Akkor így szólt hozzájuk: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalánál és találtok. Ott vetették ki tehát, de kivonni már nem bírták a tömérdek hal miatt.

Így szólt az a tanítvány, akit Jézus szeretett, Péternek: Az Úr az! Simon Péter, mikor hallotta, hogy az Úr az, magára vette a ruháját - mert mezítelen volt -, és belevetette magát a tengerbe.

A többi tanítvány pedig a hajón ment - mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire - és vonták a hálót a halakkal.

Mikor pedig a partra értek, látták, hogy parázs van ott, és azon hal, és (mellette) kenyér.

Jézus így szólt: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.

Beszállt Simon Péter és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal és bár ilyen sok volt, nem szakadozott a háló.

Jézus hívta őket: Jertek, egyetek! A tanítványok közül pedig senki sem merte őt megkérdezni: Ki vagy te? Mert tudták, hogy az Úr az.

Odament azért Jézus, vette a kenyeret és adta nekik, hasonlóképpen a halat is.

Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak a halálból való feltámadása után.

Mikor aztán ettek, így szólt Jézus Simon Péternek: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? Azt felelte neki: Igen Uram. te tudod, hogy szeretlek téged. Ő azt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat.

Másodszor is kérdezte: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő így válaszolt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Erre azt mondta neki: Őrizd az én juhaimat.

Harmadszor is megkérdezte: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is ezt kérdezi tőle, hogy szeretsz-e engem, és így felelt neki: Uram, te mindent tudsz: te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat.

Bizony, bizony, mondom neked, mikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és odamentél, ahová akartál; ám mikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és odavisz, ahová nem akarod.

Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti majd az Istent. Ezután azt mondta neki: Kövess engem!

Péter pedig megfordult és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki azon a vacsorán, az ő keblén pihenve megkérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged?

Ezt a tanítványt látva Péter így szólt Jézusnak: Uram, hát ezzel mi lesz?

Azt mondja neki Jézus: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg én eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!

Elterjedt azért ez a mondás az atyafiak között, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig Jézus nem mondta, hogy nem hal meg, hanem: Ha azt akarom, hogy ez megmaradjon, amíg én eljövök, mit tartozik reád?

Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tett ezekről, és mindezt megírta, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.

De van sok egyéb még, amiket Jézus cselekedett, és ha azokat egyenként mind megírnák, azt gondolom, hogy a világ sem foghatná be a könyveket, amelyeket írnának.

Első könyvemet, Teofilus, azokról a dolgokról írtam, amelyeket Jézus cselekedett és tanított,

mind ama napig, amelyen (a mennybe) felvitetett. Előbb azonban a Szentlélek által parancsolatokat adott az apostoloknak, akiket kiválasztott magának.

Ezeknek az ő halála (szenvedése) után sok jel által mutatta meg, hogy él, mert negyven napon át megjelent nekik és szólt az Isten országára tartozó dolgokról.

És mikor együtt volt velük, meghagyta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják meg az Atya ígéretét. Hallottátok tőlem,

hogy János ugyan vízzel keresztel, ti azonban nem sok idő múlva a Szentlélek keresztségét veszitek.

Akik akkor összegyűltek, megkérdezték: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izrael számára?

De ő így felelt: Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.

Hanem a Szentlélek eljövételével vesztek majd erőt és tanúim lesztek nekem mind Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Sámánében, egészen a föld végső határáig.

És e szavak után szemük láttára felemelkedett és felhő fogta be őt szemük elől.

És amint tekintetüket az égre függesztették a távozó után, íme két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában,

akik meg is szólaltak: galileai férfiak, mit álltok itt a mennybe nézve? Ez a Jézus, aki közületek felment a mennybe, úgy jön el, amint őt a mennybe felmenni láttátok.

Akkor az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem mellett van egy szombatnapj járóföldre, visszatértek Jeruzsálembe,

és mikor hazaértek, felmentek a felső szobába, ahol szállva voltak: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab az Alfeus fia és Simon a zélota és Júdás a Jakab fia.

Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel buzgólkodtak az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal: Máriával, Jézus anyjával és annak testvéreivel együtt.

Azokban a napokban fellátott Péter az atyafiai között - mintegy százhusz főnyi sokaság volt együtt - és így szólt:

Atyámfiai férfiak, be kellett teljesednie az írásnak, amelyet a Szentlélek megjövendölt Dávid szája által Júdás felől, aki vezetője lett azoknak, akik Jézust elfogták. [Zsolt 41,10]

Közénk számláltatott és osztályosa volt ennek a szolgálatnak.

Gonoszsága béréből mezőt szerzett ugyan, de hanyatt-homlok lezuhanván, teste közepén kettészakadt és minden belső része kifordult.

És ez tudomására jutott mindazoknak, akik Jeruzsálemben laknak, úgyszólván azt a mezőt tulajdon nyelvükön Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezték el.

Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakóhelye puszta és ne legyen lakó abban! És: Tisztét más vegye át. [Zsolt 69,26; Zsolt 109,8]

Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik minden időben velünk voltak, míg az Úr Jézus köztünk járt-kelt,

- János keresztségétől kezdve addig a napig, amelyen Ő a mennybe felvitetett -, valaki még velünk együtt az Ő feltámadásának a tanúja legyen.

Kijelöltek kettőt: Józsefet, akit Barsabásnak hívtak - mellékneve Jusztus volt -, és Mátyást.

És így imádkoztak: Te Uram, aki mindenkinek szívét ismered, mutasd meg e kettő közül azt, akit te kiválasztottál,

hogy elnyerje ebben a szolgálatban és apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, s az őt megillető helyre jutott.

Sorsot vetettek azért rájuk és a sors Mátyásra esett; mire a többi tizenegy apostolhoz sorolták.

Amikor a pünkösdi napja eljött, mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen.

Ekkor nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése támadt és eltöltötte az egész házat, ahol ültek.

Kettős tüzes nyelvek jelentek meg előttük, melyek lángokra oszoltak s mindegyikre leszállított egy.

Ekkor megteltek mindnyájan Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek szólani, amint a Lélek adta nekik.

Lakozott ott Jeruzsálemben sok zsidó és az ég alatt mindenféle nemzetből való istenfélő férfiú.

E zúgásra a sokaság összefutott és megzavarodott, mivel mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólani.

Megdöbbenve és csodálkozva így kiáltottak fel: Nemde mindnyájan Galileabeliek ezek:

Hogyan halljuk hát őket, mindenikünk a maga anyanyelvén?

Mi, pártusok és médek és elámiták és akik Mezopotámiában lakunk, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában,

Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia tartományaiban, Ciréne mellett és a római jövevények, mind zsidók, mind prozeliták,

krétaiak és arabok, halljuk, amint beszélnek a mi nyelvünkön az Isten felséges dolgait.

És mindnyájan megdöbbenek és tanácstalanok voltak és azt mondták egymás közt: Ugyan mi lehet ez?

Mások pedig így csúfolódtak: Édes bortól részegedtek meg.

Előállott Péter apostol a tizenegy élén, és felemelte hangját és így beszélt hozzájuk: Zsidó férfiak és ti mindnyájan, akik Jeruzsálemben laktok, hallgassátok meg az én beszédemet és vegyétek tudomásul,

hogy nem részegek ezek, amint gondoljátok, hiszen a napnak még csak harmadik órája van;

hanem ez az, amit megjövendölt Jóéi próféta:

És lesz az utolsó napokban - ezt mondja az Isten - kitöltők az én Lelkemből mindenkire és prófétáinak a ti fiaitok és leányaitok; ifjaitok látásokat látnak és véneitek álmokat álmodnak.

Sőt az én szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kiöntöm akkor az én Lelkemet és prófétáinak.

És csodákat teszek fenn az égen és jeleket lenn a földön: Vért, tüzet, és füstfellegeket.

A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úrnak ama nagy dicsőséges napja.

És lesz, hogy mindenki üdvözülni fog, aki az Úr nevét segítségül hívja.

Izraelita férfiak, halljátok meg, amit mondok: A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit előttetek maga Isten igazolt hatalmas cselekedetek, csodatételek és jelek által, amelyeket Ő Maga, Isten mívelt általa ti-köztetek, amint magatok is tudjátok,

azt, aki az Isten elvégzett tanácsából és rendelkezéséből hatalmatokba adatott, ti az istentelenek által keresztre feszítettétek és megöltétek.

De az Isten őt feltámasztotta, megoldozván a halál fájdalmait. Lehetetlen is volt, hogy a halál őt fogva tartsa.

Mert Dávid azt mondta róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, aki nekem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. [Zsolt 16,8-11]

Ezért örvendezett az én szívem és ujjongott az én nyelvem; ezen felül testem is majd reménységben nyugszik.

Mert nem hagyod az én lelkemet a halottak országában és nem engeded, hogy a te Szented rothadási lásson.

Megismertetted velem az élet útjait; örömmel töltesz majd be engem a te orcád előtt.

Atyámfiái, férfiak, szabad nyíltan megmondani nektek Dávid pátriárkáról, hogy meghalt és el is temették és sírja mind a mai napig megvan nálunk.

Mivel azonban ő próféta volt és tudta, hogy az Isten neki esküvéssel fogadta, hogy azt ülteti majd az ő királyi székébe, aki az Ő ágyékának gyümölcse, [Zsolt 132,11],

ezt előre látva, a Krisztus feltámadásáról mondta, hogy sem nem marad sírjában, sem teste rothadást nem lát. [Zsolt 16,10]

Ezt a Jézust támasztotta fel Isten, és ennek vagyunk mi a tanúbizonyságai.

Miután tehát Isten jobbjára felmagasztalta őt és a megígért Szentlelke! az Atyától elnyerte: Kitöltötte ezt, amint ti most látjátok és halljátok.

Mert nem Dávid ment fel a mennybe, hiszen ő maga mondja: Szólott az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, [Zsolt 110,1]

míg ellenségedet lábad alá vetem zsámolyul.

Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettétek.

Amikor pedig ezeket hallották, mintha szíven találták volna őket. Így szóltak Péternek és a többi apostolnak: Mit cselekedjünk, atyámfiái, férfiak?

Péter ezt mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevére, bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát.

Mert nektek szól ez az ígélet és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, akik ma még messze vannak, de akiket elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Sok más beszéddel is tanúbizonyságot tett és így intette őket: Mentsétek ki magatokat ez elvetemült nemzedékből!

Mindazok megkeresztelkedtek, akik örömet vettek az ő beszédét; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.

És állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

Szent félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok sok csodát és jelet tettek.

Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak és mindenük közös volt.

És javaikat és marháikat eladták és árát szétosztották azok között, akik szűkölködtek, aszerint, kinek mire volt szüksége.

És mindennap egy akarattal állhatatosan a templomot gyakorolták, a kenyeret házanként megtörték, és nagy örömmel és tiszta szívvel részesültek az eledelben.

Dicsérték az Istent és az egész nép előtt kedvességet találtak. Az Úr pedig napról napra gyarapította a megváltottak számát.

Péter és János együtt mentek fel a templomba imádkozásra délután három órakor.

Éppen akkor vittek oda egy születésétől fogva sánta férfit, akit naponta odaültettek a templomnak úgynevezett Ékeskapujába, hogy a templomba menőktől alamizsnát kérjen.

Amikor ez látta, hogy Péter és János a templomba tart: alamizsnát kért tőlük.

Ekkor Péter Jánossal együtt, rászegelte tekintetét és így szólt: Nézz ránk!

Ő figyelmesen rájuk nézett abban a reményben, hogy valamit kap tőlük.

De Péter azt mondta: Ezüstöm és aranyom nincsen, de amim van, azt adom neked: A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!

És jobb kezénél fogva felemelte. Azonnal megerősödött a lába és a bokája,

felszökött, talpra állott és járt. Majd bement velük a templomba és dicsérte az Istent járva-keelve, ugrálva.

És az egész nép látta őt, hogy jár és dicséri az Istent,

és felismerték, hogy ez ült alamizsnát kéregetve a templom Ékes-kapujában. És megteltek csodálkozással és elragadtatással afölött, ami vele történt.

Miközben pedig ő állandóan Péter és János nyomában volt, az egész nép megdöbbenve összefutott hozzájuk az oszlopcsarnokba, amelyet a Salamon tornácának neveznek.

Ennek láttára Péter így szólt a néphez: Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy miért bámultok úgy reánk, mintha tulajdon erőnkkel, vagy kegyességünkkel műveltük volna azt, hogy ő járjon.

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt, bár ő ítéletével szabadon akarta bocsátani.

Ti azonban azt a Szentet és Igazat megtagadtátok és azt kívántátok, hogy a gyilkost bocsássa szabadon nektek,

az Élet Fejedelmét pedig megöltétek, akit az Isten feltámasztott a halálból. Ennek mi vagyunk a tanúbizonyságai.

És az ő nevébe vetett hit által, Ő maga erősítette meg ezt az embert, akit ti láttok és ismertek az ő ereje által és a tőle kapott hit adta vissza épségét mindnyájatok szeme láttára.

Most már én is tudom, atyámfiak, hogy tudatlanságból cselekedtetek így, ti is, vezetőitek is.

Az Isten pedig éppen így töltötte be mindazt, amit minden prófétája által eleve hirdetett, hogy az ő Krisztusának szenvednie kell.

Tartsatok hát bűnbánatot és térjete meg, hogy Isten eltörölje a ti bűneiteket s így eljőjön reátok a nagy ünnepi pihenés napja az Úrtól,

azzal, hogy elküldi Jézust, akit Krisztusul rendelt nektek.

Őt az égnek kell magába fogadnia mindaddig, míg meg nem lesz az új teremtés (a nagy Helyreállítás), amiről szólott az Isten az ő szent prófétáinak szája által eleitől fogva.

Mert Mózes azt mondta: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenetek, atyátokfiak közül, mint engem; mindenben őt hallgassátok, amit csak mond nektek.

Lesz pedig, hogy minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül.

De a próféták is mindnyájan, Sámueltól és a következőktől fogva, akik csak szóltak, e napról jövendöltek.

Ti vagytok a prófétáknak és annak a szövetségnek a fiai, amelyet Isten kötött a mi atyáinkkal, amikor ezt ígérte Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei.

Az Isten az ő Fiát elsősorban nektek támasztotta fel és küldte el. És ő megáld titeket azáltal, hogy mindegyikötök megtér a bűneiből.

Míg ők a néphez szólottak, odaléptek hozzájuk a papok és a templomi őrség parancsnoka, meg a szadduceusok.

Fel voltak háborodva amiatt, hogy a népet tanítják és hirdetik a halottak feltámadását Jézusban.

Rájuk vetették a kezüket és őrizetbe vették őket másnapig: ugyanis már este volt.

Sokan pedig azok közül, akik hallgatták az igét, hittek, így lett a férfiak száma mintegy ötezer.

Másnap aztán összegyűltek a főemberek, véneik és írástudóik Jeruzsálemben.

Velük volt Annás, a főpap és Kajafás, János és Sándor és a főpapi család többi tagjai.

És maguk elé állítva őket faggatták: Micsoda hatalommal, vagy kinek a nevében cselekedtetek ezt?

Akkor Péter Szentlélekkel megtelve, így felelt nekik: Ti, főemberei a népnek és ti Izrael vénei,

ha minket a mai napon egy beteg emberen való jótétemény miatt vallattok, hogy mi által gyógyult meg:

Vegyétek tudomásul mindnyájan ti és Izrael egész népe, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, de akit Isten feltámasztott a halálból. Őáltala áll elöttetek ez az ember épen és egészségesen.

Ez az a kő, amelyet ti az építők megvetettetek, amely azonban szegelekővé lett. [Zsolt 118,22]

És nincs senkiben másban üdvösség; mert nem adatott emberek között számunkra más név az ég alatt, amely megtarthatna minket.

Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak hitvalló bátorságát és megértették, hogy írástudatlan és egyszerű emberek, elcsodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy Jézussal jártak.

De mikor azt is látták, hogy a meggyógyult ember ott áll velük együtt, semmit sem szólhattak ellenük.

Kiküldték őket a gyűlésből s így tanácskoztak maguk között:

Mitévők legyünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, ezt Jeruzsálem valamennyi lakosa tudja és mi sem tagadhatjuk.

De hogy ez tovább ne terjedjen a nép között, ez a hiedelem, fenyegezzük meg őket, hogy többé senkinek se merjenek szólni a Jézus nevében.

Beszólitották tehát őket és megparancsolták, hogy egyáltalán ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében sem egyszer, sem máskor.

Péter és János azonban azt felelték nekik: Döntsétek el ti magatok, vajon helyes-e az Isten színe előtt, ha inkább rátok hallgatunk, és nem Istenre?

Mert nem tehetjük, hogy ne szóljunk azokról, amiket láttunk és hallottunk.

Amazok pedig nem találtak semmi módot miként büntessék meg őket, azért újból megfenyegették, és szabadon bocsátották őket a nép miatt, mert mindenki dicsőítette az Istent azért, ami történt.

Negyven évesnél idősebb volt az az ember, akin a gyógyításnak ez a csodája történt.

Miután pedig szabadon bocsátották őket, elmentek az öveikhez és elbeszélték mindazt, amit a papi fejedelmek és vének mondtak nekik.

Ezt hallván mindnyájan egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat az Istenhez és így imádkoztak: Urunk, te teremtetted az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van. [Zsolt 146,6]

Te mondtad a mi atyánknak, Dávidnak a te szolgádnak szavával a Szentlélek által: Miért zúgolódnak a pogányok és gondolnak hiábavalókat a népek? [Zsolt 2,1]

Felkeltek a föld királyai és a fejedelmek összefogtak az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen.

Mert valóban összefogtak Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével e városban a te szent Fiad, Jézus ellen, akit te felkentél,

hogy véghezvigyék mindazt, amiről a te kezéd és tanácsod eleve elvégezte, hogy megtörténjék.

Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre és add meg a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék a te igédet.

Nyújtsd ki kezedet, hogy gyógyítások, jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, Jézusnak neve által.

Amint így könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összegyűltek és megteltek mindnyájan Szentlélekkel és az Isten igéjét bátorsággal hirdették.

A hívők seregének pedig szíve lelke egy volt. Senki semmi vagyonát a magáénak nem mondta, hanem mindenük közös volt.

És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról és nagy kegyelem munkálkodott mindnyájukon.

Nem volt közöttük szűkölködő senki. Akiknek szántóföldjük és házaik voltak, azokat eladták, az árát pedig elhozták,

és letették az apostolok lábai elé. Azután elosztották kinek-kinek szüksége szerint.

József is, akit az apostolok Barnabásnak neveztek el, ami lefordítva azt jelenti: Vigasztalás fia, ciprusi származású lévita,

eladta szántóföldjét s az árát elhozta és az apostolok lábai elé letette.

Egy ember azonban, név szerint Anániás, Szafírával, a feleségével eladta birtokát,

ám - feleségének is tudtával - a vételárból félretett, s csak valami részt vitt el és tette le az apostolok lábai elé.

Péter azonban rászólt: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy hazudjál a Szentléleknek és a szántóföld árából félretégy?

Nemde, ha el nem adod, neked maradt volna meg és miután eladtad, nem a te hatalmadban volt-e az ára? Miért vetemedtél ilyesmire a te szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.

Amikor e szavakat Anániás meghallotta, összeesett és meghalt. És mindazokban, akik ezt hallották, nagy félelem támadt.

A fiatalabb emberek pedig felkeltek, begöngyölték őt, azután kivitték és eltemették.

Mintegy három óra múlva jött a felesége is, mit sem tudva a történekről.

Péter megszólította: Mondd meg nekem, vajon ennyiért adtátok el a földet? Ő pedig azt válaszolta: Igen, ennyiért.

Péter erre azt mondta: Miért beszéltek össze, hogy az Úr Lelkét megkísértsétek? Íme az ajtó előtt vannak azoknak lábai, akik eltemették a te férjedet és kivisznek téged is.

És azonnal összerogyott lábainál és meghalt. Mikor az ifjak visszajöttek, halva találták. Ekkor kivitték és eltemették a férje mellé.

És nagy félelem támadt az egész gyülekezetben és mindazokban, akik ezeket hallották.

Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda történt a nép között. És mindnyájan egy akarattal Salamon tornácában tartózkodtak.

Mások közül azonban senki sem mert középük elegyedni. De a nép dicsérte őket,

és egyre inkább gyarapították számukat azok, akik hittek az Úrban, férfiak és nők, seregestül, úgyannyira, hogy az utcákra hordták ki a betegeket és hordágyakra és heverőkre rakták le, hogy az arra elhaladó Péternek legalább az árnyéka ráessék valamelyikükre.

És a peremvárosok népe is Jeruzsálembe tódult, elhozta a betegeket és a tisztátalan lelkektől megszállottakat, akik mind meggyógyultak.

Akkor azonban előállott a főpap és minden párthíve, azaz a szadduceusok felekezete és eltelve irigységgel,

rávetették kezüket az apostolokra és közös tömlöcbe vetették őket.

De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a tömlöc ajtaját, kihozta őket és így szólt:

Menjetek el, álljatok ki és hirdessétek a templomban a népnek, ennek az (új) Életnek minden beszédét.

Azok pedig erre a biztatásra virradatkor bementek a templomba és tanítottak. Mikor aztán a főpap és kísérete megérkeztek, összehívták a tanácsot és Izrael népéből a vének gyűlését és elküldték a tömlöcbe, hogy őket elővezessék.

De amikor a törvényszolgák odamentek, nem találták két a tömlöcben. Visszatérve tehát jelentették:

A tömlöcöt ugyan nagy gondossággal bezárva találtuk, az örök is ott álltak kívül az ajtó előtt, mikor azonban benyitottunk, odabent senkit sem találtunk.

E jelentés hallatára a templomőrség parancsnoka és a papi fejedelmek nagy zavarba jöttek, vajon mi történhetett?

De jött valaki és hírül adta: íme azok a férfiak, akiket tömlöcbe vetettetek, a templomban vannak és tanítják a népet.

Ekkor elment a parancsnok a törvényszolgákkal s elővezették őket, de erőszak nélkül; félték ugyanis a néptől, hogy megkövezik őket.

Elővezették őket és odaállították a tanács elé. A főpap kihallgatta őket.

Szigorú paranccsal meghagytuk nektek, hogy ne tanítsatok Jézus nevében és íme be-töltöttétek egész Jeruzsálemet tanításotokkal; reánk akarjátok-e hárítani ennek az embernek a vérért?

Péter azonban és az apostolok így feleltek: Istennek kell inkább engedelmessé válni, mint az embereknek.

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti keresztfára feszítve megöltetek.

Ezt az Isten fejedelemmé és megváltóvá emelte jobbjával, hogy Izraelnek megtérést és bűnbocsánatot adjon.

Mindezeknek mi vagyunk a tanúbizonyságai és a Szentlélek is, akit Isten ad az engedelmes szívűeknek.

Amikor ezeket hallották, fogukat csikorgatták és meg akarták ölni őket.

Felkelt azonban a tanácsban egy farizeus, név szerint Gámáliel, az egész nép előtt tisztelt törvénytudó és megparancsolta, hogy egy kis időre vezessék ki az embereket.

És így szólt hozzájuk: Izraelita férfiak, vegyétek jól fontolóra, hogy mit akartok ezekkel az emberekkel cselekedni?

Mert kevés idővel ezelőtt felkelt Teudás és azt állította, hogy ő valaki. Körülbelül négyszáz ember csatlakozott hozzá. Őt megölték és mindazok, akik követték, szétszóródtak és semmivé lettek.

Ezután a népszámlálás idején felkelt a galileai Júdás és sok népet toborzott maga mögé. Elpusztult ő is és mindazok, akik hozzásegődtek, szétszóródtak.

Most is azt tanácsolom nektek; Ne bántsátok ezeket az embereket és hagyjatok nekik békét. Mert ha embertől van ez a kezdeményezés, vagy ez a mozgalom, úgyis semmivé lesz.

Ha ellenben Istentől van, ti nem veszíthetitek el őket anélkül, hogy Isten ellen harcolókká ne váljatok. Igazat adtak azért neki,

és miután behívták az apostolokat, megverették őket és megparancsolták, hogy Jézus nevében ne szóljanak. Azután szabadon bocsátották őket.

Örömmel távoztak a tanács elől, mert méltóknak bizonyultak arra, hogy az ő nevéért gyalázatot szenvedjenek.

És mindennap a templomban és házanként nem szűntek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

Az idő tájt a tanítványok számának gyarapodásával, a görögül beszélő zsidók között zúgolódás támadt a héber ellen, hogy a közülük való özvegyasszonyokat elhanyagolják a mindennapi szeretetszolgálatnál.

Ezért a tizenkettő összegyűjtötte a tanítványok seregét és így szólt: Nem helyes, ha mi az Isten igéjét elhanyagoljuk az asztalok körüli szolgálatért.

Válasszatok azért atyámfiai magatok közül hét, próbás férfit, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, hogy rájuk bizzuk ezt a feladatot.

Mi pedig állandóan az imádkozással és az igehirdetés szolgálatával foglalkozunk.

És helyeselte ezt a beszédet az egész gyülekezet. Kiválasztották tehát Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfiú volt, Fülöpöt, Prohoruszt, Nikánort, Timont, Pármenást és Nikolauszt, az antiokiai prozelitát,

ezeket az apostolok elé állították, akik imádkozás után reájuk tették a kezüket.

És az Isten igéje terjedt és a tanítványok száma erősen szaporodott Jeruzsálemben. Sőt a papok közül is nagyon sokan engedelmeskedtek a hitnek.

István pedig, aki teljes volt kegyelemmel és erővel, nagy csodákat és jeleket művelt a nép között.

Előállottak azonban némelyek azok közül, akik a szabadosok, círéneiek, alexandriaiak, ciliciaiak és ázsiaibeliak zsinagógájához tartoztak és vetekedtek Istvánnal.

De nem állhatták ellene annak a bölcsességnek és Léleknek, amellyel ő beszélt.

Erre felbujtottak néhány embert, akik azt állították: Hallottuk, hogy ő káromló beszédeket mondott Mózes ellen és az Isten ellen.

És fellázították a népet, a véneket és az írástudókat és rárohanva megragadták őt és a tanács elé vonszolták.

Hamis tanúkat is állítottak, akik ezt mondták: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket mondani e szent hely és a törvény ellen,

mert hallottuk, mikor azt mondta: Az a názáreti Jézus lerontja ezt a helyet és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott reánk.

Ekkor a tanácsban ülők mindnyájan rátekintettek és olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.

Kérdezte a főpap: Csakugyan így van ez?

Ő pedig ezt mondta: Férfiak, Atyák és Testvérek, hallgassatok meg! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak Ábrahámnak még Mezopotámiában, mielőtt áttelepedett volna Háránba,

és így szólt neki: Menj ki a te földedről és a te nemzetséged közül és jöjj arra a földre, amelyet mutatok neked.

Akkor kiment a káldeusok földéről, áttelepedett Háránba; és onnét atyja halála után Isten kihozta őt erre a földre, amelyen ti most laktok.

De nem adott neki abban egy talpalatnyi örökséget sem; ám azt ígérte, hogy neki adja azt birtokul és ő utána az ő magvának, holott nem is volt gyermeke.

Azt is mondta neki az Isten, hogy az ő magva jövevény lesz idegen földön; szolgálat alá vetik és nyomorgatják négyszáz esztendeig.

De azt a népet, amelyet szolgálnak, én megítélem - mondta az Isten -, és azután kijönnek és nekem szolgálnak ezen a helyen.

És adta nejei a körülmetélés szövetségét, így nemzette az ő fiát Izsákot, akit körülmetélt nyolcadnapra; valamint Izsák a fiát, Jákobot és Jákob a tizenkét pátriárkát.

A pátriárkák pedig irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de az Isten vele volt,

és megszabadította őt minden nyomorúságából és adott neki kedvességet és bölcsességet Egyiptom királya, a fáraó előtt, aki kormányzóul rendelte őt Egyiptom és az ő egész háza fölé.

Azután éhínség következett Egyiptomra és Kánaán egész földjére és nagy nyomorúság, úgy hogy a mi atyáink nem találtak eledelt,

amikor pedig meghallotta Jákob, hogy Egyiptomban még van élelem, elküldte először a mi atyáinkat.

A második alkalommal megismertette magát József az ő testvéreivel és így ismeretessé lett József származása a fáraó előtt is.

És József küldöttjei által magához hívatta atyját, Jákobot és hetvenöt leiekből álló egész nemzetségét.

Így ment le Jákob Egyiptomba; ott is halt meg, valamint a mi atyáink is.

Onnan Sikembe vitték és itt helyezték el abba a sírba, amelyet Ábrahám vásárolt ezüstpénzen a sikemi Emmor fiaitól.

Amikor pedig elközelgetett az ígélet ideje, amelyet Isten kijelentett Ábrahámnak, megnövekedett a nép és megsokasodott Egyiptomban.

Más király támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet.

Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánt és atyáinkat magzataik kitételére kényszerítette, hogy kipusztuljanak.

Akkor született Mózes, aki kedves volt Isten előtt. Három hónapig atyja házában tartották,

amikor pedig kitették, a fáraó leánya magához vette és felnevelte őt saját fia gyanánt.

És megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, úgyhogy hatalmas volt beszédeiben és cselekedeteiben egyaránt. [Zsid 11,26]

Mikor pedig negyvenedik évét betöltötte, arra indította a szíve, hogy meglátogassa atyjafiait, az izraelitákat.

Történetesen látta, hogy egyiket bántalmazzák, védelmére kelt és leütötte az egyiptomit, bosszút állva azért, akit bántalommal illettek.

És azt gondolta, atyjafiai majd megértik, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást; de azok nem értették meg.

Másnap meg olyankor jelent meg közöttük, mikor összevesztek és békességre intette őket: Férfiak, ti atyafiak vagytok, miért bántjátok egymást?

De az, aki az ő felebarátját bántalmazta, így utasította Őt el: Ki tett téged fejedelemmé, vagy bíróvá közöttünk?

Csak nem akarsz engem is megölni, mint ahogy megölted tegnap az egyiptomit?

E beszédre Mózes elmenekült és jövevény lett Midián földjén, ahol két fia született.

Negyven esztendő elteltével megjelent neki a Sinai hegy pusztájában az Úr angyala az égő csipkebokor lángjában.

Mikor meglátta Mózes, elcsodálkozott ezen a látomáson. De mikor odament, hogy közelebről megszemlélje, így hangzott az Úr szava hozzá:

Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene. Mózes megrémült, és nem mert odanézni.

Az Úr pedig így szólt neki: Oldozd le a lábad saruját, mert szent föld az a hely, amelyen állasz.

Jól láttam népemnek nyomorúságát Egyiptomban, hallottam sóhajtozásukat és azért szállottam le, hogy megszabadítsam őket. Most azért jöjj, elküldelek téged Egyiptomba.

Ezt a Mózes, akit megtagadtak e szavakkal: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá, az Isten fejedelmül és szabadítóul küldte a csipkebokorban megjelent angyal által.

Ő hozta ki őket csodákat és jeleket téve Egyiptom földjén és a Vörös-tengeren és a pusztában negyven esztendeig.

Ő az a Mózes, aki Izrael fiainak ezt mondta: Prófétát támaszt majd nektek az Isten atyátokfiai közül, olyat, mint én.

Ő az, aki ott volt a gyülekezettel a pusztában és a Sinai hegyen, és a mi atyáinkkal beszélő angyallal, akitől élő igéket vett, hogy veletek közölje.

A mi atyáink azonban nem akartak engedelmeskedni neki, hanem eltaszították maguktól és szívükben Egyiptom felé fordultak.

És ezt mondták Áronnak: Készíts nekünk isteneket, akik előttünk járjanak, mert nem tudjuk, mi történt ezzel a Mózesrel, aki minket Egyiptom földéről kihozott.

És akkor borjúképet készítettek és áldozatot vittek a bálványnak és gyönyörködtek kezük alkotásában. [Zsolt 106,19].

Az Isten pedig elfordult tőlük és odaadta Őket, hogy szolgáljanak az ég seregének, amint meg van írva a próféták könyvében: Vajon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-e nekem negyven esztendeig a pusztában, Izrael háza?

Sőt inkább hordoztátok a Mólok sátorát és a ti isteneteknek Romfának csillagát és képeket, amelyeket készítettetek, hogy azokat imádjátok; számkivetlek azért titeket Babilonon is túl.

A tanúbizonyság sátora is megvolt a mi atyáinknál a pusztában, úgy, amint azt az Úr készítette Mózesrel a neki mutatott mennyei látás mintájára.

Ezt a mi atyáink átvették, be is hozták Józsiéval, mikor hatalmukba vették a pogányok földjét, akiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe előtt, így volt ez egészen Dávidig.

Dávid kegyelmet talált az Isten előtt és könyörgött, hogy hajlékhoz juttathassa Jákob Istenét. [Zsolt 132,5]

Házat azonban Salamon épített neki.

De a Magasságos nem kézzel csinált templomban lakik, amint a próféta mondja:

A menny az én királyi székem, a föld pedig lábaim zsámolya. Milyen házat építhettek nekem, ezt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmam helye?

Nem az én kezem alkotta-e ezeket mind?

Keménynyakú és körülméletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor ugyanúgy ellene szegültök a Szentléleknek, mint atyáitok.

A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik előre hirdették annak az Igaznak eljövételét, akinek most árulóivá és gyilkosaivá lettetek ti,

pedig ti a törvényt angyalok közvetítésével vettétek és mégsem tartottátok meg.

Mikor pedig ezeket hallották, szívük nagy haragra gerjedt, és fogaikat csikorgatták ellene.

Ő azonban eltelt Szentlélekkel, a mennyre függesztette tekintetét, látta Isten dicsőségét és Jézust, Istennek jobbjára felől állani.

Így szólt: íme látom a megnyílt eget és az Ember Fiat Isten jobbjára felől állani.

Ekkor azok hangosan kiáltottak, fülüket bedugták és egy akarattal rárohantak;

majd kivonszolták őt a városból és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lábához rakták le.

Így kövezték meg Istvánt, miközben ő imádkozott: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Majd térdre esve hangosan így kiáltott: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt! E szavak után meghalt.

Saul pedig szintén helyeselte az ő megölését. És akkor nagy üldözés támadt a jeruzsálemi gyülekezet ellen, úgyhogy az apostolok kivételével mindnyájan szétszóródtak Júdea és Samária vidékére.

Istvánt kegyes férfiak eltemették és nagy sírást tartottak felette.

Saul pedig pusztította az egyházat; házról-házra járt, férfiakat és nőket elvonszolt és tömlöcbe vetett.

A szétszóródtak hirdették az igét, ahová csak mentek.

Fülöp pedig lement Samária egyik városába és hirdette nekik Krisztust.

És a sokaság szívvel-lélekkel figyelt arra, amit Fülöptől hallott. És látta a jeleket, amelyeket cselekedett.

Mert sokakból a tisztátalan lelkek nagy kiáltozással kimentek, sok gutaütött és sánta meggyógyult.

És nagy öröm támadt abban a városban.

Itt egy Simon nevű ember már régebben varázslással foglalkozott és elámította Samária népét, mert valami rendkívül nagynak állította magát.

Kicsinytől nagyig mindenki figyelt rá és azt mondták, ő az Istennek ama csodatevő ereje, melyet méltán mondanak nagyoknak.

Csüngtek rajta, mivel már jó ideje ámította őket varázslásával.

De miután hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot hirdette nekik, férfiak és nők mind megkeresztelkedtek.

Sőt maga Simon is hitt és megkeresztelkedett. Állhatatosan Fülöppel maradt és elragadtatással nézte a jeleket és nagy csodákat, amelyek történtek.

Mikor pedig a Jeruzsálemben levő apostolok meghallották, hogy Samária is befogadta az Isten igéjét, elküldötték hozzájuk Pétert és Jánost.

Ezek lementek és könyörögtek értük, hogy vegyenek Szentlelket.

Mert még senkire közülük nem szállott rá, csupán meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére.

Akkor kezüket rájuk tették és azok vették a Szentlelket.

Mikor pedig látta Simon, hogy a Szentlélek az apostolok kézrátétele által adatik, pénzt kínált nekik, és azt mondta: adjátok nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezem, Szentlelket vegyen.

De Péter így szólt neki: Vesszen a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy az Isten ajándéka pénzen megvehető!

Nincs neked részed, sem örökséged ebben a dologban, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.

Térj meg azért ebből a gonoszságodból és kérd az Urat, talán megbocsátja szíved gondolatát.

Mert látom, hogy „keserű méregben és az álnokság kötelékében” leledzel.

Simon pedig ezt felelte: Könyörögjetek értem az Úrnak, hogy semmi ne jöjjön rám azokból, amiket mondatok.

Így azok, miután bizonysgot tettek és hirdették az Úr igéjét, visszafordultak Jeruzsálembe és a samaritanusok sok falujában prédikálták az evangéliumot.

Az Úr angyala pedig így szólt Fülöpnek: Kelj fel és menj délfelé, arra az útra, amely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Ez a sivatag útja.

Felkelt és elment. És íme lát egy szerencsen férfit, a szerencsenek királyasszonyának, Kandakének udvari főemberét és egész kincstárának felügyelőjét, aki felment imádkozni Jeruzsálembe.

Visszatérőben kocsiján ülve Ésaías prófétát olvasta.

Szólt a Lélek Fülöpnek: Menj oda és csatlakozzál ehhez a kocsihoz.

Fülöp akkor odafutott és hallotta, amint Ésaías prófétát olvassa és megkérdezte, vajon érted-e, amit olvasol?

Ő ezt válaszolta: Hogyan érteném, ha valaki meg nem magyarázza? És kérte Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön melléje.

Az írásnak az a szakasza pedig, amelyet olvasott, ez volt: Ahogy a juhok a mézszárszékre viszik és ahogy a bárány az ő nyírója előtt néma, úgy nem nyitotta meg ő sem a száját.

Megaláztatásában ítélete elvételéről. Az ő nemzetségét ki sorolja fel? Mert elvételük a földről az ő élete.

Akkor az udvari főember így szól Fülöpnek; Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-e, vagy más valakiről?

Szóra nyitotta száját Fülöp és elkezdve ezen az íráson, hirdette neki Jézust.

Amint így az úton tovább haladtak, vízhez értek és szólt az udvari főember: Ímhol a víz! Mi gátol engem, hogy megkeresztelkedjem?

Fülöp azt felelte: ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Az pedig így válaszolt: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

És megállította a kocsit és mind a ketten leszálltak a vízbe és Fülöp megkeresztelte az udvari főembert.

Mikor a vízből kiléptek, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt. Az udvari főember nem látta többé, de folytatta útját örömmel.

Fülöp pedig egyszer csak Azótusba került és szertejárva hirdette az evangéliumot minden városnak, míg Cézareába nem ért.

Saul pedig még mindig fenyegetéstől és gyilkos indulattól lihegve az Úr tanítványai ellen, felment a főpaphoz.

És leveleket kért tőle Damaskusba a zsinagógákhoz, hogyha olyanokat talál, akik ennek az útnak követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vigye Jeruzsálembe.

És amint ment, történt, hogy Damaskus felé közeledve, mennyei világosság sugározta őt körül.

És földre esve szót hallott, amely azt mondta neki: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

És így felelt: Kicsoda vagy Uram? És az így felelt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.

De kelj fel, menj be a városba és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.

A vele utazó férfiak pedig némán álltak, mivel hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak.

Saul pedig felkelt a földről, de mikor szemét felnyitotta, semmit sem látott; ezért kézenfogva vezették be Damaskusba.

És három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Volt egy tanítvány Damaskusban, név szerint Anániás, akihez az Úr így szólt látomásban: Anániás! Ő pedig azt mondta: íme, itt vagyok Uram.

Az Úr pedig így szólt neki: Kelj fel, menj el az Egyenes utcába és Júdás házában kérdezősködjél egy Saul nevű társusi ember felől; mert íme, ő imádkozik,

és látomásban úgy látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be és teszi reá a kezét, hogy újból lásson.

Anániás azonban ezt felelte: Uram, sok embertől hallottam e férfi felől, mennyi gonoszságot művelt Jeruzsálemben a te szentjeid ellen.

És itt is meghatalmazása van a papi fejedelmektől, hogy mindazokat megkötözze, akik a te nevedet segítségül hívják,

De az Úr azt mondta: Menj el, mert ő választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és a királyok és Izrael fiai előtt.

Én megmutatom majd neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.

Ekkor Anániás elment és belépve a házba, rátette kezét és azt mondta: Atyámfia, Saul; Jézus az Úr, aki idejöttedkor megjelent neked az úton, maga küldött engem, hogy újból láss és megteljesedjél Szentlélekkel. ,

És egyszerre mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újból látott. Ekkor felkelt és megkeresztelkedett.

Azután evett és megerősödött. Néhány napot a damaskusi tanítványokkal töltött.

És azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia.

A hallgatók megdöbbenek és szóltak: Nem ez pusztította-e Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül és ide is azért jött, hogy fogva vigye őket a papi fejedelmekhez?

Saul azonban mindjobban megteljesedett erővel és felkavarta a damaskusi zsidókat, mert erősen bizonyította, hogy Ő a Krisztus.

Hosszabb idő elteltével azonban a zsidók tanácsot tartottak, hogy megöljék.

Saulnak is tudomására jutott az ő fondorlatuk. Őrizték a kapukat éjjel-nappal, hogy megöljék.

De a tanítványok magukhoz vették őt és éjszaka alábocsátották a város falán egy kosárban. [2Kor 11,32-33]

Amikor Saul Jeruzsálembé érkezett, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.

Barnabás azonban maga mellé vette Őt, elvitte az apostolokhoz és elbeszélte nekik, hogy látta az úton az Urat és miként beszélt vele; és milyen bátran tett vallást az Úrról Damaskusban.

És ki és bejáratos volt köztük Jeruzsálemben.

Nagy bátorsággal tanított az Úr nevében és beszélt, sőt vitázott a görögül beszélő zsidókkal; azok pedig igyekeztek őt megölni.

Amikor azonban ezt az atyafiak megtudták, levitték őt Cézáreába és elküldték Tárzusba.

Az egyház tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békességben élt és épült. Az Úr félelmében járt és a Szentlélek vigasztalása által egyre gyarapodott.

Történt pedig, hogy Péter, miután mindnyájukat sorra járta, elment a Liddában lakó szentekhez is.

Talált ott egy Éneás nevű embert, aki nyolc esztendő óta ágyban feküdt gutaütötten.

És szólt neki Péter: Éneás, meggyógyít téged Jézus Krisztus: kelj fel és vedd meg magad az ágyadat. És nyomban felkelt. ,

És látták őt mindnyájan a Liddában és a Sáronban lakók és megtértek az Úrhoz.

Joppében pedig volt egy nő-tanítvány, név szerint Tábita, ami lefordítva ezt jelenti: Dorkás, azaz zerge. Sok jót tett és bőven alamizsnálkodott.

Éppen akkor megbetegedett és meghalt; megmosták és kiterítették a felső szobában.

Lidda közel van Joppéhez és mikor a tanítványok hallották, hogy Péter ott van, két férfit küldtek hozzá ezzel a kéréssel: Ne sajnáld a fáradságot, jöjj hozzánk!

Péter felkelt s elment velük. Mihelyt odaért, felvezették őt a felső szobába és eléje álltak az özvegyasszonyok mindnyájan, sírva mutogatták a ruhákat és öltözeteket, amelyeket Dorkás készített velük léte alatt.

Péter pedig mindenkit kiküldött, azután térdre esett és imádkozott. Majd a holttesthez fordulva így szólt: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitotta szemét és mikor meglátta Pétert, felült.

Erre ő odanyújtotta neki a kezét, talpra állította, beszóltatta a szenteket és az özvegyeket és élvezte őt eléjük.

És tudomást szerzett erről az egész Joppé és sokan hívókké lettek az Úrban.

Ezután több napig ott maradt Joppében, egy Simon nevű tímárnál.

Élt Cézáreában egy Kornéliusz nevű férfiú, az úgynevezett itáliai csapat századosa.

Kegyés és istenfélő ember volt, egész házanépével együtt, sok alamizsnát osztogatott a népnek és mindennap imádkozott Istenhez.

Egyszer, úgy délután három óra körül, látomásban világosan látta, hogy Isten angyala bemegy hozzá és ezt mondja neki: Kornéliusz!

Ő pedig rátekintett és megrémültén így szólt: Mi az, Uram? Az pedig így válaszolt neki: A te imádságaid és alamizsnáid felszálltak Isten elé emlékeztetőül.

Most azért küldj Joppéba embereket és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak.

Egy Simon nevű tímárnál van szálláson, akinek háza a tengerparton áll.

Ahogy elment az angyal, aki vele beszélt, szólított kettőt a szolgálói közül és egy kegyes katonát azok közül, akik személyes szolgálatára álltak.

És miután mindent elmondott nekik, elküldötte őket Joppéba,

Másnap pedig, míg azok úton voltak és közeledtek a városhoz, felment Péter déltájban a ház felső részére imádkozni.

Közben azonban megéhezett és enni kívánt. De míg az ételt készítették, elragadtatás szállta meg, és látta, hogy az ég megnyílik és valami edényféle, mint egy négy csücskénél egybefogott lepedő, lassan ereszkedik alá a földre.

Ebben ott nyüzsgött a föld mindenféle négylábú állata, csúszó-mászók és az égi madarak.

Majd szó hangzott őhozzá: Kelj fel Péter, vágd le és egyél!

Péter azonban így szólt: Semmiképpen sem Uram, mert én soha semmiféle tilalmast, vagy tisztátalant nem ettem.

És ismét szó hangzott hozzá másodszor is: Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.

Ez pedig három ízben történt így, s azután az edény eltűnt az égből.

Amint Péter magában tűnődött, hogy mi lehet ez a látomás, íme, a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, ott álltak a kapu előtt és megtudakolták Simon házáat.

És bekiáltva, megkérdezték, hogy vajon Simon, akit Péternek hívnak, ott van-e szálláson?,

És míg Péter a látomás felől gondolkozott, így szólt hozzá a Lélek: íme három férfi keres téged.

Kelj fel azért, menj le és minden tétovázás nélkül menj el velük, mert én küldtem őket.

Péter tehát lement a férfiakhoz és így szólt hozzájuk: Íme, én vagyok az, akit kerestek. Mi járatban vagytok?

Azok elmondták: Kornéliusz százados, igaz és istenfélő férfiú, aki mellett az egész zsidó nép jó bizonyosságot tesz, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házához és hallgassa meg, amit mondasz neki.

Péter pedig behívta és szállásra fogadta őket. Másnap aztán felkelt Péter és elment velük, sőt a joppéi atyafiak közül is velük mentek néhányan.

A következő napon értek Cézáréába. Kornéliusz összegyűjtötte rokonait és jóbarátait és már várta őket.

És amint Péter belépett, Kornéliusz eléje ment és vallásos hódolattal a lábához borult.

Péter azonban felemelte és ezt mondta: Kelj fel, én magam is ember vagyok.

És beszélgetve bement vele. Sok embert talált ott együtt,

akikhez így szólt: Ti tudjátok, mennyire tilalmas zsidónak más nemzetbelivel barátkozni, vagy a küszöbét átlépni. De nekem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak profán, vagy tisztátalan embernek;

ezért hívásodra ellentmondás nélkül eljöttem. Kérem tehát, miért hívatatok engem?

És Kornéliusz így szólt: Negyednapja körülbelül ebben az órában, délután három óraker imádkoztam a házamban; és íme egy férfiú állott meg előttem, fényes ruhában,

aki ezt mondta: Kornéliusz, a te imádságod meghallgatásra talált és alamizsnáid az Isten színe előtt emlékezetben vannak.

Küldj el azért Joppéba és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak. Ő Simon tímár házában van megszállva a tengerparton.

Ezért azonnal elküldtem hozzád és te szíves voltál és eljöttél. Most tehát mi mindnyájan az Isten színe előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazt, amit az Úr parancsolt nekünk. Péter vallást tesz arról, hogy mindenki, aki hisz Krisztusban, bűnei bocsánatát veszi

Péter pedig megnyitotta száját és ezt mondta: Most értem igazán, hogy nem személyválogató az Isten,

hanem minden nemzetben kedves előtte, aki féli őt és igazságot cselekszik.

Most értem igazán azt az ígét is, amelyet Izrael fiainak küldött, mikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által: Ő mindeneknek Ura.

Tudjátok, mi történt egész Júdeában, Galileától kezdve ama keresztség után, amelyet János hirdetett.

Hogyan kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, aki szertejárt és jót cselekedett meggyógyítva mindenkit, aki az ördög hatalmába esett, mert az Isten volt vele.

És mi vagyunk tanút mindannak, amit ő mind a zsidók tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett. Őt megölték, fára feszítették,

de az Isten harmadnapra feltámasztotta és megadta neki, hogy nyilván megjelenjék,

nem az egész népnek, hanem az Istentől előre választott tanúknak, nekünk, akik együtt ettünk és ittunk vele a halálból való feltámadása után.

És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek és tegyünk bizonyosságot, hogy ő Istentől rendelt bírāja élőknek és holtaknak egyaránt.

A próféták is mind bizonyosságot tesznek, hogy bűnei bocsánatát veszi az ő neve által mindenki, aki hisz őbenne.

Még beszélt Péter, mikor leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az ígét.

És csodálkoztak a zsidóságból való hívek, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.

Mert hallották, hogy nyelveken beszélnek és magasztalják az Istent. Akkor Péter így szólt:

Vajon megtagadhatja-e valaki a vizet ezektől, hogy meg ne keresztelkedjenek, holott éppen úgy vették a Szentlelket, mint mi?

És elrendelte, hogy keresztelkedjenek meg Jézus Krisztus nevére. Akkor kérték, hogy maradjon náluk néhány napig.

Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában lévő atyafiak, hogy a pogányok is befogadták az Isten beszédét.

Amikor aztán felment Péter Jeruzsálembe, vitába szálltak vele a zsidók közül valók és ezt mondták:

Te körülmetéletlen emberekhez mentél be és együtt ettél velük.

Erre Péter szép sorjában kezdte elmondani nekik a történeteket:

Én Joppe városában imádkoztam, amikor révületben látomást láttam: Nagy lepedőhöz hasonló valami négy csücskénél összekötve szállott alá az égből, s egészen hozzám ért le.

Amikor közelebről megnéztem, láttam abban a föld négy lábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az égi madarakat.

Majd szót is hallottam, amely azt mondta nekem: Kelj fel Péter, vágd le és egyél!

Én azonban azt mondtam: Semmiképpen sem Uram, hiszen még soha tilalmas, vagy tisztátalan nem került a számba.

De a szó másodízben is hangzott nekem az égből: Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.

Ez pedig három ízben történt; majd ismét eltűnt az egész az égben.

És íme, éppen akkor három férfi érkezett a házhoz, ahol laktam, akiket Cézareából küldtek hozzám.

A Lélek azt mondta: Menjek el velük minden habozás nélkül. Eljött velem ez a hat atyafi is, akikkel bementünk annak a férfiúnak házába.

Ő pedig elbeszélte nekünk a maga látomását: Egy angyal állott meg a házában és azt mondta neki: Küldj el Joppéba és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak,

ő olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind a te egész házadnépe.

Alighogy elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek ugyanúgy, amint reánk is leszállt kezdetben.

Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki megmondta: 16 János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.

Ha tehát az Isten ugyanazt az ajándékot adta nekik, mint nekünk, akik hívőkké lettünk az Úr Jézus Krisztusban, ki vagyok én, hogy az Istent ebben megakadályozhattam volna?

Ezek hallatára azután megnyugodtak és dicsőítették az Istent és ezt mondták: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre.

Azok pedig, akik szétszóródtak az Istvánért támadt üldözés miatt, eljutottak Feniciáig, Ciprusig és Antiókiáig, de senkinek sem prédikálták az igét, csak a zsidóknak.

Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfiú, akik lementek Antiókiába és prédikáltak a görögöknek is, hirdetve az Úr Jézust.

És az Úr keze velük volt; számosan jutottak hitre és tértek meg az Úrhoz.

Elhatolt pedig a hír felőlük a Jeruzsálemi gyülekezet fülébe is. És kiküldték Barnabást Antiókiába.

Mikor ő odaért és látta az Isten kegyelmét, örvendezett és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.

Mert derék ember volt, Szentlélekkel és hittel teljes. És nagy sereg csatlakozott az Úrhoz.

Ekkor Barnabás elment Tárzusba, hogy felkeresse Sault és mikor rátalált, elvitte őt Antiókiába.

Így történt, hogy ők egy álló esztendeig forgolódtak a gyülekezetben és nagy sokaságot tanítottak. És a tanítványokat először Antiókiában nevezték keresztyéneknek.

Ez idő tájban próféták is jöttek le Jeruzsálemből Antiókiába.

Közülük az egyik, név szerint Agabus előállott és a Lélek által megjövendölte, hogy az egész földkerekségén éhínség támad, amely meg is lett Klaudiusz császár idejében.

A tanítványok erre elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valami segítséget a Júdeában lakó atyafiaknak.

Ezt meg is tették és felküldték a vénekhez Barnabás és Saul keze által.

Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett némelyekkel a gyülekezetből.

Így pallós által kivégeztette Jakabot, János testvérét.

És mivel látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, még tovább ment és elfogatta Pétert is (pedig akkor éppen a kovásztalan kenyerek ünnepe volt).

Elfogatása után tömlöcbe vetette és átadta négy négytagú katonai őrségnek, hogy vigyázzanak reá. Húsvét után akarta őt a nép elé vezetetni.

Pétert tehát fogságban őrizték; a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte az Istenhez.

Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter két katona között aludt, megkötözve két láncsal. És őrök őrizték az ajtó előtt a tömlöcöt.

És íme az Úr angyala odalépett hozzá és fény ragyogott fel a börtönben és meglökve Péter oldalát felkeltette őt és azt mondta: Kelj fel hamar! És leestek a láncok a kezéről.

És szólt neki az angyal: Övezd fel magadat és kösd fel saruidat - és úgy cselekedett. Azután így szólt: Vedd fel felső ruhádat is és kövess!

Kiment utána és követte őt. És nem tudta, hogy valóság az, ami vele és az angyallal történik, hanem azt hitte, hogy látomást lát.

És amikor átmentek az első őrsön, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuzhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük, és amikor kimentek, s haladtak végig az úton, az angyal hirtelen eltűnt mellőle.

Péter magához térve ezt mondta: Most látom igazán, hogy az Úr küldte el angyalát és Ő szabadított meg engem Heródes kezéből és mindattól, amit várt az egész zsidó nép.

És amikor ezt megértette, elment a Mária házához (ennek a fia az a János, akit Márknak is neveznek). Itt sokan összegyűlekeztek és imádkoztak.

És amikor zörgetett a kapun, egy Rodé nevű szolgálóleány ment oda, hogy megtudja, ki az?

Megismerte Péter hangját, de örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem befutott és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.

Azok ezt mondták neki: Elment az eszed! Ő azonban erősítette, hogy úgy van. Erre azok így szóltak: Az ő angyala lesz az.

Péter közben egyre zörgetett; mikor kinyitottak a kaput s meglátták őt, oda voltak a megdöbbenéstől.

Ő kezével hallgatást intett és elbeszélte nekik, hogyan hozta ki őt az Úr a tömlőéből, így végezte: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. Majd búcsút intett és máshová ment.

Amikor aztán megvirradt, nem kis riadalom támadt a katonák között, hogy hová lett Péter.

Amikor pedig Heródes kerestette őt és nem találta, vállalóra fogta az őrköt és megparancsolta, hogy végezzék ki őket. Akkor Júdeából lement Cézáréába és ott időzött.

Heródes ellenséges indulattal volt a tirusiak és a szidoniak iránt, de azok egy akarattal elmentek hozzá, s miután megnyerték Blásztust, a király kamarását, békét kértek, annyival is inkább, mivel tartományukat a királyéból éllelmezték.

Egy kitűzött napon Heródes királyi ruhába öltözött és trónján ülve beszédet intézett hozzájuk.

A nép felkiáltott: Isten szava ez és nem emberé!

Az Úr angyala pedig azonnal megverte Őt azért, hogy nem Istennek adta a dicsőséget és a férgék ették meg.

Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt.

Barnabás és Saul szolgálatuk végeztével visszatértek Jeruzsálemből és maguk mellé vették Jánost is, akit Márknak is hívtak.

Volt pedig Antiókiában az ottani gyülekezetben néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek hívtak, és a cirénei Lucius és Mánáén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett és Saul.

Mikor ezek egyszer szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, így szólt a Szentlélek: Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre én őket elhívtam.

Akkor aztán böjtölés és imádkozás után a kezüket reájuk tették és elbocsátották őket.

Ők tehát, mint a Szentlélek küldöttei, lementek Szeleuciába és onnan elhajóztak Ciprusba.

És Szalamiszba érkezve hirdették az Isten beszédét a zsidók zsinagógaiban. János is ott volt velük, mint segítőtárs.

Amint a szigetet egész Páfusig bejárták, találtak egy varázsló álprófétát zsidót, akinek Bárjézus volt a neve.

Ez Szergiusz Paulusz helytartónak, ennek az okos embernek tartozott a kíséretéhez. Ő magához hívatta Barnabást és Sault és hallani kívánta az Isten beszédét.

Elimás, a varázsló azonban - mert ez a neve lefordítva - ellenkezett velük és igyekezett a helytartót elfordítani a hittől.

De Saul, aki Pál is, megtelve Szentlélekkel, merőn ránézett és

így szólt: Te minden álnoksággal és gonoszsággal megtelt ördögfajzat, minden igazságnak, ellensége, nem szűnsz meg az Úr igaz útait elfordítani?

Most azért íme az Úr keze rajtad van: vak leszel és nem látod a napot egy ideig. Tüstént vak sötétség szakadt reá és tapogatózva keresett vezetőket.

Amikor a helytartó látta a történeteket, hitt, és álméltkodott az Úr tanításán.

Elhajóztak Páfusból Pál és kísérei és Pergába, Pámfilia városába értek. János azonban elvált tőlük és hazament Jeruzsálembe.

Ők pedig Pergából tovább haladva eljutottak Antiókiába, Pizidia városába. Szombat napon bementek a zsinagógába és leültek.

A törvény és próféták felolvasása után oda küldtek hozzájuk a zsinagóga elöljárói ezzel az üzenettel: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami mondanivalótok a néphez, szóljatok.

Ekkor Pál felállt, kezével csendet intett és ezt mondta: Izraelita férfiak és ti, akik féltitek az Istent, hallgassatok meg!

Ennek a népnek, Izraelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat és e népet felmagasztalta, amikor Egyiptom földjén jövevények voltak, és mindenható karja által kihozta onnan őket.

Azután közel negyven esztendeig dajkálta őket a pusztában.

Hét népet törölt el a kedvükén és azoknak földjét sorsvetés útján nekik adta örökségül.

És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott bírakat, egészen Sámuel prófétáig-

De ők ezekután királyt kértek maguknak és az Isten Sault adta nekik, Kisnek fiát, a Benjámín törzséből való férfiút, negyven esztendeig.

És mikor őt elvetette, Dávidot támasztotta nekik királyul, akiről bizonyosság is tett e szavakkal:
Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, ezt a szívem szerint való férfiút, aki minden akaratomat véghezviszi.
[Zsolt 89,21]

Ennek magvából küldött Isten az ő ígérete szerint Izraelnek megváltót, Jézust,

akinek eljövetele előtt János a megtérés keresztségét hirdette Izrael egész népének.

Pályafutása végén János kijelentette: Én nem vagyok az, akinek ti gondoltok engem, hanem íme utánam jön, akinek a saruját sem vagyok méltó megoldani.

Atyámfiak, férfiak, Ábrahám nemzetségének fiai, és akik köztetek félik az Istent - ennek az üdvösségnek az ígérete nekünk szól.

Mert Jeruzsálem lakói és vezetőik nem ismerték őt fel és azáltal, hogy elítélték, betöltötték a próféták jövendöléseit is, amelyeket minden szombaton felolvasnak.

És jóllehet semmi halálra méltó okot nem találtak benne, mégis kérték Pilátustól, hogy ölessé meg.

És mikor mindazt végrehajtották, ami felőle megíratott, a fáról levéve, sírba helyezték.

De az Isién feltámasztotta őt a halálból,

és ő megjelent több napon át azoknak, akik vele együtt mentek fel Galileából Jeruzsálembe; ezek most az új tanúi a nép előtt.

Mi is hirdetjük az atyáknak tett ígéretet, amit Isten betöltött a mi fiainknak azzal, hogy feltámasztotta nekünk Jézust, úgy.

amint az a második zsoltárban meg is van írva: Az én fiam vagy te; ma szültelek téged. [Zsolt 2,7]

Azt pedig, hogy feltámasztotta a halottak közül, és többé nem is kell visszatérnie az enyészetbe, így mondta: Nektek adom az üdvösség szent és bizonyos javait, amelyeket Dávidnak ígértem.

Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadási lásson. [Zsolt 16, 10]

Mert Dávid, miután a maga nemzedékében szolgált az Isten akaratának, meghalt, eltakarított az ő atyáihoz és rothadást látott.

De akit az Isten feltámasztott, az nem látott rothadást.

Vegyétek tehát tudomásul atyámfiak, férfiak, hogy őáltala hirdettetik nektek a bűnök bocsánata,

és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattok meg; őáltala mindenki megigazul, aki hisz.

Vigyázzatok azért, hogy rajtatok ne essék, amit a próféták megmondták:

Lássátok meg ti gúnyolódok és csodálkozzatok és semmisüljete meg, mert én olyant cselekszem a ti időtökben, olyant, amit nem hisztek el, ha valaki elmondja nektek.

Mikor pedig kimentek a zsinagógából, kérték őket, hogy a következő szombaton is prédikálják nekik ezeket a beszédeket.

És miután szétozlott a gyülekezet, a zsidók és az istenfélő prozeliták közül sokan követték Pált és Barnabást, akik beszélgettek velük és biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében.

A következő szombaton aztán majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallja az Isten igéjét.

Amikor látták a zsidók a sokaságot, megteltek irigységgel és káromló szavakkal ellene mondtak annak, amit Pál beszélt és becsmérelték őt.

Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal ezt mondták: Szükséges volt, hogy először nektek hirdessük az Isten igéjét, de mivel ti megvetitek azt, és nem ítéletek magatokat méltóknak az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk.

Mert, így parancsolta nekünk az Úr: Pogányok világosságául rendeltelek téged, hogy légy üdvösségül a föld végső határáig.

A pogányok pedig ennek hallatára örvendeztek és magasztalták az Úr igéjét; és hittek mindazok, akik az örök életre el voltak rendelve.

Így terjedt el az Úr igéje az egész vidéken.

A zsidók azonban ellenük ingerelték az istenfélő asszonyok közül a legelőkelőbbeket és a város vezető embereit. Üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen, és sikerült kiűzniük őket határukból.

Ők pedig lábuk porát lerázták ellenük és elmentek Ikoniumba.

A tanítványok pedig megteltek örömmel és Szentlélekkel.

Ikoniumban is együtt mentek be a zsidók zsinagógájába és úgy prédikáltak, hogy mind a zsidók, mind a pogányok közül nagy sokaság lett hívővé.

De a nem hívő zsidók fellázították és haragra ingerelték a pogányok lelkét az atyfiak ellen.

Mindazáltal hosszabb időt töltöttek ott, bátran prédikálva az Úrban, aki bizonyágot tett az ő kegyelmének igéje mellett és megadta, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezük által.

De a város közössége meghasonlott. És egyik része a zsidók mellett, a másik meg az apostolok mellett állott.

És amikor megtudták, hogy a pogányok és zsidók az ő főembereikkel együtt támadást indítanak, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket,

elmenekültek Likaonia városaiba, Lisztrába és Derbébe és a környező tartományba,

és ott hirdették az evangéliumot.

És Lisztrában ott ült egy béna lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt és soha egy lépést sem tudott tenni.

Ez hallgatta Pál prédikációját, aki reá tekintett és látta, hogy van hite és meggyógyul. Ezért erős hangon rászólt: Állj a lábad rá egyenesen!

Az talpra ugrott és járni kezdett.

Amikor pedig a sokaság látta, mit cselekedett Pál, így kiáltott likaoniai nyelven: Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!

És Barnabást Jupiternek mondták, Pált pedig Merkuriusznak, mivel ő volt a szóvivő.

Jupiter papja pedig, akinek temploma a város előtt volt, felkoszorúzott bikákat hajtott a kapukhoz és a sokasággal együtt áldozni akart.

Amikor azonban meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a tömeg közé futottak

és azt kiáltották: Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk és éppen azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy a hiábavalóságoktól térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van.

Engedte, hogy az elmúlt nemzedékben a pogányok mind a maguk útján járjanak,

bár nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jótevőtök volt: Adott nektek a mennyből esőt és termő időket, megtöltötte szíveteket eledellel és örömmel.

Ezeket mondták és nagy nehezen lecsendesítették a sokaságot, hogy ne áldozzanak nekik.

Antiókiából és Ikoniumból azonban zsidók jöttek, felbujtatták a sokaságot, Pált megkövezték és kivonszolták a városból abban a hiedelemben, hogy meghalt.

De mikor körülvették a tanítványok, felkelt és bement a városba. És másnap Barnabással elment Derbébe.

Azután, hogy hirdették az evangéliumot annak a városnak és sokakat tanítványokká tettek, visszatértek Lisztrába, Ikoniumba és Antiókiába,

erősítették a tanítványok lelkét és intették őket, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon át kell nekünk bejutnunk az Isten országába.

Választottak számukra gyülekezetenként véneket, imádkozással és böjtöléssel az Urnak ajánlották őket, akiben hittek.

És Pizidián átmenve eljutottak Pamfiliába.

Pergában is hirdették az igét, azután lementek Attáliába.

És onnan hajóval visszatértek Antiókiába, ahol az Isten kegyelmébe ajánlották volt őket, arra a munkára, amelyet immár elvégeztek.

Megérkezésük után a gyülekezetet összehívták és elbeszélték, hogy milyen nagy dolgokat cselekedett velük az Isten és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.

Ott aztán hosszabb időt töltöttek a tanítványokkal.

Némelyek pedig, akik Júdeából jöttek le, így tanították az atyfiakat: Ha Mózes rendtartása szerint körül nem metélkedtek, nem üdvözülhetnek.

Amikor aztán Pál és Barnabás ellenálltak és kemény vitára keltek velük, úgy határoztak, hogy Pál, Barnabás és közülük egynéhányan ebben a vitás kérdésben menjenek fel az apostolokhoz és vénekhez Jeruzsálembe.

Ők tehát miután a gyülekezet ünnepélyesen útra bocsátotta őket, átmentek Fenicián és Samárián, mindenütt elbeszélték a pogányok megtérését, s ezzel nagy Örömet szereztek az összes atyafiaknak.

Jeruzsálembe érkezve, a gyülekezet, az apostolok és a vének fogadták őket, ők pedig elbeszélték, hogy milyen nagy dolgokat cselekedett velük az Isten.

Előálltak azonban némelyek, akik a farizeusok pártjából lettek hívőkké és azt mondták, hogy a pogánykeresztyéneket körül kell metélni és kötelezni kell a mózesi törvény megtartására.

Összegyűltek tehát az apostolok és a vének, hogy efelől döntsenek.

Hosszú vitakozás után felállott Péter és azt mondotta: Atyámfiak, férfiak, amint tudjátok, Isten már régebben engem választott ki közületek, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium beszédét és legyenek hívőkké.

És a szíveket ismerő Isten bizonyoságot tett mellettük, mert a Szentlelket nekik éppúgy megadta, mint nekünk;

és semmi megkülönböztetést nem tett köztünk és köztük, mert hit által megtisztította az ő szívüket.

Miért kísértitek tehát most az Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan igát tegyetek, amelyet nem tudunk elhordozni sem mi, sem a mi atyáink?

Sőt ellenkezőleg, hisszük, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk mi is, Ők is.

Akkor nagy csend támadt, s az egész sokaság hallgatta Pált és Barnabást, amint elbeszélték, mennyi jelt és csodát tett az Isten általuk a pogányok között.

Beszédük végeztével megszólalt Jakab és ezt mondta: Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg engem!

Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott már kezdetben az Isten, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének.

És ezzel egyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva:

Ezek után visszatérek és felépítem Dávid leomlott sátorát és annak omladékait helyreállítom,

hogy a többi ember is keresse az Urat és a pogányok mindnyájan, akiket az én nevemről neveznek.

Ezt mondja az Úr, aki mindezeket öröktől fogva tudtul adta.

Ennélfogva én úgy vélekedem, hogy azok elé, akik a pogányok közül térnek meg, nem szabad nehézségeket gördíteni.

Hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak attól, ami megfertőztetés: a bálványimádástól, a paráznaságtól, a fulladt állattól és a vértől.

Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként megvannak a maga hirdetői, hiszen a zsinagógákban minden szombaton olvassák őt.

Akkor jónak látták az apostolok és a vének az egész gyülekezettel együtt, hogy válasszanak maguk közül két vezető férfiút, mégpedig Júdást, akinek mellékneve Barsabas és Szilást, s azokat küldjék el Pállal és Barnabással Antiókiába.

És elküldték általuk ezt a levelet: Mi, az apostolok és a vének, a ti atyátok fiai az Antiókiában, Szíriában és Ciliciában levő pogányok közül való atyafiaknak küldjük üdvözlötünket!

Mivel meghallottuk, hogy közülünk egyesek megháborítottak titeket beszédeikkel és feldúlták telketeket, pedig nekik mi ilyen parancsot nem adtunk,

jónak láttuk egyhangú döntéssel, hogy férfiakat válasszunk ki és küldjünk hozzátok szereteteinkkel, Barnabással és Pállal,

olyan férfiakkal, akik az életüket kockáztatták a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.

Elküldöttük azért Júdást és Szilást, akik élőszóval szintén tudtotokra adják ugyanezeket.

Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy több terhet ne vessünk reálok, csak azt, ami szükséges, tudniillik:

Tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól. Jól teszitek, ha ezektől megóvjátok magatokat, s éljete jó egészségben!

Azok tehát, miután útnak bocsátották őket, elmentek Antiókiába, összegyűjtötték a hívek seregét és átadták a levelet.

ÉS mikor elolvasták, örvendeztek az intésnek.

Júdás és Szilás pedig, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel intették és erősítették az atyafiakat.

Miután pedig bizonyos időt eltöltöttek, visszabocsátották őket az atyafiak békességgel küldőikhez.

De Szilás jónak látta, hogy ott maradjon.

Pál és Barnabás ugyancsak Antiókiában időztek, ahol tanítottak és sok más atyafival prédikálták az Úr igéjét.

Néhány nap múlva így szólt Pál Barnabásnak: Menjünk vissza, látogassuk meg atyánkfiait minden városban, amelyben hirdettük az Úr igéjét és lássuk, hogyan vannak.

És Barnabás azt akarta, hogy vegyék maguk mellé Jánost, akit Márknak hívnak.

Pál azonban azt tartotta jónak, hogy ne vegyék maguk mellé azt, aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva és nem ment velük a munkára.

Emiatt éles szóváltás támadt közöttük és elszakadtak egymástól. Barnabás maga mellé vette Márkot és elhajózott Ciprusba.

Pál pedig Szilást választotta maga mellé, s miután az atyafiak az Úr kegyelmére bízták őt, útnak indult.

Bejárta Szíriát és Ciliciát, erősítve a gyülekezeteket.

Így jutott el Derbébe és Lisztrába. És íme volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, hívó zsidó asszonynak és görög atyának fia,

akiről jó bizonysgot tettek a Lisztrában és Ikoniumban lévő atyafiak.

Ezt Pál magával akarta vinni. Ezért körülmetélte őt az ott lakó zsidók miatt, mert mindenki tudta, hogy atyja görög volt.

És amint átmentek a városokon, meghagyták nekik, hogy tartsák meg a rendeléseket, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének határoztak.

A gyülekezetek tehát napról napra erősödtek a hitben és gyarapodtak számban.

Áthaladtak aztán Frigia és Galácia tartományán és mivel a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy az igét Ázsiában hirdessék,

Mizia felé haladva igyekeztek Bitiniába jutni, de nem eresztette őket Jézus Lelke.

Áthaladtak tehát Mizián, lementek Troászba.

Éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állott előtte, aki kérte őt mondván: Jöjj át Macedóniába, légy segítségül nekünk!

Mihelyt pedig a látomást látta, azonnal igyekeztünk átmenni Macedóniába, mert megértettük: az Úr hívott oda minket, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot.

Elhajóztunk tehát Troászból. Egyenesen Számotrákéba mentünk és másnap Neápolisba;

onnét pedig Filippibe, amely Macedónia ama részének első városa és római település. És ebben a városban töltöttünk néhány napot.

Szombat napon kimentünk a városon kívül egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak a zsidók és helyet foglalva, beszédbe elegyedtünk az egybegyűlt asszonyokkal.

És egy Lídia nevű, Tiatira városából való istenfélő bíboráros asszonynak, aki hallgatott reánk, az Úr megnyitotta a szívét, hogy befogadja mindazt, amit Pál mondott.

Meg is keresztelkedett egész házanépével együtt. Ekkor kért minket: Ha már az Úr hú tanítványának ítéltetek engem, gyertek az én házamba és maradjatok ott. És unszolt minket.

Történt pedig, hogy mikor az imádkozás helyére mentünk, egy rabszolga leány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek lakott és jóslataival nagy hasznot hajtott gazdáinak.

Ez követte Pált és minket és mindegyre így kiáltozott: Ezek az emberek a Magasságos Istennek szolgálói, akik nektek az üdvösség útját hirdetik.

Ezt művelte több napon át. Pált azonban bosszantotta ez és hátrafordulva így szólt a léleknek: Jézus Krisztus nevében parancsolom neked, hogy menj ki belőle! És azonnal kiment belőle.

Mikor pedig gazdái látták, hogy keresetük reménye elveszett, megragadták Pált és Szilást és a piacra, a hatóság elé hurcolták,

azután a bíróság elé állították és ezt mondták: Ezek a zsidók zavart okoznak városunkban,

mert olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk, rómaiaknak nem szabad elfogadnunk; sem cselekednünk.

És velük együtt a sokaság is ellenük támadt. A bírák pedig letépettek ruhájukat és megbotoztatták őket.

Sok botütés után tömlőébe vetették és megparancsolták az őrnek, hogy gondosan őrizze őket.

Erre a parancsra az őrnagy a belső tömlőébe vetette őket és lábukat kalodába szorította.

Éjfél tájban Pál és Szilás imádkozással és énekkel dicsőítette az Istent. A foglyok meg hallgatták.

És hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a tömlőc alapjai is. Azonnal megnyílt minden ajtó és mindnyájuknak bilincsei lehullottak.

Felriadt az őrnagy álomból és mikor látta, hogy a börtönajtók tárva-nyitva állnak, kivonta kardját és meg akarta magát ölni, mert azt gondolta, hogy a foglyok megszöktek.

Pál azonban hangosan így kiáltott: Ne tégy kárt magadban, mindnyájan itt vagyunk!

Az pedig világosságot kért, berohant és remegve borult Pál és Szilás elé,

és miután kihozta őket, így szólt: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?

Azok pedig így szóltak: Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a te háznépé;

És hirdették neki az Isten igéjét és mindazoknak, akik az ő házában voltak.

És ő magához vette őket az éjszakának abban az órájában, megmosta sebeiket és azonnal meg is keresztelkedett egész házanépével együtt.

Azután bevezette őket házába, asztalt terített nekik és minden hozzátartozójával, egész családjával együtt örvendezett, hogy Istenben hívővé lett.

Mikor pedig megvirradt, a bírák elküldték a törvényszolgákat azzal az üzenettel: Bocsásd el azokat az embereket.

Az őr tudtára adta e szavakat Pálnak: A bírák ideküldtek, hogy bocsássalak el titeket. Most azért távozzatok és menjetek el békességgel.

Pál azonban azt üzenete vissza: Megbotoztak minket nyilvánosan, holott mi római polgárok vagyunk és ítélet nélkül börtönbe vetettek. Most aztán titokban akarnak minket eltávolítani? Nem úgy, hanem jöjjenek ők maguk és vezessenek ki minket.

A törvényszolgák megmondták a bírának ezt az üzenetet, akik megijedtek, mikor meghallották, hogy ők római polgárok.

Azért odamentek, megkövették őket, majd kivezették és kérték, hogy távozzanak a városból.

Elhagyva a tömlöcöt Lídiához mentek; viszontlátták és bátorították az atyafiakat.

Azután átmentek Ámfipoliszon és Apollónián és Thesszalonikába értek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.

Pál szokása szerint bement hozzájuk és három szombatot át vitatkozott velük az írásokból

megmagyarázva és kimutatva, hogy Krisztusnak szenvednie kellett és a halottak közül feltámadnia és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek.

Némelyek hittek közülök és csatlakoztak Pálhoz és Sziláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül is nagy sokaság és az előkelő asszonyok közül nem kevesen.

De a zsidók irigységtől indítva maguk mellé vettek a piaci csőcselékből néhány züllött embert, csődületet támasztottak és felindították a várost; azután felvonulva Jázon háza elé, igyekeztek őket (az apostolokat) kihozni a nép köze.

De mikor nem találták őket, Jázont néhány atyafival együtt a város előljárói elé vonszolták és ezt kiáltották: Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek,

és Jázon a házába fogadta őket, pedig mindnyájan a császár parancsai ellen cselekesznek, mivel mást mondanak királynak: Jézust.

Fel is indították a sokaságot és a város előljáróit, akik hallották ezeket.

De mikor kezességet kaptak Jázontól és a többiektől, elbocsátották őket.

Az atyfiak azonban még azon az éjszakán elküldték Pált Szilással Béreába. Mikor odaértek, elmentek a zsidók zsinagógájába.

Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikabeliek, úgyhogy az igét teljes készséggel fogadták, naponként tudakozva az írásokat, hogy vajon úgy vannak-e ezek?

Sokan hittek tehát közülük, sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.

Amikor azonban a thesszalónikai zsidók megtudták, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten igéjét, elmentek és a sokaságot ott is megingatták és fellázították.

De akkor az atyafiak gyorsan elküldték Pált, hogy menjen egész a tengerig. Szilás és Timotheus azonban ott maradtak.

Pált kísérői elvitték egész Athénig, majd visszamentek Sziláshoz és Timotheushoz, azt a parancsot hozva számukra, hogy minél hamarabb menjenek vissza hozzá.

Amíg őket Athénben várta Pál, lelke háborgott a bálványokkal tele város láttán.

Vitázott azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélőkkel, a piacon meg mindennap azokkal, akikkel éppen találkozott.

Néhány epikureus és stoikus filozófus is vitatkozott vele, s közülük némelyek ezt mondták: Mit fecseg itt ez a szajkó? Mások meg: Ügy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője: ugyanis Jézust és a feltámadást hirdette nekik.

Megfogták tehát és az Áreopágusra vitték, ezzel: Szeretnők tudni, mi ez az új tanítás, amelyet hirdetsz?

A mi fülünknek idegen dolgokat beszélsz, mi tehát meg akarjuk érteni, miről van szó.

Az athéniak ugyanis mindnyájan és az ott lakó jövevények azzal töltötték minden idejüket, hogy valami újságot mondjanak, vagy halljanak.

Erre Pál megállott az Áreopágus közepén és így szólt: Athéni férfiak, úgy látom, hogy ti minden tekintetben nagyon istenfélők vagytok.

Mert mikor bejártam és szemléltem szentélyeiteket, egy olyan oltárra is akadtam, amelyre ez volt írva- az ISMERETLEN ISTENNEK. Akit ti tiszteltek, anélkül, hogy ismernétek, azt hirdetem én nektek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, a mennynek és a földnek Ura, nem lakik kézzel csinált templomokban. [Zsolt 50,8-13]

Emberi kéz szolgálatára sem szorul, mintha valami nélkül szűkölködnék, mivel ő ad mindennek életet, lehetetet és mindent.

És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjanak az egész föld színén; meghatározta előre rendelt idejüket és lakozásuk határait,

azért, hogy keressék az Istent, ha talán kitapinthatnák őt és megtalálhatnák. Bizony nincs ő messze egyiküinktől sem,

mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. A ti költőitek közül is ezt mondták némelyek: „Az ő nemzetsége vagyunk.”

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, vagy az emberi művészet és elképzelés valamely alkotásához hasonló.

A tudatlanság időszakát eddig ugyan elnézte az Isten, de most már azt parancsolja minden embernek mindenütt, hogy térjenek meg,

mert meghatározott egy napot, amelyen majd megítéli a föld kerekességét igazságosan egy férfiú által, akit erre rendelt. Bizonyoságot adott erről mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt a halálból.

Amikor azonban a halottak feltámadásáról hallottak némelyek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd még meghallgatunk téged e dolog felől.

Így Pál távozott közülük.

Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá és hívővé lett Ezek között Dienes, a legfőbb törvényszék bírása és egy Dámáris nevű asszony és velük együtt mások.

Ezek után Pál Athénből eltávozott és Korinthusba ment.

Itt egy Akvila nevű pontusi származású zsidóra talált, aki nemrég jött Itáliából feleségével, Priscillával, mivel Klaudiusz megparancsolta, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából.

Hozzájuk csatlakozott, s mivel ugyanazt a mesterséget folytatta, náluk maradt és együtt dolgoztak. Mesterségükre nézve ugyanis mindketten sátorcsinálók voltak.

Vitatkozott minden szombaton a zsinagógában és igyekezett meggyőzni mind a zsidókat, mind a görögöket.

Amikor megérkezett Macedóniából Szilas és Timótheus, Pál teljesen az igehirdetésnek szentelte magát és bizonyoságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.

De mikor ellenszegültek és káromlásokat mondtak, ruhájáról lerázta a port és ezt mondta, nekik: Véretek a fejetekre! Én tiszta vagyok. Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.

És elköltözött onnét, egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába, a zsinagóga szomszédságába.

Kriszpusz pedig, a zsinagóga előljárója hitt az Úrban egész házanépével együtt; a korinthusiak közül is sokan, akik az igét hallgatták, hittek és megkeresztelkedtek.

Egy éjjel így szólt az Úr látomás által Pálnak: Ne félj, hanem prédikálj és ne hallgass,

mert én veled vagyok és senki sem nyúl hozzád, hogy neked ártson; mert nekem sok népem van ebben a városban.

És ott lakott egy esztendeig és hat hónapig és tanította köztük az Isten igéjét.

Gallió volt Akhája helytartója, amikor a zsidók egy akarattal rátámadtak Pálra s a törvényszék elé vitték,

és ezt mondták: Ez az embereket arra csábítja, hogy a törvénnyel ellenkező módon tiszteljük az Istent.

Pál éppen meg akarta nyitni a száját, mikor Gallió ezt mondta a zsidóknak: Ha valóban valami erőszakról, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, megokolt volna, hogy meghallgassalak titeket.

De mivel tanításról, nevekről és a ti törvényetekről folyik a vita, azt intézzétek el ti magatok egymás közt, mert én ezekben bíró nem akarok lenni.

És elutasította őket a törvényszék előtt.

Ekkor valamennyien megragadták Szóstenészt, a zsinagóga elöljáróját és megverték a törvényszék előtt. Gallió azonban ezzel sem törődött.

Pál pedig még egy jó ideig ott maradt, azután elbúcsúzott az atyafiaktól és Szíriába hajózott. Vele együtt ment Priscilla és Akvila, aki fejét Konkreában megnyíratta; mert ez volt a fogadása.

Így jutott el Efézusba. Ott őket elhagyta, maga pedig bement a zsinagógába és vitatkozott a zsidókkal.

Ám mikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt hajlandó.

hanem búcsút vett tőlük és azt mondta: Ismét visszajövök hozzátok, ha az Isten akarja, és elhajózott Efézusból.

És miután Cézareába ért, felment Jeruzsálembe, köszöntötte a gyülekezetet és lement Antiókiába.

Egy darabig ott időzött, azután elment és rendre bejárta Galácia tartományát és Frigiát és mindenütt erősítette a tanítványokat.

Eközben Efézusba érkezett egy Apollós nevű zsidó, alexandriai származású, ékesen szóló férfiú, járatos az írásokban.

Ez már oktatást nyert az Úr útjáról. Buzgóságtól égve lelkesen és pontosan hirdette és tanította a Jézusra vonatkozó dolgokat, bár csak János keresztségét ismerte.

És kezdett nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Amikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priscilla, magukhoz vették és még pontosabban kifejtették előtte az Isten útját.

Majd mikor Akhájába akart átmenni, az atyafiak buzdították és írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be. Odaérkezése után nagy segítségükre volt azoknak, akik hívőkké lettek, a kegyelem által

nyilvánvalóan nagy erővel cáfolta a zsidókat és bebizonyította az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

Amíg Apollós Korinthusban időzött, Pál bejárta a felső tartományokat és Efézusba érkezett. Mikor ott néhány tanítványra talált.

ezt kérdezte tőlük: Vajon vettetek-e Szemlelket, mikor hívőkké lettetek? Azok pedig így feleltek: Sőt azt sem hallottuk, hogy van-e Szentlélek?

Így szólt nekik: Hát mire keresztelkedtetek meg? Azok pedig azt válaszolták: János keresztségére.

Pál aztán megmondta: János a megtérés keresztségével keresztelt és azt mondta a népnek, hogy aki utána jön, abban higgyenek, tudniillik Jézus Krisztusban.

Mikor ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevébe.

Pál akkor rájuk tette a kezét és Szentlélek szállt le rájuk, úgy hogy nyelveken beszéltek és prófétáltak.

Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

Amikor bement a zsinagógába, bátran beszélt és három hónapon át vitatkozva igyekezett meggyőzni őket az Isten országára tartozó dolgokról.

Mikor azonban némelyek megkeményítették szívüket, engedetlenkedtek és szidalmazták az Úr útját az egybegyűltek előtt, elvált tőlük és magával vitte a tanítványokat is. Ettől fogva mindennap egy bizonyos Tiránnus iskolájában prédikált.

Így volt ez két esztendeig, úgyannyira, hogy Ázsia minden lakója, zsidók és görögök, egyaránt hallgatták az Úr igéjét.

Isten pedig rendkívüli csodákat művelt Pál keze által;

még a betegekhez is elvitték testéről a kendőket, vagy kötényeket és azok meggyógyultak a betegségeikből és a gonosz lelkek kimentek belőlük.

Egyes kóbor zsidó ördögűzők pedig kuruzsolni kezdtek az Úr Jézus nevével olyanokat, akikben gonosz lelkek voltak és ezt mondták: kényszerítünk titeket Jézusra, akit Pál prédikál!

És azt egy bizonyos Skéva nevű zsidó főpap hét fia művelte.

De a gonosz lélek így válaszolt; Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?

Erre az az ember, akiben a gonosz lélek volt, nekik ugrott, legyúrta őket, s annyira hatalmat vett rajtuk, hogy mezítelenül és sebesülten futottak ki abból a házból.

Ez pedig tudomására jutott minden zsidónak és görögnek, akik Efézusban laktak, úgyhogy félelem szállott mindnyájukra és magasztalták az Úr Jézus nevét.

És sokan a hívők közül eljöttek, megvallottak és elbeszélték megelőző ördögi mesterkedésüket.

Sokan pedig azok közül, akik annak előtte varázslással foglalkoztak, könyveiket összehordták és mindenki szemeláttára megégették. Amikor a könyvek árát összeszámolták, úgy találták, hogy az ötvenezer ezüstpénz.

Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.

Amikor ezek megtörténtek, Pál elhatározta a Lélek által, hogy Macedóniát és Akháját bejárva Jeruzsálembe megy. Ezt mondta: Ottlétem után Rómát is meg kell látnom.

Elküldötte hát Macedóniába két munkatársát, Timótheust és Erasztust; ő maga egy ideig Ázsiában maradt.

Támadt azonban abban az időben nem csekély háborúság az Úr útja miatt.

Mert egy Demeter nevű ötvös, aki ezüstből Diána templomokat készített, s ezáltal a kézműveseknek nem csekély nyereséget adott,

gyűlésre hívta őket és a rokon mesterségek folytatóit és ezt mondta: Férfiak, tudjátok, hogy a mi jólétünk ebből a mesterségből ered.

De látjátok és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem úgy szólva egész Ázsiának sok népét eláltatta és megtévesztette, azt hirdetve, hogy nem istenek azok, amelyeket kézzel csinálnak.

De nemcsak minket fenyeget az a veszedelem, hogy mesterségünk csődbe jut, hanem a nagy istennőnek, Diánának templomát is majd semmibe veszik, s odaszal az ő nagysága, pedig őt egész Ázsia és az egész földkerekség tiszteli.

Amikor ezeket hallották, elteltek haraggal és így kiáltoztak: Nagy az efézusi Diána!

És megtelt az egész város izgalommal És egy akarattal a színházba rohantak, megragadták Gájust és Arisztárkust, Pál útítársait, akik Macedóniából valók voltak.

Pált azonban, mikor a nép közé akart menni, nem eresztették a tanítványok.

Néhányan a tartomány főtisztviselői közül is, akik neki barátai voltak, elküldték hozzá és kérték, hogy ne menjen a színházba.

Ott ki egyet, ki mást kiáltozott, mert a népgyűlés összezavarodott és a többség azt sem tudta, miért gyűltek össze.

A tömegeből szószólóul előállították Sándort, minthogy a zsidók őt tuszkolták előre, Sándor pedig kezével intve, védőbeszédet akart tartani a nép előtt.

Mikor azonban meglátták, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindnyájukból, amely mintegy két óra hosszáig tartott: Nagy az efézusi Diána!

Végül a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, ezt mondván: Efézusi férfiak! Ugyan ki az az ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy istennő Diána templomának és az égből lehullott képének önzője?

Mivel ennek senki sem mondhat ellent, szükséges, hogy lecsendesedjete és semmiféle meg gondolatlanságot ne kövessetek el.

Mert ide hoztátok ezeket az embereket, pedig ezek sem nem templomrablók, sem a mi istennőnk ellen káromlást nem mondtak.

Ha tehát Demeternek és kézműves társainak valaki ellen panaszuk van, vannak erre törvényszékek és helytartók: pereljének azok előtt egymással.

Ha pedig egyéb dologra nézve van valami panaszotok, a törvényes népgyűlésen elintézhetitek.

Mert féltő, hogy lázadással vádolnak minket a mai napért, mivel semmi ok sincs, amivel számot tudnánk adni ezért a csődületért. Ezeket mondva, feloszlatta a gyűlést.

összevont szöveg

A zavargás megszűnte után Pál magához hívatta a tanítványokat, intette őket, búcsút vett tőlük és útra kelt, hogy Macedóniába menjen.

Bejárta az útba eső tartományokat, mindenütt igehirdetéssel intette őket és Görögországba érkezett.

Ott töltött három hónapot. De mivel a zsidók cselet szöttek ellene, mikor Szíriába készült hajózni, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza.

Kísérte őt Ázsiáig a béreai Szopáter, Pirrus fia, a thesszalónikaiak közül pedig Árisztárkus és Szekundus, a derbéi Gájus és Timótheus; továbbá az ázsiai Tikhikus és Trofimus;

ezek előremenve megvártak minket Troászban,

Mi pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe után kihajóztunk Filippiből és öt nap múlva utolértük őket Troászban, ahol hét napot töltöttünk.

A hét első napján összegyűltünk a kenyér megtörésére. Pál prédikált nekik és mivel másnap el akart utazni, a tanítást éjfélig nyújtotta.

Sok lámpás égett abban az emeleti szobában, ahol összegyűltünk.

Egy Eutikhus nevű ifjú ült az ablakban, s mivel Pál még mindig prédikált, mély álomba merült. Az álom úgy elnyomta, hogy leesett a harmadik emeletről és holtan szedték fel.

Pál lesietett, ráborult és magához ölelve ezt kiáltotta: Ne rémüljete meg; él!

Azután felment, megtörte a kenyeret, evett és sokáig, egész virradatig tartó beszélgetés után útnak indult.

Az ifjút pedig élve vezették tel és nagyon megvigasztalódtak.

Mi pedig előrementünk a hajóval. Asszusba eveztünk és ott akartuk felvenni Pált, mivel így rendelkezett, és maga odáig gyalog akart menni.

Asszusban ismét találkoztunk, felvettük őt és tovább mentünk Mitilénébe.

Onnan elhajóztunk és másnap Khiosz elé értünk. A következő napon pedig áthajóztunk Számoszba. Trogillumban megszálltunk és másnap Milétusba mentünk.

Ugyanis Pál elhatározta, hogy Efézus mellett elhajózik, mert Ázsiában időt nem akart veszíteni; sietett, hogy hacsak lehet, pünkösd napjára Jeruzsálembe érjen.

Milétusból azonban elküldött Efézusba és magához hívatta a gyülekezet véneit.

Amikor azután ezek odajöttek hozzá, így beszélt hozzájuk: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsiába jöttem, mindvégig hogyan viselkedtem közöttetek,

hogyan szolgáltam az Úrnak, teljes alázatossággal, könnyhullatás és megpróbáltatások között, melyek rajtam a zsidók cselvetései miatt estek.

Semmit abból, ami üdvösségetekre való, el nem hallgattam, hanem inkább nyilvánosan és házanként hirdettem és tanítottam nektek,

miközben mind a zsidók, mind a görögök előtt bizonytságot tettem az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől.

És most, íme én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe és nem tudom, hogy mi vár ott reám, csak azt: a Szentlélek városenként arról tesz bizonytságot nekem, hogy bilincs és szenvedés következik rám.

De semmivel sem gondolok, sőt még az életem sem olyan drága, mint az, hogy elvégezhessem futásomat örömmel, valamint azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól vettem, hogy hirdessem az Isten kegyelmének evangéliumát.

És most íme tudom, hogy egyikőtök sem látja többé arcomat, akik között az Isten országát prédikálva jártam.

Azért bizonytságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenkinek vérétől tiszta vagyok, mert nem vonakodtam, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.

Vigyázzatok azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek vigyázókká tett titeket, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.

Mert tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok törnek reátok, akik nem kímélik a nyáját.

Sőt még ti közületek is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek és a tanítványokat maguk után vonják.

Azért legyetek éberek, emlékezzetek meg arról, hogy én három esztendeig nem szüntettem meg éjjel-nappal könny-hullatások között inteni mindnyájatokat.

És most atyámfiái, ajánllak titeket az Úr kegyelmébe, ki az ő igéje által felépíthet és megadhatja nektek minden szentekkel egyben az örökséget.

Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam,

sőt magatok tudjátok, hogy mind saját szükségleteimről, mind a velem levőkről ezek a kezek gondoskodtak.

Mindezekben példát adtam nektek, hogy fáradságos munkával kell nekünk a gyengéken segíteni, megemlékezvén az Úr Jézus szavairól, aki maga mondta: Jobb adni. mint kapni.

Ezeket elmondta és térdre esve imádkozott mindnyájukkal együtt.

Mindenki nagyon sírt és Pált nyakába borulva csókolták.

Különösen azon a mondásán szomorodtak el, hogy többé az ő arcát nem fogják látni. Azután elkísérték a hajóra.

Amint elváltunk tőlük, elindultunk és egyenesen haladva Kóusba érkeztünk, másnap pedig Ródusba és onnan Patarába.

Ott találtunk egy Feniciába induló hajót: ebbe beszállva elhajóztunk.

És miután megláttuk Ciprust és elhagytuk bal kéz felé, Szíriába evezünk és Tirusban kötöttünk ki, mert a hajó ott rakta ki terhét.

Megtaláltuk a tanítványokat és ott maradtunk hét napig. Ezek Pálnak a Lélek által azt mondták, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

A kiszabott idő eltöltése után folytattuk utunkat. Mindenki elkísért bennünket, asszonyaikkal és gyermekeikkel együtt még a városon is túl. És a tenger partján térdre esve imádkoztunk.

Azután elbúcsúztunk egymástól; mi hajóra szálltunk, ők pedig hazatértek.

Tengeri utunk végén Tirusból eljutottunk Ptolemaisba, köszöntöttük az atyfiakat és náluk maradtunk egy napig.

Másnap megint útra keltünk és (gyalogosan) megérkeztünk Cézáreába. Bementünk Fülöp evangélista házába, aki ama „hetek” (hét diakónus) közül való és nála szálltunk meg. [5]

Ennek volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak.

Mialatt pedig több napig ott tartózkodtunk, lejött egy Judeából való próféta, név szerint Agabus.

Amint hozzánk érkezett, vette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát és ezt mondta: így szól a Szentlélek: így kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben azt a férfiút, akié ez az öv és a pogányok kezére adják.

Mikor pedig ezeket hallottuk, mind mi, mind az odavalók kértük Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe,

de ő így felelt: miért szaggatjátok a szívemet ezzel a sírással? Hiszen én kész vagyok nemcsak bilincseket, hanem a halált is elszenvedni Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.

Mikor nem hajlott beszédünkre, belenyugodtunk és azt mondtuk: Legyen meg az Úr akarata!

E napok után pedig felkészültünk és felmentünk Jeruzsálembe.

Velünk jött néhány cézáreai tanítvány is, akik elvezettek bizonyos ciprusi Mnázonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk.

Megérkeztünk Jeruzsálembe és örömmel fogadtak minket az atyfiak.

Másnap aztán Pál velünk együtt bement Jakabhoz; a vének is mindnyájan ott voltak.

Köszöntötte őket és részletesen előadta, amit Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett.

Azok pedig ennek hallatára dicsőítették az Istent, de ezt mondták neki: Látod, atyámfia, mily sok ezer zsidó van, akik hívőkké lettek és mindnyájan buzgólkodnak a törvény megtartásában.

Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, akik a pogányok között élnek, Mózesről való elszakadásra tanítod, és azt mondod, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokásokat ne tartsák meg.

Mit tegyünk tehát? Bizonyosan meg fogják tudni, hogy ideérkeztél,

tedd hát azt, amit neked tanácsolunk. Van közöttünk négy férfi, akik fogadalmat tettek,

ezeket vedd magad mellé, menj fel velük tisztulásra és fizess helyettük, hogy, megnyíráthassák fejüket, így majd mindenki megtudja, hogy semmi sem igaz abból, amit felőled mondanak, hanem te magad is a törvény nyomdokaiban jársz.

A pogányokból lett hívőknek pedig megírtuk azt a határozatot, hogy tartózkodjanak ettől a négytől: a bálványáldozatoktól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól.

Pál ekkor maga mellé vette azokat a férfiakat és másnap velük együtt megtisztulva bement a templomba és bejelentette, hogy mikor telnek le a tisztulás napjai, s addig mindegyikükért bemutatják az áldozatot.

Mikor azonban a hét nap már eltelőben volt, az ázsiai zsidók meglátták őt a templomban, ellene ingerelték az egész sokaságot, rávetették a kezüket,

és ezt kiáltották: Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az ember az, aki mindenkit mindenütt a nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít; ezenfelül még görögöket is hozott a templomba, amivel megfertőz-tette ezt a szent helyet.

Előbb ugyanis látták vele az efézusi Trofimust, s azt gondolták, hogy Pál bevitte a templomba.

Felzúdult tehát az egész város, a nép összecsozdult, megragadták Pált, kivonszolták a templomból és a templomajtókat azonnal bezárták.

Éppen meg akarták Őt ölni, mikor meghallotta a katonai csapat ezredese, hogy egész Jeruzsálem fellázadt.

Azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé és lerohant hozzájuk. Mikor ezek meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.

Akkorra az ezredes is odaért, letartóztatta őt és megparancsolta, hogy kötözzék meg két láncsal, majd tudakolta, hogy kicsoda és mit cselekedett.

De ki egyet, ki más kiáltott a tömeg között és mivel a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

A lépcsőnél azonban a katonáknak kellett vinni őt, a tömeg támadása miatt.

Ugyanis nagy néptömeg követte, kiáltozva: Halál reá!

És mikor már éppen be akarták vinni a várba, (Pál) így szólt az ezredeshez: Vajon szabad-e nekem valamit szólnom hozzád? Az pedig így szólt: Hát te tudsz görögül?

Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította és pusztába vitte ki a négyezer szikáriust (orgyilkost)?

Pál azt felelte: Én ugyan tárzusi zsidó vagyok, Cilicia nem ismeretlen városának polgára, de kérek, engedd meg nekem, hogy szóljak a néphez.

Mikor aztán megadta az engedélyt, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek és mikor nagy csend lett, megszólalt héber nyelven és ezt mondta:

Férfiak, Testvérek és Atyák, hallgassátok meg védekező beszédemet.

Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. És mondta:

Én zsidó vagyok, a ciliciai Tarsusban születtem, de ebben a városban nevelkedtem fel Gamáriel lábainál. Az ősi törvény szigorúsága szerint tanítottak, és én is oly buzgón ragaszkodtam az Istenhez, mint ma ti mindnyájan.

Halálra üldöztem ennek a tanításnak a híveit, megkötöztem és tömlöcbe vetettem férfiakat és nőket egyaránt.

Tanúja ennek a főpap is és a vének egész tanácsa, akiktől leveleket is kaptam az atyafiakhoz és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálembe, büntetés céljából.

Történt azonban menet közben, amint közeledtem Damaszkuszhoz, hogy déltájban hirtelen nagy mennyei világosság sugárzott körül engem.

A földre estem és szót hallottam, amely ezt mondta nekem: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Kicsoda vagy Uram? - kérdeztem. És ő így felelt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl.

A velem levők a világosságot látták, de nem hallották a beszélőnek a szavát.

Kérdeztem: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr erre azt felelte: Kelj fel és menj Damaszkuszba; majd ott megmondják neked mindazt, amit Isten felőled elrendelt.

Mivel azonban ama világosság dicsősége miatt nem láttam, a velem levők kézenfogva vezettek és úgy mentem be Damaszkuszba.

Egy bizonyos Anániás pedig, a törvény szerint kegyes férfiú, kiről az összes ott lakó zsidók jó bizonyosságot tesznek,

eljött hozzám, mellém állott és így szólt: Atyámfia, Saul, láss újból! És én abban a pillanatban megláttam őt.

Ő így szólt: A mi atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát és meglásd amaz Igazat és szót hallj az ő szájából.

Mert mindenki előtt tanúbizonyságot kell tenned arról, amit láttál és hallottál.

Most tehát miért késedelmeskedel? Kelj fel, keresztelkedjél meg, mosd le a bűneidet és hívd segítségül az Úr nevét.

Jeruzsálembe való visszatértem után történt, hogy egyszer, mikor imádkoztam a templomban, révületbe estem.

Őt láttam, amint így szólt hozzám: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják be a felőlem való bizonyágtételeidet.

Ekkor így szóltam: Uram, ők maguk tudják, hogy a benned hívőket tömlöcbe vettem és verettem minden zsinagógában.

És mikor a te mártírodnak, Istvánnak vérént ontották, én is ott álltam és helyesltem az ő megölését. És őriztem azoknak a ruháját, akik őt megölték.

Ő azonban azt mondta nekem: Eredj el, mert messze küldelek téged, a pogányok közé.

Hallgatták pedig őt eddig a mondatig. De most kitört belőlük a kiáltás: Töröld el a föld színéről az illetet, mert nem érdemli meg, hogy éljen!

Mivel nagyon kiabáltak, ruhájukat eldobták és port hánytak fel a levegőbe,

az ezredes megparancsolta, hogy vigyék Pált a várba és meghagyta, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hadd derüljön ki, miért kiáltoztak úgy ellene.

Mikor már lekötötték szíjakkal, így szólt Pál az ott álló századoshoz: Szabad-e nektek megkorbácsolnotok egy római polgárt, akit még nem ítélték el?

Ezt hallván a százados, elment az ezredeshez és jelentést tett neki: Mit akarsz tenni? Ez az ember ugyanis római polgár.

Ekkor az ezredes odament hozzá és ezt mondta neki: Mondd meg nekem, hogy csakugyan római polgár vagy? Ő így szólt: Az.

Az ezredes így felelt; Én nagy összegért vásároltam meg a polgárjogot. Pál pedig azt mondta: Én meg benne születtem.

Ekkor nyomban abbahagyták a vallatását. Sőt az ezredes meg is rémült, mikor megtudta, hogy római polgár és mégis megkötözi ette.

Másnap pedig bizonyosat akart tudni, hogy mivel vádolják a zsidók. Feloldoztatta tehát bilincseiből és megparancsolta, hogy a papi fejedelmek, az egész tanáccsal együtt üljenek össze. Ekkor Pált lehozatta és eléjük állította.

Ekkor Pál végigtekintett a nagytanácson és így szólt: Atyámfiak, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig.

Anániás pedig, a főpap, megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon.

Akkor Pál így szólt neki: Megver téged az Isten, te meszelt fal! Itt ülsz, hogy ítélj felettem a törvény szerint és a törvény ellenére azt parancsolod, hogy engem verjenek"?

Az ott állók pedig megszólaltak: Az Isten főpapját szidalmazod?

Pál erre azt mondta: Nem tudtam atyámfiak, hogy főpap. Mert meg van írva. a te néped fejedelmét ne átkozd!

Mivel pedig Pál tudta, hogy egyik részük a szadduceusok, a másik pedig a farizeusok közé tartozik, emelt hangon így szólt a tanács előtt: Atyámfiak, férfiak, én farizeus vagyok, farizeusnak a fia, s a halottak feltámadásának reménysége miatt vádolnak engem.

E szavakra meghasonlás támadt a farizeusok és szadduceusok között és a gyűlés két részre oszlott.

Mert a szadduceusok azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok ellenben mind a kettőt vallják.

Nagy kiáltozás támadt tehát és a farizeuspárti írástudók közül némelyek felálltak és heves vitatkozásban ezt mondták: Semmi rosszat nem találtunk ebben az emberben. Hátha Lélek szólt neki, vagy angyal?

És mivel nagy meghasonlás keletkezett, az ezredes attól félve, hogy Pált szétszaggatják, megparancsolta, hogy a csapat jöjjön le, ragadja ki közülük és vigye a várba.

A következő éjszaka pedig az Úr odaállt mellé és ezt mondta: Bízzál, mert amint Jeruzsálemben bizonysgot tettél az én ügyem mellett, úgy kell neked bizonysgot tenned Rómában is.

Másnap pedig a zsidók összeesküdtek és átok alatt megfogadták, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, amíg Pált meg nem ölik.

Negyvennél többen voltak ebben az összeesküvésben.

Elmentek a papi fejedelmekhez és, vénekhez és azt mondták: Átok alatt köteleztük magunkat, hogy semmit sem ízlelünk addig, míg Pált meg nem öljük.

Most azért a tanácsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy holnap hozza le hozzátok, mintha az ügyét alaposabban akarnátok megvizsgálni. Mí pedig készek vagyunk megölni őt, mielőtt ideér.

Pál nőtestvérének fia azonban meghallotta ezt a cselvetést, elment és amint bejutott a várba, tudtára adta Pálnak.

Pál az egyik századost magához hívatta és ezt mondta: Vezesd az ezredeshez ezt az ifjút, mert jelenteni akar neki valamit.

Az maga mellé vette őt, elvitte az ezredeshez és azt mondta: A fogoly Pál magához hívatott engem, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert mondani akar neked valamit.

Az ezredes pedig karon fogta, félrevonult vele és tudakolta: Mi az, amit nekem jelenteni akarsz?

Ő aztán elmondta: A zsidók elhatározták, hogy megkérnek téged, hozasd le Pált holnap a tanács elé, mintha alaposabban meg akarnák vizsgálni az ügyét.

De te ne engedj nekik, mert közülük több, mint negyven férfi les rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig sem nem esznek, sem nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is vannak és várják az üzenetedet.

Akkor az ezredes elbocsátotta az ifjút és meghagyta neki: Senkinek se szólj arról, hogy ezeket jelentetted nekem.

Ezután magához hívatott két századost és kiadta a rendeletet: Készítsetek fel kétszáz katonát, hetven lovast, meg kétszáz dárdást, hogy az éjszaka harmadik órájától kezdve induljanak Cézáréába,

és adjanak melléjük nyerges állatokat is, hogy Pált felültetve biztonságba vigyék Félix helytartóhoz.

Levelet is írt, melynek tartalma ez volt:

Klaudiusz Lizias, a nemes helytartónak, Félixnek üdvözlését küldi.

Ezt a férfiút a zsidók elfogták és meg akarták ölni. De odamenve csapatommal kiszabadítottam, mivel megtudtam, hogy római polgár.

Amikor pedig meg akartam tudni, mivel vádolják, levitettem a tanácsuk elé,

és úgy találtam, hogy az ő törvényük vitás kérdései felől vádolják, de semmi halált, vagy fogságot érdemlő vád nincs ellene.

Mint hogy pedig jelentették nekem, hogy a zsidók e férfiú ellen merényletet akarnak elkövetni, azonnal hozzád küldtem őt, meghagyva vádlóinak is, hogy ami panaszuk van ellene, előtted mondják el. Légy jó egészségben!

A katonák tehát parancsuk szerint magukhoz vették Pált és még azon az éjszakán levitték Antipatriszba.

Másnap pedig a lovasok kíséretében továbbküldték és ők visszatértek a várba.

Amazok pedig Cézareába érve átadták a levelet a helytartónak és Pált is eléje állították.

Mikor pedig a helytartó a levelet elolvasta, megkérdezte, melyik tartományból való és mikor megtudta, hogy Ciliciából,

azt mondta: Majd akkor hallgatlak ki, ha vádlóid is megérkeznek, és megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizték.

Öt nap múlva azután lement Anániás főpap, vele a vének közül néhányan és egy Tertullusz nevű ügyvéd. Panaszt tettek a helytartónál Pál ellen.

Előállították őt és Tertullusz vádolni kezdte.

Nemes Félix, hogy általad sokat javult a nép helyzete és mi, a te gondoskodásod folytán, nagy békeességbe jutottunk, ezt mi mindig és mindenütt nagy hálával ismerjük el.

De hogy sokáig ne tartóztassalak, kérlek, hallgasd meg rövid beszédünket, a te kegyes jóindulatod szerint.

Meggyőződünk arról, hogy ez az ember valóságos pestis, és meg hasonlást támaszt a földkerekség összes zsidói között. És feje a názáreti eretnenségnek.

A templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk és a mi törvényünk szerint akartuk őt megítélni,

Lizias ezredes azonban odajött és erőszakkal kivette a kezünkből

és azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek. Ha kihallgatod őt, magad is meggyőződhetsz e vádak igazságáról.

E vádhoz csatlakoztak a zsidók is és erősítették, hogy valóban így van ez.

A helytartó intett Pálnak, hogy beszéljen, s ő így szólt: Mivel tudom, hogy te sok esztendő óta bírāja vagy ennek a népnek, nagyobb bátorsággal védekezem a magam ügyében.

Meggyőződhetek arról, hogy nincs tizenkét napjánál több, amióta felmentem Jeruzsálembe imádkozni.

És a templomban sem találtak engem, hogy bárkivel vitatkoztam volna, vagy hogy a népet lazítottam volna, sem a zsinagógákban, sem a városban.

Semmit sem bizonyíthatnak rám abból, amivel engem vádolnak.

Azt azonban megvallom neked, hogy én ama tanítás szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgálok az én atyáim Istenének, mint aki hiszek mindabban, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva.

Reménységem van ugyanis az Istenben, hogy amit ezek maguk is várnak - lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Abban gyakorlom magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor.

Sok esztendő után eljöttem, hogy az én népemnek alamizsnát hozzak és áldozatokat (mutassak be).

Eközben, mikor a tisztulási fogadalmat teljesítettem, éppen nem csődületben vagy lázadásban talált reám a templomban

néhány ázsiai zsidó, akiknek ide kellett volna jönniük eléd és itt vádolni, ha valami panaszuk van ellenem.

Mondják meg ezek maguk, vajon találtak-e bennem valami törvényellenes cselekedetet, mikor a tanács előtt álltam.

Hacsak ez egyetlen szó tekintetében nem, amelyet közöttük kiáltottam: A halottak feltámadása miatt állok most vádlottként előttetek.

De Félix, akinek elég pontos tudomása volt erről a tanításról, elhalasztotta ügyüket, ezt végezvén: Mikor Liziás ezredes lejön, akkor fogok dönteni ügyetekben.

És megparancsolta a századosnak, hogy Pált őrizték, de enyhébb fogságban és hozzátartozói közül senkinek se tiltsák meg, hogy szolgáljon neki.

Néhány nap múlva pedig Félix megjelent feleségével, a zsidó származású Druzillával; maga elé hívatta Pált és meghallgatta őt a Krisztusban való hit felől.

De amikor (Pál) az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémülve ezt mondta: Most menj el, de mikor alkalmam lesz, magamhoz hívatlak.

Egyszersmind azt is remélte, hogy Pál pénzt ad neki, szabadulásáért. Ezért gyakrabban magához hívatta és elbeszélgetett vele.

Két esztendő múlva Porcius Fesztus lett Félix utóda, Félix pedig fogságban hagyta Pált, hogy kedvében járjon a zsidóknak.

Amint Fesztus megérkezett (Júdea) tartományába, három nap múlva Cézáréből felment Jeruzsálembe.

Panaszt tettek ugyanis előtte a papi fejedelmek és a zsidók főemberei Pál ellen és sürgették, maguknak azt a kedvezést kérve, hogy hozassa őt Jeruzsálembe, mert lest akartak neki vetni, hogy megölhessék az úton.

Fesztus azonban azt felelte, hogy Pált Cézárében őrzik, ő maga pedig hamarosan odaérkezik.

Akik azért köztetek - úgymond - illetékesek, jöjjenek le velem és ha van valami véték abban az emberben, emeljenek vádat ellene.

Legfeljebb nyolc vagy tíz napi időzés után lement Cézáréába és másnap bírói székbe ült és Pált elővezettette.

Mikor megjelent, a Jeruzsálemből leutazott zsidók körülállották és sok súlyos vádat emeltek ellene, de egyiket sem tudták bizonyítani.

Pál pedig a maga védelmére ezt felelte: Sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem a császár ellen semmit nem vétettem.

Fesztus azonban a zsidóknak kedveskedni akart és feleletképpen azt kérdezte: Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, hogy ebben az ügyben ott ítélkezzem feletted?

Pál azonban ezt mondta: A császár ítélőszéke előtt állok; itt kell felettem ítéletet mondani. A zsidók ellen semmit sem vétettem, mint te magad is jól tudod.

Ha vétkes vagyok és ha valami halált érdemlőt cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha azonban alaptalanok a vádak, amikkel ezek illetnek engem, senki engem az ő kedvükért kezükbe nem adhat. A császárhoz fellebbezek.

Ekkor Fesztus szót váltott tanácsával és így végzett: A császárhoz fellebbeztél, a császár elé fogsz menni.

Néhány nap múlva pedig Agrippa király és Bernicé érkezett Cézáréába, hogy köszöntsék Fesztust.

Több napig időztek ott és Fesztus szóba hozta a király előtt Pál ügyét: Van itt egy férfiú, mondta, akit Félix hagyott foglyul.

Mikor Jeruzsálembe mentem, a papi fejedelmek és a zsidók vénei panaszt tettek ellene és kérték az elítéltetését.

Ezeknek én azt feleltem, hogy rómaiaknak nem szokásuk bárkit is kiszolgáltatni, míg a vádlottat vádlóival nem szembesítik és így alkalmat nem adnak arra, hogy a vád ellen védekezzenek.

Mihelyt tehát idegyűltek, másnap haladék nélkül az ítélőszékbe ültem és elővezettettem azt a férfiút.

Ám vádlói, amikor szembe állottak velem, semmi olyat nem hoztak fel ellene, amit én büntettnek tarthattam volna,

hanem holmi vitás kérdések voltak velem az ő tulajdon babonáik felől és bizonyos meghalt Jézus felől, akiről Pál azt állította, hogy él.

Mivel pedig ezekben a vitás kérdésekben nem tudtam eligazodni, megkérdeztem, vajon akar-e Jeruzsálembe menni, hogy ott ítélkezzenek felette? (döntsék el a pőrét.)

Pál azonban fellebbezett és azt kívánta, hogy tartsák fogva a császár döntéséig. Parancsot adtam, hogy őrizzék, amíg a császárhoz küldhetem.

Agrippa pedig így szólt Fesztushoz; Magam is szeretném hallani ezt az embert. Holnap hallani fogod, felelte Fesztus.

Másnap tehát Agrippa és Bernicé nagy pompával jelent meg és bementek a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főembereivel együtt. Fesztus parancsára előhozták Pált

így szólt Fesztus: Agrippa király és ti férfiak mindnyájan, akik velünk együtt itt vagytok! Látjátok ezt az embert, aki miatt az egész zsidóság Jeruzsálemben is, itt is megkeresett engem azt kiáltozva, hogy ennek nem szabad tovább élnie.

Én pedig, bár úgy találtam, hogy semmi olyat nem cselekedett, amiért halált érdemelne, de mégis, mivel ő maga is a császárhoz fellebbezett, úgy döntöttem, hogy odaküldöm őt hozzá.

Azonban semmi bizonyosat nem tudok írni felőle az én uramnak, ezért hozattam elétek és kiváltképpen te eléd Agrippa király, hogy ez előzetes kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni.

Értelmetlen dolog volna küldeni egy foglyot anélkül, hogy egyúttal az ellene emelt vádat nem jelenteném.

Agrippa erre így szólt Pálhoz: Megengedjük neked, hogy szólj a magad mentségére. Ekkor Pál kinyújtotta karját, tisztelgett és ekként védekezett:

Boldognak tartom magamat Agrippa király, hogy mindarra nézve, amivel a zsidók vádolnak engem, ma előtted védekezhetek,

mert te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdéseit. Azért kérek, hallgass meg engem türelmesen.,

Életemet, amely kezdetétől az én népem között Jeruzsálemben folyt le, ifjúságomtól fogva ismerik a zsidók mindnyájan.

Ők tudják rólam, eleitől fogva - ha bizonyosságot akarnak tenni -, hogy én mint farizeus, a mi vallásunk legszigorúbb felekezete szerint éltem.

Most is ama reménység miatt állok itt bírói eljárás alatt, amelyet Isten az ő ígéréteiben adott atyáinknak,

amelyre a mi tizenkét törzsünk Istent éjjel-nappal buzgón szolgálva reméli, hogy eljut: Ezért (a halottak feltámadásába vetett) reménységért vádolnak engem a zsidók, Agrippa király.

Miért látszik előttem hihetetlennek, hogy az Isten halottakat támaszt fel?

Egykor én is úgy véltem, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.

Meg is cselekedtem Jeruzsálemben és a szentek közül sokat börtönbe vetettem, a papi fejedelmektől nyert meghatalmazás alapján. Sőt mikor megölték őket, szavazatommal hozzájárultam.

Zsinagógáról zsinagógára járva gyakori büntetéssel kényszerítettem őket a (Jézus nevének) káromlás(á)ra. Annyira dühöngtem ellenük, hogy messze idegen városokig üldöztem őket.

Mikor ez ügyben éppen úton voltam Damaskus felé, a papi fejedelmektől vett meghatalmazással és engedéllyel,

déltájban az úton úgy láttam, óh király, hogy a mennyből napfénynél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útitársaimat.

Mindnyájan földre estünk, s én szózatot hallottam, amely ezt mondta nekem héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Kicsoda vagy Uram? - kérdeztem. Az Úr pedig ezt mondta: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.

De kelj fel és állj lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgává és tanúvá rendeljelek arra nézve, amit most láttál, s azokra nézve is, amiket majd később jelentek meg neked.

Kiválasztottalak téged a te néped és a pogányok közül, akik közé most visszaküldelek téged,

hogy megnyisd szemüket és a sötétségből világosságra és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek. Vegyék bűneik bocsánatát és osztályrészüket azok között, akik megszentelődtek a bennem való hit által.

Azért Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt,

hanem először a damaskusiaknak és jeruzsálemieknek, majd Júdea egész tartományában, sőt a pogányok között is hirdetem, hogy bánják meg bűneiket, térjenek meg az Istenhez és cselekedjenek megtéréshez méltó cselekedeteket.

Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban és akartak megölni.

De mivel Isten megsegített mind e mai napig, itt állok és tanúbizonyságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak és semmit sem mondok azokon kívül, amikről mind a próféták, mind Mózes hirdették, hogy be fognak teljesedni.

Nevezetesen: Krisztusnak szenvednie kell, de mint a halottak feltámadásából az első, világosságot fog hirdetni Izraelnek és a pogányoknak.

Idáig érkezett el védőbeszédében, mikor Fesztus hangosan felkiáltott: Bolond vagy te Pál; a sok tudomány megbolondít téged!

Ő pedig így válaszolt: Nem vagyok bolond, nemes Fesztus, hanem igaz és józan beszédeket mondok.

Tud ezekről a király is, akihez nyílt bátorsággal szólok, mert éppen nem gondolom, hogy ezek közül őelőtte bármi is ismeretlen volna, hiszen nem valami zugban történt dolgok ezek.

Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.

Agrippa pedig így felelt Pálnak: Kis híján rábeszélisz engem, hogy keresztyénné legyek.

Pál pedig ezt mondta: Kívánnám Istentől, hogy ne csak te, hanem mindazok, akik ma engem hallgatnak, ne csak kis híján, hanem teljesen olyanok lennétek, amilyen én vagyok - e bilincsek nélkül.

Ezután felkelt a király, a helytartó, Bernicé és a kíséretük,

és távozóban így beszélgettek egymás között: Semmi halált vagy fogságot érdemlő dolgot nem cselekszik ez az ember.

Agrippa pedig így szólt Fesztushoz: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha nem fellebbez a császárhoz.

Amikor eldőlt, hogy mi Itáliába hajózunk, Pált és a többi foglyot átadták a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak.

Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely az ázsiai partvidék kikötőibe készült és útnak indultunk. Velünk jött Thesszalonikából a macedón Arisztarkus is.

Másnap megérkeztünk Szidonba. Juliusz emberségesen bánt Pállal és megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla.

Onnan elindulva, az ellenszél miatt Ciprus keleti partja mellett hajóztunk el.

Majd Cilicia és Pamfilia alatt átvágva a tengeren, a lisiai Mirába érkeztünk.

Ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált és abba szállított be minket.

Több napi lassú hajózás után nagy nehezen értük el Knidust, de mivel ott a szél nem engedett partra szállni, elhajóztunk Szalmóne mellett. Kréta alá.

És miután nagy ügyel-bajjal elhaladtunk mellette, eljutottunk egy helyre, Lázea város közelében, amelyet Szépkikötőnek neveznek.

Mindezzel sok időt vesztegettünk és a hajózás kezdett már veszedelmessé válni. Hiszen böjt nap is elmúlt már. Pál intette őket:

Férfiak, látom, hogy a hajóút folytatása vakmerőség, mert nemcsak a hajóban és a rakományban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.

De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajó-tulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.

Mivel pedig a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség úgy határozott, hogy onnan is tovább kell hajózni, hogy valami módon eljussunk telelésre Fénixbe. Krétának ebbe a kikötőjébe, amely délnyugat és északnyugat felé néz.

Mivel gyöngé déli szél kezdett fújni, s ők azt hitték, hogy feltett szándékukat véghezvihatik, felszedték a horgonyt és a krétai part mentén hajóztak tovább.

Nemsokára azonban a sziget felől viharos forgószél csapott le rájuk, amelyet „északkeletinek” (euraquilónak) neveznek.

A hajót magával ragadta a szél; mi megadtuk magunkat és engedjük, hadd sodorjon tova.

És befutva egy kis sziget alá, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk biztosítani a mentőcsónakot.

Miután azt felvonták, védekezni kezdtek: Alul kötelekkel kötötték át a hajót, és mivel féltek, hogy a Zátonyra (a Szirtiszre) futnak, a vitorlát leeresztették és úgy vitették magukat.

Mínt hogy pedig a szélvész hányt, vetett bennünket, másnap kidobták a hajóterhet, és harmadnap saját kezükkel dobálták ki a hajó felszerelését.

Több napon át sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak, a vihar pedig egyre erősödött. Végre a felől, hogy életben maradunk, minden reményiségünk szétfoszlott.

Mikor aztán már sokat éhezünk, Pál felállt köztünk és így szólt: Emberek, rám kellett volna hallgatnotok és nem lett volna szabad elindulnunk Krétából, hogy elkerüljük ezt a bajt és kárt.

Mindazáltal én most is biztatlak titeket, hogy legyetek jó reményiségben, mert senki sem vesz el közületek, csak (legfeljebb) a hajó.

Mert ma éjjel mellém állott annak az Istennek angyala, akié vagyok, akinek szolgállok is,

és azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állanod és íme az Isten ajándékba adta neked mindazokat, akik veled hajóznak.

Ezért immár legyetek jó reményiségben, férfiak! Hiszem Istent, hogy úgy lesz, amint nekem megmondotta.

Valami szigetre kell kivetődnünk.

Amikor pedig eljött a tizennegyedik éjszaka, amióta ide s tova hányódtunk az Adrián, éjfél tájban a hajósok azt vették észre, hogy valami szárazföldre közelednek.

És lebocsátva a mérőónt, hús ölnyinek találták a mélységet. Majd kevéssel tovább haladtak és ismét lebocsátva a mérőónt, tizenöt Ölnyinek találták.

Félős volt, hogy esetleg szirtes helyre vetődünk, azért a hajó farából négy horgonyt dobtak ki, alig várva, hogy nappal legyen.

Ekkor a hajósok el akartak menekülni a hajóról és a mentőcsónakot a tengerre bocsátották azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából horgonyokat akarnak vetni.

De Pál így szólt a századoshoz és a katonákhoz: Ha ezek nem maradnak a hajóban, ti sem menekülhettek meg.

Ekkor a katonák elvágta a mentőcsónak köteleket és az a tengerbe esett.

Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindenkit intett, hogy egyenek. Ma a tizennegyedik napja - mondotta -, amióta folyton étien várakoztok és semmit sem ettetek.

Figyelmeztetek azért titeket, hogy egyetek, mert ez meneküléseteket szolgálja. Egyikőtöknek sem fog haja szála sem meggörbülni.

Miután pedig ezeket mondta, kenyeret vett a kezébe, hálát adott Istennek mindnyájuk előtt, megtörte azt és enni kezdett.

Ekkor a többiek is nekibátorodtak és szintén ettek.

Lélekszám szerint pedig összesen kétszázhetvenhatan voltunk a hajóban.

Miután jóllaktak, könnyítettek a hajón; a gabonát kihányták a tengerbe.

Virradat után sem ismerték fel a szárazföldet, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos (menedékes) partja volt. Úgy döntöttek, hogy erre futtatják rá a hajót, ha bírják.

A horgonyokat tehát köröskörül elvagdosták és a tengerben hagyták. Egyszersmind a kormányrúd köteleit megoldották és felvonva a vezérvitorlát a szélfúvás elé, a part felé tartottak.

Egy földnyelvhez értek és arra hajtották rá a hajót, amelynek eleje befúródva, mozdulatlanul ott maradt, hátsó része azonban az erős hullámveréstől szétroncsolódott.

A katonák pedig azon tanakodtak, hogy a foglyokat leölik, nehogy valamelyik úszva elmeneküljön.

De a százados meg akarta menteni Pált és ezért megakadályozta őket e szándékukban. Kiadta a parancsot, hogy először azok, akik úszni tudnak, ugorjában a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre;

azután a többiek is, ki deszkákon, ki egyéb hajóroncson, így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

Szerencsés megmenekülésünk után tudtuk meg, hogy ezt a szigetet Máltának hívják.

A barbárok nem közönséges jóindulattal voltak irántunk. Tüzet raktak, s befogadtak mindnyájunkat az eső és hideg elől.

Mikor pedig Pál nagy nyáláb rozsét gyűjtött és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva rátekeredett a kezére.

Amint a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, azt mondták egymásnak: Ez az ember bizonyosan gyilkos, akit nem hagy élni Diké, a bosszúállás istene, noha a tengerből megszabadult.

Ő azonban a kígyót belerázta a tűzbe és semmi baja nem lett.

Azok pedig azt várták, hogy megdagad, vagy hirtelen holtan rogy össze. Mikor azonban jó ideig vártak és látták, hogy semmi baja sem lett, megváltoztatták véleményüket és azt mondták, hogy isten.

Annak a helynek a környékén volt a sziget főemberének, név szerint Publiusznak a majorja. Szívesen fogadott és három napig nagyon barátságosan vendégül látott minket,

Publiusz atyja pedig történetesen magas lázzal vérhasban feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott érte és kezét rátéve meggyógyította.

Ennek megtörténte után mások is, akik betegek voltak a szigeten, eljöttek hozzá és meggyógyultak.

Mindez nagy becsületet szerzett nekünk és mikor elindultunk, ők láttak el minket útravalóval.

Három hónap múlva azután útnak indultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, s amelynek címere Kasztor és Pollux volt.

Szirakuzába érve, ott maradtunk három napig.

Onnét a partot körülhajózva, Régiumba jutottunk, és miután egy nap déli szél támadt, másnap megérkeztünk Puteoliba.

Itt atyafiakra találtunk, akik kértek minket, hogy maradjunk náluk hét napig, így értünk Rómába.

Onnét az atyfiak, meghallván jövetelünk hírért, elének jöttek Appiusz Fórumáig és Trés Tabernaig. És mikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megbátorodott.

Rómába való megérkezésünk után a százados átadta a foglyokat a testőrség fővezérének. Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjék az őt őriző katonával.

Három nap múlva aztán magához hívatta a zsidók főembereit. Mikor összegyűltek, így szólt hozzájuk: Atyámfiak, férfiak, bár én semmit sem vetkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mégis foglyul adtak Jeruzsálemből a rómaiak kezébe.

Ezek megvizsgálták ügyemet és szabadon akartak bocsátani, mivel nincs bennem semmi halált érdemlő vétek.

De mivel a zsidók ez ellen tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni. Korántsem azért, mintha az én népemet vádolni akarnám valamivel.

Azért hívtalak hát titeket, hogy lássalak és beszéljek veletek, mert Izrael reménységéért hordozom ezt a láncot.

Azok pedig ezt mondták: Mi sem levelet nem kaptunk felőled Júdeából, sem pedig az atyfiak közül senki sem jött ide, s nem jelentett, vagy mondott felőled semmi rosszat.

Szeretnők azonban tőled hallani, hogyan gondolkodói, mert tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak ennek a felekezetnek.

Azután kitűztek egy napot, amelyen többen eljöttek hozzá a szállására. Ezeknek nagy bizonyágtevéssel hirdette az Isten országát és igyekezett őket Jézusnak megnyerni, mind Mózes törvényéből, mind a prófétákból reggeltől fogva késő estig.

Némelyek befogadták az Ő beszédét, mások pedig nem hittek.

Mivel nem tudtak megegyezni egymással, kezdtek széteszlani. Pál még ezt mondta utolsó szögyánánt: Milyen igazán mondta a Szentlélek Ésaías próféta által a ti atyáitoknak:

Menj el e néphez és mondd: Hallván halljatok, és ne értsetek; nézvén nézzetek és ne lássatok!

Mert megkövéredett ennek a népnek a szíve és fülükkel nehezen hallanak és szemüket behunyják, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek és én meg ne gyógyítsam őket.

Tudjátok meg azért, hogy az Isten ezt az üdvösséget a pogány népeknek küldötte és azok meg fogják hallgatni. [Zsolt 67,2-5]

És mikor ezeket mondta, elmentek a zsidók, maguk között nagyon vitatkozva.

Pál pedig még két esztendeig maradt tulajdon bérelt szállásán és mindazokat fogadta, akik hozzá mentek;

hirdette az. Isten országát és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályozás nélkül.

Pál, Jézus Krisztusnak szölgája, elhívott apostol, kiválasztva az Isten evangéliumának hirdetésére, amelyet előre megígért az ő prófétái által a szent írásokban,

s amely az ő Fiáról szól, a mi Urunk Jézus Krisztusról, aki test szerint Dávid magvából született,

de aki a Szentlélek hatalma által Isten Fiául rendeltetett, a halálból való feltámadásával.

Általa vettünk kegyelmet és apostolságot, hogy az Ő nevéért a hitben való engedelmességet munkáljuk, mégpedig az összes pogányok között.

Ezek között vagytok ti is, mint a Jézus Krisztus elhívottai.

Mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, elhívott szenteknek: Kegyelem nektek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, mert a ti hiteteknek az egész világon jó híre van.

Tanúm az Isten, akinek lelkem szerint szolgálók az Ő Fiának evangéliumában, hogy szüntelen gondolok reálok,

s mindenkor azért könyörgök imádságaimban, vajha egyszer már sikerülne Isten akaratából eljutnom hozzátok.

Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek, a ti megerősítésetekre, jobban mondva: hogy egymás hite által kölcsönösen megerősödjünk és megvigasztalódjunk.

Azt hiszem tudjátok, atyámfiai, hogy már többször el akartam menni hozzátok, hogy nálatok is valami gyümölcsöt szedjek, mint a többi pogányok között, de mindig megakadályozott valami.

Mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak tartozom szolgálni,

azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.

Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, de azután görögnek is.

Isten igazsága (megváltó ereje) jelenik meg abban, hitből hitbe, amint meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.

Isten kinyilvánítja az Ő haragját a mennyből az emberek minden istentelensége és hamissága ellen, akik gonoszul nyomják el az igazságot.

Mert ami az Isten felől tudható, világos előttük, mivel az Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Hiszen ami benne láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megérthető és látható. Nincs tehát mentség számukra,

mert bár az Istent megismerték, mégsem dicsőítették, mint Istent. Sem hálát nem adtak neki, hanem okoskodásaikkal hiábavalóságra vetemedtek és balgatag szívük elsötétedett.

Bölcseknek vallva magukat, balgatagokká lettek.

És az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték múlandó emberek, madarak, négylábú állatok és csúszó-mászó állatok képmásával.

Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyaiban a tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőssék,

mint akik az isteni igazságot hazugsággá változtatták és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Ámen.

Ezért kiszolgáltatta őket az Isten tisztátalan szenvedélyekre; mert asszonyaik a természetes (nemi) életet természetellenesre változtatták,

hasonlóképpen a férfiak is elhagyták az asszonyméppel való természetes élest, bujaságukban egymásra gerjedtek: férfiak férfiakkal förtelmeskedtek. De el is vették önmagukban tévelygésük méltó büntetését.

És amint nem igyekeztek arra, hogy Istenről a tiszta ismeretet vallják, Isten is nyomorult eszük uralma alá adta őket, hogy éktelen dolgokat cselekedjenek.

Telve is vannak ezek mindenféle hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, rakva irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, álnoksággal, rossz erkölccsel;

besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekvők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek,

oktalanok, hitszegők, szívtelenek, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok.

Ezek bár ismerik az Isten rendelését, hogy az ilyen dolgokat cselekvők méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem gyönyörködnek abban, ha mások ilyent cselekszenek.

Nincs tehát mentség számodra, óh ember, bárki légy, aki ítélsz. Mert amiben mást megítélsz, Önmagadat ítéled el: mivel ítélő létedre ugyanazt műveled te magad is.

Márpedig tudjuk, hogy az Isten ítélete igazság szerint sújt le azokra, akik ilyeneket cselekszenek.

Vagy azt gondolod, óh ember, aki az így cselekvőket megítéled, de magad is ugyanúgy cselekszel, hogy te elkerülöd az Isten ítéletét?

Ezzel megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, pedig tudhatnád, hogy az Isten jósága megtérésre akar indítani téged.

De konokságod és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a harag napjára, mikor az Isten igazságos ítélete nyilvánvalóvá lesz,

mert ő megfizet akkor mindenkinek az ő cselekedetei szerint. (Zsolt 62,13)

Örök élettal azoknak, akik a jócselekvésben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és romolhatatlanságot keresnek;

azoknak pedig, akik szembeszállnak vele és nem az igazságnak, hanem a hamisságnak engednek, megfizet búsulással és haraggal.

Nyomorúság és szorongattatás minden gonoszt cselekvő ember lelkének, zsidónak először, azután görögnek;

viszont dicsőség, tisztesség és békesség minden jót cselekvőnek, zsidónak először, azután görögnek.

Mert Isten előtt nincs személyválogatás.

Mert akik törvény nélkül vetkeztek, törvény nélkül vesznek el. És akik törvény alatt vetkeztek, a törvény alapján ítéltetnek el.

Mert nem azok az igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok igazulnak meg, akik a törvényt megcselekszik.

Mert mikor a pogányok, akiknek nincs törvényük, természettől fogva cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ők, bár törvényük nincs, önmaguk lettek maguknak törvénnyé,

és megmutatják, hogy a törvény által követelt cselekedet be van írva szívükbe, amiről egyetemben bizonyosságot tesz lelkiismeretük és az ő egész gondolatviláguk, s ez a kettő egymást kölcsönösen vádolja, vagy mentetgeti.

Mindezt megmutatja az a nap, amelyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által.

Íme neked zsidó a neved és a törvényre támaszkodol és Istennel dicsekszel.

Ismered az ő akaratát és a törvényből meg tudod ítélni, mi a jó és mi a rossz.

Sőt meg vagy győződve arról is, hogy te vagy a vakok vezetője, a sötétben járók világossága, az éretleneknek nevelője, a kiskorúak tanítója. Mert tiéd a törvényben világosan megfogalmazott ismeret és igazság.

Aki tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? Aki azt hirdeted, ne lopj! Lopsz-e?

Aki azt monddod, ne paráználkodjál! Paráználkodol-e? Aki utálad a bálványokat, bálványlopó vagy-e?

Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megrontásával gyalázod-e az Istent?

Mert amint meg van írva: az Isten nevét miattatok káromolják a pogányok között.

Mert a körülmetélkedés használ ugyan, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt megszegead, körülmetéltből körülmetéletlenné válsz.

Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvény rendelkezéseit, körülmetéletlensége nem tulajdoníttatik-e majd neki körülmetélkedésül?

És a természettől fogva körülmetéletlen pogány, ha a törvényt megtartja, megítél téged, aki a betű és a körülmetélkedés ellenére is a törvény megrontója vagy.

Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az, sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen látszik,

hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek Lélekben, s nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem az emberektől, hanem Istentől van.

Mi tehát az előnye a zsidónak? Vagy mi a haszna a körülmetélkedésnek?

Minden tekintetben sok. Főként az, hogy Isten rájuk bízta az ő beszédeit.

De hát mit szólunk ahhoz, hogy némelyek hűtlenekké lettek? Vajon az ő hűtlenségük nem teszi-e hiábavalóvá az Isten hűségét?

Semmiképpen! Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, amint meg van írva, hogy igaz légy beszédeidben és győzelmes, mikor vádolnak téged. [Zsolt 116,11; 51,6]

Ha pedig a mi igazságtalanságunk arra szolgál, hogy megmutassa az Isten igazságát, mit mondunk? Vajon nem igazságtalan az Isten, hogy minket (igazságtalanságunkért) büntet? (Emberi módon beszélek.)

Semmiképpen! Mert akkor hogyan ítéli meg Isten a világot?

De ha az Isten igaz volta az én hazugságom által növekedett az ő dicsőségére, akkor miért esem ítélet alá én is, mint bűnös?

Akkor nincs más választás, mint: Cselekedjük a rosszat azért, hogy abból jó származzék? - Amint minket rágalmaznak is némelyek és azt mondogatják, hogy mi így beszélünk; akiknek kárhoztatása igazságos.

Hogyan van tehát? Különbek vagyunk-e (mi, zsidók)? Éppenséggel nem! Mert az előbb nyilván megmutattuk, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak;

amint meg van írva: Nincs igaz egyetlenegy sem. [Zsolt 14,1-3]

Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.

Mindnyájan elhajlottak, együttesen haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincs egyetlenegy sem.

Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel álnokságot mondanak, áspiskígyó mérge van a nyelvük alatt. [Zsolt 5,10; Zsolt 140,4]

Szájuk telve átkozódással és keserúséggel. [Zsolt 10,7]

Lábaik gyorsak a vérontásra.

Útjaikon romlás és nyomorúság terem. [Péld 1,16]

És a békeség útját nem ismerik.

Nincs istenfélelem szemük előtt. [Zsolt 36,2-5]

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak, hogy minden száj megnémuljon és az egész világ Isten előtt kárhozatra méltó legyen.

Ezért a törvény cselekedeteiből senki sem igazul meg őelőtte, mert a törvény csak arra való, hogy a bűnt felismerjük általa. [Zsolt 143,2]

Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg az Isten igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;

mégpedig Istennek igazsága a Jézus Krisztusban való hit által, mindazok számára, akik hisznek. Mert nincs különbség.

Mindnyájan vetkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül,

de megigazulnak ingyen az ő kegyelméből, a Jézus Krisztusban való váltság által,

akit az Isten engesztelő áldozatul rendelt az ő vére által, a benne hívők számára. Ezzel az ő igazságát mutatta meg, mert megelőzőleg elkövetett bűnök az Isten hosszútűrésének idején büntetlenül maradtak,

de ezzel megbizonyította az ő igazságát a mostani időben is, hogy igaz legyen ő is és megigazítsa azt is, aki hisz Jézusban. [Zsolt 51,6]

Hol van tehát a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által.

Azt valljuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

Vajon az Isten csak a zsidóké-e, vagy nem a pogányoké is? Bizony, a pogányoké is.

Ez az egy Isten az, aki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által.

Hiábavalóvá tesszük-e tehát a törvényt a hit által? Semmiképpen! Sőt inkább megerősítjük a törvényt.

Mit mondunk tehát Ábrahámról, a mi test szerinti atyánkról?

Ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt.

Mert mit mond az írás? Hitt pedig Ábrahám az Istennek és ez számíttatott be neki igazsággul.

Annak pedig, aki megszolgál érte, a jutalmat tartozásként számítják be, s nem kegyelemből.

Ellenben aki nem szolgál meg érte, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak hite számíttatik be igazságnak.

Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert akinek az Isten cselekedetek nélkül számít be igazságot: [Zsolt 32,1-2]

Boldogok, akiknek gonoszágaik meg vannak bocsátva és bűneik el vannak fedezve,

boldog ember az, akinek az Úr nem számít be bűnt.

Vajon ez a boldognak mondás csak a körülméletnek szól-e, vagy a körülméletlennek is? Mert azt mondjuk: Ábrahámnak a hit számíttatott be igazsággul.

Hogyan számíttatott be tehát? Körülmélet vagy körülméletlen állapotában? Nem körülmélet, hanem körülméletlen állapotában.

Éppen azért nyerte a körülméletkedés jegyét, mint a körülméletlenség állapotában tanúsított hite által való megigazulása pecsétjét, hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülméletlen létükre hisznek és ez a hit nekik igazsággul beszámíttatik,

hogy atyja legyen azoknak a zsidóknak is, akik nemcsak körülméletkednek, hanem hitük által követik is a mi atyánknak, Ábrahámnak az ő körülméletlenségében tanúsított hite nyomdokait.

Mert az az ígéret, hogy örökölni fogja a világot, nem a törvény által adatott Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hanem a hit igazsága által (a hitbeli megigazulás által).

Mert ha csak azok az örökösök, akik a törvényből valók, akkor semmivé lett a hit és hiábavalóvá az ígéret.

A törvény ott, ahol van, haragot szül, ahol pedig nincs törvény, ott törvénszegés sincs.

Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy szilárd legyen az ígéret minden magzatnak, nem csupán a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is. Ő mindnyájunknak atyja.

Amint meg van írva: sok nép atyjává tettelek téged, annak az Istennek színe előtt, akiben hitt, és aki a holtakat megeleveníti és a nem lévőket létrehívja.

Ábrahám pedig reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Ilyen sok lesz a te magod.

És hitében meg nem gyengült, mikor az ő már elhalt testére gondolt, hiszen már mintegy száz esztendő volt, vagy a Sára elhalt méhére;

nem kételkedett az Isten ígéréiben hitetlenül, hanem még erősödött a hitben, dicsőséget adott az Istennek és

lelke mélyéig meg volt győződve arról, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.

Ezért számíttatott be neki igazságul.

De nemcsak ő érette íratott meg, hogy igazságul számíttatott be neki,

hanem érettünk is. akiknek majd beszámíttatják, hogy hiszünk abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, a Jézust a halottak közül.

Őt az Isten halálra adta a bűneinkért és feltámasztotta megigazulásunkért.

Megigazultunk tehát hitből és békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Általa volt menetelünk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk azzal a reménységgel, hogy részesedünk az Isten dicsőségében.

De nemcsak ezzel dicsekedünk, hanem háborúságainknál is, mivel tudjuk, hogy a háborúság állhatatosságot szül,

az állhatatosság pedig próbatételt; a próbatétel pedig reménységet;

a reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a nekünk adatott Szentlélek által. [Zsolt 22,6; 25,3]

Hiszen Krisztus, mikor mi erőtlenek voltunk, a rendelt időben meghalt az istentelenekért.

Bizonyára igaz emberért is alig hal meg valaki - bár a jó emberért talán még meg merne halni valaki-,

Isten pedig irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt érettünk, amikor még bűnösök voltunk.

De miután most megigazultunk az ő vére által, sokkal nagyobb a bizonyosság, hogy ő megment minket a harag ellen.

Mert ha már akkor is megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, amikor még ellenségei voltunk, mennyivel inkább megment minket az ő élete most, mikor már kiengesztelődünk vele.

Sőt nemcsak, hanem még dicsekedhetünk is az Istenben, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által, aki szerezte nekünk ezt a megbékélést.

Egy ember által jött be tehát a világba a bűn, a bűn által pedig a halál és a halál minden emberre elhatott, mivel mindenki vetkezik.

Volt tehát a világban bűn a törvény előtt is; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincs törvény.

Uralkodott is a halál Ádámtól Mózesig, azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vetkeztek; Ádám amaz Eljövendőnek kiábrázolása volt.

De az Isten kegyelmi ajándékával nem úgy áll a dolog, mint a bűnesettel. Mert ha amaz egynek bűnesete által sokan haltak is meg, az Isten kegyelmi ajándéka amaz egy embernek, Jézus Krisztusnak kegyelméből még sokkal bőségesebben áradt ki sokakra.

És ez a kegyelmi ajándék sem hasonlít amaz egy ember bűnének következményéhez, mert az ítélet egy ember bűnéből lett kárhozzátássá, a kegyelmi ajándék pedig sok bűnből lett igaznak nyilvánítássá (megigazítássá).

Mert ha egynek bűnesete miatt uralkodott a halál amaz egy ember által, sokkal inkább uralkodnak az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bőségében részesültek.

Bizonyára azért amint egynek bűnesete folytán minden emberre kihatott a kárhozzátat, úgy egynek igazsága folytán minden emberre elhatott az élet a megigazulásban.

Mert amint egy ember engedetlensége által sokan a bűnösök sorába kerültek, úgy egynek engedelmsége által sokan az igazak sorába kerültek.

Közben pedig bejött a törvény, hogy megnövekedjék a törvényszegés; de ahol megnövekedett a bűn, ott a kegyelem még bőségesebben áradt el,

hogy amint uralkodott a bűn a halálban, úgy uralkodjék a kegyelem is az örökéletre való megigazulásban, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen?

Semmiképpen! Mi, akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élhetnénk még abban?

Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk a Jézus Krisztusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg?

Eltemettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadott a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.

Mert ha halálának hasonlatosságában őbelé oltanunk és vele egyggyé lettünk, akkor az ő feltámadásában is azok leszünk.

Tudjuk pedig, hogy a mi őemberünk azért feszítettett vele együtt keresztre, hogy a bűn teste bennünk megsemmisüljön, és többé ne szolgáljunk a bűnnek.

Mert aki meghalt, megszabadult a bűntől,

ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.

Jól tudjuk, hogy Krisztus, akit Isten feltámasztott a halálból, többé nem hal meg, a halál nem uralkodik többé rajta.

Halálával egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, életével pedig az Istennek él.

Így tekintsétek ti is magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben és ne engedjétek kívánságainak.

Se ne adjátok oda tagjaitokat a gonoszság fegyvereiül a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, s tagjaitokat is adjátok Istennek, az igazság fegyvereiül.

A bűn nem fog uralkodni tirajtatok, mivel nem törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt.

Mi következik tehát ebből? Vétkezzünk-e, mivel nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagyunk? Teljességgel nem.

Nem tudjátok-e, hogyha valakinek odaadjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok a tulajdonai, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az igazságnak az életre?

De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgálói, most azonban szívetek szerint engedelmeskedtetek a tanítás ama formájának (az evangéliumnak), amelyre Isten elvezérelt titeket,

és miután megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek.

Emberi módon szólok nektek testetek erőtlensége miatt. Amint ugyanis odaadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek lettetek a szolgálivá, úgy adjátok most oda tagjaitokat szolgálakul az igazságnak a szent életre.

Mert mikor a bűn szolgálói voltatok, az igazságtól „szabadok” voltatok.

Micsoda gyümölcsöt termett ez nektek akkor? Olyat, amit most szégyelltek! Mert azoknak vége: halál.

Most ellenben, miután megszabadultatok a bűntől és az Istennek lettetek szolgálivá, megvan a gyümölcsötök a Szentlélekben, amelynek a vége az örök élet.

A bűn zsoldot fizet és zsoldja a halál; Isten ajándékot ad, s kegyelmi ajándéka az örök élet, Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Jól tudjátok atyámfiai - hisz törvényismerőkhöz szólok -, hogy a törvény csak az élő emberen uralkodik.

Mert a férjes asszonyt a törvény a férjéhez köti, amíg a férje él; de ha meghal, akkor az asszony megszabadul a férj törvényétől.

Ha férje életében más férfiúé lesz, házasságtörőnek mondják; ha ellenben meghal a férje, szabad a törvénytől, s többé nem házasságtörő, ha más férfiúé lesz.

Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy máséi legyetek, azéi, aki a halottak közül feltámadott, s így teremjünk gyümölcsöt Istennek.

Mert mikor a testben voltunk, tagjainkban a törvény által bűnös szenvedélyek ébredtek, hogy a halálnak gyümölcsözzenek.

De most megszabadultunk a törvénytől, mivel meghaltunk rabtartónkra nézve, hogy most szolgáljunk a Lélek újságában és nem a betű óságában.

Mit mondunk tehát? Bűn-e a törvény? Semmiképpen! Sőt még a bűnt is csak a törvény által ismertem meg. Mert a kívánságról sem tudtam volna, hogy gonosz, ha a törvény nem mondta volna: Ne kívánd!

De a bűn felhasználta az alkalmat és a parancsolat által mindenféle gonosz kívánságot ébresztett bennem, mert a törvény nélkül a bűn halott.

Én pedig egykor törvény nélkül éltem, de a parancsolat eljöttével életre kelt a bűn,

én pedig meghaltam; és így halálomra volt az a parancsolat, amely életet ígért.

Mert a bűn felhasználta az alkalmat a parancsolat által, megcsalt engem és megölt általa.

De azért a törvény szent, és parancsolata is szent és igaz és jó.

Tehát ami jó, az nekem halálommá lett? Semmiképpen! Sőt inkább a bűn, hogy bűn volta még nyilvánvalóbbá legyen, a jó által okoz nekem halált, s a (jó) törvény által a bűn még bűnösebb lesz.

Tudjuk, hogy a törvény Lélek szerint való, de én testi vagyok, eladva rabszolgául a bűnnek.

Magam sem tudom, mit cselekszem; mert nem azt teszem, amit akarok, (ti. a jót), hanem amit gyűlölök (ti. a rosszat).

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, egyetértek a törvénnyel, hogy az jó,

s így már nem én cselekszem, hanem a bennem lakozó bűn.

Innen tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó; mert akaratom van ugyan a jóra, de hogy azt meg is tegyem, arra nem vagyok képes.

Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor nem én magam viszem azt véghez, hanem a bennem lakozó bűn.

Tehát magamra nézve azt a törvényt találom, hogy noha a jót akarom, csak a rosszat tudom cselekedni.

Mert gyönyörködöm ugyan az Isten törvényében, belső emberem szerint,

de érzek egy másik törvényt tagjaimban, amely az én elmém törvénye ellen hadakozik és engem foglyul ejt a bűn törvényének, amely tagjaimban van.

Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak ebből a testéből?

Isten; a mi Urunk Jézus Krisztus által! Hála, hála neki! Igen, bár én az elmémmel az Istennek szolgállok, de testemmel a bűn törvényének.

Nincs tehát immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak - akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint -,

mert a Jézus Krisztusban való élet lelki törvénye megszabadított téged a bűn és halál törvényétől.

Ami lehetetlen volt a törvénynek, mivel erőtlén volt a test miatt, azt megcselekedte az Isten, amikor elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában és a bűnért a bűnt (ebben a) testben kárhoztatta,

hogy általunk álljon helyre a törvény rendje, akik (immár) nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.

Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint élnek, a Lélek dolgaival.

Mert a test dolgaival való törődés halál; a Lélek dolgaival való törődés pedig élet és békeség.

A test dolgaival való törődés ellenségeskedés Istennel szemben, minthogy (a test) az Isten törvényének nem engedelmeskedik; nem is képes rá.

Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.

Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek él a megigazulás által.

Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, az megeleveníti a ti halandó testeteket is az ő bennetek lakozó Lelke által.

Ennélfogva atyámfiak, nem tartozunk a testnek azzal, hogy test szerint éljünk.

Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Lélek által megöklítitek, élni fogtok.

Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Ugyanis nem a szolgaság lelkét vettétek, hogy ismét félnetek kelljen, hanem a fiúság Lelkét vettétek, aki által kiáltjuk: Abba, Atyánk!

Maga a Lélek bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, Krisztusnak pedig örököstársai, de csak akkor, ha vele együtt szenvedtünk, hogy vele együtt dicsőüljünk meg.

Én azt tartom, hogy a mostani idő szenvedései nem foghatók ahhoz a dicsőséghez képest, amely majd nyilvánvalóvá lesz rajtunk.

A teremtett világ ugyanis sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését,

Mert a teremtett világ hiábavalóság alá van vetve, nem önként, hanem annak akaratából, aki alávetette,

azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságából az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ veletek együtt nyög és együtt vajúdik mind mostanig.

De nemcsak a teremtett világ, hanem mi is, a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is sóhajtozunk magunkban és várjuk a fiúvá fogadtatást, testünk megváltását.

Mert megtartattunk, de még reménységre; a reménység pedig, ha látható, nem reménység: mert amit lát az ember, miért reméli is azt?

Viszont, ha azt reméljük, amit még nem látunk, béketűréssel várunk,

így pedig maga a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit imádságunkban kérünk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kell. De maga a Lélek esedezik érettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.

Ám aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.

Jól tudjuk, hogy Isten azoknak, akik őt szeretik - akik az ő végzése szerint hivatalosak -, mindent javukra fordít.

Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy az ő Fiának képmására formálódjanak át, hogy ő legyen az elsőszülött sok atyafi között.

Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Mit mondjunk azért ezekre? Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk!

Aki az ő tulajdon Fiát sem kímélte, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Ki emel vádat az Isten választottjai ellen? Hiszen Isten az, aki megigazítja őket.

Kicsoda ítéli meg őket? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt fel is támadott, aki az Isten jobbán van, ő az, aki közbenjár érettünk.

Kicsoda szakíthat el minket a Krisztus szeretetétől? Zaklatás, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy pallós?

Amint meg van írva, miattad öldökölnek minket mindennap; olybá vesznek, mint a vágó (áldozatra szánt) juhokat. (Zsolt 44,23)

De mindezekben felettébb diadalmaskodunk őáltala, aki minket szeretett.

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet; sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok; sem jelenvalók, sem következendők;

sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket az Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyosságot a Szentlélek által,

hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívem fájdalma.

Mert én szívesen lennék a Krisztustól elszakított és átkozott atyámfiáiért - test szerint való rokonaimért -, ha ezzel megmenthetném őket.

Az izraelitákért, akiket Isten fiaivá fogadott és őket megajándékozta a jelenléte dicsőségével; övük a szövetségek, meg a törvényadás és az istentisztelet és az ígéretek;

övük az atyák és közülük való test szerint a Krisztus, aki mindenek felett örökké áldandó Isten. Ámen.

Teljességgel lehetetlen, hogy az Isten beszéde hiábavalóvá legyen. Mert nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izraeltől valók,

sem nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő magvából származtak; hanem: Izsákban hívatik el a te magod.

Azaz nem a test szerint való gyermekek az Isten gyermekei, hanem az ígélet szerinti gyermekek számítanak magnak.

Mert ígélet beszéde volt ez: Ez időtájtban eljövök és Sárának fia lesz.

Sőt nemcsak ő, hanem Rebeka is példa, aki ugyanegyőtől, Izsáktól, a mi atyánktól fogant ménében, mert mikor még (ikrei) meg sem születtek és semmi jót, vagy rosszat nem cselekedtek - azért, hogy az Isten kiválasztáson alapuló végzése megálljon, nem cselekedetekből, hanem az elhívó akaratából -, ezt mondta neki az ígélet: A nagyobbik szolgál majd a kisebbiknek; így is van megírva: Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.

Mit mondunk tehát? Talán csak nem igazságtalanság-e ez az Istentől? Semmi esetre sem.

Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök és irgalmazok annak, akinek irgalmazok.

Azért nem attól függ, aki akarja, sem nem attól, aki fut, hanem a könyörülő Istentől.

Mert azt mondja az írás a fáraónak: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad hatalmammat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.

Azért akin akar, könyörül, akit pedig akar, megkeményít.

Mondhatnád azért nekem: Miért hibáztat mégis engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda állhat ellen?

De hát kicsoda vagy te ember, hogy perbe szállasz az Istennel? Vajon mondja-e a mű a mintázójának: Miért formáltál engem így?

Vajon a fazekasnak nincs-e hatalma az agyagon, hogy ugyanabból a gyuradékból kétféle edényt csináljon: Egyiket ékességre, a másikat közönséges használatra?

Ha pedig Isten meg akarta mutatni az ő haragját és meg akarta ismertetni az ő hatalmát és ezért nagy béketűréssel elszenvetve a harag edényeit, amelyek pedig pusztulásra készültek, viszont

hogyan megismertesse dicsőségének gazdagságát is, eleve elkészítette az irgalom edényeit, amelyeket dicsőségre szánt: Mit szólhatsz ellene?

Ilyenekül hívott el minket is, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is,

amint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem népemet Népemnek és a nem szeretettet Szeretettnek.

És lesz, hogy azon a helyen, ahol ezt mondták nekik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fogják őket hívni.

Ésaiás pedig így kiáltja Izrael felé: Ha Izrael fiainak száma annyi volna is mint a tenger fővénye, csak a maradék tarttatik meg.

Mert az Úr az ő beszédét a földön hamar beteljesíti és gyorsan végrehajtja.

És amint Ésaiás előre megmondta: Ha a seregek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodorna, és Gomorához lettünk volna hasonlóak.

Mit mondunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek igazságra, elnyerték az igazságot, mégpedig a hitből való igazságot.

Izrael ellenben, bár az igazság törvényére törekedett, nem jutott el erre a törvényre.

Miért? Azért, mert nem hit által törekedtek arra, hanem úgy, mintha cselekedetek által volna elnyerhető. Beleütköztek a megütközés kövébe,,

amint meg van írva: íme a megütközés követ és a megbotránkozás szikláját teszem Sionba; de aki hisz benne, meg nem szégyenül.

Atyámfiai, szívem szerint kívánom és könyörgök Istenhez Izraelért, hogy üdvözüljenek.

Bizonyoságot teszek felőlük, hogy van bennük buzgóság Isten iránt, de nem a helyes ismeret szerint.

Nem ismerik az Isten igazságát és a magukéval igyekeznek pótolni, s az Isten igazságának nem engedelmesskedtek.

Mert a törvény vége: Krisztus, minden hívőnek megigazu-1 és ár a.

Mózes a törvényből való igazságról ezt írja: Csak az az ember él általa, aki megcselekszi.

A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben, ki megy fel a mennybe? (tudniillik azért, hogy a Krisztust lehozza)

Vagy: Ki száll le a mélységbe? (tudniillik azért, hogy Krisztust a halottak közül felhozza)

hanem mit mond? Közel van hozzád az ige, a te szádban és szívedben, azaz a hitnek amaz igéje, amelyet mi hirdetünk.

Mert ha száddal Úrnak vallód Jézust és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halottak közül: Üdvözülsz!

Mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal teszünk vallást az üdvösségre.

Mert az írás ezt mondja: Senki szégyent nem vall, aki őbenne hisz.

Nincs különbség zsidó és görög között, mert ugyanaz az Ura mindenkinek, aki gazdagon megáld mindenkit, aki őt segítségül hívja.

Mindenki, aki segítségül hívja az Őr nevét, üdvözül.

De hát hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hittek? És hogyan higgyenek abban, aki felől nem hallottak? Ámde hogyan hallanak igehirdető nélkül?

De hogyan hirdessék az Igét, ha nincs Küldetés? Amint meg van írva: Mily ékes a lábuk azoknak, akik a békesség örvendetes üzenetét prédikálják!

Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, mert Ésaías ezt mondja: Uram, ki hitt a mi prédikálásunknak?

Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus igéje által.

De kérdem: Talán nem hallották? Sőt minden bizonnyal az egész földre elhatott a hangjuk és a föld kerekiségének határáig az ő beszédük. (Zsolt 19,5)

De kérdem ismét: Izrael talán nem értette meg? Már Mózes is mondja: Féltékennyé teszek titeket oly nép által, amely nem nép, értelmetlen néppel haragítlak titeket.

Ésaías pedig bátran ezt mondja: Megtaláltak azok, akik nem kerestek engem; nyilvánvalóvá lettem azoknak, akik nem kérdezősködtek felőlem.

Izraelről pedig így szól: Egész nap kitártam a karom az engedetlenkedő és ellentmondó nép felé.

Kérdem tehát: Vajon elvetette-e Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hisz én is izraelita vagyok, Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való.

Nem vetette el Isten az ő népét, amelyet magának eleve kiválasztott. Nem tudjátok-e, mit mond az írás Illés történetében, mikor panaszt tesz Istennek Izrael ellen: [Zsolt 94,14]

Uram, prófétáidat megölték és oltáraidat lerombolták; egyedül csak én maradtam meg és engemet is halálra keresnek.

De mit mond neki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet Baálnak.

Ugyanilyen módon támadt most is egy „maradék”, a kegyelemből való kiválasztás szerint,

Ha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből, különben a kegyelem nem volna többé kegyelem.

Hogyan van hát? Amit Izrael keres, azt nem nyerte el; a kiválasztottak ellenben elnyerték. A többiek pedig megátalkodtak.

Amint meg van írva: Az Isten a Lélek kábulatát bocsátotta reájuk: Szemet, hogy ne lássanak, fület, hogy ne halljanak mind e mai napig. [Zsolt 69,23]

Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk törre és hálóvá, botránkozássá és megtorlássá számukra.

Szemük sötétüljön el, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg mindörökre.

Ezért azt kérdem: Vajon azért botlottak meg, hogy elessenek? Semmiképpen! Hanem az ő elestük miatt lett az üdvösség a pogányoké, hogy Isten versengésre ingerelje Izraelt.

Ha pedig az ő elestük gazdagság a világnak, és az ő kudarcuk gazdagság a pogányoknak, mennyivel inkább nyereség az ő teljes számban való megtérésük!

Mert nektek mondom, pogányoknak, mivel én a pogányok apostola vagyok, és szolgálomat azzal tetőzöm be,

ha valami módon versengővé teszem véreimet és megmentek közülük némelyeket,

hogyha az ő elvettetésük a világ megbékélése, mi lesz akkor az, ő befogadtatásuk? Bizony: Élet a halálból.

Ha pedig a lisztláng szent, mint, zsenge, akkor a tészta is az. És ha a gyökér szent, az ágak is azok.

És ha némely ágot ki is törtek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál azok közé és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának,

ne kevélykedjél az ágak rovására. Ha pedig kevélykedel, tudd meg, hogy nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér hordoz téged.

De te azt mondod: Az ágakat azért törték ki, hogy engem oltsanak be.

Úgy van, hitetlenségük miatt törettek ki azok, te pedig hit által állasz. Fel ne fuvalkodjál, hanem félj.

Mert ha az Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.

Vedd fontolóra azért Isten jóságát és keménységét; azok iránt, akik elestek, keménységét; irántad pedig jóságát, - ha megmaradsz az ő jóságában, különben te is kivágató!.

Azok pedig, ha nem maradnak meg a hitetlenségben, ismét beoltatnak, mert az Istennek van hatalma, hogy ismét beoltsa őket.

Mert ha te a természettől vad olajfából kivágattál és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább be fognak oltatni tulajdon olajfájukba azok, akik természettől fogva odaválók.

Egy titkot közlök veletek, hogy ne a saját bölcsességetekben bízzatok: A megátalkodottság Izraelre nézve csak rész szerint való, (addig tart) amíg a pogányok teljes számban bemennek (Isten népe közé).

Akkor aztán az egész Izrael üdvözülni fog, amint meg van írva: Eljön Sionból a Szabadító és elfordítja Jákobtól a gonoszságokat,

és az lesz velük az én szövetségem, hogy eltörlöm bűneiket.

Az evangéliumot tekintve ugyan Isten ellenségei tiérettetek, de a kiválasztás alapján kedvesek az atyákért.

Isten ugyanis nem bánja meg az ő ajándékait és elhívását.

Mert amint ti egykor engedetlenek voltatok Istennel szemben, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedetlenségük következtében:

azonképpen ezek is most engedetlenekké lettek, hogy a nektek jutott irgalom által (majd) ők is irgalmat nyerjenek.

Mert az Isten mindenkit engedetlenség alá rekesztett, hogy mindenkin könyörüljön.

Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Végére mehetetlen az ő ítélete és kinyomozhatatlanok az ő utjai. [Zsolt 92,6]

Ki ismerte az Úr értelmét? Vagy ki volt az ő tanácsadója?

Vagy ki adott előbb neki bármit, hogy visszakapjatok?

Tőle, általa, érte van minden. Övé a dicsőség mindörökké! Ámen.

Kérlek azért titeket, atyámfiai az Isten irgalmára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti okos istentiszteletetek.

És ne szabjátok magatokat a jelenvaló világhoz, hanem alakuljatok át a ti elmétek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

Mert a nekem adott kegyelemnél fogva mondom mindenkinek közöttetek, hogy ne gondoljon senki többet magáról, mint amennyit kell, hanem józanul gondolkozzék mindenki az Istentől neki adott hitnek mértéke szerint.

Amint ugyanis egy testben sok tagunk van, de minden tagnak nem ugyanaz a rendeltetése,

akképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.

A nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak. Ezért: Ha prófétálás, a hit szabálya szerint történjék,

ha szolgálat, szolgáljon híven; ha tanító, a tanításban;

ha intő, az intésben (legyen hű az ígéhez); az adakozó alázatossággal, az előljáró éberséggel; a könyörülő jókedvvel teljesítse tisztét.

A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz.

Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.

A jó igyekezetben ne legyetek restek; Lélekben buzgók legyetek, mert az Úr az, akinek szolgáltok.

A reménységben örvendezők, a háborúságban béketűrők, az imádkozásban állhatatosak legyetek.

Adakozzatok a szentek szükségére és a vendégszeretetet gyakoroljátok.

Áldjátok, akik üldöznek titeket, áldjátok, és ne átkozzátok.

Örüljete az örülőkkel és sírjátok a sírókkal.

Egymással egyetértésben éljete. Ne legyete fönnhéjázók, járjátok az alázatosokkal. Ne legyete bölcsek a magatok esze szerint. [Péld 3,7]

Senkinek rosszal rosszért ne fizessete. A tisztességre legyen gondotok minden ember előtt.

Ha lehetséges, s amennyiben rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete.

Magatokért bosszút ne álljátok, szereteteim, bízzátok ezt az Isten haragjára. Mert meg van írva: Enyéim a bosszúállás, én megfizete, - ezt mondja az Úr.

Ha tehát éhezike a te ellenséged, adj ennie; ha szomjazike, adj innia; mert ha ezt cselekszed, eleven szenet gyűjtesz a fejére. [Péld 25,21-22]

Ne engedd, hogy a gonosz legyőzzön, hanem te győzd le a gonoszt jóval.

Mindenkike engedelmeskedjéke a felette álló közhatalomnak. Mert nincs felsőség, csak Istentől, s amike van, azt mind Isten rendelte.

Azért akike szembeszáll a felsőséggel, az Isten rendelésének szegül ellene. Márpedike akike ez ellen támad, ítéletet idéz a fejére.

Az előljáróktól nem kell félnie annak, akike jót cselekszike, hanem csak annak, akike gonoszat cselekszike. Akarod-e, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? A jót cselekedd és dicséretet nyersz tőle,

mert Isten szolgálja ő, a te javadra. Ha viszont a rosszat cselekszed, remegj, mert nem ok nélkül viselike a fegyvert. Isten szolgálja ő, a gonosztett megbüntetésére.

De nemcsak a büntetésért, hanem a lelkiismeretért is szükséges engedelmeskednie.

Azért fizettek adót is, mert Isten szolgálja azok, akike éppen ebben a tisztükben fáradoznak.

Adjátok meg tehát mindenkike, amivel tartoztok; akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek félelemmel, a félelmet; akinek tiszteletadással, a tiszteletadást.

Senkinek semmivel ne tartozzatok, csak azzal, hogy egymást szeresséte. Mert akike szeretike felebarátját, a törvényt betöltötte.

Mert ez: Ne paráználkodjál, ne öj, ne lopj, hamis tanúbizonyágot ne szólj, ne kívánd a másét - és ha valami más parancsolat van -, ebben az ígében foglalható egybe: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

A szeretet nem tesz rosszat a felebaráttal, azért a törvény teljes betöltése a szeretet.

Ez az idő parancsa számunkra, mert elérkezett az álomból való felébredésnek az órája. Most már közelebb van hozzánk az üdvösség, mint mikor hívókké lettünk.

Az éjszaka elmúlóban, a nappal már közeleg: Vessük le tehát a sötétség cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit.

Járjunk tisztességesen, amint illik nappal: nem dobzódásokban és részegeskedésben, nem paráználkodásban és kicsapongásokban, nem civódásban és irigységben,

hanem öltözzetek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne dédelgessétek bűnös kívánságokra.

A hitben erőtlent pedig karoljátok fel, de ne azért, hogy vélekedéseiről vitatkozzatok vele.

Némely ember azt hiszi, hogy mindent megehet; a hitben erőtlen pedig csak főzeléket eszik.

Aki mindent megeszik, ne nézze le azt, aki nem eszik meg mindent; viszont aki nem eszik meg mindent, ne ítélje el azt, aki mindent megeszik. Mert az Isten azt is elfogadta.

Ki vagy te, hogy megítéled az idegen szolgáját? Tulajdon urának áll, vagy esik az, de meg fog állani, mert az Úrnak elég ereje van ahhoz, hogy fenntartsa.

Ez az egyik napot különbnek tartja a másiknál; az pedig minden napot egyformán jónak tart. Minden ember álljon meg a maga meggyőződése mellett.

Aki az egyik napot a másiknál többre tartja, az Úrért teszi. És aki eszik, az Úrért eszik, mert hálát ad az Istennek, és aki nem eszik, az Úrért nem eszik és hálát ad az Istennek.

Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának.

Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Mert azért halt meg és elevenedett meg Krisztus, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.

Te pedig miért ítéled el a te atyádfiát? Te meg miért nézed le a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Isten ítélőszéke elé.

Mert meg van írva: Élek én, szól az Úr, hogy meg fog előttem hajolni minden térd és minden nyelv az Istent magasztalja.

Tehát mindegyikünk maga ad majd számot Istennek.

Ezért többé ne ítélkezzünk egymás fölött, hanem inkább úgy ítéljete, hogy ne adjatok okot atyátokfiainak megütközésre, vagy megbotránkozásra.

Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy magában véve semmi sem tisztátalan; hanem csak annak, aki tisztátalannak tartja.

De ha a te atyádfia az ételed miatt megszomorodik, nem jártál el vele szemben szeretettel; ne vidd romlásba ételeddel azt, akiért Krisztus meghalt,

Ami nektek jó és drága, ne legyen másoknál káromlás tárgya-

Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.

Aki így szolgál Krisztusnak, az kedves Isten előtt és az emberek megbecsülik.

Azért tehát arra törekedjünk, ami a békességet és az egymás építését szolgálja.

Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de jaj annak az embernek, aki étkezésével másnak botránkozást okoz.

Jó tehát nem enni húst és nem inni bort, sem semmi olyat nem tenni, amiben atyádfia megütközik.

A te hitedet őrizd meg Isten előtt magadnak. Boldog, aki nem vádolhatja magát abban (hogy megbotránkoztat mászt azzal), amit ő helyesel.

De ha valaki kételkedik és mégis eszik, bűnös az, mert nem hitből teszi; ami nincs hitből, bűn az.

Nekünk, erőseknek az a kötelességünk, hogy hordozzuk az erőtlenek gyengeségét és ne csak a magunk kedvére éljünk.

Mindegyikünk tudniillik az ő felebarátjának kedvezzen, annak javára, építésére éljen.

Mert Krisztus sem kedvezett magának, hanem amint meg van írva: Gyalázóid gyalázásai hullottak reám.

Mert mindaz, ami régen megíratott, a mi tanulságunkra íratott meg, hogy állhatatosság által és az írások vigasztalása által reménységünk legyen.

Az állhatatosság és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy teljes egyetértés legyen közöttetek a Krisztus Jézus szerint,

hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent a mi Urunk Jézus Krisztus Atyját.

Azért fogadjátok be egymást, amint Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségébe.

Ezt pedig így értem: Krisztus szolgáljává lett a zsidóknak, hogy megmutassa az Isten igaz voltát, megerősítse és valóra váltsa az atyáknak tett ígéreteket.

A pogányok viszont irgalmáért dicsőítik az Istent, amint meg van írva: Magasztallak azért téged a pogányok között és dicséretet éneklek a te nevednek. [Zsolt 18,50]

És ismét azt mondja: Örüljétek ti pogányok az ő népével együtt.

És ismét: Dicsérjétek az Urat mind ti pogányok és magasztaljátok őt mind a népek.

Ésaiás pedig így szól: Lesz Isainak sarja, aki fel is kel, hogy uralkodjék a népeken; benne reménykednek a pogányok.

A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden Örömmel és békességgel a hit által, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.

Meg vagyok győződve, atyámfiai, magam is, hogy telve vagytok jóindulattal, telve vagytok ismerettel, úgy annyira, hogy egymást inteni is tudjátok.

Itt-ott mégis merészebben írtam nektek, atyámfiai, mintegy emlékeztetve titeket arra a kegyelemre, amelyben Isten engem avégre részesített, hogy

a Jézus Krisztus szolgálója legyek a pogányok között: Úgy végezem az evangéliumnak papi szolgálatát, hogy a pogányok Isten előtt kedves és a Szentlélek által megszentelt áldozat legyenek,

Dicsekedhetem tehát a Krisztus Jézusban az Istenért végzett munkámmal.

De nem mernék semmiről sem beszélni, ha nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányok megtérítésére, szóval estettél,

jelek és csodák és a Lélek ereje által, úgy annyira, hogy Jeruzsálemtől kezdve körben egész Illiriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumának szolgálatát.

Becsületbeli dolognak tartottam azonban, hogy az evangéliumot csak ott hirdessem, ahol a Krisztus neve még nem hangzott el, mert nem akartam idegen alapra építeni.

hanem, amint megíratott: Azok látják meg, akiknek őfelőle nem adtak hírt, és akik nem hallották, azok értik meg.

Ezért állandóan akadályozva is voltam a hozzátok való menetelben.

De most, mivel már nincs munkamezőm e tartományban és sok esztendő óta vágyódom arra, hogy elmehessek hozzátok,

Hispániába menet meglátogatlak titeket. Mert remélem, hogy átutazóban megláthatlak és ti majd elsegítetek oda, ha előbb valamennyire felüdültem köztetek.

Most pedig Jeruzsálembe indulok a szentek szolgálatára.

Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy némi gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek között levő szegények javára.

Jónak látták és tartoznak is velem. Mert ha a pogányok amazok lelki javaiban részesültek, viszont ők is tartoznak nekik szolgálni földi javaikkal.

Ha tehát ezt majd elvégezem és a gyűjtött összeget kezükbe hiány nélkül átadom, titeket útba ejtve megyek át Hispániába.

És tudom, hogy mikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem oda.

Kérlek tehát titeket, atyámfiait, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek által való szeretetre, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt én-érettem az Isten előtt,

hogy megszabaduljak a hitetlen júdeaiaktól és hogy a jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szentek előtt;

hogy örömmel mehessek hozzátok az Isten akaratából és veletek együtt megújuljak.

A békességnek Istene pedig legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Ajánlom nektek Fébét, a testvérünket, aki a kenkreai gyülekezet szolgálóleánya,

hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illően és legyetek segítségére, ha valami dologban reátok szorul. Mert ő is sokaknak volt a segítője, nekem magamnak is.

Köszöntsétek Priskát és Akvilát, munkatársaimat a Krisztus Jézusban,

akik érettem életüket kockáztatták, akiknek nemcsak én tartozom hálával, hanem a pogányok minden gyülekezete is,

és köszöntsétek azt a házuknál levő gyülekezetet is. Köszöntsétek szeretett Epenétusomat, Ázsia zsengejét a Krisztusban.

Köszöntsétek Máriát, aki sokat munkálkodott érettetek.

Köszöntsétek Andronikust és Juniást, véreimet és fogolytársaimat, akiknek jó híruk van az apostolok között, s akik nálam is előbb lettek Krisztus híveivé.

Köszöntsétek Ámpliátust, akit szeretek az Úrban.

Köszöntsétek Orbánt, munkatársunkat a Krisztusban és az én szeretett Sztáhisomat.

Köszöntsétek Ápellest Krisztus kipróbált hívét, köszöntsétek az Árisztobulus házanépéből valókat.

Köszöntsétek Herodiont az én véreimet, köszöntsétek a Nárcisszus házanépéből azokat, akik az Úrban vannak.

Köszöntsétek Trifénát és Trifózá, akik az Úr ügyében fáradoznak. Köszöntsétek a kedves Perzist, aki hosszú ideig fáradozott az Úrért.

Köszöntsétek Rufust, az Úr választottját és az ő anyját, aki nekem is anyám.

Köszöntsétek Ászinkritust, Flegont, Hermest, Patrobást, Hermást, és a velük lévő atyfiakat.

Köszöntsétek Filológust és Júliát, Néreust és az ő nőtest-vérét, Olimpást, valamint a velük levő összes szenteket.

Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntétek titeket Krisztus összes gyülekezetei.

Intelek pedig titeket atyámfiak, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal a tanítással szemben, amelyet tanultatok.

Kerüljétek őket! Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, a Krisztusnak szolgálnak, hanem csak a hasuknak és szép kenetes beszéddel, meg hízelgéssel megcsalják a romlatlanok szívét.

Mert a ti engedelmisségetek híre mindenkire eljutott. Örülök is nektek, de azt akarom, hogy bölcsék legyetek a jóban, a rosszban pedig ártatlanok.

A békességnek Istene pedig hamarosan összetöri a Sátánt lábatok alatt. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Köszönt titeket Timóteus, az én munkatársam és Lucius, Jázon és Szozipáter, az én véreim.

Köszöntelek titeket én Tercius, aki ezt a levelet leírtam.

Köszönt titeket Gájus, aki nekem és az egész gyülekezetnek házigazdája. Köszönt Erásztus, a város intézője és Kvártus atyámfia.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Annak pedig, aki megerősíthet titeket, az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló ígehirdetés által, annak a titoknak kijelentése alapján, amely időtlen idők óta néma volt,

most azonban az örökkévaló Isten rendelése szerint a prófétai írások által nyilvánvalóvá lett és hitbeli engedelmesség végett minden népnek tudomására jutott (adatott):

Neki, az egyedül bölcs Istennek, légyen dicsőség a Jézus Krisztus által örökkön örökké! Ámen.

Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus elhívott apostola és Szósztenes atyafi,

Isten korinthusi gyülekezetének, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek - mindazokkal egyetemben, akik bármely helyen, a magukén vagy a mienken, segítségül hívják a mi Urunk Jézus Krisztus nevét:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek mindenkor érettetek, azért a kegyelemért, amelyet Isten a Krisztus Jézusban adott nektek,

hogy őbenne mindenben meggazdagodtatok, igében és ismeretben egyaránt,

a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödése által.

Ezért nem szűkölködtök semmiféle kegyelmi ajándék nélkül és várjátok a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését.

Ő megerősít majd titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenésének napján.

Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.

Kérlek azért titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyek legyetek és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem legyetek mindnyájan egyazon érzülettel és egy véleményen.

Mert megtudtam Klóé embereitől atyámfiai, hogy viszálykodások vannak közöttetek.

Úgy értem ezt, hogy közületek az egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg ezt: én Apollósé, én Kéfásé, én meg Krisztusé!

Vajon részekre osztható-e Krisztus? Vajon Pált feszítették-e meg érettetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek-e meg?

Hála Istennek, senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpust és Gájust,

hogy valaki azt ne mondja: az én nevemre kereszteltek meg titeket.

Megkereszteltem még Sztefanás házanépét is. Ezeken kívül nem tudom, hogy más valakit megkereszteltem volna.

Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem. De nem emberi bölcsességet szólva, hogy a Krisztus keresztje hiábavalóvá ne legyen.

Mert a keresztől való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek hatalma.

Mert megíratott: Eltörlöm a bölcsek bölcsességét és az értelmesek értelmét elvetem.

Hűl a bölcs? Hol az írástudó? Hol a világ vitázója? Nemde bolondsággá tette Isten e világ bölcsességét?

Miután Isten bölcsessége úgy rendelte, hogy ez a világ a maga bölcsessége miatt ne ismerje meg az Isten bölcsességét, jónak látta Isten, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.

Mert míg a zsidók jelt kívánnak, a görögök meg bölcsességet keresnek:

mi a Krisztust prédikáljuk, a Megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot,

ámde maguknak az elhívottaknak, mind zsidóknak, mind görögöknek, Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét,

Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél és az Isten erőtlensége erősebb az embereknél.

Mert nézzétek csak meg a ti elhívásokat atyámfiak: Nem sokan vagytok bölcsek test szerint, nem sokan vagytok hatalmasok, nem sokan vagytok előkelők.

Mert Isten éppen a világ szerinti bolondokat választotta ki, hogy megszégyenítse a bölcseket, és a világ szerinti erőtlenekeket választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket;

és a világ szerinti alacsonyrendűeket és lenézetteket választotta ki az Isten és a semmiket, hogy megsemmisítse a valamiket,

hogy Isten előtt ne dicsekedjék senki.

Az ő munkája, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok, aki bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul,

hogy amint meg van írva, aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.

Én is mikor hozzátok mentem, atyámfiak, nem úgy mentem, hogy magas ékesszólással vagy mély bölcsességgel hirdessem nektek az Isten titkát.

Nem is akartam tudni egyébről köztetek, csak a Jézus Krisztusról, mégpedig a Megfeszítetttről.

Erőtlenül, félelem és sok remegés között jelentem meg köztetek.

Az én beszédem és igehirdetésem nem emberi bölcsesség hitető beszédeiben állott, hanem Léleknek és erőnek megmutatásában,

hogy a ti hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Istennek erején alapuljon.

Bölcsességet hirdetünk mi is, de csak az éretteknek, s nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét,

hanem Isten titkos elrejtett bölcsességét prédikáljuk, amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.

Ezt a világ fejedelmei közül senki sem ismerte, mert ha ismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.

Hanem, amint megvan írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg nem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.

Nekünk azonban az Isten kinyilatkoztatta a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még az Isten mélységeit is.

Mert ki ismeri az ember gondolatait, hacsaknem az ember lelke, amely őbenne lakik? így az Isten gondolatait sem ismeri senki, csak az Isten Lelke.

Mi pedig nem a világ lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. [Péld 20,27]

Ezeket prédikáljuk is, nem olyan beszédekkel, amelyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Lélek tanít, lelki dolgokat, lelkiképpen (lelkiek számára) magyarázva.

Nem lelki ember pedig nem fogadja el Isten Lelkének gondolatát, mert bolondság az neki; nem is értheti meg, mivel azt lelkiképpen kell megítélni.

A lelki ember ellenben mindent megítél, de őt magát nem ítéli meg senki.

Mert ki ismerte meg az Úr gondolatát, ki oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

Én sem beszélhettem nektek atyámfiaként mint lelkieknek, hanem csak mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Tejnek italával tápláltalak titeket, és nem kemény eledellel, mert azt még nem bírtátok volna el, sőt még most sem bírjátok el,

mert még mindig testiek vagytok. Mert mikor irigység és viszály van köztetek, nem testiek vagytok-e és nem emberi módon viselkedtek-e?

Mert mikor valaki azt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: én Apollósé - nem vagytok-e nagyon is emberek?

Hát kicsoda Apollós és kicsoda Pál? Szolgák, akik által hívókké lettetek, mégpedig úgy, amint kinek-kinek az Ura adta.

Én ültettem, Apollós öntözte, de Isten adta a növekedést.

Azért az sem valaki, aki plántál, az sem, aki öntöz, hanem csak a növekedést adó Isten.

Akár ültető, akár öntöző, egyik olyan munkás, mint a másik; mindegyik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.

Mert Istennek vagyunk a munkatársai; Istennek vagytok a szántó földje, Istennek az épülete.

Az Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem, de más épít rá. Ki-kiben azonban vegye fontolóra, mi-módon épít reá.

Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely már vettetett, ez pedig a Jézus Krisztus.

Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, avagy fát, szénát, pozdorját épít erre a fundamentumra,

kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz; mert az ítélet napja tűzben jelenik meg és a tűz megpróbálja mindenkinek a munkáját.

Ha valakinek ráépített munkája megmarad, jutalmát veszi.

Ha valakinek munkája megég, kárt vall, ő maga azonban megtartatik, de úgy, mint aki tűzön ment keresztül.

Nem tudjátok, hogy ti az Isten temploma vagytok és az Isten Lelke lakik bennetek?

Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja majd azt az Isten. Hiszen az Isten temploma szent; - és ti vagytok ez (a templom).

Senki se csalja meg magát. Ha közöttetek valaki azt hiszi, hogy bölcs ebben a világban, bolond legyen, hogy bölccsé lehessen. [Péld 3,5-7]

Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt. Meg van írva: Megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban.

És ismét: Ismeri az Úr a bölcsek okoskodását, hogy azok hiábavalók. [Zsolt 94,11]

Azért senki se dicsekedjék emberekkel, mert minden a tiétek.

Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők: minden a tiétek,

ti meg Krisztuséi, Krisztus pedig Istené.

Úgy tekintszen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

Egyébiránt a sáfároktól azt kívánják meg, hogy mindegyik hű legyen.

Én pedig keveset gondolok azzal, hogy majd ti ítélték meg, vagy emberi ítélettartás. Sőt magam sem ítélem meg magamat.

Engem semmiben sem vádol az én lelkem, de én ezáltal még nem igazultam meg. Aki ugyanis engem megítél, az Úr az.

Azért hát idő előtt semmit ne ítéljeteK, míg el nem jön az Úr, aki világosságra hozza még a sötétség titkait is és feltárja a szívek szándékait. És akkor Istentől kapja meg a neki járó dicséretet.

Ezeket pedig atyámfiai példaképpen alkalmaztam magamra és Apollósra tiértetek, hogy rajtunk tanuljátok meg: nem szabad túlmenni azon, ami meg van írva: Senki se hűzöngjön az egyikért a másik ellen.

Mert kicsoda tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?

Immár jóllaktatok, immár meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok. Bár csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy mi is veletek együtt uralkodhatnánk!

Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, legutolsókul állított, mintegy halálraítélteK, hogy csodánkra járjon a világ, angyalok, emberek egyaránt.

Mi, bolondok a Krisztusért, ti pedig, bölcsEK a Krisztusban; mi erőtleneK, ti pedig erőseK; ti tisztelteK, mi pedig megvetetteK.

Mindezidáig éhezünk is, szomjazunk is, ruhátlanok is vagyunk, ütneK, verneK, kergetneK minket, fáradozunk a tulajdon kezünkkel dolgozva. Ha szidalmaznak, áldást mondunk; mikor üldözneK, túrunk;

mikor rágalmaznak, mi vigasztalunk. A világ szemetjévé lettünk, mindenneK söpredékévé, egész mostanig.

Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítséleK titeket, csak inteleK, mint szeretett gyermekeimeK.

Mert ha tízezer tanítómestereK lenne is a Krisztusban, de csak egy atyátok és én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban, az evangélium által.

KérleK azért titeket, legyetek az én követőim.

Ezért küldtem hozzátok Timótheust, aki nekem szeretett és hű gyermekem az Úrban, ő majd eszeteKbe juttatja neKteK az én utaimat a Krisztus Jézusban, hogy miként tanítok mindenütt, minden gyülekezetben.

Mintha sohasem juthatnéK el hozzátok, némelyeK úgy felfuvalkodtak.

Pedig hamarosan elmegyek hozzátok, ha az Úr akarja. Akkor majd megismerem a hencegőKneK nem a beszédjét, hanem az erejét.

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Válasszatok! Vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel és szelídség lelkével?

Szélteben az a hír járja, hogy paráznaság van köztetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sincs: valaki az apja feleségével él.

És ti még veritek a melleteket, nemhogy inkább megkeseredve eltávolítottátok volna magatok közül, aki ezt cselekedte.

Bár testben távol, lélekben jelen vagyok köztetek, s mint jelenvaló, ítélem már afelett, aki így cselekedett:

Tudniillik, hogy a mi Urunk Jézus nevében ti és az én lelkem, mint egy gyülekezet, a mi Urunk Jézus hatalmával

átadjuk az ilyent a Sátánnak, teste pusztulására, hogy lelke az Úr Jézus visszajövele napján megtartassék.

Nem jó a ti dicsekedésetek; nem tudjátok-e, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megerjeszti?

Takarítsátok el azért a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovász nélkül valók vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott.

Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se rosszaság és gonoszság kovászával, hanem tisztaság és igazság kovásztalanságával.

Azt írtam nektek ama levélben, hogy ne érintkezzetek paráznákkal.

De nem általában a világ paráznáival, harácsolóival, rablóival vagy bálványimádóival, mert hiszen akkor ki kellene menetek a világból.

Most hozzáteszem: Kerüljétek az érintkezést azzal, aki atyafi létére parázna, vagy harácsoló, bálványimádó vagy szitkozódó, részeges vagy rabló. Az ilyennel még egy asztalhoz se üljétek.

Mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nemde ti is belül levők felett ítélkeztek?

A kívül levőket pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki a gonoszt magatok közül!

Merészel-e valaki közületek, ha peres ügye van a másikkal, a hitetlenek előtt törvénykezni és nem a szentek előtt?

Nem tudjátok-e, hogy a szentek a világot fogják megítélni? És ha ti ítélitek meg a világot, vajon méltatlanok vagytok-e arra, hogy jelentéktelen ügyekben ítélkezzetek?

Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni? Menynyivel inkább ítélhetünk mindennapi ügyekben!

Azért ha mindennapi ügyekben pereskedtek, azokat ültetitek-e bírói székbe, akiket semmibe se vesznek a gyülekezetben?

Megszégyenítésetekre mondom! Hát nincs köztetek egyetlen értelmes ember sem, aki igazságot tudna szolgáltatni atyafiai között?

Sőt, atyafi atyafival pereskedik, még hozzá hitetlenek előtt!

Egyáltalán már az is gyarlóság bennetek, hogy pörösködtök egymással. Miért nem tűritek inkább a sérelmet? Miért nem viselitek el inkább a kárt?

Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, még hozzá atyafiaknak!

Avagy nem tudjátok-e, hogy a gonoszok nem Örökölhettek az Isten országát? Ne tévelyegjétek; sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem harácsolók, sem részegesek, sem szitkozódok (káromlók), sem rablók nem örökölhettek Isten országát.

Ilyenek pedig voltak köztetek, de az Úr Jézus és a mi Istenünk Lelke megmosott, megszentelt és megigazított titeket.

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljék rajtam úrrá semmi.

Az eledelek a gyomor számára valók, és a gyomor az eledelek számára; és az Isten ezt is, amazokat is megsemmisíti. A test azonban nem a paráznaság számára való, hanem az Úr számára és az Úr a test számára.

Isten pedig, aki az Urat feltámasztotta, minket is fel fog támasztani a maga hatalmával.

Nem tudjátok-e, hogy testeitek a Krisztus tagjai? Szakítsam el tehát Krisztustól az ő tagjait és tegyem parázna tagjaivá? Semmiképpen!

Avagy nem tudjátok, aki paráznával egyesül, az vele egy test? Mert - mondja az írás -, ketten lesznek egy testté.

Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele.

Kerüljétek a paráznaságot! Mindenféle bűn, amit az ember elkövet, a testen kívül esik, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vetkezik.

Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek és ti nem vagytok a magatokéi.

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek tehát az Istent a ti testetekben.

Áttérve leveletek tárgyára (amikről ti írtatok nekem) - „jó az embernek asszonyt nem érinteni”,

A paráznaság elkerülése céljából minden férfinak legyen tulajdon felesége és minden asszonynak tulajdon férje.

A férj tegye meg a felesége iránt házastársi kötelességét, hasonlóképpen a feleség is férje iránt.

A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje. Hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.

Ne vonjátok el magatokat egymástól, hacsaknem kölcsönös megegyezéssel és egy időre, hogy a böjtölésnek és az imádságnak szenteljétek magatokat, s azután ismét térjétek egymáshoz, hogy gyengéségetek miatt meg ne kísértsen titeket a Sátán.

Ez pedig engedmény és nem parancs.

Mert szeretném, ha minden ember úgy élne, mint én magam is, de kinek-kinek megvan a maga kegyelmi ajándéka az Istentől, az egyiknek így, a másinak amúgy.

A nem házasoknak és özvegyeknek pedig azt mondom: jól teszik, ha úgy maradnak, amint én.

De ha nem tartóztathatják meg magukat, éljenek házasságban, mert jobb házasságban élni, mint égni.

Viszont a házasoknak azt rendelem - nem én, hanem az Úr -, hogy az asszony férjétől el ne válják.

Ha mégis elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férj se bocsássa el a feleségét.

A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamelyik atyafinak hitetlen felesége van és az vele akar élni, ne bocsássa el őt.

És amelyik asszonynak hitetlen férje van és az vele akar élni, ne hagyja el a férjét.

Mert a hitetlen férjet megszenteli a hívő feleség. És a hitetlen feleséget is megszenteli a hívő férj; máskülönben gyermekeitek tisztátalanok volnának, így pedig szentek.

Ha pedig a hitetlen fél válni akar, ám válják; ily esetben nem vethető a hívő férfi vagy asszony szolgaság alá. Minket pedig békességre hívott el az Isten.

Mit tudod te asszony, hátha megmented a te férjedet, vagy mit tudod te férj, hátha megmented a feleségedet?

Egyébként, amint kinek-kinek az Úr adta és amint kit-kit elhívott az Isten, úgy járjon. Én minden gyülekezetben így rendelkezem.

Körülméletlen hívott el valakit az Úr? Ne rejtse el. Körülméletlenül hívott el valakit? Ne metélkedjék körül.

A körülméletkedés semmi és a körülméletlenség is semmi, hanem az Isten parancsolatainak megtartása.

Ki-ki maradjon meg abban a hivatásban, amelyben az elhívás érte.

Rabszolga állapotban hívott el az Úr? Ne gondolj vele. Még ha szabaddá is lehetsz, inkább élj azzal,

Mert az Úrban elhívott rabszolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképpen a szabadságban elhívott a Krisztus rabszolgája.

Áron vétettetek meg, ne legyetek emberek rabszolgái.

Ki-ki amilyen állapotban nyerte az elhívást atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt.

A hajadonok felől (a szüzesség felől) ugyan nincs parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok, úgy, mint akit az Úr irgalma alkalmassá tett arra, hogy hitelt érdemeljek.

Úgy ítélem azért, hogy a küszöbön álló szükség miatt jó az embernek úgy maradnia, ahogyan van.

Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül maradtál? Ne keress feleséget.

De ha feleséget veszel is, nem vetkezel. És ha férjhez megy is a hajadon, nem vetkezik; az ilyeneknek azonban nyomorúságuk lesz a testben, én pedig megkímélném titeket.

Ezt pedig azért mondom atyámfiainak, mert az idő már igen rövid. Ezentúl azért akiknek feleségük van, úgy legyenek, mintha nem volna;

és akik sírnak, mintha nem sírnának, és akik örülnek, mintha nem örülnének. Akik vásárolnak, mintha nem magoknak szereznének.

És akik a világgal élnek, mintha nem élnének vele; mert elmúlik a világ ábrázata. [Jn 2,16-17]

Azt szeretném pedig, hogy gond ne terheljen titeket. Aki nem házas, azzal törődik, ami az Úré, hogyan tessék az Úrnak;

aki viszont feleséget vesz, az a világi dolgokkal törődik, hogyan tessék a feleségének?

És így a lelke kétfelé oszlik. Az asszony, akinek nincs férje és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; aki viszont férjhez megy, a világi dolgokkal törődik, hogyan tessék a férjének.

Ezt pedig a ti javatokra mondom; nem azért, hogy tört vessek nektek, hanem hogy becsületesen és állhatatosan maradjatok meg az Úrban, állhatatosan és háborítatlanul.

De ha valaki azt gondolja, hogy szégyenkeznie kell hajadon leánya miatt, ha eljárt felette az idő és mégis pártában kell maradnia, tegye, amit akar, nem vetkezik; keljenek egybe

Aki azonban eltökélte szívében és szükség nem kényszeríti, de van hatalma a tulajdon akarata felett és úgy döntött szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól teszi.

Azért aki férjhez adja hajadon leányát, jól teszi, de aki nem adja férjhez, még jobban teszi.

Az asszonyt törvény köti, amíg férje él. Ha azonban férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.

Az én véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha úgy marad. Pedig azt gondolom, hogy bennem is Isten Lelke van.

Ami a bálványáldozati húst illeti, erről mindnyájunknak helyes ismeretünk van. De az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet az, ami épít.

Ha pedig valaki azt gondolja, hogy van ismerete, ezzel még semmit sem ismert meg úgy, amint ismernie kell.

De ha valaki az Istent szereti, azt az Isten is elismeri (a magáénak).

A bálványáldozati hús megevéséről tehát tudjuk, hogy nincs bálvány a világon és hogy nincs más Isten, csak egy.

Mert ha vannak is úgynevezett istenségek, akár az égben, akár a földön - mint ahogy van sok isten és sok úr -,

mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a mindenségnek és mindnyájunknak teremtője és célja és egy Úr, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség és mi is őáltala. [Zsolt 82,2-6]

De nincs meg mindenkiben ez az ismeret; és némelyek megszokásból, miután lelkük a bálványokhoz tapadt, mindmáig, mint áldozati húst eszik meg ezt a húst, s ezzel erőtlen lelkiismeretük beszennyeződik.

Az eledel pedig nem visz közelebb Istenhez, mert ha nem eszünk, nem leszünk szegényebbek, és ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak.

De vigyázzatok, hogy ez a ti szabadságotok valamiképpen botránkozásukra ne legyen az erőtleneknek.

Mert ha valaki téged, aki felvilágosodott vagy, meglát a bálványtemplomban étkezni, nem fog-e az ő gyenge lelkiismerete felbátorodni arra, hogy a bálványáldozati húst (imádattal) megegye.

És a te ismereted miatt elvész a te erőtlen atyádfia, akiért a Krisztus meghalt.

Így aztán, mikor az atyafiak ellen vetkeztek azzal, hogy az ő erőtlen lelkiismeretüket megsértitek: tulajdonképpen a Krisztus ellen vetkeztek.

Ennélfogva, ha az eledel megbotránkoztatja az én atyámfiát, inkább sohasem eszem húst, csak atyámfiát meg ne botránkoztassam.

Nem vagyok szabad ember? Nem vagyok apostol? Nem láttam Jézust, a mi Urunkat? Hát nem az én munkám vagytok-e ti az Úrban?

Ha netán másoknak nem vagyok apostol, de nektek bizony az vagyok; mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok.

Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik vádolnak engem.

Nincsen-e nekünk is jogunk arra, hogy együnk és igyunk?

Nincs-e jogunk arra, hogy hívő nőtestvérünket feleség gyanánt magunkkal vigyük, mint a többi apostolok, az Úr testvérei és Kéfás is teszik?

Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk ahhoz, hogy (kézi) munkát ne végezzünk?

Ki katonáskodott valaha a maga zsoldján? Ki ültet szőlőt úgy, hogy nem eszik annak gyümölcséből? Vagy ki legeltet nyáját úgy, hogy nem iszik a nyáj tejéből?

Nemcsak emberi módon beszélem ezeket, mert ugyanezt mondja a törvény is.

Mert Mózes törvényében meg van írva, ne tégy szájkosarat a nyomtató ökrökre. Vajon az ökrökre van-e gondja az Istennek?

Nem vonatkozik ez egyenesen mireánk? Érettünk íratott meg ugyanis: Aki szánt, abban a reménységben szántson, és aki csépel, azzal a reménységgel csépeljen, hogy részesül (a termésben).

Ha mi nektek a lelkieket vetettük, nagy dolog-e, ha testi javaitokat aratjuk?

Ha mások a ti javaitokban részesülnek, nem sokkal inkább szabad-e ez nekünk? De mi nem élünk ezzel a szabadságunkkal, hanem mindent eltűrünk, csak hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.

Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatban buzgólkodnak, a szenthely jövedelméből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárról kapják meg részüket?

Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.

De én ezek közül eggyel sem éltem. Ezeket sem azért írtam nektek, hogy velem is ez történjék. Mert jobb meghalnom, mintsem hogy valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet.

Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mivel lelki szükség kényszerít rá. Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem!

Ha ezt a magam jószántából teszem, van jogom a jutalomra; ha pedig kénytelenségből, sáfársággal bíztam meg.

Mi akkor az én jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyen valóvá teszem a Krisztus evangéliumát azzal, hogy nem terhelem meg azt a magam munkájának jogos követelésével.

Mindenkivel szemben szabad vagyok, de magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek.

Én a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt levők számára törvény alatt levővé - noha nem vagyok a törvény alatt -, hogy a törvény alatt levőket megnyerjem.

Törvény nélkül valók számára törvénytől kivéve lettem - noha nem vagyok az Isten törvénye nélkül, hanem a Krisztus törvénye alapján állok -, hogy a törvény nélkül valókat megnyerjem.

Az erőtlenek számára erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindenkinek mindene lettem, hogy minden módon minél többet megtartsak.

Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy benne részesedő legyek.

Nem tudjátok, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy ti nyerjétek el.

Minden versenyző teljesen önmegtartóztató; azok ugyan azért, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy romolna tatlant.

Én tehát úgy futok, mint aki bizonyos benne, hogy célt érek. Úgy öklözök, mint aki nem a levegőt csapdosom,

hanem megsanyargatom testemet és igába hajtom, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

Ne feledkeztek meg arról atyámfiai, hogy atyáink mindnyájan ott voltak a felhő alatt és mindnyájan átmentek a tengeren,

és (ezzel) mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre.

Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették

és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták; mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket: ez a szikla pedig a Krisztus volt.

De a legtöbbet közülük nem kedvelte az Isten és elhullottak a pusztában.

Mindezek azt példázzák számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint azok kívántak.

Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, ahogy meg van írva: Leült a nép enni, inni és felkelt játszani.

Se ne paráználkodjunk, mint azok közül némelyek paráználkodtak és elhullottak egy nap huszonhárom ezren.

Se az Urat ne kísérsük, mint azok közül többen kísértették és a kígyók elpusztították őket.

Se pedig ne zúgolódjatok, mint azok közül némelyek zúgolódtak és elvesztek a Pusztító által.

Mindezek példaképpen estek rajtunk, megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők (a világekorszak) vége már elérkezett.

Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Mindez még csak emberi kísértés, ami rajtatok esett; de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel együtt a menekvést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.

Ezért szerettem, kerüljétek a bálványimádást!

Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg ti, amit mondok.

A hálaadás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösség-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösség-e?

Mert egy kenyér, egy test vagyunk mi mindnyájan, akik az egy kenyérből részesedünk.

Nézzétek a test szerint való Izraelt! Akik az áldozatot eszik, vajon nincsenek-e közösségben az oltárral?

Mit akarok ezzel mondani? Talán azt, hogy a bálványáldozat valami? Vagy hogy a bálvány valami?

Sőt! Amit a pogányok áldoznak, azt a gonosz lelkeknek áldozzák és nem Istennek. Nem akarom pedig, hogy ti a gonosz lelkekkel legyetek közösségben.

Nem ihatjátok az Úr poharát és a gonosz lelkek poharát; nem lehettek részesei az Úr asztalának és a gonosz lelkek asztalának.

Vagy haragra ingereljük az Urat? Erősebbek vagyunk talán nála?

Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít.

Senki se keresse a maga javát, hanem ki-ki a másét.

Mindazt, amit a mézárszékben árulnak, egyétek meg és semmit se aggodalmaskodjatok a lelkiismeret miatt,

mert az Úr a föld és annak teljessége. [Zsolt 24,1]

Ha pedig a hitetlenek közül valaki meghív titeket és el akartok menni, mindent, amit elétek tesznek, egyétek meg és semmiről se tudakozódjatok a lelkiismeret miatt.

De ha valaki ezt mondja nektek: Ez áldozati hús! - ne egyétek meg amiatt, aki erre figyelmeztetett és a lelkiismeret miatt.

De nem a tulajdon lelkiismereted értem, hanem a másikat. Miért korlátozza az én szabadságomat a más lelkiismerete?

Vagy pedig, ha én hálaadással veszek részt, miért kárhoztatnak engem?

(A felelet ez:) Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére cselekedjétek.

Ne botránkoztassátok meg sem a zsidókat, sem a görögöket, sem az Isten egyházát,

amint én is mindenkinek mindent kedvére teszek, nem keresve a magam javát, hanem a többiekét, hogy üdvözljenek.

Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.

Dicsérlek titeket atyámfiai, hogy minden tanításomra emlékeztek és a rendelkezéseket úgy tartjátok meg, amint meghagytam nektek.

Tudnotok kell, hogy minden férfinak feje a Krisztus; az asszonynak pedig feje a férfi; a Krisztusnak pedig feje az Isten.

Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik, vagy prófétái, megcsúfolja az ő fejét.

Viszont minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik, vagy prófétái, megcsúfolja az ő fejét. Mert ez ugyanaz, mintha megnyírták volna.

Ha nem fedi be az asszony a fejét, annyi, mintha megnyiratkoznék. Ha pedig éktelen az asszonynak, hogy nyírássa, vagy borotváltassa a haját, akkor fedje be a fejét.

A férfiúnak nem kell a fejét befednie, mivel ő az Isten képe, és dicsőségének visszfénye. De az asszony a férfi dicsőségének visszfénye.

Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiből.

Mert nem a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

Ezért kell az asszonynak az angyalok miatt hatalmi jelt viselnie a fejen.

Mindazonáltal sem asszony nincs férfi nélkül, sem férfi nincs asszony nélkül az Úrban.

Mert amint az asszony a férfiből van, úgy a férfi is asszony által van, mindez pedig Istentől.

Ítéljétek meg magatokban: Illik-e, hogy az asszony fedetlen fővel imádkozzék Istenhez?

Vajon maga a természet is nem arra tanít titeket, hogy csúfság a férfinak, ha megnöveszti a haját?

Viszont az asszonynak ékessége, ha nagy haja van, mert a haj fátyol gyanánt adatott neki.

Ha valaki erről még vitatkozni akar, tudja meg, hogy ezt a szokást nem tartjuk sem mi, sem az Isten gyülekezetei.

Amikor ezeket rendelem, egy dologban nem dicsérlek titeket. Összejöveteleitek nem javatokra, hanem károtokra mennek végbe.

Először is azt hallom, hogy mikor egybegyűltök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek és ezt valami részben hiszem is.

Kell is, hogy pártoskodások legyenek közöttetek, hogy kitűnjék, kik állják meg a próbát.

Azután amikor egybegyűltök egy helyre, az nem úrvacsora.

Mert ki-ki a saját vacsoráját veszi elő az étkezésnél és az egyik éhezik, a másik pedig dőzsöl.

Hát nincsenek házaitok arra, hogy otthon egyetek és igyatok? Vagy lenézitek az Isten gyülekezetét és megszegyenítitek azokat, akiknek semmijük sincs? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek ezért titeket? Nem dicsérlek.

Mert én az Úrtól vettem, amint nejetek elétek is adtam, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret

és hálát adván megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, amely tiérettetek megtörettetett, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképpen a pohárt is vette, miután vacsoráit, és ezt mondotta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok a pohárt, az Urnak halálát hirdetitek, amíg eljön.

Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr poharát, vetkezik az Úr teste és vére ellen.

Próbálja meg azért az ember magát és úgy egyék abból a kenyérből és úgy igyék abból a pohárból, mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem becsüli meg az Úr testét.

Azért van köztetek olyan sok erőtlen és beteg, és azért haltak meg annyian.

Mert ha helyesen ítélnénk meg magunkat, nem esnénk ítélet alá.

De mikor az Úr ítéel minket, fenyítve nevel, hogy a világgal együtt el ne kárhozzunk.

Azért atyámfiái, ha evésre egybegyűltök, egymást várjátok meg.

Ha valaki éhes, előbb egyék otthon, hogy ne ítéletre gyűljetek egybe. Egyébről majd akkor rendelkezem, ha odamegyek hozzátok.

A lelki ajándékokra nézve pedig, atyámfiái, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek.

Emlékeztek, hogy mikor még pogányok voltatok, hogyan vitt és sodort valami titeket a néma bálványokhoz.

Azért tudnotok kell, hogy senki, aki Isten Lelke által (nyelveken) beszél, nem mondja: „Átkozott a Jézus!”, És senki sem mondhatja: „Úr a Jézus!” Csak a Szent Lélek által.

A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.

A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr,

és különbség van a csodatevő munkákban is, de ugyanaz az Isten, aki mindezt munkálja mindenkivel.

A Lélek megjelenése azonban kinek-kinek azért adatik, hogy a gyülekezetnek használjon vele.

Némelyiknek ugyanis bölcsesség beszéde adatik a Lélek által; a másoknak pedig Isten ismeretének beszéde ugyanazon Lélek szerint;

egyiknek hit, ugyanazon Lélek által, másoknak pedig a gyógyítás kegyelmi ajándéka azon egy Lélek által;

némelyiknek csodatevő erők munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek a lelkek között való különbségtéves; másoknak nyelveken szólás fajtái; ismét másnak pedig a nyelveken szólás megmagyarázása.

De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja és osztogatja mindenkinek külön-külön, amint akarja.

Mert amint a test egy, bár sok tagja van, a testnek pedig valamennyi tagja, bár sokan vannak a tagok, a test mégis egy: úgy a Krisztus is.

Mert egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztelkedtünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok és mindnyájunkat egy Lélek itatott meg (át).

Mert a test sem egy tag, hanem sok.

Ha azt mondaná a láb: Mivel nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való, vajon azért nem a testből való volna-e?

És ha a fül azt mondaná: Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, vajon azért nem a testből való volna-e?

Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás?

Nyilvánvaló, hogy az Isten rendelte a testben a tagokat, egyenként mindegyiket, amint akarta.

Ha pedig mindnyájan egy tag volnának, hol volna a test?

Így azonban sok tag van ugyan, de egy test.

Nem mondhatja a szem a kéznek: Nincs rád szükségem - vagy viszont a fej a lábnak, nincs rád szükségem!

Sőt sokkal inkább a testnek éppen azok a tagjai a legszükségesebbek, amelyek gyengébbeknek látszanak,

és amelyeket a test kevésbé nemes tagjainak tartunk, azokat nagyobb gondossággal vesszük körül és amelyek ékesség nélkül valók bennünk, azokat részesítjük nagyobb megbecsülésben,

viszont amelyek ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten úgy szerkesztette egybe a testet, hogy az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adott,

hogy ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról.

És ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; ha megbecsülésben részesül egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.

Ti pedig együtt a Krisztus teste vagytok és rész szerint a tagjai.

E tagok közül némelyeket rendelt az Isten az egyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; rendelte azután a csodatevő erőket, azután a gyógyítás kegyelmi ajándékait, a szegények megsegítését, a kormányzást, a nyelveken szólás különféle nemeit.

Vajon mindnyájan apostolok-e, vajon mindnyájan próféták-e, vajon mindnyájan tanítók-e? Vajon van-e mindnyájuknak csodatevő erejük?

Vajon van-e mindnyájuknak gyógyításra való kegyelmi ajándékuk? Vajon mindnyájan beszélnek-e nyelveken? Vajon mindnyájan tudják-e magyarázni?

Törekedjete a nagyobb kegyelmi ajándékokra! Ezenfelül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.

Ha nyelveken szólok - emberek vagy akár angyalok nyelvén -, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc és a pengő cimbalom.

És ha jövendőt tudok is mondani és minden titkot és minden bölcsességet ismerek is, és olyan teljes hitem van, hogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincsen énbennem: semmi vagyok.

És ha minden vagyonomat alamizsnaként szétosztom a szegények között és ha testemet máglyára adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmit sem érek.

A szeretet nagylelkű, jóságos; a szeretet nem irigykedik, nem kérkedik; a szeretet nem fuvalkodik fel, nem cselekszik éktelenül; nem keresi a maga hasznát; nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt; nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél és mindent eltűr.

A szeretet soha el nem fogy; de legyenek bár jövendőmondások, elmúlnak, vagy akár nyelveken szólások, megszűnnek, vagy akár ismeret, odalesz.

Mert töredékes bennünk az ismeret és töredékes a prófétálás,

de mikor eljön a teljesség, a töredékes elmúlik.

Amíg gyermek voltam, úgy beszéltem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy ítéltam, mint gyermek. Amikor pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Most tükör által, rejtélyes képben látunk, akkor pedig színről-színre; most töredékesen ismerem az Istent, akkor pedig úgy ismerem majd, amint Ő ismer engem.

Három dolog marad meg addig: a hit, a reménység és a szeretet; ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.

Törekedjete a szeretetre, de buzgón kívánjátok a lelki ajándékokat is, ezek között leginkább azt, hogy prófétáljatok.

Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez beszél, hanem Istenhez. Senki sem érti, mert titkokat szól a Lélek által.

Aki ellenben prófétái, emberekhez szól, azok építésére, intésére és vigasztalására.

Aki nyelveken beszél, magát építi; aki pedig prófétái, a gyülekezetet építi.

Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább azt, hogy prófétái-játok, mert nagyobb az, aki prófétái, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.

Tegyük fel, atyámfiain, hogy hozzátok megyek és nyelveken szólok; mit használok nektek, ha egyúttal kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok?

Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár citera nem adnak tisztán megkülönböztethető hangokat, mi módon ismerjük meg, mit fuvaláznak, vagy mit játszanak a citerán?

Ha a trombita bizonytalan hangot ad, kicsoda készül a harcra?

Így van veletek is, amikor nyelveken szóltok. Ha nem beszéltek értelmesen, mi módon értik meg azt, amit mondani akartok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.

Ki tudja, hány különféle nyelv van a világon? És közülük egy sincs értelem nélkül.

Ha tehát én a szó jelentését nem ismerem, idegen leszek a beszélőnek és a beszélő is idegen lesz nekem.

Így hát ti is, mikor lelki ajándékokra törekedtek, a gyülekezet építését tartásatok szemetek előtt, hogy lélekben gyarapodjatok.

Azért a nyelveken szóló imádkozzék, hogy meg is magyarázhassa.

Mert ha nyelveken szólással imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmem gyümölcsleíén.

Mit tegyek tehát? Imádkozom a Lélek által (elragadtatásban), de imádkozom értelemmel is; énekelek a Lélek által (elragadtatásban), de énekelek értelemmel is.

Mert ha a Lélek által adsz hálát, az ott levő be nem avatott hogyan fog a te hálaadásodra áment mondani, mikor azt sem tudja, mit beszélsz?

Jóllehet te szépen adsz hálát, a másik azonban nem épül.

Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólalni,

de a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

Atyámfiái, ne legyetek gyermekek a gondolkozásban, hanem a rosszaságban legyetek kiskorúak, a gondolkozásban pedig felnőttek.

A törvényben meg van írva: Más nyelven beszélők és idegenek ajkával fogok szólani a néphez, de így sem hallgatnak reám, - azt mondja az Úr,

A nyelveken szólás tehát nem a hívők számára jel, hanem a hitetlenek számára; a prófétálás pedig nem a hitetlenek, hanem a hívők számára jel.

Ha például az egész gyülekezet egybegyűl, és mindnyájan nyelveken szólnának, az oda bemenő hitetlenek, vagy avatatlanok nem azt mondanák-e, hogy megbolondultatok?

Viszont, ha valamennyien prófétáinak és akkor megy be egy hitetlen, vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megítéli,

szívének titkai nyilvánvalókká lesznek, s ő arcra borulva imádja Istent és megvallja, hogy valóban köztetek van az Isten.

Mi következik ebből, atyámfiái? Mikor egybegyűltök, mindegyiketeknek van zsoltára, tanítása, kijelentése, nyelveken szólása, magyarázata. De minden az épülést szolgálja!

Ha valaki nyelveken szól, kettő, vagy legfeljebb három, mégpedig egymás után és mindenütt külön, de egy valaki magyarázza meg.

Ha pedig nincs, aki megmagyarázza, a nyelveken szóló hallgasson a gyülekezetben; csak magának szóljon és az Istenhez.

A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek meg ítéljék meg.

De ha közben egy másik ott ülő nyer kijelentést, az előbbi hallgasson.

Mert mindnyájan prófétálhattok, de csak egyenként, hogy mindenki tanuljon és intést nyerjen.

És a prófétálek engednek a prófétáknak,

mert Isten nem a rendtelenségnek, hanem a békességnek az Istene.

Mint a szentek gyülekezetében mindenütt, az asszonyok nálatok is hallgassanak a gyülekezetben; mert nem engedhető meg nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, amint a törvény is mondja.

Ha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a férjüket, mert illetlen az asszonynak beszélni a gyülekezetben.

Vajon titőletek származott-e az Isten beszédje, vagy csak tihozzátok jutott-e el?

Ha valaki azt gondolja, hogy ő próféta, vagy Leiektől ihletett, ismerje el, hogy mindaz, amit nektek írok, az Úr parancsolata.

Ha valaki ezt nem, ismeri el, őt sem ismeri el (az Úr).

Ezért atyámiai, törekedjete a prófétálásra és a nyelveken szólást se tiltsátok.

(Fődolog, hogy) Minden ékesen és jó renddel történjék.

És most emlékeztetlek atyámiai arra az evangéliumra, amelyet hirdettem nektek, amelyet el is fogadtatok, amelynek alapján állótok,

és általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem nektek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké.

Legfontosabb, amit átadtam nektek, az volt - amit én is úgy vettem -, hogy Krisztus, meghalt a mi bűneinkért az írások szerint,

és hogy eltemettetett és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint [Zsolt 16,10]

és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek,

azután megjelent egyszerre ötszáznál több atyafinak, akik közül a legtöbben mindmáig élnek, bár néhányan elhunytak;

azután megjelent Jakabnak, azután az apostoloknak mind.

Valamennyi között legutoljára megjelent nekem is, mint egy idétlen szülöttnek (elvetéltnek),

mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem is vagyok méltó az apostol névre, mert üldöztem az Isten egyházát.

De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan. De nem én, hanem az Istennek velem levő kegyelme.

De akár én, akár ők, így prédikálunk, és ti eszerint lettetek hívőkké.

Ha tehát Krisztusról azt prédikáljuk, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondják némelyek köztetek, hogy nincs feltámadás a halálból.

Hiszen ha nincs feltámadás a halálból, akkor Krisztus sem támadott fel.

Ha pedig Krisztus nem támadott fel, hiábavaló a mi prédikálásunk és hiábavaló a ti hitetek is.

Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mivel az Isten felől azt a vallást tettük, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit eszerint nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak.

Mert ha a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel,

ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok;

sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el.

Ha csak erre az életre nézve reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül és az elhunytak első zsengeje lett.

Miután ugyanis ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is.

Mert amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban mindnyájan megelevenednek.

Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus, azután következnek, az ő eljövetelekor, akik a Krisztuséi.

Azután a vég, amikor átadja a királyságot az Istennek és Atyának, amikor majd eltöröl minden uralmat, minden hatalmat és erőt.

Mert neki addig kell uralkodnia, míg valamennyi ellenségét lába alá veti. [Zsolt 110,1]

Mint utolsó ellenség, semmisül meg a halál,

mert mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy neki minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy csak ó" nem, aki neki mindent alávetett. [Zsolt 8,7]

Amikor pedig mindent alávet, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenkben.

Egyébként mi értelme van annak, hogy némelyek halottakért keresztkednek meg? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztkednek meg értük?

Mi is, miért vállaljuk a veszedelmet minden pillanatban?

Naponként meghalok; oly igaz ez atyámfiái, mint a veletek való dicsekedésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ha - emberi módon szólva - küzdöttem Efézusban a fenevadakkal, mi hasznom belőlük? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk!

Ne tévelyegjétek! A jó erkölcsöt megrontják a rossz társaságok.

Legyen eszetek és ne vetkezzétek! Némelyeknek fogalmuk sincs Istenről; - ezt azért mondom, hogy szégyelljétek magatokat.

De kérdezhetné valaki: Mi módon támadnak fel a halottak és milyen testtel jönnek elő?

Balgatag! Amit vetsz, nem elevenedik meg, csak ha előbb megrothad.

És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikéi, hanem a puszta magot, talán búzáét vagy más egyébét.

De az Isten olyan testet ad annak, amilyent akar, mégpedig mindenféle magnak a maga testét.

Nem minden test ugyanaz a test, hanem más az emberek teste, más a barmok teste, más a madaraké, megint más a halaké.

És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek fényessége, más a földieké.

Más a napfény, más a holdfény, és más a csillagfény. Az égitestek különböznek egymástól fényességben.

Éppen így van a halottak feltámadása is. elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban;

elvettetik dicstelenségben, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.

Elvettetik földi test, feltámasztatik mennyei test. Ha van földi test, van mennyei test is.

Így is van megírva: Lett az első ember Ádám élő lényé, az utolsó Ádám megelevenítő szellemé.

De nem a szellemi ember az első, hanem a földi, azután a szellemi.

Az első ember földből való, földi, a második ember mennyből való, mennyei.

Amilyen ama földi, olyanok a földiek is. És amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is.

És amint hordoztuk a földinek ábrázatát, hordozni fogjuk a mennyeinek ábrázatát is,

Atyámfiai, azt pedig mondom nektek: test és ver nem örökölheti az Isten országát, sem a romlandóság nem örökölheti a romolhatatlanságot.

Íme titkot mondok nektek: Nem mindnyájan halunk meg, de mindnyájan elváltozunk,

nagy hirtelen, egy szempillantás alatt az utolsó trombitaszóra; - mert trombita fog szólani és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi meg elváltozunk.

Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára és e halandó test halhatatlanságba öltözködjék.

Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó a halhatatlanságba, akkor beteljesül az ige, amely meg van írva: A győzelem elnyelte a halált.

Halál, hol a te diadalmad? Halál, hol a te fullánkod?

A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje a törvény.

De hála az Istennek, aki diadalt ad nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Ezért, szeretett atyámfiak, erősen álljatok, rendíthetetlenül, buzgólkodjatok mindenkor az Úr dolgában, mint akik tudjátok, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Ami a szentek számára való gyűjtést illeti, amint a galáciai gyülekezetnek rendeltem, ti is úgy cselekedjétek.

A hét első napján mindenitek rakja össze és tegye félre azt, amit módjában áll adni, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.

Ha majd odaérek, a ti bizalmi embereiteket fogom ajánló levéllel elküldeni, hogy ajándékokat Jeruzsálembe vigyék.

Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek.

Hozzatok pedig akkor megyek, ha átutazom Macedónián, mert Macedónián csak átutazom, nálatok azonban esetleg megállapodom, vagy ott is telelek, hogy ti segítsetek el oda, ahová megyek.

Mert nemcsak átutazóban akarok látni titeket, de remélem, hogy egy ideig nálatok is maradok, ha az Úr engedi.

Efézusban pedig pünkösdig maradok,

mert nagy és ígéretes munkára nyílt kapu előttem és az ellenség is sok.

Ha Timótheus odaérkezik, legyen gondotok rá, hogy otthon érezze magát nálatok, mert ő az Úr ügyében munkálkodik, akárcsak én.

Senki tehát le ne nézze őt, hanem segítsétek az útjára békeességgel, hogy hozzám jöjjön, mert várom az atyafiakkal együtt.

Ami pedig Apollós atyánkfiát illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt, de semmiképpen sem akart most utazni. Majd elmegy, mihelyt jó alkalma lesz.

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!

Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!

Még van egy kérésem hozzátok, atyámfiak. Ismeritek Sztefanás házanépét; (tudjátok) hogy ők Akhaja zsengeje és magukat a szentek szolgálatára szánták.

Álljatok rendelkezésére ti is az ilyeneknek és mindazoknak, akik velük szolgálnak és fáradoznak.

Örülök Sztefanás, Fortunátus és Aháikus eljöttek, mivel ők kárpótolnak engem a ti távolléteketért.

Felüdítették az én lelkemet és a tieteket is. Az ilyeneket meg kell becsülni.

Köszöntétek titeket az ázsiai gyülekezetek. Sokszorosan köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka, a házuknál levő gyülekezettel együtt.

Köszöntétek titeket az atyafiak mindnyájan. Köszönt-seték egymást szent csókkal.

A köszöntés a magam keze írása. Pál.

Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott. Marana Tha. (Uram, jöjj!)

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban. Ámen.

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola és Timótheus atyánkfia az Isten korinthusi gyülekezetének mindazokkal a szentekkel együtt, akik egész Akhájában vannak:

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalomnak Atyja, és minden vigasztalásnak Istene,

aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

Mert amint bőven kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.

De ha nyomorúságot szenvedünk, a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van az. Ha vigasztalásban van részünk, a ti vigasztalástokért van az, s ugyanazoknak a szenvedéseknek elviselését munkálja, amelyeket mi is szenvedünk.

És a mi reménységünk erős felőletek, tudván, hogy amint társaink vagytok a szenvedésben, úgy a vigasztalásban is.

Mert nem akarjuk, atyámfiaink, hogy ne tudjatok ama nyomorúságunk felől, amely Ázsia tartományában esett rajtunk. Igen nagy, erőnk feletti teher szakadt reánk, úgyhogy életünk is kétségessé vált.

Már magunk is kimondottuk magunkra a halálos ítéletet. Mindez azért történt, hogy ne magunkban bizakodjunk, hanem egyedül Istenben, aki feltámasztja a halottakat.

Ilyen nagy halálos veszedelemből ő meg is szabadított minket és meg fog szabadítani (ezután is). Benne reménykedtünk, hogy ezután is meg fog szabadítani,

ha ti is velünk együtt munkálkodtok az önként való könyörgésben, hogy sok ajakról szálljon fel érettünk sok ember hálája az irántunk tanúsított kegyelemért.

Mert a mi dicsekedésünk ez: Lelkiismeretünk tanúsága szerint mi nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével, a tőle nyert szentséggel és tisztasággal forgolódtunk a világon, kiváltképpen közöttetek.

Mert nem írunk nektek mást, csak amit olvastok is, meg is értetek, sőt remélem, hogy meg fogjátok érteni ezentúl is mindvégig.

Mint ahogy némi részben már eddig is megértettétek, ez pedig az, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján ti velünk dicsekedtek, mint ahogy mi tivatek.

És ezzel a bizodalommal akartam hozzátok menni, hogy másodízben is részesüljetez kegyelemben.

Tőletek át akartam menni Macedóniába és Macedóniából ismét visszatérni hozzátok, hogy azután ti segítsetek tovább az utamon Júdeába.

Amikor tehát ezt terveztem, vajon könnyelműen cselekedtem-e? Vagy amit elhatározok, test szerint határozom-e el, hogy nálam (külső forma szerint) az igen igen és a nem nem legyen?

De Isten a tanúm, hogy a mi hozzátok intézett beszédünk nem egyszerre igen és nem.

Mert az Isten Fia, Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én, Szilvánus és Timótheus, nem volt „igen" is, meg „nem" is, hanem benne az „igen" valósult meg.

Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igen és általa ámen, az Istennek dicsőségére, a mi szolgálatunkban.

Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az, és ő

el is pecsételt minket és a Lélek zálogát adta szívünkbe.

Az Istent hívom bizonyásául: úgy élteszen engem, hogy irántatok való kíméletből nem mentem el eddig Korinthusba.

Nemhogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömötöknek; mert erősen állótok a hitben.

Feltettem magamban, hogy nem megyek közéték ismét szomorúságot okozni.

Mert ha én megszorítlak titeket, ugyan ki vidámít meg engem, ha az nem, akit én megszorítottok?

És éppen azért írtam nektek ezt, hogy mikor odamegyek, ne szomorodjam meg azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert mindnyájatokról az a meggyőződése, hogy az én örömöm mindnyájatoké.

Mert sok szorongattatás és szívbéli aggódás között írtam nektek, sok könnyhullatással, nem azért, hogy megszorítsalak titeket, hanem hogy megismerjétek azt a kiváltképpen való szeretetet, amelyet én éppen irántatok érzek.

Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem egy bizonyos mértékig, hogy sokat ne mondjak, titeket mindnyájatokat.

Elég az ilyennek az a büntetés, amely a gyülekezet többsége részéről érte.

Most már inkább ti is bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok, hogy a szerfelett való bánat valamiképpen meg ne eméssze.

Azért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.

Aztán meg azért is írtam, hogy kipróbáljam megbízhatóságotokat: vajon mindenben engedelmesek vagytok-e?

Akinek pedig ti megbocsátotok valamit, én is; s ha volt megbocsátani valóm, én már meg is bocsátottam neki tiérettetek, a Krisztus színe előtt,

hogy meg ne csaljon minket a Sátán, mert jól ismerjük az ő szándékait.

Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár kapu nyílt meg előttem az Úrban,

egy percnyi nyugta sem volt lelkemnek, mivel nem találtam Titust, az én atyámfiaát. Elbúcsúztam hát tőlük és elmentem Macedóniába.

Hálát adok Istennek, aki mindig diadalmenetben hordoz minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.

Mert mi a Krisztus illattétele vagyunk az Isten számára, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között;

ezeknek halál illata halálra, amazoknak pedig élet illata életre. És ki alkalmas erre?

Mi; mert nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik üzérkednek az Isten igéjével, hanem tiszta szívből, sőt mintegy Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

Kezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Csak nincs talán nekünk is, mint némelyeknek, szükségünk ajánlólevelekre hozzátok, vagy tőletek?

A mi levelünk ti vagytok szívünkbe írva, amelyet ismer és olvas minden ember.

Nyilvánvalóan Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok ti is, nem tintával, hanem az élő Isten lelkével írva - nem kőtáblára. hanem a szívek hústábláira.

Ilyen bizodalunk pedig Krisztus által van Isten iránt.

Nem mintha magunktól képesek volnánk valamit kigondolni. Ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk az Istentől van,

aki képesekké tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

És ha a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izrael fiai nem is tudtak Mózes arcára nézni az ő ábrázatának egyébként elmúló fényessége miatt,

hogyne volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálata?

Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább feljebbvaló a megigazulás szolgálatának dicsősége?

Sőt valóban, már nincsen is dicsősége az egykor dicsőségesnek az új túlradó dicsősége miatt.

Mert ha már a múlandó is dicsőséges, sokkal inkább dicsőséges a maradandó.

Mivel tehát ilyen reményünk van, nagy nyíltsággal szólunk,

és nem úgy, mint Mózes, aki leplet borított arcára, hogy Izrael fiai ne lássák a múlandó dicsőség végét.

De meg is tompult az ő gondolkodásuk, mert ugyanaz a lepel mindmáig ott van az ószövetség olvasásánál felfedetlenül, mivel csak a Krisztusban tűnik el;

sőt mindmáig valahányszor olvassák Mózes, lepel borul a szívükre.

Mikor pedig Izrael megtér az Úrhoz, lehull a lepel.

Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.

Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük az Úr dicsőségét és ugyanarra a képre átváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint ahogyan az Úr Lelke formál.

Azért, mivel ilyen szolgálatra méltatott az Irgalom, nem csüggedünk el.

Elhagytuk azonban azokat a szégyenletes dolgokat, amelyeket takargatni szoktak (az emberek), mert nem járunk ravaszságban és nem hamisítjuk meg Isten igéjét, de az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten színe előtt.

Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek.

Mert hitetlen elméjüket a világ fejedelme annyira megvakította, hogy nem látták meg szívükben felragyogni annak a Krisztusnak dicsőségéről szóló evangéliumot, aki magának Istennek képmása.

Mi nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkról pedig úgy beszélünk, mint akik a ti szolgáitok vagyunk Jézusért.

Mert az Isten, aki így szólt: A sötétségből világosság ragyogjon fel: Ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben, hogy Jézus Krisztus arcán felismerjük Isten dicsőségének ragyogását.

De ez a kincsünk cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli nagysága Istené legyen és ne magunktól való.

Mindenütt nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöznek, de Isten nem hagy el; földre vernek, de el nem tipornak.

Mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben.

Mert minket, akik e földön élünk, mindenkor halálra adnak Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.

Azért a halál bennünk munkálkodik, az élet pedig bennetek.

Minthogy a hitnek ugyanaz a lelke van bennünk, mint abban, aki ezt írta: Hittem, azért szóltam - mi is hiszünk és azért szólunk. [Zsolt 116,10]

Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, minket is fel fog támasztani Jézussal és veletek együtt az ő színe elé állunk.

Mert mindez érettetek van, hogy amint a kegyelem bőven árad, egyre növekedjék az Istennek hálát adók száma az ő dicsőségére.

Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső mégis napról napra újul.

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó örök dicsőséget szerez nekünk;

akik nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Tudjuk ugyanis, hogy ha ez a mi földi sátorházunk Összeomlik, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló házunk a mennyben.

Amíg ebben (a földiben) vagyunk, nyögünk és sóhajtozunk, mert a mi mennyei hajlékunkat szeretnők erre felölteni,

hogy ezt felöltve, mezítelenek ne maradjunk.

Akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, mivel nem kívánjuk ezt levetni, hanem amazzt erre felölteni, hogy azt, ami halandó, elnyelje az élet.

Aki pedig minket éppen erre elkészített, az Isten az; ő foglalt is adott nekünk: az ő Lelkét.

Ezért mindenkor bizakodunk, tudván, hogy amíg e testben lakunk, addig az Úrtól távol, idegenben járunk,

- de a hit vezet minket, s nem az, amit látunk-

bizakodunk, mondom, annyira, hogy inkább szeretnők e testből kiköltözni és hazaköltözni az Úrhoz.

Azért minden erőnkkel azon vagyunk, hogy akár benne lakunk a testben, akár kiköltözünk abból, kedvesek legyünk neki.

Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye a jutalmát annak, amit e testben cselekedett, jót, avagy rosszat. [Róm 14,10]

Ismerve tehát az Úr félelmét, embereket igyekszünk megnyerni az Isten színe előtt. Remélem azonban, hogy a ti lelki szemeitek előtt is tisztán állunk.

Nem ajánljuk tehát ismét magunkat, hanem alkalmat adunk nektek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek azoknak, akik színből és nem szívből dicsekednek.

Mert ha nem voltunk eszünknel, Istenért volt az, ha pedig eszünknel vagyunk, érettetek van.

A Krisztus szeretete foglyul ejtett minket és úgy ítéljük, hogyha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt;

és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott.

Azért mi mostantól kezdve senkit sem ismerünk test szerint, sőt, ha ismertük volna is Krisztust test szerint, most őt sem ismerjük így.

Mert aki a Krisztusban van, új teremtmény; a régiek elmúltak; íme, újjá lett minden.

Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával a Jézus Krisztus által és reánk bízta a megbékéltetés szolgálatát.

Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem számította be nekik bűneiket és reánk bízta a megbékéltetés igéjét.

Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk: Béküljete meg az Istennel!

Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Társak lévén ebben a munkában: intünk titeket, hogy az Isten kegyelmét hiába ne vegyétek.

Mert ő mondja: Kellemes időben meghallgattalak és az üdvösség napján megsegítettelek, íme itt a kellemes idő! íme itt az üdvösség napja!

Senkit semmiben meg nem botránkoztatunk, hogy szolgálatunkat szidalom ne érje,

hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: Sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban;

megveretésben, bebörtönzésben, háborúságokban, küszködésben; virrasztásban, böjtölésben;

tisztaságban, ismeretben, hosszútűrésben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélkül való szeretetben;

igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel (kardjával és pajzsával),

dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint ármítok és mégis igazak,

mint ismeretlenek és mégis ismerősök, mint halálra váltak és íme élők mint ostromozottak, de meg nem ölettek, [Zsolt 118,18]

mint bánkódók, de mindig örvendezők, mint szegények, de mégis sokakat meggazdagítók, mint akiknek semmijük sincs és mégis minden az övék.

Szánk megnyílt előttetek korinthusiak, szívünk kitérült.

Nem mi vagyunk szűkkeblűek irántatok, hanem ti vagytok szűkkeblűek.

Viszonzásul - mint gyermekeimhez szólok -, tárjátok ki ti is szíveteket.

Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze van az igazságnak a hamissághoz? Vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

És hogyan férne össze Krisztus Béliállal? Vagy mi köze van a hívőnek a hitetlenhez?

Vagy mi egyezése lehet Isten templomának a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, amint az Isten mondta: Lakozom bennük és közöttük járok; leszek nekik Istenük és ők az én népem lesznek.

Ezért menjetek ki közülük és szakadjatok el tőlük - azt mondja az Úr -, és tisztátalant ne érintsetek; és én magamhoz fogadlak titeket

és leszek nektek Atyátok, ti pedig nekem fiaimmá és leányaimmá lesztek, - azt mondja a mindenható Úr.

Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki szennytől és Isten félelmében vigyük véghez a mi megszentelődésünket.

Adjatok helyet nekünk a szívetekben! Senkinek nem ártottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk.

Nem ítéletképpen mondom, hiszen előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok és életre halálra egyik vagyunk.

Nagy a bizalmam hozzátok, nagy a dicsekedésem felőletek; telve vagyok vigasztalódással és minden nyomorúságunk mellett is áradozom az örömtől.

Mikor Macedóniába érkeztünk, semmi nyugalma sem volt testünknek, sőt mindenütt csak szorongattál és; kívül harc, belül félelem.

De az Isten, a megalázottak vigasztalója, Titus megjöttével megvigasztalt minket,

de nemcsak megjöttével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő vigasztalódott meg nálatok, hogy hírül hozhatta nekünk a ti vágyódásokat, kesergéseket, hozzám való ragaszkodásokat, ami engem még jobban megörvendeztetett.

Azért ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha sajnáltam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig megszorított is titeket,

most már örülök a megszorodásoknak azért, mert megtérésre szomorodtatok meg. Isten akarata szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok.

Mert az Isten szerint való szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.

Mert íme éppen ez a ti Isten szerint való megszorodások milyen nagy felbuzdulást keltett bennetek, védekezést, méltatlankodást, félelmet, vágyakozást, buzgóságot, sőt megtorlást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok ebben a dologban.

Ha tehát írtam nektek, nem a sértő, nem is a sértett fél miatt írtam, hanem hogy nyilvánvalóvá legyen nálatok irántunk való felbuzdulásotok Isten előtt.

Ezért megvigasztalódtunk; de vigasztalódásunkban még jobban örültünk Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindnyájan mennyire felüdítettétek.

Lám, ha dicsekedtem valamivel felőletek, nem maradtam szégyenben; de amint minden, amit nektek mondtam, igaz volt, úgy a felőletek Titus előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult.

És ő most még jobb szívvel van irántatok, visszaemlékezve mindnyájatok engedelmességére: milyen félelemmel és remegéssel fogadtátok őt.

Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

Tudtokra adjuk továbbá atyámfiai Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt,

hogy a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségüknek gazdagságává növekedett.

Mert tanú vagyok rá, hogy erejükhöz képest, sőt azon felül is, önként adakoztak,

és sok könyörgéssel kérték tőlünk azt a jótéteményt, hogy a szentek számára való adakozásban részt vehessenek.

És nemcsak ezt tették, amint reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak és nekünk az Isten akaratából.

Ettől felbátorodva biztattuk Titust, hogy amint elkezdte, végezze is be nálatok ezt a szeretetmunkát.

Azért amint mindenben bővülködtök: hitben, beszédben, ismeretben, minden buzgóságban és a szeretetben, amely belőlünk belétek árad, úgy ebben a szeretetszolgálatban is bővülködjetek.

Nem parancsképpen mondom ezt, hanem hogy a mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát kiprobáljam.

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, aki gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Tanácsot is adok e dologban, mert ez hasznos nektek. Tavaly kezdtetek el, ha nem is a cselekvést, de az akarást. Most már vigyétek végbe a cselekvést,

hogy amint megvolt az akarás készsége, úgy legyen meg a végrehajtás is ahhoz képest, amitek van (vagyonotoknak megfelelő).

Mert ha a készség megvan, az aszerint kedves, amiye kinek-kinek van; nem aszerint, amiye nincs.

Mert nem az a cél, hogy másoknak könnyebbségük legyen, ti pedig nyomorogjatok, hanem hogy az egyenlőség mértéke szerint a ti mostani bőségetek pótolja ki azok szükségét,

s majd máskor amazok bősége pótolhassa ki a ti hiányokat, így lesz egyenlőség.

Ezt mondja az írás is: Aki sokat szedett, nem volt többje, és aki keveset, nem volt kevesebbje.

Hála legyen az Istennek, aki érettetek ugyanezt a buzgóságot oltotta Titus szívébe is.

Mert nemcsak elfogadta a megbízást, de a szokottnál is nagyobb buzgósággal és örömmel ment hozzátok.

Mi pedig vele együtt küldöttük el azt az atyánkfiát is, akinek az evangéliumban való jó híre minden gyülekezetben elterjedt,

sőt ami ennél is több, őt a gyülekezetek is útitársunknak választották ebben a szeretetmunkában, amelyben az Úr dicsőségére és a mi készségünk megmutatására forgolódunk.

Attól pedig óvakodunk, hogy ennél a gazdag adománynál, amelyet a mi gondjainkra bíztak, bárki is megrágalmazhasson minket.

Mert gondunk van a tisztességre, nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Sőt elküldtük veled együtt azt az atyáncfiát is, akinek buzgó voltát sok dologban már többször kiprobáltuk, és aki most még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek.

Azért akár Titusról van szó, aki az én társam és köztetek segítségem; akár a mi atyáncfiairól, akik a gyülekezet küldöttei, Krisztus tükörképei:

tanúsítsatok irántuk szeretetet és mutassátok meg nekik, hogy méltán dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.

A szentek javára való adakozásról felesleges is nektek többet írnom.

Hiszen ismerem készségeket; dicsekedtem is veled a macedónoknak, mondván, hogy Akhája kész a múlt esztendő óta és a ti buzgóságotok azok közül sokat még jobban felbuzdított.

Mindamellettküldtem az atyafiákat, hogy felőletek való dicsekedésünk e részben hiábavalóvá ne legyen; amint megmondtam: legyetek hát készen,

hogyha velem a macedónok el találjanak jönni és titeket készületlenül találjanak, valamiképpen szégyent ne valljunk mi - vagy jobban mondván ti -, ebben a bizodalomban.

Szükségesnek véltem azért arra kérni az atyafiákat, hogy előre menjenek el hozzátok és készítsék elő a ti előre megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint Örvendező adomány és nem mint alamizsna.

Ezt pedig gondoljátok meg: aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.

Ki-ki amint eltökélte szívében, úgy adjon, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy rátok árássa teljes kegyelmet és mindenkor mindenből eleget adjon és bőven teljék nektek minden jó-cselekedetre.

Amint meg van írva: Bőkezűen osztott, adott a szegényeknek; az ő igazsága megmarad örökké. [Zsolt 112,9]

Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eledelül, megadja és megsokasítja a ti vetéseket és megnöveli igazságotok termését.

Így mindenben meggazdagodtok a teljes jószívűségre, amely általunk Isten iránti hálaadásra indít titeket.

Mert a szeretetnek ez a szolgálata nemcsak kielégíti a szentek szükségét, hanem meg is haladja azáltal, hogy sokakat hálaadásra indít Isten iránt.

Mert a szolgálat eredményes volta következtében dicsőítik az Istent, azért az engedelmisségért, amellyel ti a Krisztus evangéliumáról vallást tesztek és azért a jószívűségért, amellyel nekik és mindenkinek adakoztok.

És ők Isten kegyelmének reálok való bőséges kiáradása folytán imádkozni fognak érettetek és vágyódni fognak utánatok.

Az Istennek pedig hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.

Krisztus szelídségére nagylelkűségére emlékeztetve intelk titeket én magam, Pál, aki némelyek szerint szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben bátor vagyok veletek szemben, és kérlek, hogy mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem annál a bizalomnál fogva, amellyel úgy gondolom, hogy merész lehetek némelyekkel szemben, akik azt gondolják rólunk, hogy mi test szerint élünk.

Mert noha testben élünk, nem test szerint hadakozunk.

Mert a mi hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Isten szolgálatában erősségek lerontására.

Ezekkel rontunk le okoskodásokat és minden magasztalatot, amelyet Isten ismerete ellen emeltek. És foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztusnak való engedelmisségre,

és készen állunk megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljességre jut a ti engedelmisségetek.

Arra nézzetek, ami szemetek előtt van! Ha valaki meg van győződve arról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg, hogy amint 6 Krisztusé, éppúgy mi is.

Mert ha talán túlságosan is dicsekszem hatalmunkkal, amelyet az Úr a ti építésetekre és nem megrontásotokra adott, nem szégyenülök meg.

Olybá tűnök-e fel előttetek, mintha csak ijesztgetnék titeket leveleimmel?

Mert azt mondják: Levelei ugyan súlyosak és erősek, de személyes jelenléte erőtlen és beszéde silány.

Az ilyen ember gondolja meg, hogy amilyenek vagyunk távollétünkben, amikor levelek által szólunk, olyanok leszünk tetteinkben is, ha majd (közöttetek) megjelenünk.

Mert mi nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik magukat ajánlgatják. De azok sem cselekszenek okosan, akik magukat önmagukhoz mérik, és magukat önmagukhoz hasonlítják.

Mi azonban nem dicsekszünk mértéken felül, hanem ama határ mértéke szerint, amelyet Isten jelölt ki számunkra (mértékül), ez pedig az, hogy eljussunk hozzátok!

Mert mi nem nyújtózkodunk, mint azok, akik nem tudtak eljutni hozzátok; hiszen el is jutottunk hozzátok a Krisztus evangéliumával.

Mí nem dicsekszünk mérték nélkül mások munkájával, hanem reméljük, hogy hitetek megnövekedésével felettébb nagyokká leszünk köztetek a mi mérőszinórunk szerint,

úgy hogy a ti határaitokon túl is hirdethetjük az evangéliumot, anélkül, hogy olyan munkával dicsekednénk, amelyet idegen munkaterületen (mások) már elvégeztek.

Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. [IKor 1,31]

Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.

Vajha elszenvédnétek tőlem egy kis balgaságot, ha már elszenvédtek engem.

Mert Isten féltő szeretetével féltetek titeket; hiszen eljegyeztelek egy férfiúnak, hogy mint szeplőtelen szüzet, állítsalak Krisztus elé.

Féltetek azonban, hogy amint a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, úgy a ti gondolataitok is elvetemednek a Krisztus iránti tiszta és szent hűségtől.

Mert ha jön valaki és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket vesztek, nem akit vettetek, vagy más evangéliumot, nem amit befogadtatok, szépen elfogadjátok.

Pedig azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok hátrább a fő-fő apostoloknál.

Lehet, hogy járatlan vagyok az ékesszólásban, de nem az ismeretben, amint ez mindenben nyilvánvalóvá lett mindnyájatok előtt.

Vagy vetkeztem, mikor megalázkodtam, hogy titeket felmagasztaljalak, mert ingyen hirdetem nektek az Isten evangéliumát?

Más gyülekezeteket fosztottam meg, mikor támogatást fogadtam el tőlük, hogy nektek ingyen szolgáljak.

És mikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére (közületek) senkinek. Mert amire szükségem volt, kipótolták a Macedóniából jött atyafiak, és én azon voltam és azon is leszek, hogy semmiben se legyek tér hetekre.

Krisztus igazsága úgy legyen énbennem, hogy ettől a dicsekvéstől senki meg nem foszthat Aknája vidékén sem!

Miért? Mert nem szeretlek titeket? Isten a tudója (hogy szeretlek)!

De amit cselekszem, cselekszem ezután is, hogy kivegyem a talajt lábuk alól azoknak, akik arra igyekeznek, hogy velünk egy színvonalon állóknak bizonyuljanak.

Mert az ilyenek hamis apostolok, csaló munkások, akik Krisztus apostolainak hazudják magukat.

Nem csoda, hiszen maga a iátán is a világosság angyalává változtatta el magát.

Nem csodálkozom tehát, ha az ő szolgálói is az igazság szolgálivá változtatják el magukat. Megérdemelt végük cselekedeteik szerint lesz.

Ismét mondom, senki se gondolja, hogy én esztelen vagyok; de ha mégis, fogadjatok be úgy is, mint esztelent, hogy egy kissé én is dicsekedhessem.

Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül, ha már egyszer a dicsekvés járja.

Mint hogy sokan dicsekedtek test szerint, én is dicsekszem.

Hiszen ti okosak vagytok és örömet eltűritek az eszteleneket.

Igen, eltűritek, ha valaki igába hajt, ha valaki felfal, ha valaki törbe ejt titeket, ha valaki a fejetekre ül, ha valaki arcul ver titeket.

Szégyenkezve mondom, ehhez mi csakugyan gyengék voltunk. De amivel valaki nagyra van - esztelenül szólok -, azzal nagyra lehetek én is.

Héberetek ők? Én is. Izraeliták ők? Én is. Ábrahám magvai? Én is.

Krisztus szolgálói? Esztelenül mondom, én még inkább! Többet fáradoztam, többször szenvedtem börtönt, többször megveretést, mint ők. Többször voltam halálos veszedelemben.

A zsidóktól ötször kaptam negyven botot egy híján,

háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, egy éjt és egy napot hányódtam a nyílt tengeren.

Gyakran voltam úton, veszedelemben (forogtam) folyóvizeken, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a sivatagban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között;

fáradtságban és nyomorúságban, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

Mindezekon felül van az én naponként való zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja.

Kicsoda erőtlenség, hogy vele együtt én is az ne volnék? Kicsoda tántorodik meg, hogy én ne égnék a szégyentől?

Ha dicsekednem kell, erőtlenségemmel dicsekszem.

Az Isten és az Úr Jézus Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.

Damaskusban Aretás király helytartója őriztette a damaskusiak városát, hogy engem elfoghasson.

De a váráblakból kosárban bocsátottak le a kőfalon át és így menekültem meg kezéből.

Kell dicsekednem, pedig nem épít. Azért hát rátérek a látomásokra és az Úrtól nyert kinyilatkoztatásokra.

Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik éjig, testben-e, nem tudom; testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja.

És tudom, hogy ez az ember - testben-e, vagy testen kívül, nem tudom; az Isten tudja,

elragadtatott a paradicsomba és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.

Ezzel az emberrel dicsekszem, magammal ellenben nem dicsekszem, hanem csak erőtlenségeimmel.

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondok. El akarom kerülni, hogy valaki többnek tartson, mint amit (a valóságban) lát vagy hall tőlem. [2-14]

És hogy még e kinyilatkoztatások rendkívüli nagysága miatt se bizakodjam el: tövis adatott a testembe, a Sátán angyala, hogy üssön-verjen engem, és én el ne bizakodjam.

Emiatt háromszor könyörögtem az Úrhoz, hogy távozzék el tőlem,

de ő azt mondta nékem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által győz. Nagy örömmel dicsekszem tehát az erőtlenségeimmel, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.

Ezért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Esztelenné lettem, ti kényszerítettetek reá. Nektek kellett volna engem ajánlanotok, hiszen semmivel sem maradtam el a fő-fő apostolok mögött, bár semmi vagyok.

De az apostolság jelei megmutakoztak közöttetek a teljes állhatatosságban, jeleken, csodákban és erőkben.

Mert mi az, amivel a többi gyülekezetek mellett a rövidebbet húztátok? Legfeljebb az, hogy én magam nem voltam terhetekre. Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot.

Íme most harmadízben készülök hozzátok, de nem leszek terhetekre most sem, mert nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket magatokat. Nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a miliók a gyermekeknek.

Én pedig nagy örömet áldozok értetek, sőt feláldozom magamat a ti lelketekért. Ha én titeket ily nagyon szeretlek, nektek engem kevésbé kell-e veretnetek?

Ám legyen; nem voltam ugyan terhetekre, de mint afféle ravasz ember, csellel fogtalak meg titeket.

Talán csak nem valamelyik küldöttem által fosztottalak ki titeket?

Megkértem Titust és vele együtt küldtem egyik atyám-fiát, csak nem Titus fosztott ki titeket? Nem volt ugyanaz a Lélek, amelyben mindketten jártunk? Nem ugyanazokon a nyomokon-e?

Megint azt hiszitek, hogy mentegetőzünk előttetek; mi Isten színe előtt Krisztusban beszélünk; de mindent, szerettem, a ti épülésetekre.

Félek, ha hozzátok megyek, valamiképpen nem olyanoknak talállak titeket, amilyeneknek szeretnék, viszont ti olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek. Félek, hogy valamiképpen viszálykodás, irigység, haragtartás, haszonlesés, rágalmazás, zavargás lesz közöttetek;

hogy amikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem köztetek és sokat megsíratok azok közül, akik előzőleg vetkeztek és nem tértek meg a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, amit elkövettek.

Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Minden vitás ügyet két vagy három tanú vallomásával kell bizonyítani.

Előre megmondtam és most is előre mondom, mint másodszori ottlétemkor és most távollétemben is, azoknak, akik azelőtt vetkeztek és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes,

mivel ti bizonyosságát keresitek annak, hogy általam az a Krisztus szól, aki hozzátok nem erőtlenségre, hanem erős tüköztetek.

Mert bár megfeszített erőtlenség miatt, mégis él az Isten hatalmából. És bár mi is erőtlenségre vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten hatalmából, akár veletek szemben is.

Próbáljátok meg magatokat, vajon a hitben vagytok-e? Vizsgáljátok meg, nem ismeritek-e fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.

Remélem azonban, megismertétek, hogy mi kiáltottuk a próbát.

Mi pedig imádkozunk az Istenhez, hogy semmi rosszat ne cselekedjete, nem azért, hogy mi próbát állottaknak tűnjünk fel, hanem hogy ti a jót cselekedjete, még ha mi ki nem próbáltaknak látszunk is.

Mert semmit sem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.

Örvendünk ugyanis, ha mi erőtlenségre vagyunk, ti meg erősek vagytok; az pedig, amiért mi imádkozunk, az, hogy ti tökéletesedjete.

Azért írom ezeket távol tőletek, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen keményen bánnom veletek, annál a hatalomnál fogva, amelyet nekem az Úr építésre és nem rontásra adott.

Végezetül atyámfiak, legyetek jó egészségben, épüljete, fogadjátok meg az intelmeket, egy értelemben legyetek, békességben éljete és a szeretetnek és békességnek Istene veletek lesz.

Köszöneteket egymást szent csókkal, köszöntéket titeket a szentek mindnyájan.

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyeimé és az Istennek szeretete és a Szentléleknek közössége legyen mindnyájatokkal!

Összevont szöveg

Pál, apostol, nem emberektől, nem is ember által, hanem a Jézus Krisztus és az őt halottaiból feltámasztó Atya Isten által,

és a velem levő összes atyafiak, Galácia gyülekezeteinek:

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól,

aki Önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint,

akié a dicsőség örökkön örökké.

Csodálkozom, hogy ilyen hamar elhajoltatok más evangéliumra attól, aki a Krisztus kegyelme által elhívott titeket,

holott nincs más (evangélium), csak némelyek zavarnak meg titeket azzal, hogy el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.

De ha még mi magunk vagy mennyei angyal hirdetne is nektek más evangéliumot, mint amit nektek hirdettünk, átok reá!

Ismétlem, amit mondtam: Ha nektek valaki más evangéliumot hirdet, mint amit elfogadtatok, átok reá!

Most is embereket igyekszem-e megnyerni vagy az Istent? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Ha még mindig embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.

Vegyétek tudomásul, atyámfiak, hogy az az evangélium, amit én hirdettem, nem emberektől ered.

Én sem embertől vettem azt. Sem nem tanítottak reá, hanem a Jézus Krisztus maga nyilatkoztatta ki nekem.

Bizonyosan hallottátok, miként forgolódtam egykor a zsidóságban; szerfelett üldöztem és pusztítottam az Isten egyházát.

És a zsidóságban felülmúltam nemzetembeli sok kortársamat vakbuzgóságban az atyai hagyományokért.

De amikor úgy tetszett Istennek, aki engem anyám ménétől fogva elválasztott és elhívott az ő kegyelme által,

hogy kinyilatkoztassa az ő Fiát bennem avégből, hogy én hirdessem őt a pogányok között, attól a perctől kezdve nem tanácskoztam testtel és vérrel;

sem Jeruzsálemben nem mentem azokhoz, akik előbb lettek apostolok, mint én, hanem elmentem Arábiába és ismét visszatértem Damaskusba.

Azután három esztendő múlva felmentem Jeruzsálemben, hogy megismerkedjem Kéfással és nála maradtam tizenöt napig.

Az apostolok közül sem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét.

Amiket pedig most írok, Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.

Azután Szíria és Cilicia tartományaiba mentem.

Személy szerint még ismeretlen voltam a Judeában levő keresztyén gyülekezetek előtt;

éppen csak hallották: Aki minket egykor üldözött, most evangéliumként hirdeti azt a hitet, amelyet egykor pusztított.

És dicsőítették én érettem az Istent.

Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt és magammal vittem Titust is.

Kinyilatkoztatás következtében mentem fel és eljűk terjesztetem azt az evangéliumot, amelyet a pogányok közt hirdetek. Mégpedig külön a tekintélyesek elé, hogy valami módon hiába ne fussak, vagy futottam légyen.

De ők még a velem lévő Titust sem kényszerítették a körülmetélkedésre, pedig ő görög volt.

A belopódzott hamis atyafiakért sem, akik azért furakodtak közénk, hogy kikémeleljék a Krisztus Jézusban vett szabadságunkat és minket szolgaságba hajtsanak.

De egy tapodtat sem engedtünk nekik, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra.

Azok pedig, akiket tekintélyeseknek tartanak - bárkik voltak egykor, azzal nem törődöm; Isten az ember személyét nem nézi -, engem ezek a tekintélyesek nem köteleztek semmire sem,

sőt ellenkezőleg, látták, hogy a pogányok között én vagyok megbízva az evangélium hirdetésével éppúgy, mint Péter a zsidók között -

mert aki munkálkodott Péterben a zsidók között való apostolságra, bennem is munkálkodott a pogányok között valóra,

ezért, amikor felismerték a nekem adott kegyelmet, Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopokul tekintenek, bajtársi jobbjukat nyújtották nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok közé menjünk, ők pedig a zsidók közé,

csak azt kérték, hogy a szegényekről emlékezzünk meg; amit én buzgón igyekeztem megcselekedni.

Amikor pedig Kéfás Antiókiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel rászolgált a feddésre.

Mert mielőtt Jakabtól egyesek odajöttek volna, együtt evett a pogányokkal; mikor pedig azok megjöttek, félrevonult és elkülönítette magát, mert félt a zsidó származású atyafiaktól.

És vele képmutatóskodott a többi zsidó is, sőt, képmutatásukba Barnabást is belesodorták.

De mikor láttam, hogy nem őszintén járnak az evangélium igazságában, így szóltam mindnyájuk előtt Kéfásnak: Ha te zsidó létedre pogány módon élsz, és nem zsidó módra, hogyan kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?

Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való „bűnösök”,

tudván, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Krisztusban való hit által: Mí is azért hittünk a Krisztus Jézusban, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg senki sem.

Ha pedig Krisztusban keresve a megigazulást mi magunk is bűnösöknek valljuk magunkat, vajon Krisztus a bűn szolgája-e? Semmiképpen sem.

De nagyon is bűnössé teszem magamat, ha ismét felépítem azt, amit lerontottam.

Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.

Krisztussal, keresztre vagyok feszítve. Élek ugyan, de nem én, hanem él bennem a Krisztus. És azt az életet, amelyet most a testben élek. az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.

Nem vetem el az Isten kegyelmét; de ha törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.

Óh esztelen galaták, kicsoda ígézett meg titeket, hogy az igazságnak ne engedelmessédjétek! Úgy írtam le szemetek előtt Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg.

Csak azt akarom megtudni tőletek: A törvény cselekvéséből kaptátok-e a Lelket, vagy a hitnek a prédikálásából?

Ennyire okatlanok vagytok? Amit Leiekben kezdtetek, most testben fejeznétek be?

Hiábavaló volt a sok nagy tapasztalás? Ha ugyan hiába!

Azért aki a Lelket ajándékozza nektek és csodákat művel bennetek, a törvény cselekedetei által vagy a hitnek prédikálása által cselekszi-e?

Így volt Ábrahám is: Hitt az istenben, s ez neki igazságul számított.

Értsétek meg |tehát, hogy a hívő emberek az Ábrahám fiai.

Mivel pedig az írás előre látta, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette ezt az örömdetes üzenetet Ábrahámnak: Tebenned fog megáldatni minden nép.

Ekként a hívő emberek áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.

Mert a törvény cselekedeteiben bízók emberek átok alatt vannak; mint ahogy meg van írva: Átkozott mindenki, aki meg nem marad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.

Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert „az igaz ember hitből él”.

A törvény szerint pedig nem hitből igazulunk meg, hanem - amint megírattott -, aki cselekszi azokat, él azok által.

Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, amikor átokká lett. érettünk; mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki fán függ.

Ezért az Ábrahám megáldatása Jézus Krisztusban a pogányokra száll, hogy a megígért Lelket hit által elnyerjük.

Atyámfiái, emberi módon szólok: Még egy embernek érvényes végrendeletét sem csonkíthatja meg senki és nem adhat hozzá semmit.

Az ígéretek pedig Ábrahámnak szóltak és az ő magvának. Nem mondja többes számban: „és magvai”-nak, hanem egyes számban: „és a te magodnak”, aki a Krisztus.

Ezt pedig úgy értem, hogy azt a szövetséget, amelyet Isten előre megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendővel később keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Mert ha törvény által van az örökség, akkor többé nem ígéret által; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta az Isten.

Mire való tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön a Mag, akinek szól az ígéret. A törvényt angyalok közölték közbenjáró által.

A közbenjáróra nincs szükség, ahol nincs két fél. Isten pedig egyetlen Egy.

A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Semmiképpen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban törvény által volna a megigazulás.

De az írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban való hit által legyen a hívőké.

A hit eljövetele előtt pedig a törvény fegyelme őrizett egybezárva a jövődő hit kinyilatkoztatásáig.

Így lett a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké, hogy hitből igazuljunk meg.

De miután eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt,

mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert akik Krisztusra keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel.

Nincs már itt sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egy vagytok a Krisztus Jézusban.

Ha pedig, Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok és ígéret szerint örökösök.

Állítom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a (rab) szolgától, jóllehet ura mindennek;

hanem gyámok és intézők gondja alatt áll (él), az apa által rendelt ideig.

Így mi is, mikor kiskorúak voltunk, e világ természeti (elemi) erői alá voltunk vetve szolgaként.

Amikor azonban eljött az időnek teljessége, elküldötte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született, törvény alatt született,

hogy a törvény alatt levőket megváltsa. És mi elnyerjük a fiúságot.

Mint hogy valóban fiák vagytok, elküldötte Isten az ő Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abba! Atyám!

Ezért többé nem vagy szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, örökös is Isten által.

Ámde ha akkor, amikor még nem ismertétek Istent és oly „isteneknek” szolgálatok, akik természet szerint nem azok.

Most, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, hogyan fordulhatnátok vissza ismét a gyenge és szegény természeti erőkhöz, amelyeknek megint újra szolgálói akartok lenni?

Megtartotok napokat, hónapokat és évfordulókat, meg esztendőket. [ApCsel 7,42-43]

Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam értetek.

Atyámfiai, kérlek titeket, legyetek olyanok, mint én. Hiszen én is olyan vagyok, mint ti, Semmivel sem bántottatok meg engem.

Hiszen tudjátok, hogy első ízben testi gyengélkedésem következtében hirdetem nektek az evangéliumot,

és ti kiállottatok a próbát, amelybe testi állapotom miatt kerültetek: Nem utáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint az Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

Hová lett a ti akkori boldog örömtök? Mert bizonysgot teszek róla, hogy ti, ha lehetséges lett volna, még a szemeteket is kivájtátok volna és nekem adtátok volna.

Ellenségetek lettem-e hát, mivel megmondom nektek az igazat?

Nem jószándékkal buzgólkodnak (azok) érettetek, akik el akarnak zárni tőlem, hogy érettük buzgólkodjatok ti.

Szép dolog hűséggel buzgólkodni a jóban mindenkor és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok.

Gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg ki nem ábrázolódik bennetek a Krisztus, szeretnék most ismét köztetek lenni és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.

Mondjátok meg nekem ti, akik a törvény igájába kívánkoztok, nem értitek-e a törvényt?

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, az egyik a szolgától, a másik a szabad asszonytól.

A szolgától való test szerint született, a szabadtól való meg ígéret alapján.

Ezek példázatok; mert a két asszony a két szövetségkötés; az egyik a Sinai hegyi, amely szolgásra szül; ez Hágár.

Mert a Hágár szó az Arábiában levő Sinai hegyet jelöli és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mivel fiaival együtt szolgál.

De a felülről való Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.

Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, aki nem szülsz; vigadj és kiálts, aki nem vajúdói, mert sokkal több az elhagyottnak gyermeke, mint akinek férje van.

Ti pedig atyámfiai, Izsák módjára ígéret gyermekei vagytok.

De amint akkor a test szerinti üldözötte a Lélek szerint valót, úgy most is.

De mit mond az írás: Űzd ki a szolgálót és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem lesz örökös-társ a szabad asszony fiával.

Azért mi, atyámfiai, nem vagyunk a szolgálónak, hanem a szabad asszonynak a gyermekei.

Álljatok meg hát abban a szabadságban, amelyre Krisztus felszabadított és ne tűrjétek, hogy megint szolgaság igájába fogjanak titeket.

Íme én, Pál, mondom nektek, hogyha körülmetélkedtek, Krisztus nektek semmit sem használ.

De újból bizonyoságot teszek minden körülmetélt embernek, hogy köteles az egész törvényt megtartani.

De akik a törvény által keresitek a megigazolást, elszakadtatok a Krisztustól és kiestetek a kegyelemből.

Mert mi Lélek által hitből várjuk a megigazolás reménységét.

Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem a körülmetéletlenség, hanem csak a szeretetben munkálkodó hit.

Futásotok szépen indult, de ki vetett gáncot nektek, hogy az igazságnak ne engedelmesskedjétek?

Ez a hiteles nem attól van, aki titeket elhív.

Egy kis kovász az egész tésztát megerjeszti.

Meg vagyok győződve az Úrban felőletek, hogy nem lesztek más véleményen ti sem. De aki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen.

Ami pedig engem illet, atyámfiai, ha én (szerintük, állítólag) még a körülmetélkedést hirdetem, akkor miért üldöznek? Hiszen akkor megszűnt a kereszt miatt való botránkozás.

Vajha (ne csak körülmetélnék, de) ki is metszenék magukat, akik titeket bujtogatnak.

Szabadságra vagytok elhívva atyámfiai, de ne legyen az a szabadság ürügy a test számára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak.

Mert az egész törvényt ez az ige summázza: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást el ne emésszétek!

Újra mondom, Lélek szerint járjatok és akkor a test kívánságát nem teljesítitek.

Mert a testi vágy a Lélek ellen törekedik, a Lélek pedig a test ellen; mert ezek egymással ellenkeznek, hogy ne azt cselekedjétek, amit akartok.

Ha azonban a Lélek vezérel titeket, nem vagytok a törvény alatt.

A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, pártütések, pártoskodások,

irigység, gyilkosság, részegeskedés, dobzódás és ehhez hasonlók; ezekről előre mondom nektek, amint már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyesmiket cselekszenek, nem öröklik az Isten országát.

De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, nagylelkűség, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség; az ilyenek ellen nincs törvény.

Akik pedig a Krisztuséi, azok a testet indulataival és kívánságaival együtt megfeszítették.

Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.

Ne vágyódjunk hiú dicsőségre, ne ingereljük egymást, ne irigykedjünk egymásra.

Atyámfiai, még ha valakit valami bűn megejt is, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, de vigyázz magadra, hogy te magad is kísértésbe ne essél.

Egymás terhét hordozzátok; így töltitek be a Krisztus törvényét.

Mert ha valaki úgy gondolja, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.

Mindenki a maga cselekedetét vizsgálja meg és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekvése és nem másra nézve.

Mert ki-ki a maga terhét hordozza.

Akit pedig az igére tanítanak, közölje minden javát oktatójával.

Ne tévelyegjetelek, Istent nem lehet megcsúfolni. Amit az ember vet, azt aratja majd.

Aki a testének vet, a testből arat veszedelmet; aki pedig a Léleknek vet, a Leiekből arat örök életet.

A jónak cselekvésében meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha meg nem lankadunk.

Azért amíg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, kiváltképpen a mi hitünk cselédeivel.

Nézzétek, mekkora betűkkel írtam nektek saját kezemmel!

Akik a testben akarnak tetszelegni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldözzék őket.

Mert maguk a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják a ti körülmetélkedéseteket, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek.

Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nekem keresztre van feszítve a világ és én is a világnak.

Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem használ semmit, sem a körülmetéletlenség, csak az új teremtés.

És akik e szabály szerint élnek, béke és irgalom azokon, az Isten Izraelén!

Ezután senki se legyen hántásomra, mert én a Jézus bélyegeit hordozom testemen. [Zsolt 128,6]

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel, atyámfiái. Ámen.

Pál, Isten akaratából a Krisztus Jézus apostola, az Efézusban élő és a Krisztus Jézusban hívő szenteknek:

Kegyelem nektek és békesség. Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Áldott az Isten, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki a Krisztusban megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben.

Őbenne választott ki minket magának a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek őelőtte.

Szeretetében eleve elrendelte, hogy minket a maga fiaivá fogad a Jézus Krisztusban az ő akaratának jótetszése szerint,

hogy magasztaljuk kegyelmének dicsőségét, amellyel megajándékozott minket (az ő Fiában) ama Szeretettben.

Őbenne van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnök bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.

Ezt nagy bőséggel közölte velünk minden bölcsességgel és értelemmel.

Megismertette velünk az ő akaratának titkát, jótetszése szerint, amelyet eleve elhatározott magában, az üdvösségnek az idők teljességében való rendjére nézve, hogy mindent egybe foglaljon a Krisztusban, földieket és mennyieiket egyaránt.

Őbenne nyertük el mi is az örökséget, miután eleve elrendelt minket Annak az elhatározása, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik,

hogy az ő dicsőségének magasztalására legyünk, mi, akik először reménykedtünk a Krisztusban.

Őbenne hittetek ti is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát és megpecsétel a megígért Szentlélekkel,

aki foglaló a mi örökségünkre, vagyis az ő tulajdonának megváltási ára, az ő dicsőségének magasztalása céljából.

Ezért én is, hallván az Úr Jézusba vetett hitetekről és a szentek iránt való minden szeretetetekről,

nem szűnöm meg hálát adni értetek, amikor imádságaimban rólatok megemlékezem,

hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adja nektek a bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az ő megismerésére,

és világosítsa meg a ti lelki szemeteket, hogy megtudjátok, milyen reménységre hívott el ő és mily gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.

Továbbá milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk az ő isteni (mindenható) erejének munkájában,

amellyel munkálkodott a Krisztusban, mikor feltámasztotta a halálból és a maga jobbára ültette a mennyekben,

fölsébe helyezvén minden fejedelemségnek, hatalmasságnak, erőnek és uralomnak és minden nép fölé, akinek hódol nemcsak ez a világ, hanem a következő is.

Mindent az ő lábai alá vetett és őt tette az egyház mindenek felett való fejévé. [Zsolt 8,7]

Az egyház pedig az ő teste, telis-tele ővele, aki mindent mindennel betölt.

Titeket is megelevenített, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.

Ezekben jártatok egykor e jelenvaló világ folyása szerint, annak a fejedelemnek alattvalóiként, akinek hatalma van a levegőégen abban a lélekben (szellemben), amely most az engedetlenség fiain uralkodik.

Egykor mi is mindnyájan ezek között forgolódtunk, testünk kívánságaiban és cselekedtük a testnek és indulatainak akaratát. Természet szerint a harag fiait voltunk, mint a többi ember is.

De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretetéből, amellyel szeretett minket,

akik halottak voltunk a vétkek miatt, a Krisztussal együtt megelevenített - a kegyelem tart meg! -

És vele együtt támasztott fel és vele együtt adott helyet a mennyben Krisztus Jézus által,

hogy megmutassa az eljövendő világban az ő kegyelmének túlaradó gazdagságát, irántunk való jószágából a Jézus Krisztusban.

Mert a kegyelem tart meg a hit által és ez (a hit) nem ti magatoktól van, Isten ajándéka ez;

nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.

Mi az ő keze munkája vagyunk, Krisztus Jézusban jó-cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

Ezért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti, a test szerint pogányok, akiket körülmetéletlenségnek nevez amaz úgynevezett s a testen kézzel végzett körülmetélkedés,

abban az időben Krisztus nélkül voltatok, Izrael közösségéből kirekesztve és az ígéret szövetségétől idegenek; reménység híján és Isten nélkül éltetek a világban.

Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek az Ő vére által,

mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, lerontván a közbevetett választófalat; (azzal, hogy) az ő testében megbékéltette az ellenségeskedést.

Ugyanis ő a törvényt parancsolataival és rendelkezéseivel együtt eltörölte; hogy a kettőt új emberré teremtsen önmagában és így békességet szerezzen,

és megbékéltesse az Istennel mind a kettőt egy testben, a kereszttel, amely megölte az ellenségeskedést önmagában.

Eljött és a béke evangéliumát hirdette nektek, mind a távolvalóknak és mind a közelvalóknak.

Általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és az Isten házanépe,

akik felépültetek az apostolok és próféták alapkövén, szegyeletkő lévén maga a Jézus Krisztus.

Benne az egész épület szép renddel rakva szent templommá növekszik az Úrban,

akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.

Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya érettetek, a pogányokért,

ha ugyan hallottatok Isten kegyelmének sáfárságáról, amely nekem adatott érettetek.

Tudniillik kijelentés útján megismertette velem azt a titkot, amint előbb röviden megírtam.

Ennek olvasásából megismerhetitek, mi módon értettem meg Krisztus titkát,

amely megelőző nemzedékekben nem közöltetett az emberek fiaival, úgy, ahogyan azt most kijelentette a Lélek által az ő szent apostolainak és prófétáinak.

Ez pedig az, hogy a pogányok örökös társak és ugyanazon test tagjai, mint mi és részesei az ó ígéretének, a Krisztus Jézusban az evangélium által.

Ennek az evangéliumnak lettem a szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amelyet nekem ő az ő hatalmának munkája által adott.

Nekem az összes szentek között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak prédikáljam a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát,

és hogy mindenki előtt megvilágosítsam, mi az Isten titkának a terve, amely örök időktől fogva el volt rejtve a mindeneget teremtő Istenben,

azért, hogy most az egyház által ismeretessé válják a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt az Istennek sokféle bölcsessége,

amaz örök elvégzés szerint, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban cselekedett.

Benne van a mi bátorságunk és bizodalmas elébejárásunk az őbenne való hit által.

Azért kérek, hogy ne csüggedjete az én érettetek való nyomorúságaim miatt, mert az nektek dicsőségetekre válik.

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt,

aki Ura minden nemzetségnek mennyben és földön,

hogy adja meg nektek az ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő lelke által a belső emberben;

hogy lakozzék a Krisztus a hit által szívetekben és a szeretetben alapot vévén és meggyökerezvén

képesek legyetek megismerni minden szentekkel együtt, mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága a Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetének,

és beteljesedjete az Istennek egész teljességével.

Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhetik, feljebb, mint ahogy azt mi, a bennünk munkálkodó erő szerint kérni vagy elgondolni képesek vagyunk,

annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézus által, nemzetségről nemzetségre, örökkön örökké. Ámen.

Intelek tehát én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok méltóan ahhoz a hivatáshoz, amelyre el vagytok híva,

teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel. Szenvedjétek el egymást szeretetben,

igyekezzetek megtartani a lélek egységét, a békeesség kötelékében.

Egy a test és egy a Lélek, miképpen egy reménységre szól a ti elhívásokatok;

egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség;

egy az Isten, aki mindeneknek atyja, aki mindenek felett van és mindent áthat, és mindenben benne van.

Mindegyikünknek pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint jutott a kegyelem.

Ezért mondja az írás: Felment a magasságba, foglyokat vitt fogságba és ajándékokat adott az embereknek.

Az, hogy felment, mi mást jelent, minthogy le is szállott a föld alsó részeibe?

Aki leszállóit, ugyanaz, mint aki fel is ment, minden égnél feljebb, hogy a mindenséget betöltse.

És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul,

hogya szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére,

míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten megismerésének egységére, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben elérjük a Krisztus teljességét.

Ne legyünk többé kiskorúak, akiket ide s tova hány-vet, úz-hajt a tanításnak akármilyen szele, hamisjátékosok csalárdságával, megtévesztő ravaszkodásával, álnok félrevezetésre.

Hanem igazságot szólván szeretetben, mindenestül növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztus.

Ő illeszti össze és szerkeszti egybe az egész testet, egymást támogató minden ízével és hatalmas erővel munkálja a test növekedését minden tag közös munkája útján, hogy Önmagát építse szeretet által.

Ezt mondom azért és lelketekre kötöm az Úrban: többé ne járjatok úgy, mint ahogy a pogányok járnak, elméjük hiábavalóságában,

mert meghomályosodott értelmükkel az isteni lélettől elidegenültek és a bennük levő tudatlanság megkeményítette a szívókat.

Ezek erkölcsi érzés nélkül bujálkodásra adták magukat, minden tisztátalanságnak nyereségvágyból való cselekvésére.

De ti nem így tanultátok a Krisztust,

ha ugyan hallottatok róla, és oktatást nyertetek felőle, hogy mint áll az igazság a Jézusban.

Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki a csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott, és újuljatok meg a Lélek által elmétekben,

és öltsetek fel az újembert, akit Isten újjáteremtett és tiszta igazságban és valódi szentségben él.

Azért vessétek el a hazugságot, szóljatok igazat, kiki az ő felebarátjával, mert egymásnak tagjai vagyunk.

Ám haragudjatok, de ne vetkezzetek; a nap le ne menjen a ti haragotokon.

Ne adjatok helyet az ördögnek.

A tolvaj többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék és abból, amit a tulajdon keze munkájából szerzett, adjon a szűkölködőknek.

Semmi rothadt beszéd szátokból ki ne jöjjön, hanem csak ami jó, ami szükséges az építésre és áldásos a hallgatókra.

Ne szomorítsátok meg az Istennek Szentlelkét, aki elpecsételt titeket a váltság (végítélet) ama nagy napjára.

Minden keserűség, düh, harag, lárma és istenkáromlás pusztuljon ki közületek minden gonoszsággal együtt.

De legyetek egymáshoz jószákosak, irgalmasok, bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.

Engedelmeskedjete Istennek, mint az ő szeretett gyermekei,

és járjatok szeretetben, amint a Krisztus is szeretett titeket és önmagát adta érettünk, mint Istennek kedves, jó-illatú áldozatot.

Ellenben a paráznságról és bármely tisztátalanságról, vagy kapzsiságról szó se legyen közöttetek, így illik ez a szentekhez,

trágárság, sikamlósság, illetlen figurázás nem illik hozzátok: de igenis a hálaadás.

Mert jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, vagy tisztátalannak, vagy kapzsinak nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában -, mert ez mind bálványimádás.

Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel, mert ezekért jön az Isten haragja az engedetlenség fiaira.

Ti ne legyetek ezeknek társai.

Mert egykor sötétség voltatok, most pedig világosság vagytok az Úrban: Mint a világosság fiai, úgy járjatok.

Mert a világosság gyümölcse mindaz, ami jó, igaz és helyes.

És vizsgáljátok meg, mi az, ami kedves az Úrnak.

És ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcsléién cselekedeteivel, hanem inkább feddjétek meg azokat;

mert éktelen dolog csak mondani is, amit azok titokban cselekesznek.

Amiket pedig megfeddtek, a világosság által nyilvánvalókká lesznek, mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, világosság.

Ezért mondja: Serkenj fel, aki aluszol és támadj fel! a halálból, és felragyog neked a Krisztus.

Vigyázzatok tehát gondosan, hogyan jártok, nem mint balgák, hanem mint bölcsek.

Áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok.

Ne legyetek tehát esztelenek, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

És ne részegedjete meg bortól, mert benne kicsapongás lakik, hanem teljesejete meg Lélekkel.

Társalkodjatek egymással zoltárookban, dicséretekben és lelki énekekben; énekeljete és dicséretet mondjatek szívetekben az Úrnak.

Mindig mindenért hálát adjatek az Istennek és az Atyának, a mi Urunk Jézus Krisztusunk nevében.

Egymás iránt engedelmesek legyetek, Krisztus iránt való tiszteletből.

Az asszonyok úgy engedelmeskedjenek, tulajdon férjüknek, mint az Úrnak,

mert a férj feje feleségének, mint Krisztus is feje és megtartója az egyháznak, az ő testének.

De amint az egyház engedelmes a Krisztusnak, úgy az asszonyok is engedelmeskedjenek férjüknek.

Ti férfiak, szeresséte feleségeiteket, mint a Krisztus is szerette az egyházat és önmagát adta érte, hogy megtisztítsa azt a keresztség fürdőjében és megszentelje az ige által.

Így állítja az egyházat önmaga elé dicsőségben, hogy azon ne legyen semminemű szeplő, folt, vagy ilyesmi, hanem legyen szent és feddhetetlen.

Úgy kell a férfiaknak szeretni feleségüket, mint a tulajdon testüket; aki szereti a feleségét, önmagát szereti.

Mert soha senki nem gyűlölte az ő tulajdon testét, hanem táplálja és gondosan ápolja, amint Krisztus is az egyházat;

mert az ő testének tagjai vagyunk.

Azért elhagyja az ember az j atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté.

Felette nagy titok ez; de én Krisztusra és az egyházra értem.

Azért ti is külön-külön, ki-ki a maga feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig tisztelje az urát.

Ti gyermekek, fogadjatok szót szüléiteknek az Úrban, mert ez a helyes.

Tiszteld atyádat és anyádat, ez az első parancsolat, amelyhez ígéret is fűződik,

hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön.

Ti pedig atyák, ne keserítsétek el gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr fegyelmével és intésével.

Ti szolgák, engedelmeskedjétek test szerint való uratoknak, mint a Krisztusnak, félelemmel és rettegéssel, de szív-béli odaadással.

Ne csak színből, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedjétek az Isten akaratát szívesen,

és jóakarattal, mint akik az Úrnak szolgáltok és nem embereknek.

Jól tudjátok, hogy ki-ki ami jót cselekszik, azt fogja kapni az Úrtól, akár szolga, akár szabad.

Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek velük, hagyjatok fel a fenyegetéssel, mert jól tudjátok, hogy valamint nekik, nektek is van Uratok a mennyben és Őnála nincs személyválogatás.

Végezetül legyetek erősek az Úrban, az ő hatalmas ereje által.

Öltözzetek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög ármánykodásaival szemben.

Mert nem vér és test ellen van a mi tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszságnak a magasságban lakozó szellemei ellen.

Ezért vegyétek magatokra az Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon és mindeneket jól elvégezve, megálljatok.

Álljatok meg tehát körülövezve derekatokat igazsággal és felöltözve a megigazulás páncéljába,

és felsaruzva lábatokat a békesség evangéliumának készségével.

Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel a gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok.

Vegyétek fel az üdvösség sisakját és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.

Minden könyörgéssel és esedezéssel imádkozzatok minden időben a Lélek által. Ezért legyetek éberek, teljes állhatatossággal és könyörögjétek mind a szentekért,

énérettem is, hogy amikor számat megnyitom, adassék nekem szó és bátran hirdessem az evangélium titkát,

amelynek követe vagyok láncra verve is. Hadd legyen bátorságom úgy szólani, amint kell.

Hogy pedig ti is megtudjátok, mint vagyok, és mit cselekszem, mindent elmond nektek Tikhikus, szeretett atyámfia és hű szolga az Úrban,

akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy tudtul adja, mint vagyunk és megvigasztalja szíveteket.

Békesség az atyafiaknak és hittel páros szeretet az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól!

Kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust az ő romolhatlanságában!

Pál és Timótheus, Krisztus Jézus szolgálói, az összes szenteknek a Krisztus Jézusban, akik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal együtt:

Kegyelem nektek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor emlékezem rólatok,

és nagy örömmel könyörgök mindnyájatokért,

mivel az első naptól fogva mindezidáig közösségetek volt az evangélium hirdetésében.

Meg vagyok győződve arról, hogy aki e jó dolgot elkezdte bennetek, elvégzi a Krisztus Jézus (visszajövetelének) napjáig

így kell gondolkodnom mindnyájatok felől, mert szívemen hordalak titeket, mint akik mind fogságomban, mind az evangélium oltalmazásában és megerősítésében mindnyájan résztársaim vagytok a kegyelemben.

Isten a tanúm, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével.

És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjék ismeretben és minden jó tapasztalatban;

hogy megítélhessétek, mi a rossz, és mi a jó, hogy legyetek tiszták és feddhetetlenek a Krisztus napjára,

teljesek az igazság gyümölcsével, a Jézus Krisztus által az Isten dicsőségére és magasztálására.

Tudtokra akarom adni atyámfiak, hogy ami rajtam esett, inkább előmenetelére szolgált az evangéliumnak.

Először is ismeretessé lett a császár egész udvarában és mindenki más előtt, hogy én a Krisztusért vagyok fogoly.

Azután többen az Úrban való atyafiak közül az én fogságomból bizalmat merítettek, és nagyobb bátorsággal, félelem nélkül merészelik szólani az Isten igéjét.

Némelyek ugyan féltékenységből és versengésből, de mások tiszta jóakarattal hirdetik a Krisztust,

Némelyek irántam való szeretetből hirdetik, mert tudják, hogy én az evangélium oltalmazására vagyok rendelve,

de mások versengésből hirdetik a Krisztust, nem tiszta lélekkel, mert úgy vélik, hogy fogságomat ezzel még nehezebbé teszik.

De mit számít ez? Az a fő, hogy minden módon, akár színből, akár szívből, Krisztust hirdessék. Ennek örülök, és mindenha örülni fogok.

Mert tudom, hogy az nekem üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által,

az én esendő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem, mint mindenkor, most is nyilvánvalóan dicsőséget nyer majd Krisztus az én testemben, akár életem által, akár halálom által.

Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.

De ha a testben élhetek, az gyümölcstermő munkát jelent számomra, és nem tudom, hogy melyiket válasszam?

Mert mind a kettő szorongat: Szeretnék elköltözni, és a Krisztussal lenni, mert ez mindennél jobb.

De e testben megmaradnom szükségesebb tiérettetek.

ÉS ebben bízva tudom, hogy megmaradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodásokra és örömötökre.

Ezzel is több okotok lesz a velem való dicsekedésre Krisztus Jézusban, ha majd újból megjelenhetek közöttetek.

Csak a Krisztus evangéliumához illően viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol maradok, azt halljam felőletek, hogy egy Lélekben álltok, és egy szívvel-lélekkel küzdötök az evangéliumi hitért.

ÉS egyáltalában nem rettentek meg az ellenség előtt, ami rájuk nézve a pusztulás jele, rátok nézve viszont az üdvösségé és ez (a jel) az Istentől van.

Mert nektek az a kegyelem jutott osztályrészül a Krisztusban, hogy nemcsak higgyetek benne, hanem szenvedjétek is Őérette,

ugyanúgy tusakodva, ahogy ezt nálam láttátok, és most felőlem halljátok.

Ha tehát van valami intés a Krisztusban, ha találunk valami bátorítást az Ő szeretetében, ha van bennünk lélekben való közösség, valami szívből fakadó indulat és együttérzés,

azzal tegyétek teljessé az én örömeimet, hogy egyetértők legyetek és összehangzó szeretetet tanúsítatok azonos érzésben és gondolkodásban.

Semmit se cselekedjetez versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem egymást magáruknál alázatosan különbnek tartjátok.

Ne nézze ki-ki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másét is.

Az az érzület legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is lakozott,

aki, mikor Isten formájában volt, nem tartotta Istennel való egyenlőségét ragadományak,

hanem megüresítette magát, szolgáló formát vett fel, és emberekhez lett hasonlónak.

És mikor megjelent emberi ábrázatban, megalázta magát, és engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig.

Ezért az Isten is felmagasztalta őt és ajándékozott neki olyan nevet, amely minden név felett való,

hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, a mennyeieké, a földieké és a föld alatt valóké,

és minden nyelv vallja, hogy JÉZUS KRISZTUS AZ ÚR az Atya Isten dicsőségére.

Ennélfogva szerettem, amint mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem most, távollétemben még inkább, félelemmel és rettegéssel munkálkodjatok üdvösségeteken;

mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt, az ő jótetszéséből.

Mindent tegyetek meg zúgolódás és tétovázás nélkül,

hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtelen gyermekei a gonosz és elvetemedett nemzedékben, akik között fényletek, mint a csillagok az égen.

Ragaszkodjatok szilárdan az élet beszédéhez, hadd dicsekedjem majd a Krisztus (visszajövele) napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradoztam hiába.

De ha kiomlik is vérem, míg én hitetek áldozatát papi szolgálatban bemutatom, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal,

ugyanígy ti is örüljetez és örvendezzetez velem együtt.

Remélem az Úr Jézusban, hogy Timótheust hamar elküldhetem hozzátok, hogy megtudjam, mint vagytok, és megviduljak a rólatok vett jó híreken.

Nincs senki hozzá hasonló, aki úgy szívében viselné sorsotokat, mint ő,

mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét.

Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy, mint atyjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangélium ügyében.

Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, mi történik velem.

Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni (hozzátok).

De szükségesnek tartottam, hogy Epafroditusz atyánkfiát, munkatársamat és bajtársamat, nektek pedig követeteket, szükségemben szolgálatomra lévőt: hazaküldjem hozzátok,

mivel vágyva vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalankodott amiatt, hogy értesültetek betegségéről.

Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de Isten könyörült rajta, nemcsak rajta pedig, hanem rajtam is, hogy_ szomorúságomra szomorúság ne következék.

Ezért hamarabb küldtem haza, hogy viszontlássátok, és ismét örüljete, s nekem is kisebb legyen a szomorúságom.

Fogadjátok tehát az Úrban teljes örömmel, és az ilyeneket megbecsüljétek.

Mert Krisztus igéjéért jutott majdnem halálra, mikor kockáztatta életét, hogy kipótolja a szolgálatban azt, amit ti irántam nem tudtatok teljesíteni.

Egyébként atyámfiái, örüljete az Úrban. Ugyanazt írni hozzátok nem teher nekem, titeket pedig megerősít.

Őrizkedjete az ebektől, őrizkedjete a gonosz munkásoktól, őrizkedjete a megmetélkedéstől.

Mert mi vagyunk a körülmetélés, akik lélekben szolgálunk az Istennek, és Krisztus Jézusban dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk.

Jóllehet nekem test szerint is van miben bizakodnom. Ha bárki más úgy véli, hogy testben bizakodhatik, én sokkal inkább.

Körülmetéltek nyolcadnapon, Izrael nemzetéből, Benjámin törzséből való vagyok, héberek közül való héber, törvény tekintetében farizeus.

Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvény szerinti igazság tekintetében feddhetetlen.

De én mindezt, ami nekem nyereség volt, a Krisztusért kárnak ítélem.

Sőt ezenfelül most is kárnak ítélek mindent, az én Uram Jézus Krisztus ismeretének mindent túlhaladó értékéért. Őérette mindent kárbaveszni hagytam és szemétnak ítélek, csakhogy a Krisztust megnyerjem,

és benne olyannak bizonyuljak, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való hit alapján.

Továbbá hogy megismerjem őt, és feltámadásának erejét, és részese lehessen szenvedéseinek, és hasonlónak legyek hozzá az ő halálában,

hogy valami módon eljuthatnék a halottak közül való feltámadásra.

Nem mintha ezt már elnyertem volna, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, mert már megragadott engem a Krisztus Jézus.

Atyámfiái, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna,

de egyet cselekszem: azokat, amik hátam mögött vannak, elfeledve, azoknak pedig, amik előttem vannak, nekifeszülve, célegyenest futok, hogy elnyerjem az onnan felülről való elhívás koszorúját, amelyet Isten ígért meg nekem a Krisztus Jézusban.

Mindazok tehát, akik „tökéletesek” vagyunk, így gondolkozunk; és ha valamiben másképpen gondolkoztok, az Isten azt is ki fogja jelenteni nektek,

csak hogy, amire eljutottunk, aszerint járjunk.

Legyetek az én követőim, atyámfiái, és úgy igyekezzetek járni, amint mi nektek példát mutatunk.

Mert sokan járnak másképpen, akikről sokszor mondtam nektek, most pedig éppen sírva mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei;

akiknek a pusztulás a végük, hasuk az istenük, és szégyenükkel még dicsekesznek. Akik csak a földiekkel törődnek.

A mi hazánk (országunk) a mennyben van, megtartót is onnan várunk, az Úr Jézus Krisztust,

aki az ő hatalmas erejével, amely úr mindenek felett, elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőséges testéhez.

Így álljatok meg az Úrban, atyámfiái, akiket szeretek, és akik után vágyakozom, ti, én örömem és én koronám, szeretteim.

Evódiát intem, Szintikhét is intem, hogy egyetértsenek az Úrban.

Téged is igen kérlek, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek az asszonyoknak, akik az evangélium ügyében együtt küzdöttek velem, Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek neve fel van írva az élet könyvébe.

Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete!

A ti szelídlelkűségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!

Semmi miatt ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

És az Istennek a békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Továbbá atyámfiái, csak ami igaz, csak ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, csak ami erény és dicséretre méltó, azokról gondolkodjatok.

Amint tanultátok, el is fogadtátok, hallottátok és láttátok tőlem, úgy cselekedjétek, és a békesség Istene veletek lesz.

Nagyon örültem az Úrban, hogy végre ismét kivirágzóit a rólam való gondoskodástok. Erre eddig is gondoltatok, de nem volt módotok reá.

Nem a szűkölködés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy abban az állapotban, amelyben éppen vagyok, megelégedett legyek.

Tudok szűkölködni is, tudok bővelkedni is. Mindenfelé és mindenbe be vagyok avatva, a jóllakásba is, az éhezésbe is, a bővölködésbe is, és a szűkölködésbe is.

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Mindazáltal jól tettétek, hogy szorultságomban részesekké lettetek.

Hiszen tudjátok ti is, filippibeliek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából elutaztam, egyetlen gyülekezet sem volt velem a kölcsönös adás-vevés viszonyában, csak egyedül ti.

Mert már Thessalonikába is küldtetek néhányszor egyet-mást, amire szükségem volt.

Nem mintha kívánnám az ajándékot, hanem azt a gyümölcsöt kívánom, amely a ti javatokra kamatozik.

Mindent megkaptam, sőt feleslegem van. Bőségben vagyok azóta, hogy Epafroditustól köszönettel átvettem, amit küldtetek, mint kellemes jó illatot, Istennek tetsző, kedves áldozatot.

Az én Istenem pedig betölti majd minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint, dicsőségesen, a Krisztus Jézusban.

Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mindörökkön örökké. Ámen.

Köszöntsetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntének titeket a velem levő atyafiak.

Köszöntének titeket az összes szentek, mindenekfelett pedig a császári udvarból valók.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel.

Pál, Isten akaratából a Krisztus Jézus apostola és Timótheus atyafi,

a Kolossében levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: Kegyelem nektek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adunk mindenkor az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, valahányszor érettetek imádkozunk,

mivel hallottunk a ti Krisztus Jézusba vetett hitetekről és a ti szeretetetekről minden szentek iránt,

és azért a reménységért is, amely számotokra el van téve a mennyben. Erről már előbb hallottatok az igazság beszédében, az evangéliumban.

Eljutott az már az egész világra - hozzátok is -, mindenütt gyümölcsöt terem és növekedik, amint közöttetek is, attól a naptól fogva, amikor meghallottátok és igazán megismertétek az Isten kegyelmét;

úgy, ahogy tanultátok Epafrástól, a mi szeretett szolgatársunktól, aki Krisztusnak hű szolgája a ti javatokra.

Ő hozta hírül nekünk a ti Lélekben való szereteteket is.

Ezért mi sem szűnünk meg - attól a naptól fogva, amikor ezt meghallottuk -, érettetek imádkozni, és Istent kérni, hogy az ő akaratának megismerése által teljesejtek be a Leiektől adott minden bölcsességgel és értelemmel.

Így járjatok az Úrhoz méltóan, az ő jó tetszésére, és minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremve növekedjete az Isten megismerésében,

és hogy minden erővel erősödjete meg az ő dicsőségének ereje szerint, minden állhatatosságra és hosszútűrésre.

Örömmel adunk hálát az Atyának, aki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében, a világosságban való részesedésre.

Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából és vitt át az ő szeretett Fiának országába.

Benne van a mi vakságunk, bűneinknek bocsánata.

Ő a láthatatlan Isten képe mása, minden teremtménynél előbb született,

mert őbenne teremtett minden az égen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden őáltala és őérette teremtett.

És ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.

És ő feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy mindenben ő legyen az első.

Mert tetszett az Atyának, hogy az egész teljessége őbenne lakozzék,

és hogy őáltala békítsen meg magával mindent, akár a földieket, akár a mennyeieket, békességet szerezvén a keresztfán kiontott vére által.

Titeket is, akik egykor elidegenültek, és gonosz cselekedeteitek miatt ellenségei voltatok,

most mégis megbékéltetek az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket, állítson maga elé,

de csak akkor, ha rendületlenül megmaradtok a hitnek a fundamentumán, és nem mozdultok el az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, és amely hirdettetett az ég alatt minden teremtménynek. Ennek az evangéliumnak lettem én, Pál, szolgájává.

Most örülök a tiérettetek hordozott szenvedéseimért. És ami az én testemben Krisztus szenvedéseiből hiányzott, azt pótolom az ő testéért, ami az egyház.

Ennek lettem én szolgájává, az Isten házirendje szerint, amely előírja, hogy teljesen ismertté tegyem elöttetek az Isten igéjét.

Azt a titkot nevezetesen, amelyet elrejtett öröktől fogva és nemzedékek óta, de most kijelentett az ő szentjeinek.

Ezeknek akarta Isten tudtukra adni, hogy mily nagy a titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között. Ez a titok: A Krisztus tibennetek lakozik, és ő az eljövendő dicsőségnek a reménysége.

Ezt hirdetjük mi, mikor intünk és tanítunk minden embert, teljes bölcsességgel, hogy úgy állítsuk az Isten elé, mint aki Jézus Krisztusban tökéletes.

Ezért fáradozom én is, és tusakodom az ő ereje által, amely bennem is hatalmasan munkálkodik.

Tudomásotokra akarom adni, mily nagy küzdelem van érettetek és a laodiceabeliekért és mindazokért, akik test szerinti arcomat még sohasem látták,

hogy megvigasztalódják az Ő szívük egybeköttetve a szeretet által, és hogy eljussanak a teljes megértés egész gazdagságára az Isten ama titkának megismerésére, aki a Krisztus.

Benne rejlik a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse.

Ezt pedig azért mondom, hogy senki titeket rá ne szedjen hitető beszédekkel.

Mert jóllehet testben távol vagyok, mindazáltal lélekben veletek vagyok, és örömmel látom köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hitetek erősségét.

Azért, ha befogadtátok a Krisztus Jézust, mint Urat, járjatok őbenne.

Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne és erősödjete meg a hit által megáradó hálaadások között, amint arra tanítottak titeket.

Vigyázzatok, hogy ne legyen senki, aki titeket foglyul ejtsen bölcselkedéssel és üres áltatással, amely emberi hagyományokon alapul, és a világ természeti erőit szellemek gyanánt tiszteli, de nem Krisztus szerint való.

Mert őbenne (Krisztusban) lakozik az Istenségnek egész teljessége test szerint.

Ti is őbenne jutottatok el az élet teljességére, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.

Krisztusban körül is metéltettetek, nem kézzel való körülmetéléssel, hanem azzal, hogy levetettétek a bűnös testet,

és ővele együtt meghaltatok a keresztségben, és vele együtt feltámadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból

és titeket, akik halottak voltatok a bűnök miatt és testetek körülmetéletlensége miatt, ővele együtt megelevenített és megbocsátotta nekünk minden bűneinket,

azáltal, hogy érvénytelenítette az ellenünk szóló rendelkezéseivel minket terhelő adóslevelet, és félretette az útból, odaszögezve azt a keresztfára.

Ezzel a fejedelemségeket és hatalmasságokat lefegyverezte, őket nyilvánosan megszégyenítette, mert diadalmaskodott rajtuk a keresztfa által.

Senki titeket meg ne ítéljen az étel és ital miatt, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában; mindezek csak árnyékai az eljövendőknek, de az igazi valóság a Krisztus.

Senki tőletek a győzelmi pálmát el ne vegye, aki alázatoskodásban és angyalok tiszteletében tetszeleg, aki beavatott látomásokra hivatkozik, és ok nélkül felfuvalkodik az ő testi gondolkozásában.

És nem ragaszkodik a Főhöz, pedig belőle növekedik Istennek tetsző növekedéssel az egész test, amelyet inakkal és ízekkel (hússal és vérrel) egybeszerkeszt.

Ha meghaltatok Krisztussal, és megszabadultatok e világ elemeitől, miért terheltetek magatokat - mintha még e világhoz tartoznátok -, ilyen rendelkezésekkel:

Ezt ne fogd meg, azt meg se ízeled, amazt még csak ne is érintsd,

holott ezek csak arra valók, hogy a velük való élés után megsemmisüljenek; emberek parancsai és tanításai ezek csupán.

Mindezek ugyan bölcsességnek látszanak, mint maguk választotta vallás és alázatoskodás és a test sanyargatása, de semmi értékük nincs, mert csak a testi gőgöt növelik.

Ennélfogva ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafennvalókat keressétek, ahol a Krisztus az Isten jobbján.

Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel.

Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben.

Amikor azonban Krisztus, a mi életünk, megjelenik, majd ti is megjelentek ővele a dicsőségben.

Öldököljéte meg azért tagjaitokban, ami földi: a paráznaságot, tisztátalanságot, bűnös szenvedélyt, gonosz kívánságot és a kapzsiságot, mert az bálványimádás.

Ezek miatt jön rák az Isten haragja.

Ezekben jártatok ti is egykor, mikor bennük éltetek.

Most pedig vesséte el magatoktól ti is mindezeket: haragot, indulatosságot, gonoszságot, káromlást és szátokból a gyalázatos beszédet.

Ne hazudjatok egymásnak, mivel levetettéte az óembert cselekedeteivel együtt,

és felöltöttéte az újembert, aki megújul teremtőjének képmására a teljes megismerésig.

Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetélt és körülmetéletlen, barbár, szkítha, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus.

Azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, öltözzetek fel a könyörületességet, a jószágot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést.

Szenvedjétek el egymást, és ha valakinek valaki ellen panasza volna, bocsássatok meg egymásnak, amint az Úr is megbocsátott nektek.

Mindezekhez még öltözzetek fel a szeretetet, amely a tökéletesség Összefogó ereje.

És a Krisztus békessége uralkodjék a ti szívetekben, hiszen erre, vagytok elhívva, egy testben. És háladatosak legyetek.

A Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon. Tanítsátok és intsétek egymást minden bölcsességgel. És hálas szívvel énekeljétek egymás közt Istennek zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket.

És bármit szóltok vagy tesztek, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjétek, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának őáltala.

Asszonyok, hajoljatok meg férjétek előtt, amint illik az Úrban.

Férfiak, szeressétek feleségeiteket és ne legyetek hozzájuk keserű szívvel.

Gyermekek, fogadjatok szót szüléiteknek mindenben, mert ez kedves az Úr előtt.

Atyák, ne bánjatok keményen gyermekeitekkel, hogy meg ne riadjanak.

Ti szolgálak, engedelmeskedjétek mindenben test szerint való uratoknak, nem színből szolgálva, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem jó szívvel, az Úr félelmében.

Bármit tesztek, szívesen cselekedjétek, mint akik az Úrnak és nem embereknek szolgálatában álltok.

Hiszen tudjátok, hogy ti az Úrtól vesztek az örökség jutalmát: ti az Úr Krisztus szolgálatában álltok, s aki vetkezik, vétkének büntetését tőle veszi, és nála nincs személyválogatás.

Ti urak, adjatok meg szolgálítóknak, ami igazságos és méltányos. Ne felejtsetek el, hogy nektek is van Uratok a mennyben.

Az imádkozásban állhatatosak legyetek, éberséggel és hálaadással.

Imádkozzatok egyszersmind értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hadd szólhassuk Krisztus titkát; - ezért vagyok fogoly -

és lehessen világossá azt úgy, amint hirdetnem kell.

A kívülvalók irányában bölcsen viselkedjétek. Az alkalmat áron is megvegyétek.

Beszédetek legyen mindenkor megnyerő, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, miként kell kinek-kinek megfelelnetek.

Rólam mindent elmond nektek szeretett atyánkfia, Tikhikus, a hű szolga és szolgatárs az Úrban.

Őt éppen azért küldtem hozzátok, hogy megtudjátok, mint vagyunk, és hogy megvigasztalja szíveteket;

és vele együtt Onézimusz, hű és szeretett atyánkfiát, aki honfitársatok, ők majd mindazt elmondják nektek, ami itt történt.

Köszönt titeket Árisztárkus, az én fogolytársam, és Márk, Barnabás unokaöccse (aki felől parancsot vettetek: ha hozzátok megy, fogadjátok szívesen).

Továbbá Jézus, akit Jusztusnak is hívnak. Egyedül ezek az én munkatársaim a zsidók között az Isten országa építésében, akik nekem vigasztalásomra voltak.

Köszönt titeket Epafrás, a földitek, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor tusakodik érettetek imádságaiban, hogy ti, mint érett és határozott hívek, megállhassatok mindabban, ami az Isten akarata.

Tanúságot teszek felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, akik Laodiceában és Hierápolisban vannak.

Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos és Démás.

Köszöntsétek az atyafiakat, akik Laodiceában vannak és Nimfást, és az ő házánál lévő gyülekezetet.

Mikor felolvasták nálatok ezt a levelet, legyen gondotok rá, hogy a laodiceai gyülekezetben is felolvassák; viszont a Laodiceából valót ti is olvassátok fel,

és mondjátok meg Árhippusnak: Legyen gondod a szolgálatra, amelyet vettél az Úrban, hogy azt betöltsed!

Én, Pál, írom ezt a köszöntést, saját kezemmel. Emlékezzetek meg a bilincseimről! Kegyelem veletek!

Pál, Szilvánus és Timótheus a thessalonikaiak gyülekezetének az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, mikor rólatok imádságainkban megemlékezünk.

Szüntelen emlegetjük Istenünk és Atyánk előtt hitetek munkáját, szeretetetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységetek állhatatosságát.

Mi tudjuk, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ő kiválasztott titeket,

mert a mi evangélium-hirdetésünk közöttetek nemcsak szóval történt, hanem isteni erővel és Szentlélekkel is, a teljes bizonyosságra. Hiszen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek, tiérettetek.

És ti a mi követőinké lettetek és az Úréi, amikor befogadtátok az igét, sokféle szorongatás között, a Szentlélek örömeivel,

és így minden hívő példaképévé lettetek Macedóniában és Aknájában.

Mert töletek zendült ki az Úr beszéde, és nemcsak Macedóniában és Aknájában, hanem minden helyen elterjedt a híre a ti Istenbe vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról bármit mondanunk.

Mert ők maguk hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és ti hogyan fordultatok el a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és várjátok az égből az ő Fiát, akit feltámasztott a halálból: Jézust, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Atyámfiain, ti magatok tudjátok, hogy a mi hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló;

sőt, noha előbb Fifippiben sok bántalmat szenvedtünk, amint tudjátok, a mi Istenünktől bátorságot nyertünk, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát nehéz harcok árán.

Mert a mi igehirdetésünk nem volt megtévesztés, tisztátalan szándékból sem eredt, álnoksággal sem történt;

maga Isten méltatott arra minket, hogy reánk bízta az evangéliumot, és mi úgy hirdettük azt; nem azért, hogy embereknek lessünk, hanem az Istennek, aki vizsgálja a szívünket.

Ti magatok tudjátok, hogy sem hízelgő beszéddel, sem leplezett kapzsisággal nem forgolódtunk közöttetek soha, Isten a tanúnk;

sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem töletek, sem másoktól, bár, mint Krisztus apostolai, megterhelhetünk volna titeket.

De jó szívvel jártunk közöttetek, amint a dajka dédelgetett gyermekei között.

Megkedveltünk titeket és szíves készséggel közöltük veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, annyira megszerettünk titeket.

Bizonyára emlékeztek atyámfiain, a mi fáradozásunkra és bajlódásunkra: mert éjjel-nappal dolgoztunk, és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát, hogy senkit meg ne terheljünk közületek.

Ti vagytok a tanúnk és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk közöttetek, a hívők között.

Valamint azt is tudjátok, hogy miként az atya a gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat,

és kérve-kértünk, hogy járjatok Istenhez méltóan, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

És ezért mi is szüntelen hálát adunk az Istennek, hogy mikor ti az Istennek általunk hirdetett beszédét vettétek, nem úgy fogadtátok azt, mint emberi beszédet, hanem mint az Isten beszédét - aminthogy igazán az is -, amely munkálkodik a hívőkben és bennetek is.

Mindezzel atyámfiain, nyomdokába léptetek a Krisztus Jézus júdeai gyülekezeteinek, mivel ti is ugyanúgy szenvedtetek saját véreitektől, mint azok a zsidóktól.

Ezek az Úr Jézust is, a prófétákat is megölték, minket is üldöznek; Isten előtt sem kedvesek, és minden embernek ellenségei.

Minket is ők akadályoznak meg abban, hogy prédikáljunk a pogányoknak is lelkük megmentésére, így teszik teljessé mindenkor bűneiket, de utoléri őket az ítéletkor az Isten haragja.

Mi pedig, atyámfiai, amint elszakadtunk tőletek egy kis időre, - arcra igen, de szívre nem! - annál buzgóbb vágyakozással igyekeztünk, hogy szemtől szembe megláthassunk.

Azért el is akartunk hozzátok menni, kivált én, Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán.

Mert kicsoda a mi reménységünk, vagy örömünk, vagy dicsekvésünk koronája a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor, ha nem éppen ti?

Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Ezért, mikor nem győztük már türelemmel, jónak ítéltük, hogy magunk maradjunk Athénben egyedül.

És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Isten szolgáját a Krisztus evangéliumában, hogy erősítsen titeket és bátorítson hitetekben,

hogy senki meg ne tántorodjék e szorongattatások között. Mert ti magatok tudjátok, hogy ez a feladatunk.

Akkor is, amikor nálatok voltunk, előre megmondtuk, hogy szorongattatásban lesz részünk; amint meg is történt, hiszen tudjátok.

Azért én is, mivel tovább már nem győztem türelemmel, elküldtem őt, hogy tájékozódjam hitetekről: valami módon nem kísértett-e meg titeket a Sátán, és nem lett-e hiábavalóvá a mi munkánk?

Most pedig, hogy visszaérkezett hozzám Timótheus, és örömhírt hozott hitetek és szeretetetek felől, valamint arról, hogy mindenkor jó emlékezéssel vagytok irántunk, és látni kívántok minket, amint mi is titeket;

ezzel (a hírral) atyámfiai, nagy vigasztalást nyertünk a ti hitetek felől minden szorongattatásunk és szükségünk között is,

és valósággal újra éledünk, ha ti erősen álltok az Úrban.

Mert milyen hálaival is fizethetünk az Istennek érettetek mindazért az örömért, amellyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt,

mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk orcátokat és kipótolhassuk hitetek hiányait.

Maga az Isten pedig, a mi Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse a mi utunkat tihozzátok.

Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bővülőddé a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt; mi is így érzünk irántatok.

Tegye erősekké szíveteket, feddhetetlenül szentekké Istenünk és Atyánk előtt, mikor eljön az Úr Jézus Krisztus minden ő szentjével egyetemben.

Továbbá kérünk és intünk titeket, atyámfiai az Úr Jézusban, hogy mindinkább gyarapodjatok abban, amit tőlünk tanultatok: mi módon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek; amint ezt már cselekszitek is. Folytassátok ezt tovább.

Mert tudjátok, milyen rendelkezéseket szabtuk elétek az Úr Jézus által.

Az az Isten akarata, hogy ti szentté legyetek! Azért tartózkodjatok a paráznaságtól;

mindenikőtök uralkodjék teste felett, szentségben és tisztaságban éljen mindegyikőtök feleségével.

Nem bűnös vágy gerjedelmével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent.

Senki ne vetkezzék, és meg ne károsítsa bármiben is atyjafiát; mert bosszút áll az Úr mindezekért, amint előbb is mondtuk és bizonyoságtévő szóval meg is erősítettük.

Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem szentségre.

Aki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki az ő Szentlelkét adta a szívetekbe.

Az atyafiúi szeretetről pedig nem szükséges írnom, mert Isten maga tanított meg titeket arra, hogy egymást szeressétek.

Gyakoroltátok is azt minden atyafi iránt egész Macedóniában. Kérünk azonban titeket, atyámfiai, hogy ebben is mindinkább gyarapodjatok.

Becsületbeli dolognak tartásotok, hogy csendes életet folytassatok, a magatok dolgát végezzétek, és tulajdon kezetekkel munkálkodjatok, amint rendeltük nektek.

A kívül valók iránt is tisztességtudóan viselkedjétek, és senkire rá ne szoruljatok.

Nem akarjuk, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek az elhunytak felől, és úgy gyászoljatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Mivel pedig hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, ugyanúgy hisszük, hogy az Isten a Jézus által vele együtt előhozza azokat is, akik elaludtak.

Mert ezt az Úr szavával mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk és megmaradunk az Úr eljöveteléig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.

Mert maga az Úr fog leszállani az égből riadóval, ha elhangzott az arkangyalok szava s az Isten trombitája, először azok támadnak fel, akik meghaltak a Krisztusban,

azután mi, akik élünk és megmaradtunk, azokkal együtt felhőbe takartan elragadtatunk a levegőégbe, az Úr elé, s azután mindenkor ővele leszünk.

Vigasztaljátok azért egymást ezekkel a beszédekkel.

Ennek idejéről és alkalmáról, atyámfiai, nem szükséges írnom,

mert magatok is nagyon jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj, éjjel.

Mikor ezt mondják: Békesség és biztonság! Akkor szakad rájuk hirtelen a veszedelem, mint a vajúadás a várandós asszonyra, és semmiképpen meg nem menekülnek.

De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket.

Mert ti mindnyájan a világosság fiai vagytok, és a nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!

Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Mert az alvók éjjel alusznak, és a részegesek éjjel részegednek meg.

Mi azonban a nappal fiai vagyunk, legyünk tehát józanok, magunkra véve a hit és szeretet páncélját és sisak gyanánt az üdvösség reménységét.

Nem a harag martalékául rendelt minket az Isten, hanem, hogy üdvösséget nyerjünk a mi Urunk Jézus Krisztus által,

aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk.

Vigasztaljátok és építsétek egymást továbbra is úgy, mint eddig.

Kérünk pedig titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket;

és munkájukért nagyon szeressétek őket. Egymással békességben éljete.

Kérünk továbbá arra is, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a kislelkűeket, gyámolítsátok az erőtlenekeket, és türelmesek legyetek mindenki iránt.

Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen, hanem tanúsítsatok mindenkor jóságot egymás iránt és mindenki iránt.

Mindenkor örüljete.

Szüntelen imádkozzate.

Mindenben hálát adjate, mert ez az Isten akarata számotokra Krisztus Jézusban.

A Lelket meg ne oltsátok.

A prófétálást meg ne vesséte.

Tegyetek próbára mindent, és a jót tartsátok meg!

Mindentől, ami rossznak látszik, őrizkedjete!

Maga pedig a békesség Istene, szenteljen meg titeket mindenestől és mind szellemi, mind lelki, mind testi valótokat teljes épségben őrizze meg feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.

Hű az, aki elhívott titeket, és ő majd véghez is viszi.

Atyámfiai, imádkozzatok miérettünk is.

Köszöntsetek minden atyafit szent csókkal.

Kényszerítelek titeket az Úrra, hogy ezt a levelet olvassátok fel minden atyánkfia előtt.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Pál, Szilvánus és Timótheus a thessalonikaiak gyülekezetének, Istenben, a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban:

Kegyelem nektek és békesség „Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek érettetek, atyámfiai. Méltó dolog ez, mivel hitetek felettébb növekedik, és mindnyájatokban bővelkedik az egymás iránt való szeretet.

Állhatatosságotok és hitetek miatt, amelyet minden üldöztetésetek és szorongattatásotok közt tanúsítotok, mi magunk is dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben.

Bizonyságául az Isten igazságos ítéletének, amellyel titeket méltónak ítélte az ő országára nemcsak hitetekért, de szenvedéseitekért is.

Mert igazságos dolog az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak,

nektek pedig, akiket szorongatnak, nyugodalommal mivelünk együtt, mikor az Úr Jézus megjelenik az égből az ő hatalmának angyalaival,

tűznek lángjában. Akkor bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának;

ezek örök pusztulással fognak lakolni ama napon, távol az Úr orcájától és hatalmának dicsőségétől.

Ama napon - mondom -, mikor majd eljön, hogy megdicsőüljön az ő szentjeiben és csodálják mindazok, akik benne hittek, mint ahogy ti is hittetek a mi bizonyágtételünknek.

Evégből imádkozunk mindenkor érettetek, hogy a mi Istenünk tartson méltóknak az elhívásra, és hatalmasan töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörködéssel, és a hitnek cselekedeteivel,

hogy megdicsőüljön bennetek a mi Urunk Jézus Krisztus neve, és ti is őbenne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

De van egy kérésünk hozzátok, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetele és a mi hozzá való egybegyűjtetésünk tárgyában.

Meg ne inogjatok egyhamar józan értelmetekben, és félre ne vezessen titeket se valami lelki tanítás, se valami lélek, vagy nekünk tulajdonított levél, mintha máris eljött volna az Úr napja.

Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen, mert az a nap addig nem jön el, míg előbb be nem következik a hittől való elszakadás, és meg nem jelenik az a törvénytíró, a kárhozat fia,

aki ellene támad és fölébe emeli magát mindennek, amit Istennek mondanak, vagy amit imádnak. Sőt maga ül be az Isten templomába, és azt állítja, hogy ő Isten.

Nem emlékeztek-e rá, hogy mindezt megmondtam nektek, amikor még nálatok voltam.

És tudjátok, mi az, ami most feltartóztatja, hogy majd a maga idejében jelenjék meg?

Működik ugyan már titokban a törvénytírási, csak hogy annak, aki azt most még feltartóztatja, el kell az útból tűnnie.

És akkor fog megjelenni. ama törvénytíró - akit ugyan az Úr Jézus megöl szájának leheletével, és megsemmisít az ő dicsőségének eljövételével - ,

de akinek eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával,

és az igazságtalanságnak mindenféle csalásával azok romlására, akik elvesznek; mivel nem voltak hajlandók szeretni az igazságot, ami megtartotta volna őket.

És ezért Isten erős tévelygést küld reájuk, hogy higgyenek a hazugságnak,

és így mindazok elveszik ítéletüket, akik nem az igazságnak hittek, hanem a gonoszságban gyönyörködtek.

Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk Istennek érettetek, atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy Isten titeket, mint zsenit, kiválasztott az üdvösségre, a Lélek által való megszentelésben és az igazságba vetett hitben.

Erre el is hívott titeket a mi evangéliumunk által, hogy részesüljétek a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételében.

Azért atyámfiai, legyetek állhatatosak, és tartsátok meg azokat a rendelkezéseket, amelyeket tanultatok, akár beszédükből, akár levelükből.

Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg minket,

vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jóban: cselekedetben és beszédben egyaránt.

Végezetre imádkoztatok érettünk, atyámfiai, hogy az Úr beszéde terjedjen és (neve) dicsőíttessék mindenütt, úgy, mint köztetek is,

és hogy megmeneküljünk az alkalmatlan és rossz emberektől. Mert nem mindenkié a hit!

De hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól.

Bizodalmunk van az Úrban, hogy megteszitek mindazt, amit parancsolunk, most is, ezután is.

Az Úr pedig igazgassa szíveteket az Isten iránt való szeretetre és a Krisztusban való állhatatosságra.

A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig elrendeljük nektek, atyámfiai, hogy tartsátok magatokat távol mindazoktól az atyafiaktól, akik rendetlenül élnek, és nem aszerint az utasítás szerint, amelyet tőlünk kaptatok.

Magatok is tudjátok, hogyan kell a mi példánkat követni. Mi nem viselkedtünk közöttetek rendetlenül,

sem senkinek kenyerét ingyen nem ettük, hanem orcánk verítékével éjjel-nappal dolgoztunk, hogy közületek senkinek se legyünk terhére.

Nem azért, mintha nem lett volna rá jogunk, hanem hogy magunkat követendő például állítsuk elétek.

Ottlétünkör is azt rendeltük: ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.

Most azt halljuk, hogy közületek némelyek rendetlenül élnek, nem dolgoznak, hanem a napot lopják.

Az ilyeneknek pedig rendeljük, és a mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérjük őket, hogy csendben munkálkodva, a maguk kenyerét egyék.

Ti meg, atyámfiai, meg ne restüljete a jó cselekedetekben.

Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a levél szavának, azt jegyezzétek meg: Ne legyen hozzá közötök, hogy megszégyenüljön.

De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint atyátokfiát.

Maga a békeesség Ura adjon nektek mindenkor, mindenben békeességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal!

A köszöntést én, Pál írom, saját kezemmel, ami ismertető jegye minden levelemnek, így írok.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal.

Pál, a mi üdvözítő Istenünknek és a mi reménységünknek, Krisztus Jézusnak rendeléséből a Krisztus Jézus apostola,

Timótheusnak, a hitben édes fiának: Kegyelem, irgalom, békeesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Amint Macedóniába menet kértelek, hogy maradj Efézusban, úgy kérlek most: Parancsold meg némelyeknek, hogy ne tanítsanak hamis tanítást,

se mesékkel és vég nélküli nemzetségtáblázatokkal ne foglalkozzanak, mert ezek vitatkozásokat támasztanak inkább, mintsem hitből fakadó és Istennek tetsző építést.

A parancsolat célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből származó szeretet.

Ezektől némelyek eltévelyedtek, hiábavaló beszédre hajlottak;

törvénytánítók akarnak lenni, bár nem értik, sem amiket beszélnek, sem amikről vitatkoznak.

Tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki megfelelően él vele,

és megéri, hogy a törvény nem az igazért adatott, hanem a törvénytírókért és az engedetlenekért, az istentelenekért és a bűnösökért, a gonoszokért és a latrokért, az apagyilkosokért és anyagyilkosokért, az ember ölkért,

paráznákért, fajtalankért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és ami csak az egészséges tanítással ellenkezik,

a boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, amely rám bízott.

Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki engem megerősített, hogy húnek ítélt és szolgálatára rendelt,

jóllehet előbb káromoltam, üldöztem és bántalmaztam őt; de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem a hitetlenség állapotában;

de azután szerfelett megsokasodott a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, és azok között az első én vagyok.

De Jézus Krisztus azért könyörült rajtam, hogy elsősorban bennem mutassa meg az 5 teljes hosszútűrését, és én példaképe legyek azoknak, akik majd hisznek őbenne az örök életre.

Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek, tisztesség és dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Ezt a parancsolatot azért kötöm lelkedre, fiam, Timótheus, a rád vonatkozó korábbi jóvendölések szerint, hogy azokkal megerősödve harcold a nemes harcot,

tartsd meg a hitet és légy jó lelkiismerettel. Ezt némelyek elvetették, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Himenéus és Sándor, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg e fenyítésből, hogy ne káromolják az Istent.

Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért.

Királyokért és minden feljebbvalóért (előljáróért), hogy nyugodt és csendes életet éljünk, istenfélelemmel és tisztességgel teljeset.

Jó és kedves dolog ez a mi megtartó Istenünk előtt,

aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság megismerésére eljusson.

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus,

aki önmagát adta váltságul mindenkiért, mint tanúbizonyság az Istentől rendelt időben.

Erre rendelt Isten engem, evangéliumhirdetőül és apostolul - igazat mondok, nem hazudok -, a pogányok (népek) tanítójául a hitben és igazságban.

Akarom azért, hogy a férfiak imádkozzanak minden gyülekezetben, tiszta kezeket emelve fel, harag és kételkedés nélkül.

Hasonlóképpen az asszonyok tisztas öltözetben, szemérmességgel és egyszerűséggel ékesítsék magukat. Ne hajfodorítással és arannyal, vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözettel,

hanem jó cselekedetekkel, amint ez illik az Isten félelmében járó asszonyokhoz.

Az asszony csendességben tanuljon, teljes engedelmisséggel.

Az asszonynak nem engedem meg, hogy tanítson, sem hogy a férfiún uralkodjék, hanem legyen csendességben.

Isten Ádámot teremtette először, azután Évát.

És nem Ádám csalattatott meg, hanem az asszony, és ő esett bűnbe.

Mindazáltal megtartja őt a gyermekszülés, ha megmarad a hitben és szeretetben, és a szent életben tisztasággal.

Igaz beszéd ez: Ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván.

A püspöknek azért feddhetetlennek kell lennie; legyen egyfeleségű, józan, bölcs, tiszteletreméltó, vendégszerető, a tanításra alkalmas.

Nem iszákos, patvarkodó, hanem szelíd, békeszerető, nem kapzsi;

aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit tisztességtudásban és engedelmisségben neveli.

(Ha pedig valaki a saját házát nem tudja igazgatni, hogyan visel gondot az Isten egyházára?)

Újjonnan megtért ember se legyen, hogy felfuvalkodva az ördög törébe ne essék.

Szükséges még az is, hogy a kívül levőktől is jó bizonyossága legyen. Rágalom ne fogja, hízélgés törbe ne ejtse.

A diakónusok hasonlóképpen derék emberek legyenek, nem kétszínűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók,

hanem olyanok, akik tiszta lelkiismerettel bírják a hit titkát.

De ezeket is először meg kell vizsgálni, és csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek.

Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek legyenek, nem rágalmazók, józanok, mindenben hívek.

A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házukat jól igazgatják,

mert akik jól szolgálnak, köztiszteletet szereznek maguknak, és nagy bátorsággal hirdethetik a Jézus Krisztusba vetett hitet.

Ezeket abban a reményben írom neked, hogy hamarosan elmegyek hozzád.

De ha késném, legalább tudod, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, igazság oszlopa és erőssége.

Valljuk, hogy a Kegyesség Nagy Titka Az, aki megjelent testben, igazolta a Lélek, látták az angyalok, hirdették a népeknek, hitt benne a világ, befogadta a dicsőség.

A Lélek pedig világosan mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert hitetők lelkekre és ördögök tanításaira figyelnek,

hazug emberek képmutatása következtében, akikre bélyeget sütött saját lelkiismeretük is.

Ezek tiltják a házasságot, tartózkodást követelnek bizonyos ételektől, pedig azokat az Isten azért teremtette, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői.

Amit Isten teremtett, mind jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek vele,

mert megszenteli az Isten igéje és a könyörgés.

Ha ezeket tanítod az atyafiaknak. jó szolgája leszel Krisztus Jézusnak és annak a hitnek és igaz tanításnak beszédeit hirdeted nekik, amelyet magad is követtél.

A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el. Ellenben gyakorold magadat a kegyességben.

A test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség ellenben mindenre hasznos, mert megvan benne mind a jelen, mind a jövő élet ígérete.

Igaz beszéd ez, és méltó a feltétlen elfogadásra.

Azért fáradunk és küzdünk, mert reménységünket az élő Istenbe vetettük, aki minden embernek megtartója, kiváltképpen a hívőknek.

Ezeket hirdesd és tanítsd.

Senki téged ifjúságod miatt meg ne vessen, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a hitben, a tisztaságban.

Amíg odaérkezem, folytasd a Szentírás felolvasását, a prófétai intést és a tanítást.

Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyben prófétai ige által részesültél, mikor a vének reád tették a kezüket.

Ezekre legyen gondod, ezekben élj, hogy előhaladásod mindenki előtt nyilvánvalóvá legyen.

Vigyázz magadra és a tanításra; maradj meg ezekben, mert ha ezt cselekszed, magadat is megtartod, hallgatódait

Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem szelíden figyelmeztess, mint atyádat; a fiatalabbakat, mint öcséidet;

az idősebb asszonyokat, mint anyádat, a fiatalabbakat meg, mint húgaidat, teljes tisztasággal.

Tiszteld az özvegyeket, akik valóban özvegyek.

Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy elsősorban családjuk iránt legyenek szeretettel és szüleiknek fizessék meg a hála tartozását, mert ez kedves Isten előtt.

A valóban özvegy és magára maradt asszony pedig a reménységét az Istenbe veti, és imádságokban és könyörgésekben foglalatos éjjel és nappal.

Amelyik pedig vígan él, bár él, halott.

Ezeket kösd lelkükre, hogy feddhetetlenek legyenek.

Ha pedig valaki az övéiről, és főképpen az ő háza népéről gondot nem visel, az megtagadta a hitet és rosszabb a hitetlennél.

Az özvegyasszonyok közé csak olyat szabad bejegyezni, aki túl van a hatvan éven, egy férfi felesége volt,

aki mellett jó cselekedetei tesznek bizonyosságot: azaz gyermekeket nevelt, vendéglátó volt, a szentek lábait megmosta, a nyomorultakon segített, és mindenféle jó munkában részt vett.

A fiatalabb özvegyeket pedig ne jegyezd be, mert ha Krisztus ellenére gerjedeznek, férjhez akarnak menni.

Ezek ítélet alá esnek, mivel első fogadalmukat megszegették.

Dologtalanok lévén, megtanulják a házalást, s nemcsak lusták, hanem pletykálkodók is, akik illetlen dolgokat fecsegnek,

Azt akarom tehát, hogy a fiatalabbak menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást, és semmiféle alkalmat ne adjanak ellenfeleinknek a rossz véleményre.

Némelyek már elhajlottak a Sátánhoz.

Ha valamely hívő férfiúnak vagy asszonynak özvegy rokonai vannak, segítse ezeket, hogy ne terheljék meg a gyülekezetet, s a gyülekezet a valóban özvegyeket segíthesse.

A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességadásban részesüljenek, főképp azok, akik az ígehirdetésben és tanításban fáradoznak.

Mert azt mondja az írás: A nyomtató, ökörnek ne kösd be a száját! És: A munkás méltó a maga jutalmára.

Presbiter ellen ne fogadj el vádat, csak két vagy három tanú szavára.

A vétkezőket mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is félelem támadjon.

Kérve-kérlek az Istenre, Krisztus Jézusra, és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg kedvezés nélkül, semmit se cselekedjél részrehajlásból.

A kézzátételt el ne hirtelenkedd, se ne légy részes mások bűneiben; őrizd meg magadat tisztán.

Ezután ne csak vizet igyál, hanem élj kevés borral, gyomrod és gyakori gyengélkedésed miatt.

Némely embernek bűnei oly nyilvánvalóak, hogy előttük mennek az ítéletre; némelyeknek viszont utánuk mennek.

Hasonlóképpen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; de azok sem rejthetők el, amelyek éppen nem azok.

Mindazok, akik szolgaság igája alatt vannak, uraiknak adjanak meg minden tisztességet, hogy káromlás ne érje az isten nevét és a tanítást.

Akiknek pedig hívő uraik vannak, ne becsüljék le őket azért, mert testvérek, hanem annál buzgóbban szolgáljanak nekik, mivel hívők és szeretettek, akik a jót tevésben buzgólkodnak. Ezekre tanítsd és intsd őket.

Ha valaki másképpen tanít, és nem fogadja el a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit, és az igaz kegyességnek megfelelő tanítást,

az értelmetlen és felfuvalkodott ember, aki semmit sem ért, hanem kedveli a vitatkozásokat és a szórszálhasogatást; pedig ebből származik az irigység, viszálykodás, káromlás és rosszakaratú gyanúsítás.

Ezek megbomlott elméjű és az igazság iránt vak emberek hiábavaló torzsalkodásai, akik a kegyességet nyereszkedés eszközének tekintik.

Valóban nagy nyereség a kegyesség meglelédéssel;

mert semmit sem hoztunk a világra, és világos, hogy semmit sem vihetünk ki belőle,

de ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.

Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket veszedelembe és romlásba döntik.

Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, utána való sóvárgásban némelyek eltévelyedtek a hittől és magukat sok fájdalommal szegezték át.

De te, Istennek embere, ezeket kerüld. Ellenben törekedjél igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídségre.

Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg (e harc jutalmát) az örök életet, amelyre elhívattál, és amelyről vallást tettél szép vallástétellel sok tanú előtt.

Meghagyom neked Isten színe előtt, aki a mindenséget élteni, és a Krisztus Jézus előtt, aki Poncius Pilátus alatt szép vallástétellel tett bizonyosságot,

hogy tartsd meg ezt az utasítást szeplőtlenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,

amit a maga idejében megmutat az a boldog és egyedül hatalmas Isten, a királyok Királya és uraknak Ura,

az egyedül Halhatatlan, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki sem látott és nem is láthat; Övé a hatalom és dicsőség mindörökké. Ámen.

Azoknak pedig, akik e jelenvaló világban gazdagok, parancsolt meg, hogy ne fuvalkodjanak fel és ne a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben reménykedjenek, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi táplál tatásunkra;

tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, szíves adakozók, javaikat közlők,

és mindezzel, jó alapul a jövőre, gyűjtsenek kincset maguknak, hogy megragadják az igazi életet.

Óh, Timótheus, őrizd meg, ami rád van bízva, fordulj el a szentségtelen, üres beszédektől és a hamisan „ismeretnek” nevezett vitatételektől.

Akik ezt vallják, az igaz hittől eltévelyedtek. Kegyelem veletek.

Pál, Isten akaratából a Krisztus Jézus apostola, a Benne való élet ígéretének hirdetésére,

Timótheusnak, szeretett gyermekemnek (fiamnak): Kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és a Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Hálát adok Istennek, akit őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel szolgállok, szüntelen gondolva rád éjjel-nappal való könyörgéseimben.

Kívánlak téged viszontlátni - emlékezve könnyhullatásodra a búcsúzásnál -, milyen beteljesedése volna ez az örömmek!

Eszembe jutott ugyanis a te képmutatás nélkül való hited, amely először nagyanyádban, Lóisban lakozott, majd anyádban, Eunikében, és meg vagyok győződve, hogy benned is

Azért emlékeztetlek téged, hogy szítsd fel magas lánggra az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezem rátétele által van meg benned.

Mert nem a féltékenység lelkét adta nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak Lelkét.

Ne szégyelld azért a mi Urunkról való bizonyágtevést, sem engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért az Isten által adott erővel,

aki megváltott minket és szent életre elhívott, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, amelyet nekünk Krisztus Jézusban adott örök idő előtt,

de nyilvánvalóvá most tett a mi megtartónknak, Krisztus Jézusnak megjelenése által, aki a halált eltörölte, a romolhatatlan életet pedig világosságra hozta az evangélium által.

Ennek tett engem hirdetőjévé, apostolává és tanítójává.

Ez az oka az én itteni szenvedéseimnek is. De nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő a rám bízott kincset meg tudja őrizni ama Napra.

Az egészséges tudomány példájának tartsd mindazt, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hit és szeretet felől.

A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szemlélek által.

Tudod, hogy az ázsiaiak mind elhagytak, ezek között Figelus és Hermogenes is.

De az Úr irgalma legyen Onéziforus házanépével, mert gyakorta felüdített engem és bilincseimet nem szégyellte.

Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, és meg is talált.

Találjon irgalmat az Úrnál ama Napon! És hogy milyen szolgálatot tett Efézusban, te tudod legjobban.

Te azért fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézus által való kegyelemben.

És amit tőlem hallottál, sok tanú előtt bízd olyan hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Szenvedj velem együtt, mint Krisztus Jézus jó vitéze.

Harcoló katona nem elegendik bele a mindennapi élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki zsoldjába fogadta.

Ha valaki versenypályán küzd, nem nyer koszorút, csak ha szabályszerűen küzd.

A dolgozó földművesnek kell először a termésből részesülni.

Fontold meg, amit mondok; mert az Úr mindenben elegendő értelmet ad majd neked.

Emlékezzél meg a halálból feltámadott Jézus Krisztusról, aki Dávid magvából való, az én evangéliumom szerint.

Ezért még fogságot szenvedek, mint valami gonosztevő; de az Isten beszédét nem lehet bilincsbe verni.

Azért mindent elszenvetek a választottakért, hogy ők is elnyerjék az üdvösséget a Krisztus Jézusban az örök dicsőséggel együtt.

Igaz beszéd ez: ha vele együtt meghaltunk, vele együtt éljünk.

Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni, ha megtagadjuk, Ő is megtagad minket;

ha hűtlenek vagyunk is, Ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja,

Ezekre emlékeztess és kérve kérd őket az Isten színe előtt, (szerelmére), hogy ne vitatkozzanak haszontalanul a hallgatók romlására.

Igyekezzél, hogy mint kipróbált ember, állj készen Isten szolgálatára, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, mert helyesen osztogatja az igazság beszédét.

A szentségtelen, üres fecsegőket pedig kerüld, mert ezek mind mélyebbre süllyednek az istentelenségbe.

És beszédük úgy terjed, mint a rákfene; közülük való Himenéus és Filétus,

akik az igazság mellől eltévelyedtek, azt állítván, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel megzavarják némelyek hitét.

Mindazáltal megáll az Isten erős fundamentuma, amelynek pecsété ez: ismeri az Úr az övéit; és: álljon el a gonoszságtól mindaz, aki az Úr nevét vallja!

Nagy házban pedig nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fa és cserépedények is. Amazok ékességre, emezek közönséges használatra valók.

Ha tehát valaki az utóbbiaktól magát tisztán tartja, ékességre való edény lesz, megszentelt és a gazdának becses, minden jó dologra alkalmas.

Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; de törekedjél igazságra, hitre, szeretetre, békességre, azokkal, akik az Urat tiszta szívből segítségül hívják.

A balga és értelmetlen vitatkozásokat pedig kerüld, hiszen tudod, hogy azok csak torzsalkodást szülnek.

Az Úr szolgájának pedig nem illik torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas és türelmes,

aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja egyszer nekik, hogy megtérjenek az igazság megismerésére,

és kiszabaduljanak az ördög töréből, aki foglyul ejtette őket a maga akaratának teljesítésére.

Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők következnek.

Az emberek ugyanis magukat szeretik és a pénzt; kérkedők, kevélyek, istenkáromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, istentelenek,

szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, a jónak nem kedvelői,

árulók, elvetemedettek, fel-fuvalkodottak lesznek, az élvezetet hajhásszák inkább és nem szere tik az Istent.

Az ilyeneknél ugyan megvan a kegyesség látszata, de annak ereje csődöt vall bennük. Ezeket kerüld.

Mert közülük valók azok, akik belopakodnak a családokba, és foglyul ejtik az olyan asszonyokat, akiket bűnök terhelnek és mindenféle vágyak hajtanak;

akik mindenkor tanulnak ugyan, de az igazság megismerésére soha el nem tudnak jutni.

És amint Jánnes és Jámbrés ellene szegültek Mózesnek, úgy ezek is ellenszegülnek az igazságnak; romlott gondolkodású és hit dolgában megbízhatatlan emberek.

De nem mennek sokra, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki előtt, amint amazoké is az lett.

Te azonban az én tanításomat követted, az én életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, állhatatosságomat,

üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam Antiókiában, Ikóniumban, Lisztrában estek - milyen nagy üldöztetéseket szenvedtem! - de mindezekből megszabadított engem az Úr.

De hiszen mindenkinek, aki kegyesen akar élni Krisztus Jézusban, üldöztetés lesz a része.

A gonosz emberek és az ámítók még tovább mennek a rosszaságban, csalva és megcsalva.

De te maradj meg mindabban, amit tanultál, és ami meggyőződéssé vált, tudván, kitől tanultad,

és mert gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, amelyek téged bölccsé tehetnek az üdvösség dolgában a Jézus Krisztusban való hit által.

A teljes Szentírás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra és az igazságban való nevelésre,

hogy tökéletes legyen az Isten embere, felkészítve minden jó cselekedetre.

Kérve-kérlek az Isten és a Jézus Krisztus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor, az Ő országában,

hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts, teljes béketűréssel és tudománnyal.

Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem szenvedik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük;

és az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak.

De te légy mindenben józan, vállald a szenvedést, végezd az evangélista munkáját, töltsd be teljesen szolgálatodat.

Mert engem nemsokára megáldoznak és elköltözésem ideje immár elérkezett.

A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam;

végezetül vár engem az igazság Koronája, amelyet megad nekem ama Napon az Úr, az igaz bíró; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva vártak az ő megjelenését.

Siess hozzám hamar.

Démás elhagyott és e mostani világ iránti szeretetből elment Thessalonikába, Kreszcens Galáciába, Titusz Dalmáciába,

egyedül Lukács van velem. Márkot magadhoz véve hozd magaddal, mert nagy hasznát veszem a szolgálatának.

Tikhikust pedig Efézusba küldtem.

Köponyegemet Kárpusnál hagytam Troásban, jöttödben hozd el, a könyveket is, de főképpen a kéziratokat.

Sándor, a rézműves, sok bajt szerzett nekem; megfizet majd neki az Úr cselekedetei szerint!

Tőle te is őrizkedjél, mert nagyon szembehelyezkedett a mi beszédünkkel.

Első védekezésem alkalmával senki sem állt mellettem. Mindenki cserbenhagyott. Isten bocsássa meg nekik!

De az Úr mellém állott, és megerősített engem, hogy az igehirdetést teljesen elvégezzem az összes pogányok füle hallására. És megmenekültem az oroslán szájából.

Megszabadít engem az Úr minden gonosztól, és megőriz az ő mennyei országa számára. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Köszöntsd Prizkát és Ákvilát és Oneziforusz házanépét.

Erásztusz Korinthusban maradt, Trofímuszt pedig Milétuszban hagytam betegen.

Siess, hogy a tél beállta előtt itt légy. Köszönt téged Ebulusz, Prudensz, Linusz és Klaudia és az összes atyafiak.

Az Úr legyen a te lelkeddel! Kegyelem veletek.

Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak apostola, az Isten választottainak hite szerint és a kegyességnek megfelelő igazság ismerete szerint,

az örökélet reménységében, amelyet örök idők előtt megígért az igazmondó Isten,

a maga idejében pedig kijelentett a reám bízott igehirdetés által, a mi megtartó Istenünk parancsolatából,

Titusnak, a közös hit szerint való édes fiának: Kegyelem és békesség az Atya Istentől, és a Krisztus Jézustól, a mi Megváltónktól.

Azért hagytalak Krétában, hogy a félbehagyott dolgokat hozd rendbe, és állíts városonként presbitereket, amint meghagytam neked,

a feddhetetlen, egyfeleségű férfiak közül, akiknek hívő és nem kicsapongással vádolt, vagy engedetlen gyermekei vannak.

Mert szükséges, hogy a püspök, mint Isten sáfára, feddhetetlen legyen; nem elbizakodott, nem haragos, nem borissza, nem verekedő, nem rút nyereségre vágó,

hanem meggondolt, jóakarató, igazságos, kegyes, fegyelmezett,

aki ragaszkodik a mi tanításunk szerint az igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással inthesse is, meg is győzhesse az ellentmondókat.

Mert sok az engedetlen, fecsegő és ámító, különösen a zsidóságból valók közül,

akiket el kell hallgattatni; az ilyenek egész családokat feldúlnak, és rút nyereségért hamis tanításokat hirdetnek.

Azt mondta valaki közülük az ő saját prófétájuk: „A krétaiak mind hazugok, gonosz vadak, rest hasak.”

Ez a bizonyosság igaz. Ezért fedd őket kímélet nélkül, hogy egészségesek legyenek a hitben, ne törődjenek zsidó mesékkel és az igazságtól elfordult emberek parancsaival.

Minden tiszta a tisztáknak, de a megfertőzötteknek és a hitetleneknek semmi sem tiszta; beszennyeződött azoknak mind az elméjük, mind a lelkiismeretük.

Vallják, hogy Istent isménk, de cselekedeteikkel tagadják; utálatosak és engedetlenek lévén minden jó cselekedetre alkalmatlanok.

Te pedig azt hirdesd, ami az egészséges tanításnak megfelel,

hogy az öreg emberek józanok legyenek, tisztességesek, higgadtak, a hitben, szeretetben és állhatatosságban épek.

Hasonlóképpen az öregasszonyok is szentekhez illő magaviseletet tanúsítsanak, ne pletykálkodjanak, ne legyenek sok borivás rabjai, jóra oktatók,

tanítsák a fiatal asszonyokat. arra, hogy szeressék férjüket és gyermekeiket;

legyenek szerények, tiszta életűek, háziasak jóságosak, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszédét miattuk ne káromolják.

Az ifjakat hasonlóképpen. intsed, hogy mértékletesek legyenek mindenben.

Te magad mutass példát a ő cselekedetben: a tanításban romlatlanságot, kellő komolyságot, egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszégyenüljön, mivel semmi rosszat nem tud mondani felőlünk.

A szolgálakat intsed, hogy uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, ne ellenkezzenek,

ne tolvajkodjanak, hanem teljes és igaz hűséget tanúsítsanak, hogy a mi megtartó Istenünk tanításának mindenben dicséretére váljanak.

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,

és arra tanít minket, hogy megtagadva az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világban.

Mint akik várjuk a boldog reménységet, a nagy Istennek és a mi Megváltó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenését,

aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minden gonoszságtól, és tisztítson magának tulajdonul olyan népet, amely buzgón törekszik a jó cselekedetekre.

Ezeket hirdesd, ints és feddj tekintélyednek egész súlyával. Senki téged meg ne vessen.

Emlékeztess őket, hogy a felsőbb hatóságoknak és a fejedelemségeknek vessék alá magukat. Engedelmeskedjenek, minden jó cselekedetre készek legyenek,

senkit ne szidalmazzanak, ne torzsalkodjanak, nyájasak legyenek mindenki iránt, teljes szelídséget tanúsítsanak.

Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, kívánságoknak és különféle élvezeteknek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, gyűlöletesek és egymást gyűlölők.

De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberek iránt való szeretete megjelent,

nem a megigazulás céljából végzett cselekedeteinkért tartott meg minket, hanem az ő irgalmából, az újjászületés fürdője és a Szentlélek megújító munkája által,

amelyet kiárasztott reánk bőséggel a mi megváltó Jézus Krisztusunk által,

hogy az ő kegyelméből megigazulva, reménység szerint az örökélet örökösei legyünk.

Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezekről határozottan tégy bizonyosságot, nevezetesen: Akik hívőkké lettek az Istenben, igyekezzenek jó cselekedetekkel elől járni. Ezek jók és hasznosak az emberekre.

A balga vitatkozásokat azonban, a nemzetségtáblázatokat, a civakodást és a törvény felől való harcokat kerüld, mert ezek haszontalanok és hiábavalók.

A szakadást szító (az eretnokséget tanító) embert egy vagy két intés után különítsd el (kerüld).

Mert tudnod kell, hogy az ilyen ember letért a jó útról, vetkezik, és önmaga ítéli el magát.

Amikor elküldöm hozzád Artemást, vagy Tikhikust, siess hozzám jönni Nikápolyba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm e telet.

Zénást, a törvénytudót és Apollózt gondosan készítsd fel az útra, hogy semmiben szükségét ne lássanak.

De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a sürgős szükségletek kielégítésére, hogy hitük ne legyen gyümölcstelen.

Köszöntének téged mindnyájan, akik velem vannak. Köszöntsed azokat, akik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal!

Pál, fogoly a Krisztus Jézusért és Timótheus atyánkfia A szeretett Filemonnak, a mi munkatársunknak,

és Appiának, a mi testvérünknek és Árhippusnak, a mi rajtársunknak és a te házában levő gyülekezetnek;

Kegyelem nektek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, valahányszor megemlékezem rólad imádságaimban,

hallván a te szeretetedet és hitedet, amely benned az Úr Jézus iránt és minden Szent iránt él, és kérem,

hogy velünk való hitbeli közösség hathatós legyen mind annak a jónak felismerésére, ami a mienk a Krisztusban.

Oly sok örömünk és vigasztalódásunk volt a te szeretetedben, atyámfia, hogy a szentek szíve mindig felfrissült általad.

Ezért, bár Krisztusban bátran meg is parancsolhatnám neked azt, ami kötelesség,

mindazáltal szeretetből inkább kérlek, én, az öreg Pál - mert az vagyok -, és most Krisztusért fogoly is:

Kérlek téged az én fiamért, Onezimusért, aki fogságomban lett a gyermekem.

Egykor neked haszontalan volt, most pedig mind neked, mind nekem nagyon drága,

akit íme visszaküldöttem hozzád - te pedig fogadd magadhoz -, őt, az én szívemet.

Magamnál akartam tartani, hogy helyetted ő szolgáljon nekem az evangéliumért szenvedett fogságomban,

de beleegyezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerből, hanem szabad akaratból legyen.

Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy örökre tulajdonodba vedd,

nem úgy immár, mint szolgát, hanem szolgánál sokkal nagyobbbat, mint szeretett atyafit; nekem is az kiváltképpen, mennyivel inkább az neked, mind teste, mind az Úr szerint.

Azért, ha engem szeretsz, fogadd őt magadhoz, amint engem (fogadnál).

Ha pedig valamivel megkárosított, vagy adósod, azt írd az én számlámra.

Itt a sajátkezű aláírásom: Én, Pál megfizetem, - hogy azt ne mondjam: Te magaddal is adós vagy nekem.

Bizony, atyámfia, szeretnék benned örömet találni az Úrban: Vidámítsd meg az én szívemet Krisztusban.

Engedelmességemben bízva írtam így neked, mert tudom, hogy te úgysis többet teszel majd, mint amennyit én kérek.

Egyúttal pedig készíts nekem szállást; mert remélem, hogy imádságaitokra ajándéku nyertek engem.

Köszönt téged Epafrás, fogolytársam a Krisztus Jézusban,

Márk, Arisztárkus, Démás, Lukács, az én munkatársaim.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel.

Isten hajdan sokszor és sokféleképpen szólott az atyákhoz a próféták által.

Ezekben az utolsó időkben azonban az Ő Fia által szólott hozzánk. Őt tette a mindenség örökös urává, aki által teremtette a világot.

Ő az Isten dicsőségének visszfénye és lényegének mintája, aki igéje hatalmával összetartja a mindenséget. Minket bűneinkből megtisztítván, a magasságbeli Felségnek jobbjára ült. [Zsolt 110,1]

Annyival kiválóbb az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk.

Mert ugyan melyik angyalnak mondta Isten valaha ezt Fiam, vagy te, ma szültelek téged? És ismét: Én neki Atyja leszek és ő nekem Fiam. [Zsolt 2,7]

Ismét, mikor az Elsőszülöttet a világba bevezeti, így szól: Imádja őt az Isten minden angyala! [Zsolt 97,7]

És bár az angyalokról így szól: Az ő angyalait szelekké teszi, és szolgálait tűz lángjává, [Zsolt 104,4]

-a Fiúról azonban így: A te királyi széked, óh Isten, örökkévaló, - és: Az ő királyságának pálcája az igazság pálcája. [Zsolt 5,7-8]

Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot, azért az Isten, a te Istened, felkent téged társaid fölé az öröm olajával.

És: Te fundáltad kezdetben a földet, Uram, és a te kezéd művei az egek; [Zsolt 102,26-28]

azok elpusztulnak, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha, megavulnak,

és összehajtod, mint a felsőruhát, és mint a ruha, elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy, és a te esztendeid nem fogynak el soha,

Melyik angyalnak mondta valaha: Ül az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul? [Zsolt 110,1]

Vajon nem szolgálattelvő lelkek-e (az angyalok) valamennyien, szolgálatra küldetve azokért, akik az üdvösséget örökölni fogják? [Zsolt 34,8; 91,11-12]

Ezért a hallott igére még jobban kell figyelni, hogy a céltól valamiképpen el ne sodorjon az ár.

Mert ha az angyalok által meghirdetett beszédnek (a törvénynek) megvolt az ereje és minden törvényszegés és engedetlenség elvette az igazságos megtorlást:

Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel? Ez az Úr igehirdetésével kezdődött és mindazok, akik hallották, megerősítették számunkra;

emellett tett bizonyosságot maga Isten is, jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentléleknek az ő akarata szerint kiosztott ajándékaival.

Mert nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, amelyről beszélünk.

Sőt valaki valahol így tett bizonyosságot: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? Vagy az ember fia, hogy gondod van rá? [Zsolt 8,5-7]

Kévéssel tetted kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt,

mindent lába alá vetettél. Azzal ugyanis, hogy neki mindent alávetett, semmit sem hagyott ki az alája rendelésből; de most még nem látjuk, hogy minden alája van rendelve.

Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebb lett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért a dicsőség és tisztesség koronáját nyerte, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.

Úgy volt méltó hozzá, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki, mint üdvösségünk fejedelme, sok fiat vezet dicsőségre, szenvedések által juttassa tökéletességre.

Mert az is, aki megszentel, és az is, akiket megszentelt, egytől származnak mindnyájan; ezért nem szégyelli őket atyjafiainak nevezni,

mikor ezt mondja: Hirdetem a te nevedet atyámfiainak, a gyülekezet közepette dicséretet mondom neked. [Zsolt 22,23]

És ismét: Bizalmamat ő-benne vetem; és megint: íme itt vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nekem adott.

Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hasonlóképpen részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek szolgálója a halál, tudniillik az ördögöt.

És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt rabok voltak teljes életükben.

Mert nyilván nem angyalokra gondol, hanem Ábrahám magvára van gondja.

Ezért kellett neki mindenestül hasonlónak lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő és hű főpap legyen az Isten előtt való szolgálatban; ezért tud engesztelést szerezni a nép bűneiért.

Ezért tud segíteni azokon, akik megkísértetnek, mert maga is kísértést szenvedett.

Ezért, szent atyámfiainak, mennyei elhívás részesei, tekintsetek hitvallásunk követére és főpapjára, Jézusra,

aki hű volt küldőjéhez, mint Mózes is az ő egész házához.

De őt nagyobb dicsőségre méltatták, mint Mózeset, mint ahogy a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint magának a háznak.

Mert minden házat épít valaki, aki pedig mindent telepiért, az Isten az.

Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, hogy bizonyosága legyen az ige elkövetkező hirdetésének.

Krisztus azonban, mint Fiú, a maga házának gazdája; az ő háza mi vagyunk, ha a bizonyágtevés bátorságát és a diadalmas reménykedést mindvégig megtartjuk.

Azért, mint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok,

meg ne keményítsétek szíveteket, mint a megkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, [Zsolt 95,7-11]

ahol atyáitok megkísértetek és próbára tették engem, noha látták az én cselekedeteimet negyven éven át,

Azért megharagudtam erre a nemzedékre és így szólam: Mindig tévelyegnek szívükben, de ők nem ismerték meg az én utaimat,

úgyhogy megesküdtem hangomban: Nem fognak bekenni az én nyugodalmamba.

Vigyázzatok atyámfiái, hogy ne legyen közületek senkiben hitetlen, gonosz szív, amely az élő Istentől elszakad;

hanem intsétek egymást minden nap, míg tart a „ma”, hogy a bűn csalárdsága közületek senkit meg ne keményítsen.

Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.

E mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket, mint a megkeseredéskor.

Kérdezem: kik keseredtek meg azok közül, akik ezt hallották? Nemde mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból.

Kikre haragudott hát negyven esztendeig? Nem azokra-e, akik vetkeztek, akiknek teste elhullott a pusztában?

És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, ha nem az engedetleneknek?

Világos tehát, hogy hitetlenségük miatt nem mehettek be.

Mivel még nem teljesedett be az az ígéret, hogy be fogunk menni az ő nyugodalmába, féltő gonddal ügyeljünk, hogy senki se maradjon ki közületek.

Nekünk is szól az evangélium, mint azoknak, de nekik nem használt a hallott ige, mert nem forrt egybe a hallgatókban hittel.

Igaz, hogy mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugodalomba, ahogyan megmondta: Amint megesküdtem haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. Munkáit a világ teremtése óta bevégezte ugyan, [Zsolt 95,11]

de valahol a hetedik napról így szólt: És megnyugodott Isten a hetedik napon minden munkájától.

És az idézett helyen ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba.

Mivel tehát bizonyos, hogy némelyek bemennek abba, de akiknek először hirdettetett ez az evangélium, nem mentek be oda engedetlenségük miatt,

ismét meghatároz egy napot: „Ma”, amint Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogy előbb is mondtuk: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket. [7] [Zsolt 95,7]

Mert ha Józsué nyugodalomba juttatta volna őket, Isten nem szólana másik, későbbi napról.

Eszerint még van szombatnapi nyugodalom az Isten népe számára.

Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott munkáitól, mint Isten is a magáéitól.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki az engedetlenség hasonló példájaként el ne essék.

Mert Isten beszéde élő és erővel teljes, élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait,

és nincs oly teremtmény, amely nyilván ne állana előtte, sőt minden átlátszó és meztelen valóság az ő szeme előtt, akinek számadással tartozunk.

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem olyan, aki, éppúgy, mint mi, mindenben megkísértetett, de büntelen maradt.

Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk még kellő időben segítségül.

Az emberek közül választott minden főpap az emberek javára van rendelve, az Isten előtt való szolgálat végzésére, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be engesztelésül a bűnökért.

Megértő tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mivel őt magát is nyomja az erőtlenség terhe.

Emiatt nemcsak a népért, nem önmagáért is köteles volt bűnért való áldozatot bemutatni.

És senki sem szerezheti meg magának azt a (főpapi) tisztességet, csak akit Isten hív el, mint Áront is.

Hasonlóképpen Krisztus sem maga tulajdonította magának azt a dicsőséget, hogy főpap legyen, hanem az adta neki, aki így szólt hozzá: Fiam vagy te és ma szültelek téged. [Zsolt 2,7]

Vagy amint másutt is mondta: Pap vagy te, örökkévaló, a Melkisédek rendje szerint. [Zsolt 110,4]

Ő földi élete napjaiban erős kiáltás és könnyhullatás közben könyörgésekkel és esedezésekkel járult ahhoz, akinek hatalma volt őt a halálból megszabadítani, és magát megadó hitéért meghallgatást nyert (és megszabadult minden félelemtől).

De mivel Fiú volt, azokból, amiket szenvedett, megtanulta az engedelmisséget,

és így tökéletességre jutva örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek.

És Isten Melkisédek rendje szerint való főpapnak nyilvánította. [Zsolt 110,4]

Erről nekünk sok mondanivalónk volna, de nehéz nektek megmagyarázni, mert restek lettetek a hallásra.

Bár korotokhoz képest már régen tanítóknak kellene lennetek, megint arra van szükségetek, hogy Isten beszédének kezdő elemeire tanítsanak titeket; és odajutottatok, hogy tejre van szükségetek és nem kemény eledelre.

Mert mindaz, aki tejen él, csecsemő létére járatlan az igazság beszédeiben.

Viszont a kemény eledel az érett korúaknak való, akiknek gyakorlat által fejlettebb az érzékük a jó és rossz megkülönböztetésére.

Azért elhagyva a Krisztusról való elemi tanítást, törekedjünk érettkorúságra. Ne kezdjünk megint alapot vetni a holt cselekedetekből való megtérésről, az Istenbe vetett hitről,

a keresztségről, a kézrátételről, a halottak feltámadásáról és az örök életről szóló tanításoknak.

Ha Isten megengedi, meg is cselekedjük.

Mert lehetetlen, hogy akik egyszer világosságot nyertek, és megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek,

és megkóstolták az Istennek jó beszédét és a jövővilág erőit,

és elestek: ismét megújuljanak a megtérésre, miután újra megfeszítik az Isten Fiát és nyilván megcsúfolják őt.

Mert a föld, amely beissza a gyakorta ráhulló esőt és hasznos gyümölcsöt terem művelőinek, áldást nyer Istentől;

viszont amelyik tövist és bogáncskórót terem, megvetett és majdnem átkozott lesz; az ilyenek vége a megégetés.

De ha így szólunk is, szeretteim, felőletek ennél jobbról vagyunk meggyőződve, mégpedig arról, hogy eljuttok az üdvösségre.

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, amelyet az ő neve iránt tanúsítottatok, amikor szolgáltatok és most is szolgáltok a szenteknek.

Kívánjuk tehát, hogy közületek ki-ki ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, míg a reménység teljes bizonyossággá nem lesz.

Ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és engedelmesség által öröklik az ígéreteket.

Mert az Isten, amikor ígéretet tett Ábrahámnak, önmagára esküdött. Nagyobbra nem is esküdhetett, amikor így szólt: Bizony megáldván megáldalak és megsokasítván megsokasítalak téged.

És így békességes túrés után elnyerte az ígéretet.

Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és náluk minden vitának a megerősítéséül mondott eskü vet véget.

Ezért az Isten is még bővebben meg akarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel kezeskedett,

hogy két változhatatlan dolog által (ti. ígéret és eskü), amelyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjék, erős vizsgáztatásunk legyen nekünk, kik odamenekültünk, hogy megragadjuk a felénk nyújtott reménységet.

Biztos és erős horgonya ez lelkünknek. Belül van a kárpiton,

ahová utat nyitva bement értünk Jézus, az örökkévaló Főpap, Melkisédek rendje szerint.

Ez a Melkisédek Salem királya, a felséges Isten papja. aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámnak elébe ment és megáldotta őt,

akinek Ábrahám tizedet is adott minden zsákmányból. Először is, ha nevét magyarázzuk: igazság királya, azután pedig Salem királya, azaz békesség királya;

apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de miután hasonlónak tétetett az Isten Fiához, pap marad mindörökké.

Nézzétek tehát, milyen nagy az, akinek a zsákmányból tizedet adott Ábrahám, a pátriárka!

Bár azoknak, akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatuk van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, vagyis az ő atyjokfiától, jóllehet ők is Ábrahám ágyékából származtak,

de itt mégis az vett tizedet Ábrahámtól, akinek nemzetsége nem Ábrahámtól való, és ez áldotta meg amaszt, aki az ígéretekot kapta.

Márpedig nem lehet vitás, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet,

És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, akiről bizonyosság van, hogy él.

És hogy úgy mondjam, Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is adott tizedet.

Mert még atyja ágyékában volt, amikor annak elébe ment Melkisédek.

Ha tehát a levita papság által volna elérhető a tökéletesség (mert a nép ez alatt a papság alatt kapta a törvényt), mi szükség volna tovább is arra, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és azt ne Áron rendje szerint való papnak mondják?

A papság megváltozásával ugyanis szükségképpen megváltozik a törvény is.

Mert az, akiről ez az ige szól, más nemzetségből származott, amelyből senki sem szolgált az oltár körül.

Nyilvánvaló ugyanis, hogy a mi Urunk Júdából támadt; márpedig ebből a nemzetségből származó papokról semmit sem szólt Mózes.

Még nyilvánvalóbb, ha Melkisédekhez hasonlóan támad más pap,

aki nem testi parancsolat törvénye (vérségi leszármazás útján) szerint lett pap, hanem a romolhatatlan élet ereje által.

Mert róla szól a bizonyágtétel: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint. [Zsolt 110,4]

Mert az előbbi parancsolatot Isten eltörli ugyan, mivel erőtlen és haszontalan

- ugyanis a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet -, de ugyanakkor jobb reménységet ébreszt, amely közelebb visz őhozzá.

Jézus pedig nem eskü nélkül lett pappá, - mert amazok eskü nélkül lettek papokká -,

ő pedig annak esküje által, aki így szólt hozzá: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg: Pap vagy te örökké,

ezért tehát Jézus jobb szövetségnek lett kezesévé.

Amazok ugyan többen lettek papokká, mert a halál miatt nem maradhattak meg szolgálatukban, de ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága

Ezért ő mindörökké meg is tudja tartani azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettük.

Mert ilyen főpap illetet hozzánk, szent, ártatlan, szeplőtelen, bűn nélküli, aki az egeknél magasságosabb lett,

akinek nincs szüksége, mint a (földi) főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért, mert ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, mikor önmagát adta áldozatul.

A törvény gyarló embereket rendelt főpapokká, a törvény után jött esküszó pedig az örökké tökéletes Fiút.

A mondtak veleje tehát ez: Olyan főpapunk van, aki a mennyei felség királyi székének jobbjára ült, szolgájaként a szent helynek és az igazi sábornak, amelyet az isten épített és nem ember.

Minden főpap arra rendeltetett, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be. Ezért szükséges, hogy a főpapnak is legyen mit vinnie áldozatul.

Ha tehát a földön volna, még csak pap sem lehetne, mert vannak a törvény szerint papok, akik áldozati ajándékokat mutatnak be,

bár ezek a mennyei dolgoknak csupán kiábrázolásai és árnyékai, amint Isten parancsolata volt Mózesnek, mikor fel akarta állítani a sábornak: Vigyázz, szól, hogy mindent a szerint a minta szerint készíts, amelyet a hegyen láttál.

Most azonban a mi főpapunk sokkal kiválóbb szolgálatot nyert, mivel annak a jobb szövetségnek a közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján kötött.

Mert ha az első hibátlan lett volna, nem került volna sor a másodikra.

Hibáztatásnak számít ugyanis. amikor ezt mondja az írás: Íme napok jönnek, ezt mondja az Úr és új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával,

nem a szerint a szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem, amikor kézenfogtam őket, és kiveztem Egyiptom földéről, mert ők nem maradtak meg az én szövetségemben, és én sem gondoltam velük, mondja az Úr.

Mert ez az a szövetség, amelyet kötök Izrael házával ama napok múltán, mondja az Úr, mikor törvényeimet adom az ő elméjükbe, és az ő szívükbe beírom azokat: és én Istenükké leszek, és ők népemmé lesznek.

És senki sem tanítja majd az ő felebarátját és atyjafiát így: Ismerd meg az Urat! Mert mindnyájan megismernek engem a kicsinyektől fogva a nagyokig,

mert irgalmas leszek álnokságaik iránt, és bűneikről nem emlékezem meg,

amikor új szövetségről beszél, óvátette az elsőt, ami pedig elavul és megvénhedik, közel áll az enyészethez.

Az első szövetségnek is megvolt a maga istentiszteleti rendje és földi szent helye.

Mert sátort építettek; egy külsőt, ebben volt a gyertyatartó meg az asztal és azon a szent kenyerek; ezt nevezték szent helynek.

A második kárpiton belül volt az a sátor, amelyet szentek szentjének neveztek.

Ebben volt az arany füstölő-oltár és a szövetség ládája, mindenfelől arannyal borítva. A ládában az aranyveder a mannával és Áron kivirágzóit vesseje, meg a szövetség két táblája.

Felette pedig a dicsőség kerubjai szárnyaikkal beárnyékolták az engesztelés helyét, de ezekről most nem szükséges egyenként szólani.

Ezeket így elrendezve, a külső sátorba mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére.

A másodikba azonban egy évben csak egyszer ment be maga a főpap, vérrel a kezében, amelyet magáért és a népnek tudatlanságból elkövetett bűneiért mutatóit be áldozatul.

A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy még nem nyílt meg a szentélybe vezető út, mert még fennáll a külső sátor,

ami példázat a mostani időre. Eszerint olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek nem tudják a szolgálattevő papot lelkiismeretében tökéletessé tenni,

éppen úgy, mint az ételek meg italok és a különböző mosakodások sem, amelyek, mint a testre vonatkozó szabályok, csak a végső rendezés idejéig kötelezők.

Amikor pedig Krisztus, mint a jövődó javak főpapja, eljött, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül,

és nem bakok és tulkok vérével, hanem az ő tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a mennyei szentélybe, örök váltságot szerzett (nekünk).

Mert ha a bakok és bikák vére, meg a tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel a test tisztaságára,

mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a Krisztus vére, aki az örökkévaló Lélek ereje által önmagát áldozta fel ártatlanul, hogy a holt cselekedetektől megszabadulva szolgáljunk az élő Istennek.

És azért új szövetség közbenjárója ő, mivel meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak nyerjék el az örökkévaló örökség ígétét.

Minden végrendeletnél a végrendelező halálát meg kell állapítani;

mivel a végrendelet csak az ember halála után érvényes; különben pedig, ha él a végrendelező, teljesen érvénytelen.

Innen van, hogy az első szövetséget is a vér tette érvényessé.

Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vette a tulkok és bakok vérért, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt meghintette magát, a könyvet és az egész népet,

és ezt mondta: Ez annak a szövetségnek vére, melyet Isten számotokra rendelt.

Majd a sátort és az összes istentiszteleti edényeket hasonlóképpen meghintette vérrel.

A törvény szerint is a vér a legfőbb tisztító jegy (majdnem mindent a vér tisztít meg), és vérnek kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

Szükséges tehát, hogy a mennyei dolgok kiábrázolásait is így tisztítsak meg, magukat a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal.

Mert nem kézzel csinált szent helybe, az igazinak csak árnyékos másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk;

nem is hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentek szentjébe idegen vérrel;

mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknél végén, hogy áldozatával (egyszer s mindenkorra) eltörölje a bűnt.

És amint elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig lesz az ítélet

úgy Krisztus is, aki egyszer megáldoztatott, hogy sokak bűneit elhordozza, másodszor majd a bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.

Minthogy a törvény a jövődő javaknak csak árnyékát, nem pedig a dolgok igaz valóságát adja, azért azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül bemutatnak, (az esztendőnként szüntelenül bemutatott áldozatokkal) sohasem tudják véglegesen tökéletessé tenni az odajárulókat;

mert nem szűnt volna-e meg az áldozatok bemutatása, ha azoknak lelkiismeretét, akik ezzel Istennek szolgáltak és már egyszer megtisztultak, többé semmiféle bűn nem terhelte volna?

De az áldozatok évről évre emlékeztetnek a bűnre.

Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.

Azért így szólt az Úr, mikor bejött a világba: Áldozatot és ajándékokat nem akartál, de testet alkottál nekem; [Zsolt 40,7-9]

égő és bűnért való áldozatot nem kedveltél.

Akkor ezt mondtam: íme itt vagyok - a könyvtékercsben íme rólam szól az írás -, hogy cselekedjem, óh Isten, a te akaratodat.

Mikor fentebb így idéztük: Áldozatot és ajándékokat, és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél - ezeket a törvény szerint mutatják be -,

akkor azt is mondta: íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy életbe léptesse a másodikat.

Ez az akarat egyszer s mindenkorra megszentel minket, Jézus Krisztus testének megáldozása által.

És minden pap naponként szolgálatba áll, és gyakorta mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem tudják eltörölni a bűnöket.

Ő ellenben egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, s utána mindörökre az Isten jobbjára ült, és várja immár, hogy ellenségei lába zsámolyául vettetnek.

Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Bizonyágot tett nekünk erről a Szentlélek is, mert tovább így folytatja:

Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után, ezt mondja az Úr: Adom az én törvényemet fülökbe és elméjükbe írom be azokat,

és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.

Ahol pedig bűnbocsánat van, ott nincs többé bűnért való áldozat.

Mivel azért atyámfiai, szabad bemenetelünk van a szent helybe a Jézus Krisztus vére által, azon az úton, amelyet ő szentelt meg nekünk új és élő út gyanánt, a kárpiton, vagyis az ó" testén át, és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:

járuljunk hozzá igaz szívvel, a hit teljességével, mint akiknek szívük megtisztult a rossz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel. Tartsuk meg a reménység hitvallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki az ígére te tette.

Ügyeljünk kölcsönösen arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetekre ösztönözzük,

nem hagyva el a magunk gyülekezetét, amint szokásos némelyeknél, hanem intsük egymást annyival inkább, mivel az a nap (a visszajövetel napja) szemmel láthatóan közelget.

Mert ha szándékosan vetkezünk, amikor már az igazság megismerésére eljutottunk, többé nincs engesztelő áldozat bűneinkért,

hanem csak az ítéletnek félelemmel teljes varasa és a tűz lángja, amely megemészti az ellenszegülőket.

Aki elveti Mózes törvényét, annak két vagy három tanú vallomására irgalom nélkül meg kell halnia.

Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb a büntetése annak, aki az Isten Fiát megtapodja és a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelem lelkét megcsúfolja.

Mert ismerjük azt, aki így szól: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, és ismét: Az Úr megítéli az ő népét. (Zsolt 135,14)

Rettenetes az élő Isten kezébe esni.

Emlékezzetek vissza a régi napokra: Megvilágosodásotok után sok szenvedést és küzdelmet állottatok ki,

némelyeket közületek gyalázásokkal és nyomorgatásokkal pellengérré állítottak,

mások együtt szenvedtek azokkal, akikkel így bántak. Részt vettetek a foglyok szenvedéseiben, és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, mert tudtátok, hogy nektek jobb és maradandóbb kincsetek van.

Ne veszítsétek el azért bizodalmatokat, amelynek nagy a jutalma.

Állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedhessetek és elnyerjétek az ígéretet.

Már csak igen kevés idő van hátra, és aki eljövendő, eljön és nem késik.

Az igaz ember a hitből él. és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelke.

De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

A hit a reménylett dolgok valósága és a láthatatlan dolgokról való bizonyos meggyőződés.

Erről tettek bizonyosságot a régiek is.

Hit által értjük meg, hogy a világot Isten teremtette igéje által úgy, hogy a látható a láthatatlanból állott elő.

Hit által mutatott be Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain; hit által nyert bizonyosságot afelől, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett az ő áldozati ajándéka mellett, és így hite által még holta után is beszél.

Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt magához. Még felvitele előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves az Isten előtt.

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé akar járulni, hinnie kell, hogy van Isten, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.

Hit által vett intést Noé a még nem látott események felől, és istenfélelemmel készítette a bárkát házanépe megmentésére; ezáltal ítéletet mondott a világ felett, és örökösévé lett a hitből való megigazulásnak.

Hit által engedelmeskedett Ábrahám a hívásnak, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölnie kell, és kiment anélkül, hogy tudta volna, hová megy.

Hit által költözött az ígélet földjére, mint valami idegenbe, ahol sátrakban lakott Izsákkal és Jákobbal, ugyanannak az ígéletnek örökös társaival,

mert várta az erős fundamentumra épült várost, amelynek építője és alkotója az Isten.

Hit által nyert erőt Sára is, hogy gyermeke legyen, még hozzá idős korában, mert hűnek tartotta azt, aki az ígéletet tette.

Azért attól az egytől, mégpedig mint egy elhalttól megszámlálhatatlanul sokan származtak, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fűvény.

Hitben haltak meg mindezek, s bár nem nyerték el az ígéreteket, de távolról látták és üdvözölték, és vallást tettek, hogy idegenek és vándorok a földön.

Mert akik így beszélnek, nyíltan megvallják, hogy hazát keresnek,

és ha arra a hazára gondoltak volna, melyből kijöttek, lett volna alkalmuk a visszatérésre,

de ők a jobb után vágyódnak, tudniillik a mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek nevezzék, mert készített nekik várost.

Hit által mutatta be áldozatul Ábrahám Izsákot, mikor próbára tette az Úr. És egyetlen fiát vitte áldozatul ő, aki az ígéreteket nyerte.

Főképpen ezt az ígéletet: Izsákról nevezik a te magodat.

Úgy gondolkozott, hogy Istennek van hatalma a halaiból is feltámasztani, éppen ezért őt példaképpen visszanyerte.

Hit által áldotta meg Izsák a jövődől dolgokra nézve is Jákobot és Ézsaut.

Hit által áldotta meg a haldokló Jákob Józsefnek mind a két fiát, és botja végére hajolva imádkozott.

Hit által emlékezett meg élete végén József Izrael fiainak kivonulásáról és rendelkezett a maga teteme felől.

Hit által rejtegették Mózes az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.

Hit által tiltakozott Mózes, mikor felnövekedett, hogy őt a fáraóleány fiának mondják.

Inkább választotta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét;

és Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta z Krisztusért való gyalázatot, mivel a megjutalmazásra tekintett.

Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, és kitartott, mint aki látja a láthatatlant.

Hit által szerzetté a húsvéti bárányt és a vérrel való meg-hintést, hogy az öldöklő (angyal) ne bántsa az elsőszülötteket.

Hit által keltek át a Veres-tengeren, mint valami szárazföldön, amit megpróbáltak az egyiptomiak is, de vízbefúltak.

Hit által omlottak le Jerikó kőfalai hétnapi ostromzár után,

Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna nő, mivel a kémeket békességgel befogadta.

És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről; (főképpen) a prófétákról.

Ezek hit által országokat győztek le, igazságot tettek, ígéreteket nyertek, orozlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, megmenekültek kard élétől, felerősödtek betegségből, győztesek lettek a háborúban, megfutamították az idegenek táborát;

asszonyok feltámadás által visszanyerték halottaikat; másokat kínpadra vontak, de ok visszaütötték a szabadulást, hogy jobb feltámadásban részesüljenek.

Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját szenvedték el, sőt még bilincseket és börtönt is.

Megkövezték őket, kínpadot szenvedtek, szétfűrészelték, kardélre hányták őket, juhok és kecskék bőrében bujdosnak éhezve, nyomorgás és gyötrelmek közt;

ők, akikre nem volt méltó a világ; pusztákon és hegyeken bujdosnak, barlangokban és szakadékokban húzódtak meg.

És mindezek, noha hit által jó bizonyosságuk volt, nem nyerték el az ígéretet,

mert Isten nekünk valami jobbról gondoskodott, s azt akarta, hogy velünk jussanak el a teljességre.

Azért hát mi is, mint hogy a tanúknak ilyen nagy fellege vesz körül, tegyük félre minden akadályt és körülhálózó bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő küzdőteret;

nézzünk a hit fejedelmére és elvégzőjére: Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, nem törődve a gyalázattal, keresztet szenvedett, és az Isten királyi székének jobbára ült.

Gondoljatok azért arra, aki ilyen ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy csüggeteg lélekkel meg ne lankadjatok.

Mert a bűn ellen való tusakodásban még nem állottatok ellen a vérig.

Elfeledkeztetek-e az intésről, amely nektek, mint fiáknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és el ne csüggedj, ha dorgál téged.

Mert akit szeret az Úr, megfenyíti; megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad. [Péld 3,11-12]

Szenvedjétek el a fenyítést! (Ez azt jelenti, hogy) úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival, mert melyik fiú az, akit nem fenyít meg az atyja?

Ha pedig nincs fenyítés, amely minden gyermeknek kijár: fattyak vagytok, és nem fiák.

Aztán: Testi atyáink fenýtettek ugyan minket és mi becsültük őket, vajon nem sokkal inkább engedelmeskednünk kell a lelkek Atyjának, hogy éljünk?

Mert azok csak néhanapján, a maguk kedve szerint fenýtettek. Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk.

Első pillanatban semmiféle fenýtés sem jár örömmel, hanem keserves, ámde utóbb a megigazulás békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik abban edződnek.

Ezért a lankadt kezeket és a megroggyant térdeket egyenesítétek ki,

s határozott lépéssel járjatok, hogy a sánta el ne botoljék, sőt inkább meggyógyuljon.

Békességre törekedjétek mindenki irányában, és a szent életre, mert éneikül senki sem látja meg az Urat.

Vigyázzatok, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne essék, hogy a keserűségnek valamely gyökere felnövekedve bajt ne okozzon, és általa sokan meg ne fertőződjenek.

Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát.

Tudjátok, hogy mikor később szeretne volna örökölni az áldást, elvettetett, mert nem találta meg a megtérés módját, noha könnyhullatással kereste azt.

Mert ti nem járultatok meg-tapintható hegyhez, sem lángoló tűzhöz, sűrű homályhoz, sötétséghez, szélvészhez,

trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához, amely (olyan erős volt, hogy) akik hallották, kérték, hogy többet ne szóljon hozzájuk;

a parancsot sem bírták el: Még ha állat ér is a hegyhez, meg kell kövezni!

- és oly rettenetes volt a látvány, hogy maga Mózes is így szólt: Megrémültem és remegek -;

hanem a Sión hegyéhez járultatok, az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez,

járultatok az elsőszülöttek ünnepi seregéhez és egyházához, akiknek neve fel van írva a mennyben, mindenek bírójához, Istenhez, és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez,

az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintés véréhez, amely hathatósabban beszél, mint az Ábel vére.

Vigyázzatok, hogy vissza ne utasítsátok őt, amikor szól; mert ha nem menekültek meg azok, akik visszaütötték őt. amikor csak a földön adott isteni intést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.

Az ő szava akkor megrendítette a földet, most pedig ezt hirdeti: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is.

Az a „még egyszer” pedig jelenti a megrendült dolgoknak, mint teremtményeknek elváltoztatását, hogy megmaradjanak azok, amelyek nem rendülnek meg soha.

Azért, mivel rendíthetetlen (és elváltozhatatlan) országot nyertünk, legyünk háládatosak, és így szolgáljunk az Istennek, neki tetsző módon: Kegyességgel és félelemmel;

mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Az atyafiúi szeretet maradjon meg.

A vendégszeretetről el ne feledkezzetek, mert ezáltal némelyek tudtuk nélkül angyalokat vendégeltek meg.

Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha velük együtt ti is foglyok volnátok, és a testi szenvedőkről, hisz magatok is testben élték.

Becsülje meg mindenki a házasságot, és legyen szeplőtelen a házastársi ágy; mert a paráznákat és a házasságtörőket megítéli az Isten.

Kapzsiság nélkül való legyen az életetek; elégedjete meg azzal, amitek van, mert ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.

Azért bizvást, mondjuk: Az Úr az én segítségem; nem félek. Ember mit árthat nekem?

Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljete életük végére, és kövesséte hitüket. [Zsolt 118,6]

Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Különböző és idegen tanítások útján el ne tévelyedjete; mert jó dolog, ha kegyelem erősíti meg a szívet, s nem eledelek, amelyek semmit sem használnak a velük élőknek.

Olyan oltárunk van, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak.

Mert amely állat vérét a főpap a szent helybe beviszi a bűnért, annak testét megégetik a táboron kívül.

Ezért Jézus is a kapun kívül szenvedett, hogy megszentelje tulajdon vére által a népet.

Menjünk ki tehát őhozzá a táboron kívül, és hordozzuk az ő gyalázatát.

Mert nincs nekünk itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Ezért mindenkor őáltala vigyük Isten elé a dicséretmondás áldozatát, vagyis az ő nevéről vallást tevő ajkak gyümölcsét.

A jótékonyságról és adakozásról se feledkezzete el, mert az ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

Engedelmeskedjete előljáróitoknak és hallgassatok reájuk; ők vigyáznak telketekre, mint felelős számadók, hogy ezt örömmel tegyék és ne kedvetlenül, mert ez nektek sem válnék javatokra.

Imádkozzatok értünk. Meg vagyunk győződve, hogy jó lelkiismeretünk van, és igyekszünk mindenben tisztességesen forgolódni.

Különösképpen pedig azért kérem mindezt, hogy minél hamarabb visszanyerjétek.

A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, örök szövetség vére által a mi Urunkat, Jézust:

Tegyen készséggé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, és azt munkáljátok magatokban, ami kedves őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Kérlek pedig titeket, atyámfiai, szívleljétek meg ezt az intő beszédet, bárha csak röviden írtam nektek.

Legyen tudotokra, hogy atyánkfia, Timótheus kiszabadult, ha hamarosan megjön, vele együtt meglátogatlak titeket.

Köszöntekek minden előjárótokat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Itáliából valók.

Kegyelem mindnyájatokkal.

Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, a szétszórtságban élő tizenkét nemzetségnek: üdvözletemet!

Teljes örömekek tartásatok atyámfiai, amikor különféle megpróbáltatásokba estek,

tudván, hogy hitetek meg-próbálása állhatatosságot szerez.

Az állhatatosságnak pedig tökéletes cselekedet legyen a gyümölcse, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.

Ha pedig valakinek fogyatékos a bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja és megadja neki is.

De kérje hittel, semmit sem kételkedve; mert a kételkedő hasonlít a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány.

Ne gondolja, hogy kaphat valamit az Úrtól

a kétszívű és minden útjában állhatatlan ember.

Dicsekedjék az alacsonysorsú atyafi az ő felmagasztaltatásával;

a gazdag pedig az Ő megaláztatásával, mert elmúlik mindez, mint a mező virága.

Felkel a nap az ő égető hevével, és megszáritja a fűvet; megszárad a fű és virága elhull, odatesz szépsége, így hervad el majd a gazdag is az ő útjaiban.

Boldog ember az, aki a kísértésben megáll, mert elveszi az élet koronáját, amelyet az Úr ígért az őt szeretőknek.

Senki sem mondja a kísértésben: Az Isten kísért engem! Mert az Isten maga rosszal meg nem kísérthető, ő sem kísért senkit.

De megkísérti az embert a tulajdon kívánsága, amikor vonja és édesgeti.

Azután a kívánság fogan és bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutva halált fiadzik.

Ne tévelyegjetelek, szeretett atyámfiai!

Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való, és a világosság atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Akarata szerint szült minket az igazság beszéde által, hogy az ő teremtményeinek némi zsengei legyünk.

Tudjátok meg, szeretett atyámfiai: minden ember legyen gyors a hallásra, lassú a szólásra, késedelmes a haragra,

mert az ember haragja Isten igazságát nem cselekszi.

Vessetek el azért minden undokságot és gonoszságot, ami még megmaradt bennetek, és szelídséggel fogadjátok a belétek oltott igét, amely megtarthatja lelketeket.

Az igének pedig cselekvői egyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.

Mert ha valaki az igének hallgatója és nem cselekvője, az ilyen hasonló ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi testi ábrázatát.

Megtekintette magát, aztán tovább ment és nyomban elfelejtette, milyen volt.

De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellet, aki tehát nem feledékeny hallgató, hanem valóságos cselekvő: az boldog lesz az ő cselekvésében.

Ha valaki istenfélőnek gondolja magát, de nem zabolázza meg nyelvét, hanem ámítja a szívét, annak istentisztelete hiábavaló.

Tiszta és szeplőtelen istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: Meglátogatni az árvákat és özvegyeket az Ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megőrizni magunkat a világtól.

Atyámfiai, a mi dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetek ne legyen személyválogató.

Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs ember fényes ruhában, s ugyanakkor belép egy szegény is szennyes ruhában;

s ti csak a fényes öltözetűre néztek, és azt mondjátok: foglalj helyet itt kényelmesen; a szegénynek pedig ezt: te állj meg ott, vagy: ülj le a földre, zsámolyom mellé -

nem jutottatok-e ellentmondásba magatokkal és nem lettetek-e rossz ítéletű bírakká?

Idehallgassatok, szeretett atyámfiai! Nem az Isten választotta-e ki a világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örököljék azt az országot, amelyet azoknak ígért. akik őt szeretik?

Ti pedig megszegényítettétek a szegényt. Hát nem a gazdagok zsarnokoskodnak-e rajtatok, s nem ők hurcolnak-e a törvény elé?

Nem ők gyalázzák-e azt a szép nevezetet, amelyet az elhívásban nyertetek? (Nem ők gyalázzák-e Annak a nevét, akiről neveztetünk?)

Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! - helyesen cselekedtek.

De ha személyválogatók vagytok, vetkeztek, és a törvényt elítél, mint törvényszegőket.

Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egész ellen vetkezik.

Ugyanis aki ezt mondta: Ne paráználkodjál! Azt is mondta: Ne ölj! És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél.

Úgy szóljatok, és úgy cselekedjétek, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.

Az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekedett irgalmasságot; de az irgalmasság diadalmaskodik az ítélet felett.

Mi haszna; atyámfiak, ha valaki azt mondja, hogy neki van hite, cselekedetei pedig nincsenek? Vajon megtarthatja-e őt a hit?

Ha atyánkfiai, férfiak vagy nők ruhátlanok és nincs meg a mindennapi kenyerük,

és közületek valaki azt mondja nekik: menjetek el békességgel, melegedjétek és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire testüknek szüksége van: mi hasznát látnák ők annak?

Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.

De azt is mondhatja valaki: Neked hited van, nekem cselekedeteim vannak. Mutasd meg hát nekem, cselekedetek nélkül a te hitedet, és én megmutatom neked a cselekedeteimből az én hitemet.

Te hiszed, hogy az Isten egy? Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnak.

Tudod-e, balgatag ember, hogy a hit cselekedetek nélkül halott?

Vajon Ábrahám, a mi atyánk nem cselekedetből igazult-e meg, mikor a fiát, Izsákot az oltárra vitte?

Látod, hogy hite segítségül volt a cselekedeteinek és a cselekedeteiből lett teljessé.

Így teljesedett be az írás, amely ezt mondja: Ábrahám hitt az Istennek és ez tulajdoníttatott neki igazsággal, és az Isten barátja lett.

Látjátok tehát, hogy cselekedeteiből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.

Hasonlóképpen a parázna Ráhab is vajon nem cselekedeteiből igazult-e meg, mikor a követeket házába fogadta és más úton bocsátotta ki?

Amint halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek nélkül.

Atyámfiak, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy mi, tanítók, szigorúbb ítélet alá esünk.

Mindnyájan sokképpen vetkezünk; ha valaki beszédben nem vetkezik, az majdnem tökéletes ember; meg tudja zabolázni az egész testét.

Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskednek nekünk, egész testükben irányíthatjuk.

Íme a hajók is, bármily nagyok, és bármily erős szelek hajtják, igen kicsiny kormány-rudakkal oda irányíthatók, ahová a kormányos akarja.

Így a nyelv is kicsiny tag, de nagy dolgokkal dicsekedik. Lám, milyen kis tűz mily nagy erdőt felgyújt!

A nyelv is tűz. A nyelv a gonoszság egész világa tagjaink szózott, megszeplősíti az egész testet. Maga lángba borul a gyehenna fűzétől, és lángba borítja egész életünket.

Mert minden természet: vadállatoké, madaraké, csúszó-mászóké és tengeri állatoké megszelídíthető, és már meg is szelídítették az emberek,

de a nyelvet emberfia megszelídíteni nem tudja; fékezhetetlen gonosz az, telve halálos méreggel.

Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket;

ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Atyámfiai, nem jól van ez így.

Vajon a forrás ugyanazon a szájon át áraszt-e édest és keserűt?

Avagy teremhet-e atyámfiai, a fügefafa olajbogyót, vagy a szőlőtő fügét? Épp oly kevésbé adhat sós forrás édes vizet.

Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg jámbor életével, szelíd bölcsességét cselekedeteiben.

Ha pedig keserű irigység vagy csúnya önzés van a szívetekben, ne dicsekedjete, és ne hazudjatok az igazság ellen.

Az nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.

Mert az irigység és haszonlesés felfordulással és mindenféle gonosztettel jár.

A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.

Az igazság gyümölcsét békességben vetik el azok számára, akik békességet szereznek.

Honnan van a sok háborúság és a sok harc közöttetek? Nem onnan-e, hogy bűnös vágyak tusakodnak tagjaitokban?

Megkívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és ádázkodtok, mégsem értek el semmit. Az életetek csupa perpatvar és harc. Nem kapjátok meg azért, mert nem kéritek.

Ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek; azért, hogy bűnös vágyaitokat hizlaljátok.

Ti, paráznák, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé válik.

Vagy azt gondoljátok, hogy az írás ok nélkül mondja, irigy kívánsággal van tele a bennünk lakozó lélek.

De ő nagyobb kegyelmet ad; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. [Péld 3,34]

Engedelmeskedjétek azért az Istennek; de álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.

Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétszínűek.

Verjétek a melleteket, gyászoljatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra és örömötök szomorúságra.

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.

Ne mondjatok rosszat egymásról, atyámfiai, aki rosszat mond atyjafiáról, vagy elítéli, az a törvényt sérti meg, és a törvényt ítéli el. Ha pedig a törvényt megítéled, nem cselekvője, hanem bírja vagy a törvénynek.

Csak egy valaki van, aki törvényadó is, és a bíró is: Az, aki megtarthat és elveszthet. Te pedig ki vagy, hogy megítéled a te felebarátodat?

Nosza most, akik ezt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ebbe meg ebbe a városba, és ott töltünk egy esztendő, kalmárkodunk és nyereszkedünk,

- hiszen azt sem tudjátok, hogy mit hoz a holnap? Mi a ti életek? Bizony pára vagytok, amely egy kevés ideig látszik, azután meg eltűnik.

Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

Ti azonban üres kevélységekben dicsekedtek. Pedig minden ilyen dicsekvés gonosz.

Aki azért tudna jót cselekedni, de nem cselekszi, bűne az annak.

Nosza, most ti, gazdagok, jajgatva sírjatok a rátok következő nyomorúságok miatt!

Gazdagságotok megrothadt, és ruháitokat megette a moly.

Arany és ezüst kincseiteket rozsdá fogta meg; rozsdájuk bizonyosság lesz ellenetek, és megemészti testeteket, mint az égő tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!

Íme a mezőiteket lekaszáló munkás visszatartott bére az égre kiált. És az aratók panasza eljutott a seregek Urának fülébe.

Dőzsöltetek a földön és dobzódtatok; szíveteket hizlaltátok, mint az áldozás napján.

Elítéltétek és megöltétek az igazat; nem állt ellen nektek.

Túrjétek azért atyámfiai, békességgel az Úr eljöveteleig, íme a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türtőzteti magát, míg őszi és tavaszi esőt kap.

Várjatok azért ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele elközelgett.

Ne panaszkodjatok atyámfiai egymásra, hogy ítélet alá ne esetek, íme a bíró az ajtó előtt áll.

Például vegyétek atyámfiai a szenvedésben és hosszú tűrésben a prófétákat, akik az Úr nevében szóltak.

Íme boldogoknak mondjuk azokat, akik a szenvedésekben kitartottak. Hallottatok Jób állhatatosságáról és életének végéről, amit az Úr adott neki. Látjátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes. [Zsolt 103,8]

Mindenekelőtt pedig ne esküdjete atyámfiai se az égre, se a földre, se semmi egyéb esküvessel, hanem legyen a ti igenetek igen és a ti nemetek nem, hogy ítélet alá ne esetek.

Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Zsoltárénekléssel dicsérje Istent.

Beteg valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, azok imádkozzanak felette, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.

A hitből való imádság megtartja a szenvedőt, és az Úr lábra állítja. És ha bűnt követett el, bocsánatot nyer.

Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy erő van az igaz ember buzgó könyörgésében.

Illés hozzánk hasonló ember volt, és mikor könyörögve kérte, hogy ne legyen eső, nem is esett eső a földre három évig és hat hónapig.

Majd mikor ismét imádkozott, az ég esőt adott, és a föld meghozta a maga termését.

Atyámfiai, ha valaki közületek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki,

tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, annak lelkét mentette meg a haláltól és sok bűnt elfedez. [Péld 10,12]

Péter, Jézus Krisztus apostola, a szétszórtságban élő jövevényeknek Pontusban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitiniában,

akiket kiválasztott az Atya Isten eleve elrendelése a Lélek által való megszentelésre, engedelmességre, és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre:

Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket, élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által,

romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben vár reálok,

akiket az Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.

Akkor majd örvendeztek, jóllehet most kevés ideig - ha meg kell lennie -, szomorkodtok különféle kísértések között,

hogy a ti kipróbált hitetek sokkal becsesebbnek bizonyuljon a veszendő, bár tűzzel kipróbált aranynál a ti dicséretetekre, dicsőségetekre és tisztességetekre a Jézus Krisztus megjelenésekor.

Őt. noha testben nem találkoztatok vele, szeretitek; noha most nem látjátok, hisztek benne és kibeszélhetetlen felmagasztosult örömmel örvendeztek benne,

mivel hogy elértétek hitetek célját: lelketek üdvösségét.

E felől az üdvösség felől kérdezősködtek és tudakozódtak a próféták, akik a nektek rendelt kegyelem felől jövendöltek,

tudakozva, hogy milyen időre vagy alkalomra jelentette ki azt Krisztusnak bennük levő Lelke, mikor előre bizonyágot tett a Krisztusra váró szenvedésről és az utána következő dicsőségről.

Nekik kijelentetett, hogy nem maguknak, hanem nektek szól mindez, valamint az, amit most prédikáltak az evangélium hirdetői az égből küldött Szentlélek által. Angyalok is vágyakoznak abba beletekinteni.

Azért övezzétek fel magatokat lélekben, és józan fővel tökéletesen reménykedjetez abban a kegyelemben, amelyben nektez Jézus Krisztus megjelenésekor részetek lesz.

Mint Istennek engedelmes gyermekei, ne szabjátok magatokat előbbi kívánságaitokhoz, amelyekben tudatlanságotok ideje alatt éltetek.

Hanem, amint szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben;

az írás is azt mondja: Szentek legyetek, mert én szent vagyok,

És ha mint Atyát hívjátok segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél kinek-kinek cselekedetei szerint, félelemmel járjátok földi vándorlásotok idejét,

tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltottak meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből,

hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, a Krisztusnak a vérén.

Ő ugyan már előbb, még a világ teremtése előtt kiválasztatott, de csak az idők végén jelent meg érettetek.

Ő általa hisztek az Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból, és dicsőséget adott neki, hogy a ti hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.

Lelketeket az igazság iránt való engedelmességből képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre szenteltétek: - szeressétek tehát egymást buzgón, tiszta szívből,

mint akik nem múlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Istennek élő és maradandó ígéje által.

Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű és virága elhull,

de az Úr beszéde megmarad Örökké. Ez a beszéd pedig az az evangélium, amely nektek hirdettetett.

Vessetek le azért minden gonoszsgot, minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmaszt,

mint újszülött csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre, mivelhogy megízleltétek, hogy jósgos az Úr. [Zsolt 34,9]

Járuljatok hát őhöz úgy, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél kiválasztott és becses kőhöz,

és ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, és áldozatok lelki áldozatokkal, amelyek kedvesek az Istennek a Jézus Krisztus által.

Ezért van meg az írásban: Íme Sionban választott, drága szegeletkövet teszek, és aki hisz abban, nem szégyenül meg.

Nektek, hívőknek drága kincs. A hitetleneknek azonban: Az a megvetett kő, amely a szegelet fejevé lett, [Zsolt 118,22]

a megütközés kövévé és az elbukás sziklájává. Mivel azok nem engedelmeskednek az igének, beleütköznek abba, aminthogy arra is rendeltétek.

Ti ellenben választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonná tett népe, hogy hirdesséte annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;

akik hajdan „nem nép” voltatok, most pedig „Isten népe” vagytok, akik egykor nem találtak kegyelmet, most pedig kegyelemben részesültétek.

Szeretteim intelek titeket, mint idegeneket és jövevényeket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak; [Zsolt 39,13]

példás életet éljete a pogányok között, hogy ha valami miatt, mint gonosztevőket rágalmasznak titeket, jó cselekedeteite láttán dicsőítsék majd az Istent a Meglátogatás napján.

Továbbá engedelmeskedjete minden emberi rendnek az Úrért, akár császárnak, mint legfőbb hatalomnak,

akár helytartóknak, mint akiket Ő küld, hogy a gonosztevőket megbüntessék, a jót cselekvőket pedig megdicsérvék.

Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlan beszédét,

mégpedig mint szabadok, és nem úgy, mint akiknél a szabadság a gonoszsg takarója, hanem mint Istennek szolgálói.

Mindenkit becsüljete meg, az atyafiakat szeresséte, az Istent féljete, a királyt tiszteljete [Péld 24,21]

Ti szolgák, teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak; nemcsak a jóknak és az emberségeseknek, hanem a szívteleneknek is.

Mert kegyelem az, ha valaki Istenhez igazodó lelkiismerete miatt túri a fájdalmat, ártatlanul szenvedve;

viszont micsoda dicsőség az, ha bűnt cselekedve túritek az arcul verést? De hajót cselekedve szenvedtek és túrtok, ez kegyelem Isten színe előtt.

Ez a ti elhívásotok; hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, és nektek példát hagyott, hogy az ő nyomdokait kövessétek.

Ő bűnt nem cselekedett, sem álnokság nem volt található szájában;

mikor gyalázták, a gyalázást nem viszonzta; mikor szenvedett nem fenyegetőzött, hanem rábízta ügyét az igazságosan ítélőre;

aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva az igazságnak éljünk. Az ő sebei által gyógyultatok meg.

Olyanok voltatok, mint az eltévedt juhok, de most megtértetek lelketek Pásztorához és Felvigyázójához.

Hasonlóképpen ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjetekeknek, hogyha némelyek nem fogadnák is be az igét, feleségük magaviselete ige nélkül is megnyerje őket

a ti istenfélő és tiszta életek láttára.

Ne törődjétek a külső ékességgel, hajfonogatással, arany-ékszerek felrakásával vagy díszes ruhák felöltözésével,

hanem a szív elrejtett emberével, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.

így ékesítették magukat hajdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, engedelmeskedtek férjüknek,

amint Sára is engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezve őt. Ti az ő leányai lettetek, ha jól cselekesztek, és semmi fenyegetéstől nem rettegetek.

Ti férfiak, hasonlóképpen megértően éljétek együtt feleségetekkel, adjátok meg a gyengébb nemnek kijáró tiszteletet, akik egyszersmind örökös társaitok az élet kegyelmében, hogy „közös” imádságaitoknak ne legyen akadály.

Végezetre mindnyájan legyetek egyetértők, együttérzők, az atyafiakat szeretők, irgalmasok, alázatosak.

Ne fizessetek gonosszal a gonoszért, vagy szidalommal a szidalomért, sőt ellenkezőleg, áldást mondjatok, mert arra vagytok elhívva, hogy áldást örököljétek.

Aki szereti az életet és jó napokat akar látni, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól, és ajka ne szóljon álnokságot;

forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót, keresse a békességet és kövesse azt.

Mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükön; az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul. [Zsolt 34,13-17]

És ki az, aki bántalmaz titeket, ha a jóra igyekeztek?

Még ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok. Fenyegetéseiktől ne féljete, se meg ne rendüljete miatta;

hanem az Úr Krisztust szenteljéte meg szívetekben. Legyeteek készek mindig megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennete levő reménységet, de szelídséggel és istenfélelemmel.

Jó lelkiismerettel legyeteek, hogy mikor gonosztevőknek rágalmaznak titeket, megszegyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való példás életeteke.

Mert jobb, ha jót cselekedve szenvedete, ha már ez az Isten akarata, mintsem gonoszt cselekedve.

Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy titeket Istenhez vezéreljen; halálra adták ugyan test szerint, de megelevenedett Lélek szerint.

E Lélek által el is ment, és prédikált a tömlöcben levő lelkeknek,

akik egyszer engedetlenek voltak, mikor az Isten béketűrése várt Noé napjaiban a bárka készítésekor, amelyben kevés, mindössze nyolc lélek menekült meg víz által.

Ez a víz hasonlóképpen megtart most titeket, mint keresztség, mely nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeretért való könyörgés Istenhez, a Jézus Krisztus feltámadása által.

Ő az Isten jobbán van, miután felment a mennybe, s alája vannak vetve neki az angyalok, hatalmasságok és erők.

Mivel tehát Krisztus szenvedett testben, ti is fegyverkezzete fel azzal a meggondolással, hogy aki testben szenved, elszakad a bűntől,

és többé ne emberi kívánságok, hanem Isten akarata szerint éljete a testben hátralevő időt.

Mert elég, hogy életete elmúlt idejében a pogányok akarata szerint cselekedtete, feslettségben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban jártatok.

Ezért szokatlan nekik, és szidalmaznak titeket, hogy nem rohantok velük együtt ki-csapongásuknak ugyanabba az áradatába.

De számot adnak majd annak, aki készen áll megítélni élőket és holtakat.

Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek módjára testben, de éljenek Isten szerint lélekben.

Mindennek vége pedig már közel van. Azért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.

Mindenekelőtt pedig legyetek buzgók az egymás iránt való szeretetben, mert a szeretet sok vétket elfedez. [Jak 5,20; Péld 10,12]

Legyetek egymás iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül.

Ki-ki, amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárcodjék azokkal egymás javára, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfára.

Ha valaki szól, úgy szóljon, mint aki Isten igéjét szólja; ha valaki szolgál, azzal az erővel szolgáljon, amelyet az Isten ad, hogy mindenben Istent dicsőítsük a Jézus Krisztus által, akinek dicsőséges hatalom örökkön örökké. Ámen.

Szeretteim, meg ne ütődjete az azon a tűzön, amely pró-bálatás végett támadt köztetek, mintha valami meglepő dolog történnék veletek.

Sőt, ha részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessete.

Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek, vagyis Istennek a Lelke.

Senki se szenvedjen közületek, mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy akárcsak mint más dolgába avatkozó,

ha pedig valaki mint keresztyén, szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse ezzel (a dologgal) is az Istent.

Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet először az Isten házán; ha pedig először mirajtunk kezdődik el, mi lesz a végük akkor azoknak, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?

És ha az igaz is alig menekül meg, hová lesz az istentelen és a bűnös? [Péld 11,31]

Azért akik az Isten akaratából szenvednek, ajánlják lelküket a hú Teremtőnek, és cselekedjék a jót.

A közöttetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs, Krisztus szenvedésének tanúja és megjelenendő dicsőségének részese:

Legeltessetek az Istennek közöttetek levő nyáját, nem kényszerűségből, hanem Örömet, Isten jó tetszése szerint, és nem rút nyereszkedésből, hanem buzgóságból.

Sem nem úgy, hogy a rátok bízottakon uralkodjatok, hanem mint a nyáj példaképei.

És mikor megjelenik a Fő-pásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját.

Hasonlóképpen ti, ifjabbak, engedelmeskedjete a véneknek. Egymás között pedig mindnyájan öltözzete fel az alázatosságot, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. [Péld 3,34]

Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annakidején.

Minden gondotokat őrá vessétek, mert neki gondja van reátok. [Zsolt 55,23]

Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán, szertejár és keresi, hogy kit nyeljen el:

Álljatok ellen neki, legyetek erősek a hitben, tudva, hogy a ti atyátokfiain szerte a világon ugyanazok a szenvedések telnek be.

A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el titeket a Krisztus Jézusban, ó maga tegyen titeket rövid szenvedés után tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká.

Övé a dicsőség és a hatalom, örökkön örökké. Ámen.

Szilvánus által, aki - meggyőződésem szerint -, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonytságot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, amelyben állótok.

Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.

Köszöntekek egymást a szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok.

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola azoknak, akik ugyanazt a drága hitet nyerték, amit mi, a mi Istenünknek és üdvözítőnknek, a Jézus Krisztusnak igazságában;

Kegyelem és békesség nektek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusunknak megismerésében.

Az ő isteni hatalma mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és erejével elhívott,

és megajándékozott amaz igen becses és igen nagy ígérettel, hogy (az ismeret által) isteni természet részeseivé leszünk, és kimenekülünk a romlottságból, amely a bűnös vágy által uralkodik a világon.

Éppen ezért ti is teljes igyekezettel arra törekedjétek, hogy hitetekben mutassátok meg a jó erkölcsöt, a jó erkölcsben az ismeretet,

az ismeretben az önmegtartóztatást, az önmegtartóztatásban az állhatatosságot, az állhatatosságban a kegyességet,

a kegyességben az atyafiakhoz hajló szívet, az atyafiakhoz hajló szívben a szeretetet.

Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, sem restekké, sem gyümölcstelenekké nem váltok a mi Urunk Jézus megismerésében.

Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vaksi, rövideszű és megfélekedzik régi bűneiből való megtisztulásáról.

Ennélfogva atyámfiain, igyekezzétek a ti elhivatástok és kiválasztástok tudatát minél erősebbé tenni, mert ha így cselekeztek, soha sem botlotok meg.

Így ugyanis gazdag ajándékkal elnyeritek majd a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetelt.

Ezért mindenkor emlékeztetni foglak titeket ezekre, jóllehet tudjátok ezeket és szilárdan állótok a felderengő igazság birtokában.

Helyesnek tartom ugyanis, hogy míg e test sátorában lakom, emlékeztesselek és ébren tartsalak titeket.

Mert tudom, hogy hamar elköltözöm ebből a sátorból, amint azt nekem a mi Urunk, a Jézus Krisztus tudtomra is adta.

Igyekezem tehát, hogy ti holtom után mindenkor megemlékezhessetek ezekről.

Mert nem kieszelt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hanem, mint akik szemünkkel láttuk az ő isteni fenségét,

amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és hozzá a Felségesnek és Magasztosnak ilyen szózata hangzott: Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm. [Mt 1,19]

Mi hallottuk ezt az égből jövő szót, együtt lévén vele a szent hegyen,

így egészen bizonyos nálunk a prófétai beszéd. Jól teszitek, ha figyeltek rá, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg felvirrad a nappal, és a hajnalcsillag felkel a szívetekben.

Mindenekfelett annak felismerése által, hogy az írásnak egyetlen prófécija sem oldható meg a magunk magyarázatával,

mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Isten szent emberei.

Támadtak azonban hamis próféták is a nép között, amint tiközöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket csempésznek be, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadják, önmagukra ezzel hirtelen való veszedelmet hoznak.

És sokan követik majd az ő kicsapongásaikat, akik miatt az igazság útját káromolni fogják.

És kapzsiságukban koholt beszédekkel megvásárolnak majd titeket. Készen várja őket az ítélet, és romlásuk nem marad el.

Mert ha a bűnbeesett angyaloknak nem kedvezett az Isten, hanem a mélységbe taszította, és a sötétség láncaira adta őket, hogy rabokként őrizzék az ítéletre;

és ha a régi világnak sem kedvezett, hanem csak Noét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, míg özönvízzel borította el az istentelenek világát;

és ha Sodorna és Gomora városát elhamvasztottá, végromlásra kárhoztatva, és például állítva őket az ezután istentelenek számára,

és ha megszabadította az igaz Lót, aki az istentelenek gyalázatos viselkedése miatt szenvedett,

mert ez az igaz ember, mikor közöttük lakott, a gonosz cselekedetek láttára és hallatára napról-napra gyötörte az ő igaz lelkét:

akkor meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig őrizet alatt tudja tartani az ítéletnapjára büntetés végett,

különösképpen pedig azokat, akik tisztátalan kívánsággal, test szerint förtelmesen élnek, és az Úr tekintélyét megvetik. Vakmerők, arcátlanok, akik nem rettennek vissza attól, hogy a mennyei hatalmasságokat káromolják,

holott még a náluk sokkal hatalmasabb angyalok sem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet.

De ezek káromolják, amit nem ismernek, és éppen úgy el fognak pusztulni romlottságuk miatt, mint az oktan állatok, amelyek a természettől csak arra valók, hogy megfogják és levágják őket.

Rontanak és romlanak; elveszik gonoszságuk jutalmát. Gyönyörűségnek tartják a dőzsölést fényes nappal, lakomáznak és dobzódnak; szennyfoltok és undokságok, akik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt lakomáznak veletek.

Szemük mindenütt parázna nőket lát, s nem telnek be a bűnnel; megtévesztik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei.

Ezek az egyenes utat elhagyták, eltévelyedtek, és követték Bálámnak, Beor fiának útját, aki a gonoszság jutalmát kedvelte.

De vétkéért méltán lakolt: mert egy igavonó néma állat emberi szóval akadályozta meg a próféta esztelenségét.

Víztelen források, szélhányta ködfelhők, akiknek az örök sötétség homálya lesz osztályrészük.

Mert nagyhangú, semmitmondó szavakat szólva, testi kívánságokkal, bujálkodásokkal elcsábítják azokat, akik még alig szakadtak el a tévelygésben élőkötől.

És szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk rabjai a romlottságnak, mert ami erőt vesz az emberen, annak a rabjává lett.

Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fortéiméiből egyszer már kiszabadultak ugyan, de azokba ismét belekeverednek és elbuknak; az utolsó állapotuk rosszabb lesz az elsőnél.

Jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, minthogy azt megismerve elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól.

De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: Visszatér az eb a maga okadására! És: A megfürdött disznó sárban hempereg. [Péld 26,11]

Ez már a második levelem hozzátok, szeretteim, mellyel a ti tiszta gondolkodásmódokat emlékezetébe akarom idézni,

ne feledkezzetek meg a szent prófétáknak előre megmondott beszédeiről, úgyszintén az Úrnak, a Megtartónak a ti apostolaitok által közölt parancsolatairól.

Gondoljátok meg mindenekelőtt azt, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak,

és gúnyosan azt kérdik: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azon módon maradt, mint volt a teremtés kezdetétől fogva.

Szándékosan megfeledkeznek arról, hogy az ég és a föld is az idők kezdetén vízből és víz által állott elő az Isten szavára,

és ugyancsak az ő szavára az akkori világ vízözönnel elborítva veszett el.

A mostani eget és a földet ugyanez az (isteni) szó megkímélte, és a tűznek tartotta fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek elpusztulásának napjára.

Azt az egyet azonban ne felejtsetek el szerettem, hogy egy nap az Úrnál annyi, mint ezer esztendő és ezer esztendő, mint egy nap. [Zsolt 90,4]

Nem halogatja az Úr az ígéretet, amint azt némelyek halogatásnak tartják, hanem hosszútűrő irántatok, és nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki találja meg a megtérés útját.

Az Úr napja pedig úgy jön el, mint a tolvaj. Az eget ropogva elmúlnak, az elemek a hőségtől felbomlanak, és a föld és a rajta levő emberi alkotások odalesznek.

Mivel azért mindezek megsemmisülnek, mennyivel inkább kell szent életben és kegyességben járnotok nektek,

akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor az eget lángba borulva elhamvadnak, és az elemek ropogva megolvadnak.

De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.

Azért szerettem, ezeket várva igyekezzetek, hogy szeplő nélküliek és feddhetetlenek legyetek az ő eljövetelekor békességben.

És a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségesnek tartsátok, amint a mi szeretett atyánkfia, Pál is írta a neki (felülről) adott bölcsesség szerint.

Az ő írásai között, szinte minden levelében, valahányszor ezekről a dolgokról beszél, vannak némely nehezen érthető részek, amelyeket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.

Ti azonban szerettem, mivel ezt előre tudjátok, őrizkedjete, hogy saját erősségetekből ki ne essetek, és az istentelenek tévelygései el ne sodorjanak,

hanem növekedjete a kegyelemben, a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunknak megismerésében. Neki legyen dicsőség most és az örökkévalóság ama nagy Napján.

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel tapintottunk: az Élet Igéjéről;

ez az Élet megjelent, és mi láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örökéletet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk;

- mondom -, amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal van.

És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.

Az az üzenet pedig, amelyet tőle hallottunk és hirdettünk nektek az, hogy az Isten világosság, és nincsen benne semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és mégis sötétségben járunk: hazudunk és nem cselekszünk az igazságot.

Ha azonban világosságban járunk, amint ő maga is világosság, közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn bennünk, magunkat csaljuk meg, és az igazság nincs bennünk.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, hogy megbocsásson és megtisztítson minket minden gonoszságtól.

De ha azt mondjuk, hogy nem vetkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen bennünk.

Gyermekeim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vetkezzetek, és ha valaki vetkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

És ő engesztelés a mi bűneinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűnéért is.

És annak, hogy megismertük őt, az az ismertető jele, hogy az ő parancsolatait megtartjuk.

Aki ezt mondja: Megismertem őt, de az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug, és nincsen meg benne az igazság.

Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy mi őbenne vagyunk.

Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell élnie, amint ő élt.

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva előttetek volt; a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok.

Viszont új parancsolatot írok nektek, és ez igaz őbenne és tibennetek, mert a sötétség szűnőfélben van, és az igazi világosság már fénylik.

Aki azt mondja, hogy a világosságban jár, de gyűlöli atyjafiát, az még mindig a sötétségben van.

Aki szereti az ő atyjafiát, a világosságban marad, és nincs benne botránkoztató,

Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, sötétségben van, és sötétségben jár, és nem tudja, hová megy, mert a sötétség megvakította a szemét.

Írok nektek gyermekeim, mert bűneitek meg vannak bocsátva az ő nevéért.

Írok nektek atyák, mert megismertétek az Örökkévalót, írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.

Írtam nektek gyermekeim, mert megismertétek az Atyát, írtam nektek atyák, mert megismertétek az Örökkévalót, írtam nektek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és legyőztétek a gonoszt.

Ne szeressétek a világot, se a világban levő dolgokat. Ha valaki a világot szereti, nincs abban szeretet az Atya iránt.

Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és a vagyonnal való kérdés nem az Atyától van, hanem a világból.

A világ azonban elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké,

Gyermekeim, itt az utolsó óra; hallottátok, hogy antikrisztus jön, és már itt is van, nem is egy, hanem sok; ebből tudjuk, hogy itt van az utolsó óra.

Közülünk váltak ki, de nem közülünk valók voltak, mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mindenki közülünk való.

Ti pedig mindnyájan vettétek a kenetet a Szenttől, és mindent tudtok.

Nem azért írtam nektek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek és tudjátok, hogy az igazságból semmiféle hazugság nem származik.

Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Az az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.

Aki tagadja a Fiút, az Atyát sem mondhatja magáénak. Aki vallja a Fiút, azé az Atya is.

Amit kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában.

És az az ígélet, amelyet ő ígén nekünk: az örök élet.

Ezeket írtam nektek azok felől, akik titeket megtévesztenek.

És ami titeket illet, az a kenet (beavatás), amelyet tőle vettetek, megmarad bennetek, és nincs rá szükségetek, hogy valaki tanítson titeket. A tőle nyert kenet mindenre megtanít, és nem hazugság. Maradjatok meg benne úgy, ahogy tanított.

És most gyermekeim, maradjatok őbenne (a Krisztusban) hogy mikor megjelenik, legyen bizodalunk, és meg ne szégyenítsen minket az ő eljövetelekor.

Ha tudjátok, hogy ő az igazság, ismerjétek meg azt is, hogy aki az igazságot cselekszi, az mind tőle születik.

Látjátok, milyen nagy szeretettel volt hozzánk az Atya! Isten gyermekeinek hív, tehát azok is vagyunk. A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.

Szeretteim, most isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk őhöz; mert meg fogjuk őt látni úgy, amint van.

És akiben megvan ez az iránta való reménység, megtisztítja magát, amint ő is tiszta.

Mindenki, aki a bűnt cselekszi, az Isten törvényét megszegi: mert a bűn a törvény megszegése.

És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a bűnöket eltörölje; és őbenne nincsen bűn.

Senki sem vetkezik, aki ő-benne marad, aki pedig vetkezik, nem látta, sem nem ismerte őt.

Gyermekeim, senki se tévesszen meg titeket; aki az igazságot cselekszi, igaz, aminthogy Ő is igaz.

Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vetkezik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.

Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született.

Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem Istentől való, és az sem, aki nem szereti az atyjafiát.

Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást;

nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól származott és meggyilkolta testvérét. És miért gyilkolta meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, testvére cselekedetei pedig igazak.

Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ!

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szerettük a mi atyámfiait; aki nem szereti az atyjafiát, a halálban marad.

Aki gyűlöl az atyjafiát, mind gyilkos az, és tudjátok, hogy a gyilkosnak nincs benne megmaradó Örök élete.

Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; mi is tartozunk életünket adni atyámfiaiért.

Akinek világi javai vannak, és látja, hogy az ő atyjafia szűkölködik, és bezárja előtte az ő szívét, hogyan marad meg abban az Isten szeretete?

Gyermekeim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.

Erről ismerjük meg, hogy az igazságból valók vagyunk, és így nyugtatjuk meg előtte a szívünket,

ha szívünk elítél minket; azzal (nyugtatjuk meg), hogy Isten nagyobb, mint a mi szívünk, és mindent tud.

Szeretteim, ha nem ítéel el minket a szívünk, teljes bizodalunk van az Istenhez;

és akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mivel megtartjuk a parancsolatot, és azokat cselekedjük, amik kedvesek ő-előtte.

Ez pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.

És aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad és ő is abban. És azt, hogy ő bennünk marad, a Leiekről ismerjük meg, akit nekünk adott.

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg, vajon Istentől van-e az a lélek, mert sok hamis próféta jár szerte a világban.

Erről ismeritek meg az Isten Lelkét; minden lélek az Istentől van, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el;

viszont amely leiek nem vallja ezt a Jézust, nincs az Istentől. És az az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és már itt is van a világban.

Ti, gyermekeim, Istentől valók vagytok, és legyőztétek őket (a hamis prófétákat), mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van.

Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.

Mi az Istentől valók vagyunk; aki ismeri az Istent, hallgat mireánk. Aki nincs Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazság Lelkét és a tévelygés lelkét.

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van; és mindenki, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.

Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet.

Abban lett nyilvánvalóvá az Istennek hozzánk való szeretete, hogy az ő egyszülött Fiát elküldötte a világba, hogy éljünk általa.

Nem abból áll ez a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelésül a mi bűneinkért.

Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.

Az Istent soha senki nem látta; ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.

Arról ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő bennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.

És mi láttuk, és bizonyosságot teszünk, hogy az Atya elküldötte a Fiút a világ Üdvözítőjéül.

Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban megmarad az Isten és ő is az Istenben.

És mi megismertük az Istennek hozzánk való szeretetét, és hittünk benne. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten őbenne.

Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is a világban.

A szeretetben nincsen félelem; sőt a tökéletes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem a büntetés, tehát aki fél, nem lehet tökéletes a szeretetben.

Szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!

Ha valaki azt mondja: szeretem az Istent, de gyűlöli az atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti atyjafiát, akit látott, nem szeretheti az Istent, akit nem látott.

Tőle vertük azt a parancsolatot, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. [Mt 22,37-40; Mk 12,29-31; Jn 13,34]

Mindenki Istentől született, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus; és mindenki, aki szereti az Atyát, a Fiút is szereti, aki tőle született.

És ha szeretjük Istent, és az ő parancsolatait megtartjuk, szeretnünk kell az ő gyermekeit (az embereket, egymást) is. Arról ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogy amikor az Istent szeretjük, az ő parancsolatait megtartjuk.

Mert az az Isten iránt való szeretet, hogy megtartjuk az ő parancsolatait, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Mindaz, aki az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot: a mi hitünk.

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

Jézus Krisztus az, aki víz és vér által jött; nemcsak a víznek, hanem a víznek és a vérnek a jegyében is. És a Lélek az, aki bizonyosságot tesz, mert a Lélek az igazság.

Mert hárman tesznek bizonyosságot - a mennyben: az Atya, az Ige és a Szentlélek, és ez a három egy.

És hárman tesznek bizonyosságot a földön: - a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy.

Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb. Az Isten bizonyágtétele pedig az, hogy bizonyosságot tett az ő Fiáról.

Aki hisz az Isten Fiában, annak bizonyágtétele van őáltala. Aki nem hisz az Istennek, az hazuggá tette őt, mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyosságot tett Isten az ő Fiáról.

És ez az a bizonyágtétel, hogy örökéletet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.

Akié a Fiú, azé az élet; akinél nincs az Isten Fia, annak élete nincsen.

Ezeket azért írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy megtudjátok: örök életetek van, mert hisztek az Isten Fiának nevében.

És ez az a bizodalom, amellyel őhozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket;

és ha tudjuk, hogy meghallgat minket, akármit kérünk is: azt is tudjuk, hogy már teljesítette is kéréseinket, amelyekkel hozzáfordultunk.

Ha valaki látja, hogy atyjafia vetkezik - nem halálos bűnnel -, könyörögjön, és az Isten életet ad, de csak azoknak, akik nem halálos bűnnel vetkeznek. Van halálos bűn. Nem az ilyenekért mondom, hogy könyörögjön.

Minden igazságtalanság bűn, de van olyan bűn is, amely nem halálos.

Tudjuk, hogy mindenki, aki Istentől született, nem vetkezik, hanem ő, az Isten Egyszülöttje megőrzi a gonosztól, és a gonosz nem árthat neki.

Tudjuk, hogy mi az Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalma alatt nyög.

Tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük Őt, az Igazat, és hogy mi az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az Örökélet.

Gyermekeim, oltalmaztatók meg magatokat a bálványoktól!

A presbiter a kiválasztott Asszonynak, és az ő gyermekeinek, akiket én igazán szeretek - és nemcsak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot -

azt az igazságot, amely megmarad bennünk, és velünk lesz mindörökké:

Kegyelem, irgalom, békesség legyen velünk az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztusiul, az Atyának Fiától, igazságban és szeretetben.

Nagyon örültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, akik igazságban járnak, úgy, ahogy az Atya parancsolta.

És most kérek téged Asszonyom nem mintha új parancsolatot írnék neked, hanem csak azt, amelyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást!

És a szeretet az, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint. Ez az a parancsolat, amit kezdettől fogva hallottatok, hogy abban járjatok.

Mert sok hitető jött a világra, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el; ez a hitető az antikrisztus.

Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek munkánk gyümölcsét, hanem teljes jutalmat nyerjete.

Mindannak, aki nem marad meg a Krisztus tanításában, hanem azon túlmegy, nincs Istene. Aki megmarad a tanításban, mind az Atya, mind a Fiú az övé.

Ha valaki hozzátok megy, és ezt a tanítást nem viszi közétek, ne fogadjátok be házatokba és ne köszöntsétek,

mert aki köszönti, részes az ő gonosz cselekedeteiben.

Sok írivalóm volna ugyan nektek, de nem akartam papiroson és tintával írni; remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy a mi örömünk teljes legyen.

Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéred gyermekei.

A presbiter a szeretett Gájusnak, akit én igazán szeretek.

Szeretett atyámfia, imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy jó egészségben, amint a te telkednek jól van dolga.

Mert nagyon örültem, mikor atyafiak jöttek, és bizonyosságot tettek a te igazságodról, és hogy te az igazságban jársz.

Nincs annál nagyobb örömöm, mint mikor azt hallom, hogy gyermekeim az igazságban járnak.

Szeretett atyámfia, hűségesen cselekszel mindenben, amit az atyafiakért teszel, különösen az idegenekért.

Ezek bizonyosságot is tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt. Jól teszed, hogy ezeket Isten nevéhez méltóan bocsátod útjukra.

Mert az ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadva el a pogányoktól.

Nekünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaik legyünk az igazságban.

Írtam a gyülekezetnek, de Diotrefes, aki elsőséget kíván köztük, nem fogad szót.

Ezért, ha odamegyek, majd megemlékezem viselkedéséről, arról, hogy gonosz szavakkal rágalmaz minket, sőt ezzel sem éri be, hanem az atyafiakat nem látja vendégül, és azokat, akik az atyafiak közül e szolgálatra jelentkeznek, vagy akadályozza, vagy éppen kiveti a gyülekezetből.

Szeretett atyámfia, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki a jót cselekszi, Istentől van; aki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent.

Demeter mellett mindenki bizonyosságot tett, maga az igazság is; mi is bizonyosságot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonyoságtételünk igaz.

Sok írni válnék, de nem akarok tintával és tollal írni neked.

Remélem azonban, hogy hamarosan meglátlak, és szemtől szembe beszélhetünk. 15 Békesség neked. Köszöntének barátaid, köszöntsd barátainkat név szerint.

Júdás, Jézus Krisztus szolgája, Jakabnak pedig testvére, az elhívottaknak, akiket az Atya Isten szeretett, és Jézus Krisztus megtartott:

Irgalom, békesség és szereit nektek bőségesen!

Szeretteim, mikor teljes igyekezettel azon voltam, hogy írjak nektek közös üdvösségünk felől, kénytelen voltam komoly intelmet írni, hogy tusakodjatok még jobban a hitért, amelyet a szentek egyszer s mindenkorai ajándékul vettek.

Mert belopódzkodtak bizonyos emberek, akiket régtől fogva előre megírt ítélet vár: istentelenek, akik a mi Istenünk kegyelmét szentségtörő életre használják fel, és az egyedüli Urat, Istent, és a mi Urunk Jézus Krisztust megtagadják.

Emlékeztetni akarlak titeket, jóllehet egyszer s mindenkorra megtanultátok, és tudjátok, hogy amikor az Úr a népet Egyiptom földéről először kiszabadította, utóbb azokat, akik nem hittek, elpusztította;

és az angyalokat is, akik nem tartották meg a maguk eredeti rendjét, hanem elhagyták lakóhelyüket, ama nagy napon végbemenendő ítéletre örökkévaló bilincsekben, sötétségben tartja;

ugyanúgy Sodoma és Gomora, és a körülöttük levő városok is, amelyek ezekhez hasonlóan paráználkodtak, és idegen test után jártak, példaadásul az örök tűz büntetését szenvedik.

Hasonlóképpen ezek a beteg álmokat kergetők mindenek ellenére beszennyezik magukat azzal, hogy az uralkodó hatalmat megvetik, és a mennyei méltóságot káromolják.

Pedig mikor Mihály arkangyal az ördöggel vitatkozva Mózes testéért vetélkedett, nem mert káromló ítéletet mondani rá, hanem csak ennyit mondott: dorgáljon meg téged az Úr!

Ezek pedig gyaláznak mindent, amit nem is ismernek; amit pedig oktan állatok módjára ösztönösen ismernek, abban elpusztulnak.

Jaj nekik! Mert Kain útján indultak el, és bérért Bálám tévelygéseire adták fejüket. És Kóré lázadásával vesznek el.

Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, szemérmetlenül veletek lakmároznak, magukat hizlalják; víz-telén, szelektől hányt-vetett fellegek, őszvégi, gyümölcstelen, kétszer meghalt, és többől kiszaggatott fák;

tenger megvadult habjai, amelyek saját szennyüket tajtékozzák; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség vakhomálya lesz osztályrészük örökre.

Éppen ezekről prófétáit Énokh is, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, így: íme eljött az Úr az ő sokezer szentjével,

hogy ítéletet tartson mindenek felett, és megbüntesse az istenteleneket minden cselekedetükért, amelyet istenkáromló bűnösök mondtak őellene.

Ezek zúgolódók, lázadók, akik a maguk gonosz kívánságait hajszolják, szájuk nagyhangú szavakat mond, de haszonlesésből hízelegnek az embereknek.

Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai prófétáltak

Mert azt mondták nektek: Az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik az ő gonosz kívánságaik szerint járnak,

ezek szakadásokat idéznek elő, érzékiek, nincsen bennük Szentlélek.

Ti pedig, szeretteim, épüljétek a ti szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által,

tartsátok meg magatokat az Isten szeretetében, várjátok a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örökéletre.

És ha ingadoznak egyesek, könyörüljétek rajtuk.

Némelyeken könyörüljeteK úgy, hogy megítélíteK őket, és kiragadjátok a tűzből. Némelyeken pedig rettegéssel könyörüljeteK, utálván még azt a ruhát is, amit testük beszennyezett.

Annak pedig, aki titeket a botlástól megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben ujjongó örömmel,

a mi egyetlen Istenünknek, aki a mi Megtartónk a mi Urunk Jézus Krisztus által, dicsőség, méltóság, erő és hatalom öröktől fogva, és most és mindörökké. Ámen!

Jézus Krisztus kijelentése, melyet azért adott neki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak mindazt, ami hamarosan meglesz; Ő meg elküldte angyalával és megjelentette szolgájának, Jánosnak,

aki bizonyóságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindarról, amit látott.

Boldog, aki olvassa és hallgatja e prófétai beszédet, és buldogok, akik megtartják mindazt, ami abban írva áll, mert az idő közel.

János a hét ázsiai gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik az ő királyi széke előtt állanak,

és a Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyás, a halottak közül elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeret minket, és vére árán megváltott bűneinkből,

és az ő királyságává és Istennek, az ő Atyjának papjaivá tett: Annak legyen dicsőség és hatalom örökkön Örökké. Ámen.

Íme eljön a felhőkkel, és meglátja őt minden szem; még azok is, akik átszegezték; és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen,

Én vagyok az Alfa és az Omega, ezt mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.

Én, János, atyátokfia és társatok a szenvedésben és királyságban és a Jézusra való állhatatos várakozásban, a Patmos nevű szigeten voltam az Isten beszédéért és a Jézusról való bizonyágtétel miatt.

Úrnapján elragadott a Lélek, és hátam megért hatalmas hangot hallottam, trombitaszóhoz hasonló,

amely ezt mondta: írd meg egy könyvbe, amit látsz, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergamumba, Tiatirába, Szárdisba, Filadelfiába és Laodiceába.

Megfordultam, hogy lássam, ki beszél velem? Megfordulva hét arany gyertyatartót láttam,

és a gyertyatartók között az Ember Fiához hasonló, hosszú főpapi öltözetben, mellén aranyövvel.

Feje és haja fehér, mint a hófehér gyapjú, és szeme, mint a tűzláng;

lába hasonló volt a kemencében izzó aranyfényű érchez, hangja olyan, mint nagy vizek zúgása.

Jobb kezében hét csillagot tartott, és szájából kétélű, kifent kard jött ki; és arca olyan volt, mint a nap, mikor teljes erejében fénylik.

Amint megláttam, lábához estem, mint egy halott, ő pedig jobbát rám téve így szólt: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó,

és az Élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké, és nálam van a halál és a pokol országának kulcsa.

Nosza, írd meg mindazt, amit látsz, ami van, és aminek ezután kell megtörténnie,

annak a hét csillagnak a titkát, amelyet jobb kezemben láttál és a hét arany gyertyatartót: a hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a hét gyertyatartó a hét gyülekezet.

Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, és a hét arany gyertyatartó között jár:

látom a te cselekedetedet, fáradozásodat és állhatatosságodat, hogy a gonoszokat nem szenvedheted, sőt próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.

És hűséges vagy, terhet hordoztál az én nevemért, és nem fáradtál el.

De azért van panaszom ellened, az, hogy első szeretetedet elhagytad.

Emlékezzél meg azért, honnan estél le! Térj meg, és cselekedd azt, amit elébb; mert ha nem, eljövök hozzád, és ha meg nem térsz, gyertyatartódat kimozdítom helyéből.

De az a jó megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek: A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.

A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Első, és az Utolsó, aki halott volt és él:

Tudom a te nyomorúságodat és szegénységedet - de gazdag vagy - és azoknak káromlását, akik zsidóknak mondják magukat, de nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.

Semmit ne félj azoktól, amiket el kell szenvedned, íme a Sátán közületek néhányat börtönbe vet, hogy próbára tegyen, de (csak) tíznapnyi nyomorúságtok lesz. Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek! Aki győz, annak nem árt a második halál.

A pergamumi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, aki a kétélű, kifent kardot tartja:

Tudom, hol lakói: ahol a Sátán királyi széke van. És ragaszkodói a nevemhez, és a belém vetett hitet nem tagadtad meg Antipásznak, az én hű tanúmnak napjaiban sem, akit megöltek nálatok a Sátán lakóhelyén.

De van valami kevés panaszom ellened. Vannak nálad Bálám-követők, ez Báláknak azt a gonoszságot tanácsolta, hogy Izrael fiai egyenek a bálványáldozatokból és paráználkodjanak.

És vannak nálad olyanok is, akik a nikolaiták tanítását követik.

Térj meg azért, mert ha nem, hamarosan ellened megyek, és harcba szállok azok ellen igém kardjával.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek! A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok neki fehér kövecskét, és a kövecskén új név van felírva, amelyet senki sem ismer, csak az, aki kapja.

A tiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek szeme olyan, mint a tűzláng, és lába hasonló az olvadt aranyérchez:

tudom a te dolgadoat, szeretetedet, hitedet, szolgálatoat és állhatatosságoat, és hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél.

De azért van panaszom ellened, mert eltűrod azt az asszonyt, Jezabelt, aki magát prófétának mondja, és tanításával arra csábítja az én szolgálímat, hogy paráználkodjanak, és egyenek a bálványáldozati húsokból.

Adtam neki időt a megtérésre, de ő nem akar megtérni paráznaságából.

Íme betegágyba vetem őt, és nagy nyomorúságba azokat, akik vele paráználkodnak, ha meg nem térnek cselekedeteikből.

Gyermekeit is halállal veszttem el. És megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója, és mindegyikőtöknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. [Zsolt 7,10]

Nektek pedig a többi tiatirabelieknek, akik nem vallják ezt a tanítást, akik - mint mondják -, nem ismerték meg a Sátán mélységeit, ezt mondom: Nem vetek rátok más terhet,

csak azt, hogy tartsátok meg, ami nálatok van, amíg eljövök.

És annak, aki győz, és mindvégig cselekszi az én akaratomat, hatalmat adok majd a pogányokon,

és vasvesszővel pásztorolja őket, és széttöri, mint a cserépedényeket. Ilyen hatalmat vettem én is az én Atyámtól. [Zsolt 2,8-9]

És neki adom a hajnalcsillagot.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.

A szárdisi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja íz, akinél az Isten hét lelke van és a hét csillag: Tudom a te cselekedeteidet; az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.

Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket is, akik halófélben vannak; mert nem találtam tökéletesnek a te cselekedeteidet az én Istenem előtt.

Emlékezzél meg azért, honnan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Ha pedig nem leszel éber, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek el hozzád.

De vannak néhányan Szárdisban, akik nem szennyezték be ruhájukat; ezek fehér ruhában fognak járni velem, mivel méltók rá.

Aki győz, az fehér ruhába öltözik, és annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, és vallást teszek az ő nevééről az én Atyám és az ő angyalai előtt.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.

A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van. amit ő kinyit, senki be nem zárja, és amit bezár, senki ki nem nyitja:

Tudom a te cselekedeteidet, íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat; bár kevés az erőd, mégis megtartottad a beszédemet, és nem tagadtad meg a nevemet.

Íme megteszem, hogy a Sátán zsinagógájából, akik zsidóknak mondják magukat, de nem azok. hanem hazudnak, eljöjjenek és leboruljanak lábad előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. [Zsolt 86,9]

Mivel megtartottad állhatatlanságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a nagy számbavétel órájában, amely eljön az egész világra, hogy próbára tegye a földön lakókat.

Íme eljövök hamar, tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.

Aki győz, oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem jön; és felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek nevét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének ősforrása: [2Kor 1,20; Kol 1,15-17]

Tudom a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem hév, bár hideg volnál, vagy hév [Róm 12,11]

Így, mivel langymeleg vagy, sem hideg, sem hév: kiköplek a számból.

Azt mondd: Gazdag vagyok, és sokra vittem, és semmire sincs szükségem. Nem tudod, hogy nyomorult vagy, szánalomra méltó, szegény, vak és meztelen?

Azt tanácsolom: Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdag légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne lássék meg a te meztelenséged szégyene, és szemgyógyító írral kend meg a szemedet, hogy láss.

Akiket szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy tehát buzgóságos azért, és térj meg.

Nézd, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek hozzá, és vele vacsorálok, és ő énvelem.

Aki győz, azzal megosztom trónomat, amint én is győztem, s Atyám is megosztotta velem az Ő királyi székét.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek!

Ezek után láttam, íme megnyílt egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet trombitaszónak hallottam, mikor velem beszélt, ezt mondta: Jöjj fel ide, és én megmutatom neked mindazt, aminek nemsokára meg kell történnie.

És azonnal elragadott a Lélek. És íme királyi szék állott a mennyben, és a királyi székben ült Valaki.

És a Széken ülő úgy ragyogott, mint a jáspis és a szárdius kő. A királyi széket szivárvány vette körül, olyan, mint a smaragd,

és a királyi szék körül huszonnégy trónus állt, a trónusokban huszonnégy vén ült, fehér ruhákba öltözve, fejükön arany koronával.

A királyi szék körül villámok cikáztak, és szózatok és mennydörgések hallatszottak. És a királyi szék előtt hét égő fáklya lobogott: Az Istennek hét lelke.

És a királyi szék előtt mintha üvegtenger lett volna, hasonló a kristályhoz; és középen, a királyi széknél és a királyi szék körül négy élőlény volt, tele szemekkel, elől-hátul.

Az első élőlény hasonló volt az oroszlánhoz, a második élőlény hasonló volt a bikaborjúhoz, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint az embernek, és a negyedik élőlény hasonló volt a repülő sashoz.

Mind a négy élőlénynek egyenként hat-hat szárnya volt, kívül és belül szemekkel tele, és éjjel-nappal azt mondták: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van, és aki eljövendő!

És valahányszor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adtak Annak, aki a királyi székben ül, és örökkön örökké él,

leborult a huszonnégy vén a királyiszékben ülő előtt, és imádta Őt, az örökkön örökké élő, és koronáikat a királyiszék elé tették, és ezt mondták:

méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, és a tisztesség, és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és a te akaratodból lett a teremtett világ.

És láttam a Trónon ülő jobb kezében egy könyvet, amely belül tele volt írva, és kívül le volt pecsételve hét pecséttel.

És láttam egy erős angyalt, aki hangosan kiáltotta: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet és feltörje a pecsétet?

És senki sem akadt, sem mennyben, sem földön, sem föld alatt, aki felnyithatta volna a könyvet, és abba beletekinthetett volna.

Nagyon sírtam, mert senki sem volt méltó, hogy felnyissa a könyvet és beletekintsen.

De a vének közül az egyik így szólt: Ne sírj. Íme, győzött a Júda törzséből való oroszlán, a Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és annak hét pecsétjét.

És láttam a királyi szék és a négy élőlény közepette egy Bárányt állani, amely mintha meg lett volna ölve, hét szarva volt, és hét szeme: az Istennek hét lelke, amelyet elküld az egész földre.

Jött és elvette a könyvet a királyi székben ülőnek jobb kezéből.

És mikor a könyvet elvette, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt.
Mindegyikükénél hárfa volt és füstölőszerrel telt aranycsésze: ezek a szentek imádságai.

És új éneket énekeltek, így: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet, és felnyisd pecsétét, mert megöltek, és véreddel váltottál meg minket Isten számára minden törzsből és nyelvből, és népből, és nemzetből.

És Istenünk számára királysággá és papokká tetted őket, és uralkodni fognak a földön.

És láttam: Sok angyal állott a királyi szék, az élőlények és a vének körül - számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer-,

amint hangosan ezt kiáltották: Méltó a megölt Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség és a dicsőség, és az áldás!

És hallottam, hogy minden teremtmény, ami csak a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben él, ezt mondta: A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség, és dicsőség és hatalom örökkön örökké!

És a, négy élőlény azt mondta: Ámen. És a vének leborultak és imádták Őt.

És láttam, hogy a Bárány a hét pecsét közül az elsőt felnyitotta, és hallottam, hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgéshez hasonló hangon ezt mondta: Jöjj!

És láttam: íme egy fehér ló, és a rajta ülőnek kezében íj. Koronát nyújtottak át neki, és kivonult, (hogy) győzelemről győzelemre (szálljon).

És amikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a második élőlény így szólt: JÖJJ!

És kijött egy másik ló, egy veres, és a rajta ülőnek hatalma volt arra, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék. És nagy kardot adtak neki.

És mikor a harmadik pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a harmadik élőlény így szólt: Jöjj! És láttam: íme, jött egy fekete ló, és a rajta ülőnek mérleg volta kezében,

és úgy tetszett, hogy a négy élőlény között egy hang ezt mondta: Egy mérce búza egy dénár, három mérce árpa egy dénár, de a bort és az olajat (még) ne bántsod.

És mikor a negyedik pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a negyedik élőlény ezt mondta:

És láttam: íme, jött egy fakó ló, és a rajta ülőnek neve Halál, és a pokol követte őt, és ezeknek hatalmuk volt a föld negyed részén, hogy öljenek karddal, éhséggel, döghalállal és a föld vadállataival.

És mikor az ötödik pecsétet felnyitotta, láttam az áldozati oltár alatt azoknak lelkeit, akiket megöltek az Isten igéjéért és a róla tett bizonyágtételükért,

És hangosan így kiáltottak: Uram, ki szent és igaz vagy, meddig halasztod még az ítéletet, és mikor állasz bosszút a mi vérünkért a föld lakóin?

Akkor mindeniket fehér ruhába öltöztették, és megmondták nekik, hogy legyenek türelemmel még egy kis ideig, míg betelik a számuk azoknak a szolgatársaiknak és atyja-fiaiknak, akiket meg fognak ölni, mint őket.

És láttam, hogy a hatodik pecsét felnyitásakor nagy földrengés támadt. És a nap olyan feketévé vált, mint valami szőrből készült gyászruha, a telehold pedig olyan lett, mint a vér.

Az ég csillagai úgy hullottak a földre, mint a fügefafa hullatja éretlen gyümölcsét, mikor nagy szél rázza.

És az ég eltűnt, mint az összegöngyöltett papírtekerecs, és minden hegy és sziget elmozdult a helyéről;

és a föld királyai és a fejedelmek és a vezérek és a gazdagok és a hatalmasok és minden szolga és szabad ember elrejtőzött a barlangokba és a hegyek sziklahasadékaiba,

és így kiáltottak a hegyeknek és a szikláknak: Essetek ránk, és rejtsetek el a királyi székekben ülőnek arca elől, és a Bárány haragja elől,

mert elérkezett az ő haragjuk nagy napja, és ki képes megállani (előttük)?

Ezek után láttam, hogy a föld négy sarkán négy angyal állt, és a föld négy szélét visszatartották, hogy ne fújjon szél se a földre, se a tengerre. se semmi élő fára.

Majd egy másik angyalt láttam feljönni napkeletről - kezében az élő Isten pecsétje volt -, és hangosan odakiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek,

így: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se az élő fáknak addig, amíg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon.

És hallottam a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, akiket pecséttel jelöltek meg Izrael fiainak minden nemzetségéből.

Júda nemzetségéből tizenkétezer volt elpecsételve, Ruben nemzetségéből tizenkétezer, Gád nemzetségéből tizenkétezer,

Ásér nemzetségéből tizenkétezer, Naftáli nemzetségéből tizenkétezer, Manassé nemzetségéből tizenkétezer,

Simeon nemzetségéből tizenkétezer, Lévi nemzetségéből tizenkétezer, Isakár nemzetségéből tizenkétezer,

Zebulon nemzetségéből tizenkétezer, József nemzetségéből tizenkétezer, Benjámín nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt.

Ezek után láttam: íme nagy sokaság jött, senki sem tudta megszámolni, minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből. Megálltak a királyi szék előtt és a Bárány előtt fehér ruhákban, kezükben pálmaágakkal.

És hangosan kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünktől van. aki a királyi székekben ül és a Báránytól!

Az angyalok pedig mindnyájan a királyi szék, a vének, és a négy élőlény körül állottak, és a királyi szék előtt arcra borultak, és imádták az Istent

ekképpen: Ámen! Az áldás és a dicsőség, a bölcsesség és hálaadás, a tisztesség és a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön örökké. Ámen.

Ekkor a vének közül az egyik megszólalt, és ezt mondta nekem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek és honnan jöttek?

Azt mondtam: Uram, te tudod, és ő felelt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és ruhájukat megmosták és megfehérítették a Bárányvérében.

Ezért itt vannak az Isten királyi széke előtt, szolgálnak neki éjjel-nappal az ő templomában, és a királyi székben ülő felvonja fölöttük sátorát.

Nem éheznek, és nem szomjaznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség,

mert a királyi székben ülő Bárány pásztoralja őket, és elvezeti az élő vizek forrásaira és letöröl az Isten minden könnyet a szemükről. [Zsolt 23.2]

Amikor a hetedik pecsétet felnyitották, csendesség lett a mennyben mintegy félóráig.

És láttam, hogy a hét angyalnak, akik az Isten (színe) előtt álltak, hét trombitát adtak.

Azután egy másik angyal jött. megállt az oltárnál, kezében arany füstölővel. Sok füstölőszert adtak neki, hogy azt a szentek imádságaihoz az arany oltárra tegye, amely a királyi szék előtt áll.

És felszállt a jó illatok füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből Isten elé.

Azután fogta az angyal a füstölőt, megtöltötte az oltár tüzével. és lehajította a földre; akkor mennydörgés, égzengés, villámlás és földrengés támadt.

És a hét angyal, akinél a hét trombita volt, felkészült a trombitálásra.

Az első trombitáit, és jégeső és vérrel elegy tűz hullott a földre. A föld egyharmada megégett és az élő fák egyharmada megégett, és minden zöldellő fű megégett.

A második angyal is trombitált, és mintha valami tűzzel égő nagy hegy zuhant volna a tengerbe, úgyhogy a tenger harmadrésze vérré változott.

És elpusztult a tengerben élő teremtmények harmadrésze. És a hajók harmadrésze odalett.

A harmadik angyal is trombitált; az égből egy nagy csillag hullott le lobogva, mint egy fáklya, ráesett a folyók harmadrészére és a vizek forrásaira.

A csillag neve: Üröm. Ettől a folyók harmadrésze ürömmé változott, és sok ember meghalt a megmérgezett vizektől.

A negyedik angyal is trombitált, és verés sújtotta a nap harmadrészét, és a hold harmadrészét, és a csillagok harmadrészét, hogy harmadrészüik elsötétüljön, és a nappal harmadrésze elveszítse világosságát és az éjszaka hasonlóképpen.

És láttam és hallottam, amint egy sas repült át az ég közepén és hangosan kiáltotta: Jaj, jaj, jaj, a föld lakosainak a másik három angyal trombitájának szava miatt, akik még ezután trombitálnak.

Az ötödik angyal is trombitált, és láttam egy csillagot lehullani az égből a földre, annál volt a mélység kútjának a kulcsa.

Felnyitotta a mélység kútját (a poklot), és abból olyan füst jött fel, mint valami nagy kemence füstje; attól a nap és a levegő elsötétült.

És a füstből sáskák özönlöttek ki a földre, és ezeknek olyan hatalmuk volt, mint amilyen hatalmuk a földön a skorpióknak van.

És parancsuk volt, hogy a föld fűvét ne bántsák, se semmi zöldellőt, se semmi élő fát, hanem csak azokat az embereket, akiknek homlokán nincs rajta az Isten pecsétje.

Megölniük őket nem volt szabad, csak kínozni kellett öt hónapon át, és kínzásuk olyan volt; mint a skorpiómarás.

És azokban a napokban az emberek keresik majd a halált, de nem találják, és kívánnának meghalni, de a halál elfut előlük.

A sáskák alakja harcrakész paripákra emlékeztetett; fejükön mintha arany korona lett volna, és arcuk olyan volt, mint az emberi arc.

És sörényük olyan volt, mint az asszonyi haj. és foguk, mint az oroszlánoké.

Mellvértjük vaspáncél, és szárnyaik zúgása olyan, mint a csatára száguldó tömérdek lovas szekér dübörgése.

És farkuk olyan volt, mint a skorpiók farka és fullánkja. Farkukban volt az erejük, hogy az embereknek öt hónapig ártsanak.

A mélység angyala volt felettük a király; annak neve héberül Ábaddón, görögül pedig Apollión, azaz pusztító.

Az első jaj elmúlt: íme ezután még két jaj következik.

A hatodik angyal is trombitált, és erre szózatot hallottam az Isten színe előtt álló arany oltár négy sarva felől.

És a szózat ezt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldozd fel azt a négy angyalt, akik a nagy folyamnál, az Eufrátesnél vannak megkötözve.

Feloldozták tehát a négy angyalt, akik már készen állottak órára, napra, hónapra és esztendőre, hogy megöljék az emberek egyharmad részét.

És a lovas sereg száma húszezerszer tízezer volt, - hallottam a számukat.

Ilyen látásban láttam a lovakat és a lovasokat: Tűzvörös, jácintkék és kénsárga volt a vértjük; és a lovak feje olyan volt, mint az oroszlánok feje, és szájukból tűz és kénköves füst jött ki.

E három csapás ölte meg az emberek harmadrészét: a tűz, a füst és a kénegőz, amely a szájukból jött ki.

Mert a lovak ereje a szájukban és farkukban van. Farkuk kígyóhoz hasonló, feje és méregfoga van, és ezzel ártanak.

Azok az emberek pedig, akiket a csapások nem öltek meg, nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. Tovább imádták az ördögöket, és az arany, ezüst, érc, kő és fabálványokat, amelyek sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak.

És nem tértek meg gyilkosságaikból, sem varázslásaikból, sem paráználkodásaikból, sem tolvajlásaikból.

Azután láttam egy másik hatalmas angyalt leszállani az égből. Felhő volt a ruhája, a fején szivárvány, és az arca olyan volt, mint a nap, és lábai, mint a tűzoszlopok.

Kezében nyitott könyvecskét tartott, és jobb lábával a tengerre állott, a ballal pedig a földre.

Harsány hangon kiáltott, mint mikor az oroszlán ordít. Szavát fokozta a hét mennydörgés is.

Le akartam írni, amit a hét mennydörgés mondott, de az égből ezt a szózatot hallottam: Pecsételd le, amit a hét mennydörgés mondott, és ne írd le azokat.

És az angyal, akit láttam állani a tengeren és a földön, felemelte jobb kezét az égre,

és megesküdött az örökkön örökké élőre, aki teremtette a mennyet és a benne valókat, a földet és a rajta valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy nem lesz már több idő (haladék).

Hanem amikor a hetedik angyal trombitálni kezd, teljességre jut az Isten titka, amint azt örömhírként tudtul adta szolgálóinak, a prófétáknak.

És az a hang, amelyet az égből hallottam, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Menj el, és vedd azt a nyitott könyvet, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.

Odamentem tehát az angyalhoz, és így szóltam hozzá: Add nekem a könyvecskét. És ő azt mondta: Vedd el, és edd meg; megkeseríti ugyan a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz.

És átvettem az angyal kezéből a könyvecskét, és megettem, és a számban olyan édes volt, mint a méz, de mikor megettem, megkeseredett (tőle) a gyomrom.

És azt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok nép és nemzet, sok nyelv és király felől.

Azután egy (mérő) vesszőhöz hasonló nádszálat adtak a kezembe e szóval: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és az ott imádkozókat (a gyülekezetet).

De a templom külső udvarát hagyd ki, és ne mérd meg, mert az a pogányoknak adatott, akik a szent várost tapodják majd negyvenkét hónapig.

És meghagyom az én két tanúmnak, hogy zsákruhába öltözötten ezerkétszázhatvan napig prófétáljanak.

Ok az a két olajfa és két gyertyatartó, amelyek a föld ura előtt állanak.

És ha valaki bántani akarja őket, szájukból tűz jön ki, és megemészti ellenségeiket, így keli annak elvesznie, ha csak szándékoznék valaki bántani őket.

Ezeknek hatalmuk van arra, hogy bezárják az eget és prófétálásuk ideje alatt nem lesz eső, és van hatalmuk arra, hogy vérré változtassák a vizeket, és megverjék a földet mindenféle csapással, ahányszor csak akarják.

És mikor elvégzik majd bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad harcra kel ellenük, legyőzi és megöli őket.

És tetemeik ott fekszenek majd ama nagyváros utcáján, amelyet lelki értelmezéssel Sodornának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő Urukat is megfeszítették.

És a népek és törzsek, és nyelvek és nemzetek látják az ő holttestüket három és fél napig, nézik az ő holttestüket, de nem engedik sírba tenni.

És a föld lakosai örülnek és ujjonganak haláluk felett, és ajándékokat küldenek egymásnak, mivel e két próféta gyötörte lelkiismeretükben a föld lakosait.

De három és fél nap múlva élet lelkét adta beléjük az Isten, és lábukra álltak. Nagy félelem szállott azokra, akik ezt láttak.

És hatalmas szótat hallottak az égből, amely ezt mondta: Jöjjetek fel ide! És ellenségeik szeme láttára felmentek az égbe felhőbe öltözöttek.

És abban az órában nagy földrengés lett, úgyhogy a város tizedrésze összedőlt, és életét veszttette a földrengésben hétezer ember. A többiek megrémültek, és dicsőséget adtak a menny Istenének.

A második jaj elmúlt, íme jön csakhamar a harmadik jaj.

És a hetedik angyal trombitáit. Ekkor hatalmas szótatok hangzottak a mennyben, amelyek ezt mondták: E világ királysága a mi Urunké és az o Krisztusáé lett. És ő uralkodik felette örökkön örökké.

És a huszonnégy vén, aki az Isten előtt ült királyi székből, arcra borult és így imádta az Istent:

Hálát adunk neked, Urunk, mindenható Isten, aki voltál, vagy és leszel, hogy nagy hatalmadat kezredbe vetted, és uralkodásodat elkezdted.

Bár dühösködnek a pogányok, de eljött a te haragod napja, és annak az ideje, hogy ítéletet tarts a halottak felett, és megadd a jutalmat a te szolgálóidnak, a prófétáknak, és szenteknek, és azoknak, akik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak. És elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják. [Zsolt 2,1-3]

És kitarult az Isten temploma a mennyben, és láthatóvá lett az ő szövetségének ládája az ő templomában, majd villámlás, csattanás, mennydörgés, földrengés és nagy jégeső támadt.

Azután nagy jel tűnt fel az égen: Egy asszony, aki a napba öltözött, és a hold volt a lába alatt, és fején tizenkét csillagból való korona,

várandós volt, és szülési fájdalmában vajúdvá kiáltozott.

És más jel is feltűnt az égen: íme egy hatalmas tűzvörös sárkány, amelynek hét feje volt és tíz szarva és hét fején hét korona.

Farka lesöpörte és a földre szórta az ég csillagainak harmadrészét. És odaállt a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor megszül, megegye a fiát.

És szült fiúgyermeket, aki vasvesszővel pásztorol majd minden nemzetet és a gyermek felragadtatott az Istenhez és az ő királyi székéhez, [Zsolt 2,9]

az asszony pedig a pusztába futott, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.

És háború tört ki az égen: Mihály és az ő angyalai hadakoztak a sárkánnyal, és a sárkány is hadakozott az ő angyalaival együtt.

De elvesztette a csatát, és többé nem volt helye a mennyben.

Így vetették le a nagy sárkányt, a régi kígyót, akit ördögnek és Sátánnak neveznek, az egész föld kerekiségének félrevezetőjét, s így vetették le a földre vele együtt az ő angyalait is.

Azután hatalmas szózatot hallottam az égen, amely ezt mondta: Itt van az üdvösség, és a hatalom, és a mi Istenünk országa, és az Ő Felkentjének uralma, mert levettetett a vádló, aki szüntelenül vádolta atyánkfiait, a mi Urunk és Istenünk előtt.

De ezek legyőzték őt a Bárány vérével és az ő bizonyágtételük igéjével, mert nem kímélték életüket mindhalálig.

Azért ujjongjatok ti egek és akik bennük sátoroztok! De jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög, tele rettentő haraggal, mert tudja, hogy kevés ideje

És amikor tehát látta a sárkány, hogy letaszították a földre, üldözni kezdte az asszonyt, aki a fiút szülte,

de az asszonymak két hatalmas sasszárnyat adtak, hogy elrepülhessen a pusztába, az ő helyére. Ott táplálták egy évig, két évig, és fél évig, a kígyó elől elrejtve.

A kígyó pedig az ő szájából az asszony után vizet lövellt, mint egy folyót, hogy áradatával elsodortassa.

De a föld segítette az asszonyon, mert megnyitotta száját, és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány lövellt szájából.

Ekkor megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többiekkel, az asszony magvából valókkal, akik az Isten parancsolatait megőrzik, s akiknél megvan a Jézus bizonyágtétele. 18 És a tenger fövényére állt.

És láttam egy vadállatot feljönni a tengerből, amelynek tíz szarva és hét feje volt: szarvain tíz korona és fején istenkáromlás nevei.

És a vadállat, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz: lába, mint a medve lába, és szája, mint az oroszlán szája. A sárkány odaadta neki erejét és trónját, és nagy hatalmát.

És úgy láttam, hogy az egyik feje halálosan megsebesült, de az életveszélyes seb már meggyógyult, és álmétkodva ment az egész föld a vadállat után.

És imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a vadállatnak, és imádták a vadállatot is e szavakkal: Ki hasonló a vadállathoz? Kiküzdhetne meg vele?

És adatott neki nagyokat mondó száj, tele istenkáromlással, és adatott neki hatalom, hogy így cselekedjék negyvenkét hónapon át.

Megnyitotta tehát száját az Isten káromlására, és gyalázta az 6 sátorát és a mennyben lakókat.

Az is megadatott neki, hogy hadakozzék a szentek ellen, és legyőzze őket. És hatalmat nyert minden törzsön és népen, és nyelven és nemzetzen.

És imádni fogja őt a föld minden lakója, akinek neve nincs beírva öröktől fogva a megölt Barány életkönyvébe.

Akinek van füle, hallja meg!

Ha valaki fogságra jut, ám menjen fogságra. Ha valaki karddal vész el, ám haljon meg karddal. Ide kell a szentek állhatatossága és hite.

Azután egy másik vadállatot láttam feljönni a földből, amelynek két szarva volt, a Barányéhoz hasonló, de úgy beszélt, mint a sárkány.

És az előbbi vadállatnak minden hatalmát gyakorolja annak szeme láttára. És ráveszi a földet és annak lakosait, hogy imádják az első vadállatot, amelynek halálos sebe meggyógyult.

Nagy jeleket és csodákat tesz, például, hogy tűz száll le az égből a földre az emberek szeme láttára.

És megtéveszti a föld lakóit a jelekkel, amelyeket azért nyert, hogy a vadállat dicséretére tegye azokat. és rábírja a föld lakóit, hogy készítsék el a vadállat képét amelyet karddal sebesítettek meg, de meggyógyult.

És megadatott neki, hogy a vadállat képébe lelket leheljen, megszólaltassa, és megcselekedje, hogy mindenkit megöljenek, aki nem imádjá a vadállat képét.

És mindenkit, kicsinyeket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat, jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltek meg,

hogy senki se vehessen, se el ne adhasson, csak az, akin a bélyeg van: a vadállat neve, vagy nevének száma.

Ide kell a bölcsesség! Akinek értelme van, számítsa ki a vadállat számát, mert az egy embernek a száma és az ő száma hatszázhatvanhat.

Ismét látást láttam: Íme a Barány ott állott a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezeren, akiknek homlokára fel volt írva az ő neve, és az ő Atyjának a neve.

És hangot hallottam a mennyből, mint sok víz zúgását és mint erős mennydörgés robaját. A hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint amikor a hárfások játszanak hárfáikon,

És új éneket énekeltek a királyi szék előtt, és a négy élőlény és a vének előtt; és senki sem tudta megtanulni az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.

Ezek azok, akik nőkkel nem szennyezték be magukat, hanem szűzen maradtak; ezek azok, akik követik, a Bárányt, ahová csak megy. Áron vétettetek meg az emberek közül, zsengeül az Isten és a Bárány számára,

és szájukban nincs hazugság; (mert) feddhetetlenek.

És láttam egy másik angyalt fenn az égbolt közepén repülni. Nála volt az örökkévaló evangélium, hogy hirdesse a földön lakóknak, minden népnek, törzsnek, nyelvnek és nemzetnek.

És azt mondta hangos szóval: Féltétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette az eget és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.

Ezt egy másik angyal követte, aki így szólt: Elesett, elesett a nagy Babilon, amely az Ő paráznasága haragborából itatta meg az összes népeket!

És egy harmadik angyal is követte, aki hangosan ezt kiáltotta: Ha valaki imádja a vadállatot, és az ő képét és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére,

az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül tölti meg az ő haragjának poharát, és kénköves tűzben fog győtrődni a szent angyalok és a Bárány orcája előtt.

Kínjaik füstje felszáll örökkön örökké, és nem lesz nyugalmuk sem éjjel, sem nappal azoknak, akik imádják a vadállatot, és az ő képét, és akik felveszik az ő nevének bélyegét.

Ide kell a szentek állhatatossága, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézusba vetett hitet.

És hangot hallottam az égből, amely ezt mondta nekem: írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, megnyugosznak majd fáradtságuktól, mert cselekedeteik követik őket.

Látomásban megint láttam: íme fehér felhő, és a felhőn ült valaki, hasonló az Ember Fiához, fején arany korona, kezében éles sarló.

Kijött egy másik angyal is a templomból, hangosan kiáltva a felhőn ülőnek: Ereszd neki sarlódat és arass; itt az aratás ideje, mivel megérett a föld aratnivalója.

Ekkor a felhőn ülő nekieresztette sarlóját, és learatta a földet.

Azután másik angyal jött ki a mennyei templomból, és annál is éles sarló volt.

Ismét másik angyal az oltártól jött ki, akinek hatalma volt a tűzön, és hangosan így kiáltott annak, akinél az éles sarló volt: Ereszd neki éles sarlódat és szüreteld le a föld szőlőjének fürtjeit, mert már érettek a szőlőszemek.

Ekkor nekieresztette az angyal éles sarlóját, és leszüretelte a föld szőlejét, és behányta az Isten haragjának nagy, borsajtójába.

És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér folyt ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezerhatszáz futamatnyira.

Ezután másik nagy és csodálatos jelt láttam a mennyben; Hét angyalt, akiknél a hét utolsó csapás volt; ezek által lett teljessé az Isten haragja.

És olyasmit láttam, ami tűzzel elegyített üvegtengerhez volt hasonló, mellette láttam állani, kezükben Isten hárfáival azokat, akik győztek a vadállat felett, és annak képe és nevének száma felen.

És énekelték Mózesnek, az Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét ekképpen: Nagyok és csodálatosakba te dolgaid, mindenható Úr Isten. Igazságosak és igazak a te utaid; óh népek Királya!

Ki ne félné téged, Uram, és ki ne dicsóítené a te nevedet? Mert egyedül csak te vagy szent. Eljönnek majd a pogányok mind, és imádnak téged, mert a te igazságos ítéleteid nyilvánvalókká lettek.

És ezek után láttam: íme megnyílt a mennyben a bizonyágtétel sátrának temploma,

és kijött a templomból a hét angyal, akinél a hét csapás volt, tiszta fehér gyolcsba öltözve, és mellükön aranyövvel körülövezve.

És a négy élőlény közül az egyik a hét angyalnak hét arany csészét adott át, telve az örökkön örökké élő Isten haragjával.

És megtelt a templom füsttel az Isten dicsőségétől és hatalmától úgy, hogy senki sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal hét csapása véget nem ért.

És hangos szózatot hallottam a templomból, amely ezt mondta a hét angyalnak: Menjetek el, és öntsétek ki az Isten haragjának hét csészéjét a földre.

És elment az első, és kiöntötte csészéjét a földre. Ekkor veszedelmes és fájdalmas fekély támadt azokon az embereken, akik felvették a vadállat bélyegét, és imádták az ő képét.

A második angyal is kiöntötte csészéjét a tengerre, és az olyanná lett, mint a halott vére, úgyhogy a tengerben minden élőlény elpusztult.

A harmadik angyal is kiöntötte csészéjét a folyókba és a vizek forrásaiba. És azok vérré váltak.

És hallottam, hogy a vizek angyala ezt mondta: Igaz vagy te Szent, aki vagy, és aki voltál, hogy így ítéltél;

ők is a szentek és próféták vérét ontották, te is vért adtál nekik inni; megérdemelték.

Egy hang az oltárról így szólt: Jól van, Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid.

A negyedik angyal is kiöntötte csészéjét a napra, és tüze úgy megerősödött, hogy az embereket elperzselte.

És a nagy hőségben eltikkadtak az emberek, de tovább káromolták az Isten nevét, akinek hatalma van a csapásokon, és nem tértek meg, hogy neki dicsőséget adjanak.

Az ötödik angyal is kiöntötte csészéjét a vadállat trónjára, és az ő birodalma elsötétült; és harapták (az emberek) nyelvüket a kín miatt;

és káromolták a menny Istenét kínyaik és fekélyeik miatt, de nem tértek meg cselekedeteikből.

A hatodik angyal is kiöntötte csészéjét a nagy folyamra, az Eufrátesre, és kiszáradt annak a vize, hogy út készüljön a napkelet felől jövő királyok szájára.

És láttam: a sárkány szájából és a vadállat szájából, és a hamis próféta szájából három tisztátalan lélek jött ki, békákhoz hasonló.

Ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; elmennek minden királyhoz a világon, hogy összegyűjtsék őket a mindenható Isten ama nagy napjának döntő csatájára.

Ez ama nap, amelyen: "Íme eljövök, mint a tolvaj; boldog, aki virraszt és őrzi ruháját, hogy ne járjon mezítelenül, és meg ne lássák az ő szégyenét."

És egybe is gyűjtötték őket arra a helyre, amelyet héberül Ármágeddonnak neveznek.

És a hetedik angyal a levegőre öntötte ki csészéjét, és hatalmas szózat hallatszott a templomból a királyi szék felől, amely ezt mondta: Meglett!

Ekkor villámlás, csattanás, mennydörgés támadt, és olyan hatalmas földrengés, amilyen nem volt, mióta emberek vannak a földön, olyan nagy volt az a földrengés.

És a nagyváros három részre szakadt, és a pogányok városai összeomlottak, és Isten megemlékezett a nagy Babilonról, hogy adjon neki inni az ő bosszúálló haragja borának poharából.

És minden sziget eltűnt, és hegyeket nem lehetett többé találni.

Majd nagy jégeső esett az égből az emberekre mázsányi súlyú szemekben, és az emberek káromolták az Istent a jégverés miatt, mert ez a csapás valóban rettenetes volt.

És egy a hét angyal közül, akiknél a hét csésze volt, odajött, és azt mondta, jöjj, megmutatom neked a nagy paráznát kárhóztató ítéletet, aki sok vízen trónol,

akivel a föld királyai paráználkodtak, és az ő paráznaságának borától megrészegedtek a föld lakosai.

És az angyal révületben elvitt engem egy pusztába, ahol láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös vadállaton, amely tele volt istenkáromló nevekkel, és hét feje és tíz szarva volt.

Ez az asszony bíborba és skarlátba öltözött, arannyal, drágakővel és gyöngyökkel volt felékesítve; kezében arany pohár, tele undoksággal és az ő paráznaságának mocskával.

És homlokára írva ez a titokzatos név: A nagy Babilon, a paráznáknak és a föld undokságainak anyja.

És láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek és a Jézus vértanúinak véréből. Láttára nagy csodálkozással csodálkoztam.

És az angyal így szólt nekem: Miért csodálkozol? Én megmondom neked az asszony titkát és a vadállatét, amely őt hordozza, amelynek hét feje van és tíz szarva.

A vadállat, amelyet láttál, volt és nincs, de fel fog jönni a mélységből, és ismét pusztulásra megy, és csodálkoznak a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva a világ teremtése óta az élet könyvébe, mikor a vadállatot látják, amely volt és nincs, és ismét megjelenik.

Ide kell a bölcsesség és az értelem! A hét fej hét hegy (amelyen az asszony ül) és hét király is; öt közülük nincs többé, egy itt van, a másik még nem jött el; és mikor eljön, csak kevés ideig uralkodhatik.

És a vadállat, amely volt és nincs, a nyolcadik lesz. Maga a hét közül való, de ő is pusztulásra megy.

A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király; olyanok, akik még nem kaptak királyságot, hanem a vadállattal együtt majd hatalmat nyernek egyetlen órára.

Ezek mind egyetértenek, és átadják erejüket és hatalmukat a vadállatnak.

A Bárány ellen fognak majd harcolni, de a Bárány legyőzi őket, mert ő uraknak ura és királyoknak királya. Velük vannak az elhívottak és a választottak, és a hívek.

És azt mondta nekem: A vizek, amelyeken láttad a paráznát trónolni: a népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek.

És a tíz szarv, amelyet láttál és a vadállat gyűlölni fogják a paráznát, cserbenhagyják és pőrére vetkőztetik, marcangolják húsát, és megégetik tűzzel.

Mert az Isten adta szívükbe, hogy az ő akaratát cselekedjék, és neki egy akaratral engedelmeskedjenek; egyelőre adják át királyi hatalmukat a vadállatnak, míg be nem teljesednek az Isten beszédei.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, amely uralkodik a föld királyain.

Ezután más angyalt láttam leszállani a mennyből, akinek olyan nagy hatalma volt, hogy dicsőisége beragyogta a földet.

Ez teljes erejéből így kiáltott: Elesett, elesett a nagy Babilon, és az ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tömlőcévé és minden tisztátalan undok madár börtönévé.

Mert parázna dühének borából ivott minden nemzet, és a föld királyai vele paráználkodtak, és a föld kereskedői az ő esztelen fényűzéséből gazdagodtak meg.

Azután az égből más szózatot hallottam, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne érén a reá váró csapások titeket is,

mert az ő bűnei az égis tornyosultak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.

Fizessetek neki úgy, amint ő fizetett nektek; cselekedeteit kettőzzétek meg rajta, amely pohárból ő itatott titeket, abból kétannyit adjatok neki.

Amennyire dicsőítette mását és dobzódott, annyi kínnal és gyásszal fizessetek neki; mert ezt mondta az ő szívében: úgy ülök, mint egy királynő, és nem vagyok özvegy, és nem látok gyászt soha.

Ezért megjönnek majd egy napon óréa a csapások: a döghalál, a gyász és az éhínség, és tűzzel égetik meg; mert erős Úr az Isten, aki megítéli őt.

És a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dobzódtak, siratják őt, és jajgatnak felette, mikor az ő égésének füstjét látják.

Kínjaitól való féltükben távolról megállanak, és így jajveszékelnek: Jaj, jaj, te nagy város. Babilon, te hatalmas város, hogy egy óra alatt jött el a te kárhoztatásod!

És a föld kereskedői is sírnak és jajgatnak felette, mert többé senki sem veszi meg az ő áruikat:

Arany- és ezüst-, drágakő-és gyöngy-, patyolat- és bíbor-selyem-és skarlát árukat és mindenféle citromfát, és mindenféle elefántcsont tárgyat, a legdrágább fából, ércből, vasból, márványból készült mindenféle edényt,

és fahéjat és fűszereket, és füstölőszereket és kenőcsöket, és tömjént és bort, és olajat és lisztlángot, és gabonát és barmokat, és juhokat és lovakat, és kocsikat és rabszolgák testét és lelkét.

És az a gyümölcs, amelyre lelked vágyott, eltűnt előled; és minden pompád és kincsed elveszett, és soha többé meg nem találod.

A kalmárok, akik meggazdagodtak belőle, az ő kínjától való félelmük miatt messze állanak és jajveszékelve siratják:

Jaj, jaj, a nagy város, amely patyolatba, bíborba és skarlátba öltözött, arannyal, drágakővel és gyönggyel ékesen, hogy elpusztult egy óra alatt annyi gazdagság

És minden hajókormányos és parti révész, és az evezősök és mindazok, akik a tengeren kereskednek, távol állottak,

és kiáltották, mikor látták égésének füstjét és így siratták: Hol van párja ennek a nagy városnak?

És port hintettek fejükre, sírtak és jajgattak, és ezt kiáltották, jaj, jaj, ez a nagy város, amelynek kincseiből minden hajótulajdonos meggazdagodott - hogy elpusztult egy óra alatt!

Ujjongj felette te menny és ti szentek, apostolok és próféták, mert Isten érettetek állt bosszút rajta!

És egy erős angyal felemelt egy malomkőhöz hasonló nagy követ, és a tengerbe dobta és ezt mondta: Egy hajítással így vettetik majd el Babilon, ama nagy város és nyoma is elvész.

És hárfások, zenészek, fuvolások és trombitások zenéje többé nem hallatszik benne, és semmiféle mesterember nem található többé benne, és ma-lomzúgás nem hallatszik többé benne.

Lámpás fénye sem világít többé benned; vőlegény és menyasszony hangja sem hallatszik többé benned, a te kereskedőid voltak a föld urai, és boszorkányságod babonázta meg mind a népeket.

Próféták és szentek vére ömlött ki ott, és mindazoké, akiket (az igazságért) megöltek a földön.

És ezek után úgy hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas éneke zengené a mennyben: Halleluja! Az üdvösség és a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké,

mert igazak és igazságosak az ő ítéletei. Elítélte a nagy paráznát, amely a földet megfertőztette az ő paráznaságával, és számon kérte kezéből szolgálóinak vérét.

És a visszhang felel: Halleluja! Füstje felszáll örökkön örökké!

És leborult a huszonnégy vén és a négy élőlény, és imádta az Istent, aki a királyi székben ül, és azt mondta: Ámen! Halleluja!

És a királyi székből szó származott, amely ezt mondta: dicsérjétek Istent minden ő szolgálói, mindenki, aki féli őt, kicsinyek és nagyok.

És hallottam, mint nagy sokaság ujjongását, mint sok víz zúgását, és mint erős mennydörgés robaját ezt a szózatot: Halleluja! Uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható.

Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő menyasszonya már felkészült.

És megadatott neki, hogy ragyogóan tiszta patyolatba öltözzék - a patyolat ugyanis a szentek cselekedetei.

És az, angyal ezt mondta nekem: írd meg: Boldogok a Bárány menyegzői vacsorájára hivatalosak! És azt mondta nekem: Ezek az Isten igaz beszédei!

Ekkor lábaimhoz borultam, hogy imádjam, de ő így szólt: Vigyázz, ne tedd, mert én szolgatársad vagyok neked és atyádfiainak, akik bizonyosságot tesznek Jézusról. Az Istent imádd! A Jézusról való bizonyágtétel ugyanis a prófétaóság lelke.

És láttam, hogy megnyílt az ég, és íme egy fehér ló jelent meg, és aki rajta ül, annak a neve: Hű és Igaz. Ő igazságosan ítél és harcol.

Szeme olyan, mint a tűzláng, és fején sokágú királyi korona, ráírva egy Név, amelyet senki sem ismer, csak ő maga.

És vérbe mártott ruha volt rajta, az ő neve pedig: Az Isten Igéje.

És a menny seregei követték őt fehér lovakon, fehér és tiszta patyolatban.

Szájából éles kard jött ki, hogy azzal verje a pogányokat. Vasvesszővel fogja őket pásztorolni, és ő tapossa a mindenható Isten haragja tüzes borának sajtóját.

És ruháján, a csípőjénél, ez a név volt odaírva: Királyoknak királya és uraknak ura.

És láttam egy angyalt állani a napban, aki hangosan így kiáltott az égboltozat alatt átrepülő összes madárnak: Rajta, gyülekezzetek össze az Isten nagy lakomájára,

hogy egyétek a királyok húsát és a vezérek húsát, és a hatalmasok húsát, és a lovak és lovasok húsát, és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgálókat, kicsinyekét és nagyokét.

És láttam, hogy a vadállat, a föld királyai és az ő seregeik felvonultak, hogy harcoljanak a lovon ülő és serege ellen.

És foglyul esett a vadállat és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat cselekedte őelőtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a vadállat bélyegét felvették és képét imádták. Mind a kettőt elevenen belevetették a kénkövel égő tüzes tóba.

A többieket pedig a lovon ülőnek kardja ölte meg, amely az ő szájából jött ki, és húszakat a madarak ették meg.

És láttam egy angyalt leszállani a mennyből. Nála volt a mélység kulcsa, és nagy lánc volt a kezében.

Ez megfogta a sárkányt, a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözte ezer esztendőre.

És a mélységbe vetette, azután bezárta és lepecsételte, hogy el ne hitesse többé a népeket, míg el nem telik az ezer esztendő; akkor aztán majd fel kell őt hozni egy kis időre.

És láttam királyi székeket, amelyeken az ítézők ültek, és láttam azoknak lelkét, akiknek fejőket vették a Jézusról való bizonyágtételük miatt, és az Isten beszédéért, és akik nem imádták a vadállatot, sem az ő képét, sem az ő bélyegét homlokukra és kezükre nem vették fel. Most életre kelnek és uralkodnak Krisztussal ezer esztendeig.

A többi halott pedig nem kelt életre, míg el nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.

Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: Ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Istennek és Krisztusnak papjai lesznek és uralkodnak vele ezer esztendeig.

Amikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán kiszabadul börtönéből,

és nekiindul, hogy elhitesse a föld négy sarkán élő népeket, Gógot és Mágógot, és háborúra gyűjtse őket össze, akiknek száma, mint a tenger fővénye.

És feljöttek a föld széles fennsíkjára, és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost; de a mennyből tűz szállott alá és megemésztette őket.

És az ördögöt, aki elhitette őket, a kénkövel égő tüzes tóba vetették, a vadállat és a hamis próféta mellé, és ott gyötrődnek éjjel-nappal, örökkön örökké.

És láttam egy nagy fehér királyi széket és a rajtaülő, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, és helyük sem volt található.

És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket a királyi szék előtt állani, és könyvek nyitottak fel; azután másik könyvet nyitottak fel, az életnek a könyvét, a halottakat cselekedeteik szerint ítélték meg úgy, ahogy azok a könyvbe be voltak írva.

A tenger is kiadta a benne levő halottakat, és a halál és a pokol szintén kiadták a náluk levő halottakat, és ki-ki elvette ítéletét az ő cselekedetei szerint.

És a halált is, a poklot is a tűznek tavába vetették. Ez a második halál, a tűznek a tava.

És ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt is a tűznek tavába vetették.

Ezután új eget és új földet láttam, mert az előbbi ég és az előbbi föld eltűnt, és tenger sem volt többé.

És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll le a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.

És hallottam hatalmas szózatot, amely, ezt mondta a királyi székből: íme az Isten sátora az emberek között van, és ő velük lakozik, és azok az ő népei lesznek. Maga az Isten lesz velük.

És letöröl minden könnyet az ő szemükről, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás; sem fájdalom nem lesz többé, mert ezek az előbbi dolgok már elmúltak.

És a királyi székből ülő így szólt: íme én mindent újjá teszek! És azt mondta nekem: írd meg! Mert ezek a beszédek hívek és igazak.

És ismét szólott: Meglett! Én vagyok az Alfa és Omega, a kezdet és a vég. én a szomjazónak inni adok az élet vizének forrásából ingyen.

Aki győz, Örökségül nyeri mindezeket; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.

De a gyáváknak és a hitetleneknek, a fertelmeseknek és a gyilkosoknak, a paráznáknak és a kuruzslóknak, és bálványimádóknak és minden hazugnak a kénköves tűzzel égő tóban lesz a helyük; ez a második halál.

Azután odajött hozzám egy a hét angyal közül, akiknél a hét utolsó csapás csészéje volt, és így szólt nekem: Jöjj, és én megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.

És felvitt engem révülésben egy nagy magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből;

és az Isten dicsősége lakott benne. Világossága hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristálytisztá jáspishoz,

és nagy és magas fala volt, tizenkét kapuja, és a kapuknál tizenkét angyal és felírott nevek: Ezek Izrael fiai tizenkét törzsének nevei.

Napkeletről három kapu, északról három kapu, délről három kapu, napnyugatról három kapu.

És a város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának neve.

Annál, aki velem beszélt, volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falait.

És a város négyszögben fekszik, úgyhogy a hossza annyi, mint a szélessége, és megmérte a várost a mérővesszővel; tizenkétezer futamat; hossza, szélessége és magassága egyenlő.

És megmérte falát, száznegyvennégy könyök emberi mértékkel, ami angyalé is.

És fala jáspisból épült; a város pedig színarany, tiszta üveghez hasonló.

És a város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette; az első alapkövő jáspis; a második zafír; a harmadik kálcidon; a negyedik smaragd;

az ötödik szárdonix; a hatodik karneol; a hetedik krisolit; a nyolcadik bérill; a kilencedik topáz; a tizedik krizopráz; a tizenegyedik jácint; a tizenkettedik ametiszt.

A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy, mindegyik kapu egy-egy gyöngyből való, és a város utcája tiszta arany, mint az átlátszó üveg.

Templomot, nem láttam benne; mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány.

És a városnak nincs szüksége a napra vagy a holdra, hogy világítsanak benne, mert Isten dicsősége világosította azt meg, és szövétneke a Bárány.,

És a pogányok az ő világosságában fognak járni, és a föld királyai abba viszik dicsőségüket.

És kapuit nem zárják be nappal, - éjszaka pedig nem lesz ott soha;

odaviszik a nemzetek dicsőségét és kincseit.

És nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot cselekszik vagy hazugságot, hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány könyvébe, az „élet” könyvébe.

És megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint kristály, s az Istennek és a Báránynak királyi székéből ered.

Utcaja közepén a folyó két ága között az életfája, mely tizenkétszer terem gyümölcsöt, minden hónapban megtermi a maga gyümölcsét; és a fa levelei a, népek gyógyítására valók.

És semmi elátkozott nem lesz többé; és Istennek és a Báránynak királyi széke lesz benne, és az ő szolgálói fognak neki szolgálni,

és látják az 5 orcáját, és az ő neve ott lesz a homlokukon.

És éjszaka nem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak Örökkön örökké.

És azt mondta nekem: E beszédek hívek (hitelesek) és igazak, és az Úr, a próféták lelkének Istene elküldötte angyalát, hogy megmutassa szolgálóinak mindazt, aminek nemsokára meg kell történnie.

Íme eljövök hamar! Boldog, aki megtartja e könyv prófétai beszédeit!

Én, János láttam és hallottam ezeket. És mikor meghallottam és megláttam, leborultam az angyal lába elé, hogy imádjam őt, aki nekem ezeket megmutatta.

De ő így szólt: Vigyázz, ne tedd. Szolgatársad vagyok neked és atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják a könyv beszédeit. Az Istent imádd!

Azután így folytatta: Ne pecsételd le a könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van.

Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki förtelmes, legyen förtelmes ezután is. De aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is.

Íme hamar eljövök, és velem jön a leszámolás, hogy megfizessek mindenkinek cselekedetei szerint.

Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Boldogok, akik megmossák ruhájukat, hogy felhatalmazást nyerjenek az élet fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.

De künn maradnak a kutyák és a méregkeverők, a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók, és mindazok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot.

Én, Jézus küldöttem el a követemet, hogy bizonyosságot tegyen nektek ezekről a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid ama gyökere és hajtása: A tündöklő hajnalcsillag.

A lélek és a menyasszony mondja: Jöjj, és aki hallja, az is mondja: jöjj! Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.

Én bizonyosságot teszek mindenkinek, aki hallja e könyv prófétai beszédeit: Ha valaki ezekhez hozzátesz, az Isten azokat a csapásokat veti rá, amelyek e könyvben meg vannak írva.

És ha valaki elvesz e prófétai könyv beszédeiből, Isten is elveszi az ő részét az élet fájából, a szent városból, és azokból, amik e könyvben meg vannak írva.

Ezt mondja, aki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony, hamar eljövök. Ámen. Jövel, Uram Jézus!

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal. Ámen.

short.title=H Ravasz

description=H Ravasz 10.08.16

about={\rtf1\fbidis\ansi\ansicpg1252\deff0\deflang1033{\fonttbl{\f0\fswiss\prq2\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}{\f1\fswiss\prq2\fcharset238 Calibri;}{\f2\fnil\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}}\

\viewkind4\uc1\pard\ltrpar\qc\lang1038\f0\fs16\par\

Ravasz L'e1szl'f3 'dajsz'f6vets'e9g ford'edt'e1sa (1971).\par\

Jogut'f3dok: Dr. Bib'f3 Istv'e1n 'e9s Dr. Szacs vay 'c9va sz'edves enged'e9ly'e9vel.\par\

K'f6sz'f6net az igef'f3rum csapat'e1nak a sz'f6veg digitaliz'e1l'e1s'e1'e9rt.\par\

<http://biblia.jezusert.com/>\par\

A modult Baranyi L'e1szl'f3 Zsolt k'e9sz'edtette\par\

\f1\fs22 <http://baranyilaszlozsolt.blogspot.com>\par\

\f0\fs16 2009-2010\par\

\par\

\pard\ltrpar\lang1033\f2\fs17\par\

\v Generated by Ben's e-Sword Tool 2.1.0.1 on 2010.08.16. 11:58:02\v0 \~\par\

} \